DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ROB INCLAIF

KIZIL OBRA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

KIZIL KOBRA
Bir James Ryker Macerası

Rob Sinclair

Panama Yayın No: 391

ISBN: 978-605-2221-36-5

Kitabın Orijinal Adı
The Red Cobra

Çeviren
Ramazan Atlen

Genel Yayın Yönetmeni
Caner Vural

Kitap Editörü
Oğuz Özteker

Kapak Tasarımı
Leyla Çelik

Birinci Baskı: Ekim 2018

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası
Sertifika No: 13987
Yayıncı Sertifika No: 18439

Copyright © 2017, Rob Sinclair
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Panama Yayıncılık'a aittir.
Yayınevinden izin almaksızın kısmen ya da tamamen
alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Panama Yayıncılık
Yüksel Caddesi 7A/7
Kızılay-ANKARA
Tel-Fax: (0.312) 432 14 89
www.panamayayincilik.com
info@panamayayincilik.com

Depo
Libya Caddesi 25/B
Küçükesat-ANKARA

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

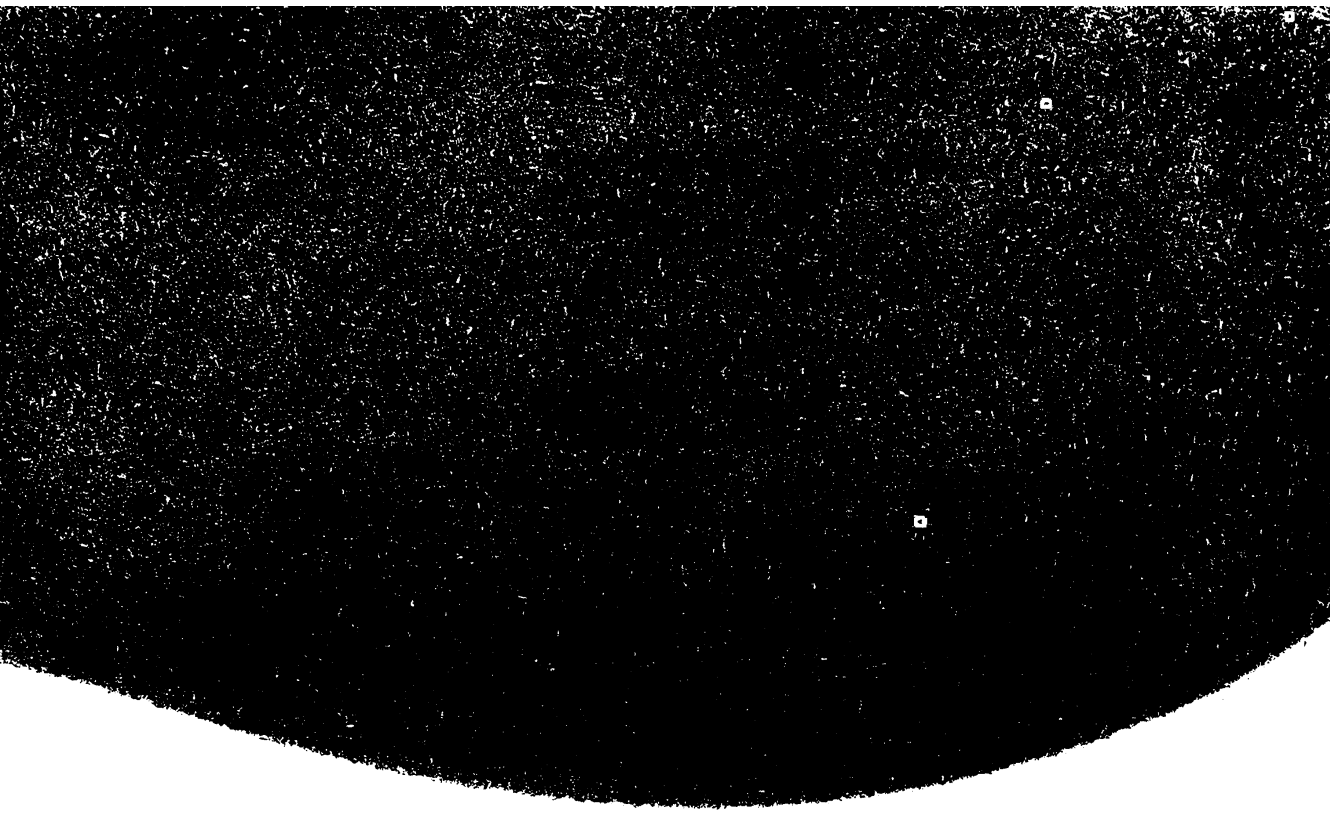
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KIZIL KOBRA

BİR JAMES RYKER MACERASI

ROB SINCLAIR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geleceğim olan oğullarıma...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

Kadın suikastçı, kanlı bıçağını silerek temizledi ve kılıfına soktu. Ardından gözlerini odadaki iki cesede çevirdi. Adam, yatakta çıplak yatıyordu, yüzü acı bir ifadeyle kasılmıştı. Cansız vücudu kanla kaplıydı; kanın çoğu kendisine, bir kısmıysa karısına aitti. Kadının kıvrak bedeni, kocasının ayaklarının dibine doğru gelişigüzel yere serilmişti. Boğazı kesilmişti, yara o kadar derindi ki omurgasının beyazlığı görülebiliyordu.

Keşke banyoda birkaç dakika daha kalmış olsaydı...

Suikastçının öldürdüğü adam, asıl hedefiydi. Uzak bir sahil evinde izini bulmak, katilin yalnızca iki gününü almıştı. Oysa bir gün daha geçseydi, adam güvenli bir şekilde ülke dışına çıkarılmış olacaktı.

Ne var ki adamı koruyanlar, suikastçının avlanma becerisini hesaba katmamışlardı.

Kadını öldürmesi, anlık bir tepkiden ibaretti. Aslında böyle bir niyeti yoktu. Şayet kadın ayakta değil de kocasının yanında uyuyor olsaydı, belki de bu ölüm kalım savaşından sağ çıkabilirdi.

Evde daha fazla oyalanamazdı. Bununla birlikte, hiç hesapta olmayan ikinci cinayete rağmen olay yerinde kendisine ait hiçbir iz kalmadığından emin olması için birkaç

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranley.org

dakika yeterliydi. Öldürdüğü adama göz kulak olması gereken bir sürü korumanın bulunduğu evden, sessizce çıkıp gitti. Öyle ki korumaların hiçbiri varlığından şüphe bile etmedi.

Daha önce arabasını bıraktığı yarım mil uzaktaki yere gitmek için sahil yolunda yürümeye başladı. Denizden soğuk bir rüzgâr esiyordu. Dışarısı karanlıktı, saat neredeyse sabahın ikisiydi. En yakın yerleşim yeri beş milden daha ötedeydi ve yol boyunca sokak lambası yoktu. Gökyüzü de bulutlarla kaplı olunca, yürüdüğü yol bile doğru düzgün görünmüyordu.

En az beş dakika yürüdükten sonra, arkasından gelen bir arabanın karanlığı delip geçen farlarını fark etti ve geriye dönüp baktı. Araba elli metre kadar uzaktaydı. Hiç umursamadan yoluna devam etti.

Otomobil yaklaştığında, nefesini tuttu. Kılıfındaki bıçağına uzandı. Araç yavaşlayarak yanından geçerken benzini su gibi içen motorun gürültüsü kafasının içinde yankılandı, arabanın sarsıntısını yanı başında hissetti. Otomobil, on metre ilerde durdu.

Sürücü kapısı açıldı ve arabanın loş iç ışığı, dışarıya çıkmakta olan adamın yüzünü bir an için aydınlattı.

Tabii ya, ondan başkası olamazdı; bunu tahmin etmesi gerekirdi.

Adam kendisine doğru bakarken, hareketsiz duruyordu. Ayakta dikilirken, camdan sızan zayıf ışık yüzünü görebilmesi için yeterli değildi.

Açık kapının önünde duran adamın tek söylediği "Neden?" diye sormak oldu.

Elleri, iki yanından sarkıyordu. Acaba silahlı mıydı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evvela biliyorsun," diye yanıt verdi kadın. "Seni hâlâ koruyabilirim."

"Bunu hiçbir zaman istemedim."

"Haklısın, istemedin. Ama artık buna mecbursun."

Adamın sözleri, yalnızca birkaç saniyeliğine aklında yer etti. Hemen sonrasında koşmaya başladı.

Doğruca karanlığın içine daldı. Kolları ve bacakları muntazam bir ahenkle hareket ediyor, hızlı ama derin nefesler alıyordu. Çok geçmeden, adrenalin ve sarf ettiği gayret nedeniyle, kalbi deli gibi atmaya başladı.

Arabanın soluk arka ışıklarından uzaklaştığı takdirde, görünmez olmak için karanlığın işe yarayacağını biliyordu. Adamın hâlâ ateş etmediğine şaşırdı. Belki de silahsız gelmişti.

Arkasında hiçbir ses duymadı fakat dönüp bakmaya da kalkışmadı. Bütün gücünü kullanarak nemli toprağın üzerinden atladı, yamacındaki denizin dalgalarıyla dövdüğü sarp kayalıklara doğru yöneldi.

Her bir adımıyla, kayalığa çarpan dalgaların uğultusu daha da arttı ve bir süre sonra başka bir şey duymaz oldu. Ufuktaki bulutlar dağılmaya başlayınca, ayın parlak ışığı göründü. Böylece, aşağıdaki uçsuz bucaksız ve kapkaranlık suyu ilk defa görebildi. Uçurumun kenarı, birkaç adım ötesindeydi.

Gözlerini kapayıp, kendini bilinmezliğin içine bırakmaya hazırladı...

Ansızın arkasından iteklendi. Ayakları yerden kesildi ve yüzüstü çamura battı. Tam o esnada, adam da kayıp düşmüş olmalıydı. Belki de kadını yere düşürmek için vücuduyla üzerine abanmıştı. Hangisi olursa olsun, iri yarı bedeni kadının yanına devrildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hemen adamdan uzaklaşarak arkasına döndü ve ayağa kalktı. Adam da aynısını yaptı ve kendisine doğru koşmaya başladı. Kadın, uzun bıçağını çıkardı ve küçük bir kavis çizerek savurdu. Bıçak, adamın koluna isabet edip derisini ve etini keserken, ince bir ses duyuldu.

Adam, ne çığlık attı, ne de bir ses çıkardı.

Kadına bodoslama çarpınca, bıçak elinden fırladı. Birlikte yere yuvarlandılar. Adam üste çıktı ve kadının üzerine oturup, dizleriyle kollarına bastırdı.

Saniyeler içinde, iki kocaman el, kadının boynunu kavradı ve sıkmaya başladı. Nefesi kesilirken, hırıltıyla solumaya başladı.

Adamın kolundaki açık yara, ay ışığında parlıyordu. Hareket etmesini zorlaştıran pozisyona rağmen, olabildiğince uzandı ve pençe gibi duran parmaklarını yaraya sapladı. Derinlere doğru soktu ve elinden geldiğince sıktı.

Adamın kılı bile kıpırdamadı. Sanki orada değilmiş gibiydi. İnci gibi parlayan gözlerinde, merhametten eser yoktu. Sanki bir makineydi. Gücünün, kararlılığının ve odaklanışının sonu olmayan bir makine.

Kadının gözleri dışarı fırlamış, üzerindeki adamın belli belirsiz görüntüsü, iyice bulanıklaşmıştı.

Tam o anda bir şey gördü. Karanlıkta hafif bir ışıltı. Madeni bir şey. Bıçağı değildi. Bir tabancaydı. Yanlarındaki nemli zemindeydi.

Demek ki silahı vardı. En azından bir süre öncesine kadar.

Uzanmaya çalıştı fakat adamın dizlerini kullanarak kollarına baskı yapması nedeniyle, çok az hareket edebiliyordu. Vıcık vıcık çamuru avuçladı. Tabanca, parmaklarının ucundaydı. Bütün vücudu kasıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://fanfey.org

Sonunda, silahı eline alabildi.

Namlusunu kavrayarak, adamın kafasına doğru savurdu. Adam, darbenin geldiğini göremedi. Kalın ve metal kabza, kafatasına çarptı. Yine de, olup bitenin farkında değilmiş gibiydi. Kadın, tekrar vurdu. Ardından bir kez daha. Nihayetinde, boynundaki baskı az da olsa hafifledi.

Tek ihtiyacı olan da buydu zaten. Toplayabildiği bütün gücüyle, üzerindeki adamı itmeye çalıştı. Rakibinin vücudu, hafifçe yerinden oynadı. Kaldırıp atmak için bu kadarı yeterliydi. Olduğu yerde dönerken, adamı da ters çevirdi. Artık üstte olan, kadındı. Silahın namlusuysa, adamın kafasına dayanmıştı.

Karanlıkta tek fark edebildiği, adamın parlayan gözleriydi. Onunla ilk tanıştığında, yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise, bu soğuk ve karanlık gecede, adamın delici bakışları iyilikten ve merhametten yoksundu.

Göz düellosunu kazanan kadın oldu ve adam, sağ arka tarafa çevirdi bakışlarını.

"Beni vuracak olsaydın, çoktan yapardın," dedi adam. Kadının hissettiklerinin tam tersine, hâlâ ürkütücü bir şekilde sakin ve soğukkanlıydı. "Yap şunu. Yap hadi. Bir daha bu şansı bulamazsın."

O anda kadının parmağı tetikteydi. Aslında tereddüt etmesine rağmen parmağını biraz daha bastırdığı anda, adam hamlesini yaptı. Kadının bileğini tuttu ve silahı, kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Kadın, üç el ateş etti. Mermiler, karanlığın içine doğru yol aldı. Silah, kadının kafasına o kadar yakındı ki, çıkan sesten sağır olduğunu sandı. Sersemlemişti.

Bir anda, adamın silahı elinden aldığını ve kendisine doğrulttuğunu fark etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Asla tereddüt etmeyeceğinden emindi.

Ayağa kalkıp uçuruma doğru fırlarken, adam tabancayı ateşledi. Ayak bileğine bir mermi isabet etti. Sonra bir başkası da yan tarafına. Uçurumdan atlarken, üçüncü mermi omzuna saplandı.

Ve kadın, aşağıdaki karanlığa gömüldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM

Günümüz

Sekreter, belirgin bir İspanyol aksanıyla, "Bayan Walker," diye seslendi. Bilgisayar ekranının üzerinden kafasını kaldırıp, sabırsızlık içinde bekleme salonunda oturan genç kadınlara baktı.

Kim, ayağa kalktı. Tek başına gelmişti. Diğer kadınların yanlarında kocaları, erkek arkadaşları veya annelerine benzeyen birileri vardı. Annesi hayatta değildi, zaten onu hiç tanımamıştı. Kocası Patrick ise, ona eşlik edemeyecek kadar meşgul biriydi.

İşin aslı Kim, bu durumdan memnundu. Böylece, her zamanki gibi, sorunlarının üstesinden kendi başına gelecekti.

Dışarıdan bakan biri için Kim, güzel, göz alıcı, özgüvenli ve çekici bir kadındı. Etrafındaki insanları mutlu eden biri gibiydi. Öte yandan herkes, yalnızca görmek istediğini görür. Oysa görünenin ardında nelerin gizlendiğini, hiç kimse tam olarak bilemez. Ancak Kim, gerçek benliğinin saklamak konusunda oldukça becerikliydi çünkü daima böyle yapmak zorunda kalmıştı.

İşin aslı, o anda sinirleri yıpranmış haldeydi. Özgüve-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ni yüksek biri gibi görünse de, herhangi bir yetkiliyle karşı karşıya kaldığında geriliyordu. Oysa burada, sadece doktor ve hemşireler vardı. Polis, istihbarat servisi personeli ya da devlet destekli gizli ve tehlikeli bir ölüm mangasının üyesi değillerdi. Kim'in cevaplamak istemeyeceği veya cevaplayamayacağı sorular sormazlardı.

Bu nedenle, onun için tehlike oluşturmuyorlardı.

Hiç şüphesiz odadaki en yaşlısı anne adayı olsa bile, 38 yaşındaki Kim Walker, onlar için sıradan bir hamile, bir istatistik sayısı ve doldurulması gereken bir formdan ibaretti.

Kim, sekretere doğru yürüdü. Kadının işaret ettiği dört numaralı odaya yöneldi. Kapıyı açınca, karanlık odadaki parlak bir ekranın önünde oturan kadın doktoru fark edebildi. Genç doktor özür dileyen bir ifadeyle Kim'e baktı.

"Bayan Walker, ben Dr. Karmala. Lütfen oturun."

Doktorun yüz yapısı ve aksanı, Hint asıllı olduğu hissini verse de İngilizcesi, Marbella'nın en pahalı kliniğindeki –çoğu İngiliz *olan*– diğer meslektaşları gibi mükemmeldi.

"Bana Kim diyebilirsin. Resmiyete gerek yok."

"Pekâlâ, Kim."

Kim, bir sürü kadranı, ışığı ve tuşları olan cihazlara göz atarken, kapıyı kapayıp sedyeye ilerledi ve oturdu. Karın boşluğunda, rahatsız edici bir şey hissediyordu. "Sonuçlar elinize ulaştı mı?"

Doktor, sandalyesinde kımıldanırken bir an tereddüt etti, sonra önündeki kâğıtlara baktı.

"Evet, Bayan Walker," dedi ve düşüncelerini topar-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

lamak ister gibi durdu. Belki de doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu.

"Kim."

"Özür dilerim, Kim. Bildiğin gibi senin hamileliğin daha fazla risk içeriyordu, şey nedeniyle, yaşın..."

"Söyleyin lütfen," dedi Kim, kendisini en kötüsüne hazırlayarak.

Kim, muayenehaneden ayrılıp Akdeniz'in soğuk sularına bakan dağın zirvesindeki lüks villasına doğru arabasını sürerken, gözyaşları süzülüyordu. Yüzündeki tuzlu dereleri silmeye teşebbüs bile etmedi.

Belki de evren, geçmişte yaptıkları nedeniyle kendisini cezalandırıyordu. Tanrı'ya inanmıyordu; daha iyi bir yaşam için dua etmeye ya da yaptığı kötü şeyler için af dilemeye de... Ona göre iyilik ve kötülük, insanın inancını daha yüce bir varlığın test etmesi için gerekli kavramlar değil, düpedüz insanın doğasında var olan şeylerdi.

Yine de, yaşamı boyunca kader diye bir şeyin var olduğuna inanmıştı. Ne ekersen, onu biçersin. Öte yandan, başına gelenler sadece kötü şanstan ibaret de olabilirdi.

Her iki durumda da Kim, başına geleni hak ettiğini yüreğinin derinliklerinde hissediyordu. Ancak onu asıl endişelendiren, Patrick'e kötü haberi nasıl vereceğiydi.

Dört yıl önce evlenmişlerdi, birliktelikleri beş yıldan daha uzun süredir devam ediyordu. Patrick, uzun zamandır çocuk istiyordu. Kendisiyse, çocuk konusunda hep ikircikli olmuştu. Acı hatıralarla dolu çocukluğu nedeniyle, böyle bir dünyaya çocuk doğurmaktan korkuyordu. Ya bebeği de onun gibi acı çekerse? Daha da kötüsü, ya kendisi gibi biri olursa?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ancak yıllar içinde, annelik içgüdüleri baskın çıkmıştı. Patrick, hiçbir zaman ona baskı yapmamıştı. Bu nedenle, kocasına olan sevgisi daha da artmıştı. Elbette herkes gibi onlar da ilişkilerinde sorunlar yaşamışlardı fakat çocuklarının olmayışı, asla aralarını bozmamıştı.

Patrick, haberi duyduğunda, en az onun kadar üzülecekti. Dahası, Kim'in gençleşme ihtimali yoktu. İleride tekrar hamile kalsa bile, her girişimleri riski daha da arttırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Kim, acıyla bağırdı. Bir çığlık değil, öfkeli ve korkunç bir haykırıştı. Her şeyden çok kendine kızgındı. Nasıl bu kadar bencil olabilirim, diye düşündü. Taşıdığı çocuk kusurlu olduğu için kendisini zavallı ve mahvolmuş hissediyordu fakat bebek hâlâ yaşıyordu. Hâlâ *kendi* bebeğiydi. Ne olursa olsun, onu sevecekti.

Düşüncelerindeki karmaşayla mücadele ederken, gözyaşları kesildi ve yüzüne kararlı bir ifade yerleşti.

Garaj yoluna dönüp, evin büyük ve çift kanatlı kapısının önünde arabayı durdurduğunda, saat öğleden sonra beşti. Patrick'in arabası –sevgili Maserati'si– ortalıkta görünmüyordu. Kocasının işten kaçta döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sesli mesaj bırakıp, kendisini aramasını söylemişti. Ayrıntıları anlatmamıştı. Sesimin tonundan ve öğleden sonra nereye gideceğimi bildiğinden, ne gibi derdim olabileceğini tahmin eder, diye umuyordu.

Kocasının ne cevap vereceğini bilmiyordu. Onu gerçekten seviyordu ama eşi, bazen bencil bir pislik gibi davranıyordu. Doğrusu, çoğu zaman böyleydi.

Arabasından indi ve girişe doğru yürüdü. Önce demir parmaklığı, ardından soldaki kapıyı açtı. İçeri girip, mer-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

mer döşenmiş hole adımını atarken, yüzünde hoş ve serin bir esinti hissetti. Dış dünyadan uzaklaşabildiği evine dönmekten memnun bir halde, derince iç çekti.

Kapalı bir kapıyı açmak için döndü. O anda, sağ tarafından bir silueti yaklaştığını fark etti. Birkaç saniye geç kalmıştı.

Yetenekleri kaybetmemişti fakat eskiden olduğu kadar etkin değildi. Üstelik o anda kafası dalgındı. Başka bir gün veya kötü bir haber almamış olsaydı, daha dikkatli davranırdı. Bu da sonucu değiştirirdi. Böyle bir durumda, saldırgana karşı avantajlı konuma geçebilmesi için birkaç saniye yeterli olurdu.

İnsanların, az bir farkla canlı çıktığı veya yaşamını yitirdiği durumlar vardır; kıl payı kurtulmalar ve kazalar gibi.

Ne var ki Kim, bunun bir kaza olmadığını biliyordu. Bu, başka bir şeydi. Badem kokulu bez parçasıyla yüzüne bastırıldığında, yapabileceği hiçbir şey bulunmadığını anladı.

Çok geçmeden, vücudu gevşedi.

Ve hemen ardından gelen işkence süresince bilincinin yerinde olmaması, Kim Walker'ın şükran kalacağı tek şeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. BÖLÜM

James Ryker, tezgâhtara teşekkür edip, yiyecek torbasını aldı. Neredeyse yirmi aydır, aynı dükkândan alışveriş yapıyordu. Ancak yeniyetmelik çağını yeni atlatmış olan, yüzü sivilceli tezgâhtar, bölgenin yerlisi olmaya çalışan Ryker'ı henüz kabullenmiş değildi. Eski yaşantısıyla arasında binlerce kilometrelik mesafenin ve bir okyanusun bulunduğu bu dera yerde bile başkaları Ryker'a karşı temkinli davranıyordu, oysa bir kere bile başı belaya girmemişti. Bir doksan boyunda, iri yarı biri olarak, onlara hak vermiyor da değildi.

Kim bilir, belki de tüm bunlar kuruntudan ibaretti.

Ryker, evine dönmek üzere yürümeye başladı, her zaman olduğu gibi algısı son derece açıktı. Kendini gerçekten güvende hissedebileceği günlerin geleceğinden şüpheliydi. Gardını indirdiği an, muhtemelen yakalandığı gün olacaktı.

Ryker, arduaz yeşili gözleriyle yol boyunca sağını solunu inceleyerek, etrafındaki kişileri ve olup bitenleri gözetledi. Kasabada kaldırım diye bir şey yoktu. Ana cadde motosikletler, arabalar ve birbirine benzeyen yayalarla dolu, tek şeritli asfalt bir yoldan ibaretti.

Eskisine ilave olarak yakın bir zamanda yapılan asfalt

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yol, kasabanın iki tarafında sadece birkaç kilometre boyunca ilerliyordu. Asfalt yolun ötesinde, sahil kenarının çevresinde yılan gibi kıvrılarak çiftçilerin tarlalarını kuşatan toprak bir yol bulunuyordu. Bu yol, neredeyse bütün bir yıl boyunca kuru oluyor ve her araç geçişinde, kan kırmızısı rengindeki toz bulutları havaya karışıyordu.

Ryker'ın şimdilerde ev olarak adlandırdığı mekân sapa bir yerde olsa da, elektriği bağlanmıştı. Bölgede su, gaz ve elektrik dağıtımı vardı, hatta cep telefonlarıyla zaman zaman arama bile yapılabiliyordu. Bununla birlikte, öylesine tenha bir yerdi ki Ryker göze batmaktan kurtulamıyordu. Böyle giderse, münzevi bir hayat kurmak için kırsal bölgede yaşamak onu çileden çıkaracaktı.

Toprak yolda yürürken, yanından geçen üstü açık bir 4x4 yavaşladı. Daha önce buna benzer durumlar yaşadığından, Ryker, sürücünün kendisine gideceği yere bırakmayı teklif etmek için duracağını düşündü. Gerçi bu tür teklifleri asla kabul etmemişti ama yaygın bir gelenek olarak, yerel halkın birbirlerine, bazen de kendisi ve Lisa gibi yabancılara, nazik davrandığını görmüştü. Buna rağmen, içgüdüsel olarak gerildi ve harekete geçmek için hazırlandı.

Bir saniye sonra 4x4, yeniden hızlandı ve arkasında bir toz bulutu bırakarak yola devam etti. Ryker, toz bulutu dağılana dek nefesini tuttu. Belki de sürücü, yayanın nasıl birisi olduğunu fark edince, nazik teklifinden vazgeçmişti. Ryker için hava hoştu. Kendisini, kibar davranıp teşekkür etmeye bir hayli hazırlamış olsa da, yola yalnız devam etmekten hoşnuttu.

Birkaç dakika sonra, Ryker'ın evi uzakta belirmeye

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

başladı. Kereste ve camdan yapılmış, sade ve gözlerden uzak bir sahil eviydi. Bazıları için yıkık dökük bir kulübe, kimilerine göreyse serserilerin kafa dinleyebilecekleri bir taşra eviydi.

Küçük bir kaya parçasının üzerine yerleştirilmiş olan evin, iki dönümlük bir arazisi vardı. Hafif kayalıkların hemen aşağısındaydı. Ryker, evinin dışında açık bir alan bulunmasını daima istemişti. Arazinin gözlerden daha da uzak kalmasını sağlayacak şekilde, üzerindeki bitki ve ağaçların serbestçe büyümesine izin vermişti. Ancak Ryker'ın burayı bir bahçe haline getirmeye hiç niyeti yoktu.

Ev, gösterişli değil, sadeydi. Bir milyarder için *egzotik* bir kaçamak yeri olamasa da Ryker'a yetiyordu. Şu var ki evi, denizi gören, imrenilecek bir konumdaydı. Ryker'ın geldiği yer, bilhassa önceki hayatında saplandığı bataklıklar göz önüne alındığında, daha başka ne isteyebilirdi ki?

En büyük sorunu, yeni hayatına uyum sağlamak için ne kadar çabalarsa çabalasın, hangi maskeyi takarsa taksın, geçmişini –asıl kimliğini– asla geride bırakamamaktı. Lisa ile birlikte, kendileri için yeni bir hayat kurmaya kararlıydılar ancak Ryker, bu konudaki şüphelerini göz ardı edemiyordu. Tam olarak korku olmadığı gibi, çok da farklı değildi. Neredeyse her uyandığında, bu düşünce zihnini meşgul ediyordu. Aklını kurcalayan soru, onun için *birilerinin gelip gelmeyeceği* değil, bunun *ne zaman* olacağıydı. Ne kadar uzağa kaçtığının, saklanmak için ne kadar çabaladığının hiçbir önemi yoktu. Hayatta olduğu müddetçe, bu sorun hep devam edecekti.

Bununla birlikte, kim gelirse gelsin, neyle saldırırlarsa saldırsınlar, kesinlikle karşı koyacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Savaşacak ve hayatta kalacaktı.

Sonuçta, en iyi yaptığı şey buydu.

Bazıları, buna paranoya diyordu. Oysa Ryker, paranoyak değil, aksine gerçekçi biriydi. Bakışları, bakımsız araziyle yolun ilerisi arasında gezinirken, onu haklı çıkaran ani bir şok yaşadı.

Önündeki dönemeç, nehrin üzerinden geçen yaklaşık yüz metre uzunluğunda çelik bir köprüye doğru ilerliyordu. Ryker, köprünün uzak ucunda daha önce yanından geçen 4x4'ü gördü. Önü, Ryker'a dönüktü. Araçta kimlerin bulunduğunu kestiremese de, arkasından tüten ince dumana bakarak, motorun rölantide çalıştığını söyleyebilirdi.

O anda Ryker, tek şeyden emin oldu.

Birileri onu bulmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. BÖLÜM

Ryker, tam anlamıyla *kim* olduklarını bilmiyordu. Aslında, bunun bir önemi de yoktu. Ryker ve Lisa dışında, hiç kimse yeni kimliklerinden ve bulundukları yerden haberdar değildi. Buna rağmen birinin onları bulabilmiş olması, büyük bir sorundu.

Hayatının büyük bir bölümünde gizlenerek yaşayan, daima hareket halinde olan ve her zaman arkasını kollayan Ryker, olası tehditler için etrafını kolaçan etmeye alışmıştı. Bu alışkanlık, seneler önceki eğitiminin ayrılmaz bir parçasıyken, daha sonraki yıllarda ikinci kişiliği haline gelmişti. Bu nedenle, şu anda paniğe kapılmamıştı. Daha önce dikkatlice tasarladığı planını, uygulamaya koydu. Gözlerini ilerideki 4x4'den ayırmadan, eve doğru ilerlemeye devam etti. Hiç durmadan, yapacaklarını gözden geçiriyordu. İlk yapması gereken, Lisa'nın evde olup olmadığını öğrenmekti. Onun iyi olduğunu teyit etmek zorundaydı.

Ön kapıya varınca, yürümeye devam etti ve arka tarafa dolaştı. İçeride bir tehdit olup olmadığını belirlemeden, ön tarafa geçmeyecekti.

Evin yan tarafında bulunan, küçük buzlu camın hizasına geldi. Pencere, Ryker evden ayrılmadan önce bıraktığı gibi kapalıydı. Pencerenin diğer tarafında, yatak odasının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

banyosu vardı. Banyodaki duş teknesinin altındaki gizli bölmede, şarjörü yirmi adet 5,7 milimetrelik mermiyle dolu, FN Beş-Yedi marka bir tabanca bulunuyordu.

Ryker, kesinlikle tedbirsiz değildi. Gizlice hareket etmesini gerektiren durumlarda kullanmak üzere, eve birkaç tane giriş çıkış yolu hazırlamıştı. Pencere kilitli olsa da Ryker, emniyet mandalını zorlandığında kolayca açılacak şekilde ayarlamıştı. Bunun nasıl yapıldığını bilebilecek, az sayıda insandan biriydi.

Ryker, etrafı yokladı ve yaprakların altında gizlediği ahşap çıtayı buldu. Çıtayı, pencerenin en zayıf noktasındaki açıklıktan soktu, sonra çerçevenin cidarları boyunca oturan ince klipsleri çıkarmak için hızla çekti. Pencere, Ryker'ın elini sokabileceği kadar, yaklaşık iki santim aralandı. Pencereyi iyice açtı ve kayaların üzerinden sessizce ilerleyen bir yılan gibi, küçük boşluktan içeri süzüldü.

Duş teknesine doğru emekledi, silahı çıkardı ve kontrol etti. Çalışıyordu. Dikkatle hareket ederek, yarı açık kapıya yöneldi. Yatak odasına girmeden önce içeriye göz ucuyla baktı, sonra da odaya doğru sürünerek ilerledi. Nefesi derin ve sakindi, soluk alıp verirken dudaklarından en ufak bir ses çıkmıyordu.

Yatak odasının kapı boşluğuna ulaşınca, ayağa kalktı. Biraz bekleyip, etrafı dinledi. Sessizlik. Evde, hiçbir hareket yoktu. Hiçbir ses duyulmuyordu. Kapı boşluğundan kafasını uzatıp, işaret parmağını tetiğin üzerine koyarak, dikkatlice etrafa baktı.

Ryker, koltukta tek başına ve gelişigüzel oturan bir adam gördü. Az da olsa, rahatladı.

Silahı hâlâ elindeydi ama tehlike hissi, bir nebze hafiflemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ryker, bulunduğu yerden çıktı ve adama yönelip "Sen," dedi.

Adam, dönüp baktı. Hiç şüphesiz Ryker'ın o anda görmeyi beklediği son kişiydi. Yine de Ryker'ı görmeye gelebilecek kişilerin içinde Peter Winter, en iyi karşılayacağı adamdı. Ve en az tehlikeli olanıydı.

"Ah, dönmüşsün," dedi Peter Winter, yüzünde tanıdık bir gülümsemeyle ayağa kalkarken.

Ryker gibi otuzlu yaşlarının sonlarında ve neredeyse onun boyundaydı. Buna rağmen, daha genç ve cılız görünüyordu. Ayrıca, Ryker'ı geçmişte rahatsız etmiş olan, çokbilmiş ve küstah bir tavrı vardı.

"İçeri nasıl girdin?" diye sorguladı Ryker. Sesinin tonu, bu ziyaretten hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu. Silahını, ziyaretçisine doğru tutmaya devam etti. Winter'ın hâlihazırda tehlikeli olduğunu düşünmüyordu, yine de hiç kimseye yüzde yüz güvenemezdi.

Winter, ön kapıyı gösterdi. "Elbette senin yönteminle girmedim. Hâlâ formunda olduğunu görmek güzel."

"Evime bu şekilde girmeye hakkın yok."

Winter, bir an tereddüt etti. Ryker, açık sözlü tavrının ve adamın yüzüne doğrulttuğu şarjörü dolu silahın, eski patronunun özgüvenini sarstığını görebiliyordu. Winter, Ryker'ın eski yaşamında yaklaşık yirmi yıl çalıştığı Birleşik İstihbarat Örgütü, JIA'nın yöneticisiydi.

"Düşmanın değilim," diyerek güven vermeye çalıştı Winter.

"Hayır, değilsin. Eğer olsaydın, gözlerinin ortasına çoktan bir kurşun deliği açılmış olurdu. Beni nasıl buldun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İşimi yaparak. Doğrusu, seni bulmanın hiç de kolay olmadığını söylemek zorundayım. İzini çok iyi kaybettirmişsin, Ryker? Bu yeni adın, öyle değil mi?"

"Pasaportumda öyle yazıyor."

"Alman mı?"

"İngiliz."

"Pasaportunu kastetmedim. İsminin kökeni Alman değil mi? 'Zengin' anlamında Almanca bir kelimeden türemiş olmalı."

"Öyle diyorsan, öyledir," dedi Ryker, Winter'ın analiziyle zerre kadar ilgilenmediğini belli ederek.

"Tüm bunlar için geride bıraktıklarını düşününce, yaptıkların komik görünüyor."

"Sadece, senin parana ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor."

"Bunu bana, ortadan kaybolmadan da söyleyebilirdin."

"Yanlış hatırlamıyorsam, 'Ryker' Uzay Yolu dizisindeki bir komutanın da adıydı. Belki de komik olan şey sensindir, *Komutan*."

Winter, alaycı bir biçimde somurttu. "Bu ironiye değil, daha çok sataşmaya benziyor."

Winter bir zamanlar amiri olabilirdi ama Ryker, onu asla kendinden daha üstün biri olarak görmemişti. Her şeyden önce Winter, asıl yetkili kişi –ki uzun süre boyunca Ryker'ın da akıl hocasıydı– Rusya'nın Omsk şehrindeki bir kafenin önünde öldürüldüğünde, onun görevini üstlenmişti.

"Senin için iyi bir hayat hazırlamıştık," dedi Winter. "Neden kabul etmediğini anlamıyorum." İçinde bulunduğu eve göz attı ve gördükleri karşısında burun kıvırdı. "Kesinlikle bundan daha güzel bir yeri hak ediyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evimin hiçbir eksiği yok. Paranı da istemiyorum. Beni sürekli takip etmeni de."

"Sana yeni bir kimlik verdik. Yeni bir başlangıç yapman için yardım ettik. Seni korumaya çalışıyorduk."

"Senin niyetin, her ihtiyacın olduğunda beni bulabilmek için boynuma tasma takmaktı. Kusura bakma ama benim özgürlük anlayışım seninkinden farklı."

Winter, gülümsedi. "Peki, özgürlük dediğin bu mu?"

"Bu, sahip olduklarımın en iyisi."

"Kısmen haklısın. Bir gün sana tekrar ihtiyacım olup olmayacağını, hep merak ederdim. Senin gibi... Yetenekli birini bulmak zor."

Ryker, nihayet silahını indirdi ve pantolonunun kemerine soktu. "Cevabım, hayır."

Winter, oturdu ve birkaç saniye boyunca Ryker'a düşünceli bir şekilde baktı.

Ryker yerinden kımıldamadı, Winter'ın niçin geldiğini öğrenmek için anlatmasını bekledi.

"Bak Logan... Abbott, Ryker veya şimdiki ismin her neyse, beni burada istemediğini biliyorum. Özgürlüğü hak ettiğine ve bir zamanlar yaşadığından daha farklı bir hayat sürmeye hakkın olduğuna inanıyorsun, bunu da biliyorum. Gel gör ki ben asla böyle bir söz vermedim. Ve sen de buna hiçbir zaman inanmadın. Hatta içten içe bu yaşam tarzını gerçekten isteyip istemediğini, doğrusu merak ediyorum."

"Benim ne isteyip istemediğim hakkında, hiçbir şey bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Seni uzun zamandır tanıyorum. Kendinden bu şekilde kaçamazsın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kendimden kaçmıyorum."

"Emin misin? *Böyle* bir hayata nasıl katlanıyorsun? Sürekli saklanarak ve arkanı kollayarak yaşayamazsın. Bu sen değilsin. Ama burada oturup, seni ikna etmeye çalışmayacağım."

"Peki, o zaman. Şimdi gideceksin o halde."

Winter, ayağa kalktı. Ryker, eski patronuna yol açmak için kenara çekildi.

"Ama yine de bir şey söylememe izin ver," diye ekledi Winter. "Seni buldum. Biliyorsun, seni arayan tek kişi ben değilim. Silahını sana doğrultan kim olursa olsun, onunla başa çıkabileceğini düşündüğünü de biliyorum. Seni tehdit edenlere kök söktüreceğine de kalıbımı basarım."

"Gurur duydum, Winter."

"Ancak, mesele bu değil. Gerçek şu ki *hâlâ* sana ihtiyacım var, Ryker."

"Teklifini kabul etmiyorum."

"Lütfen, beni dinle."

Winter, ceketinin iç tarafına uzandı. Winter'dan en son bekleyeceği şey silah çekmesiydi, buna rağmen Ryker tetikte bekledi. Güvenlik kurallarının asla dışına çıkmazdı. Nihayet Winter elini ortaya çıkardığında, parmaklarının arasında kâğıtlar vardı.

"Biliyorsun," dedi Winter. "Karanlık bir hayattan kurtulmaya, geçmişini arkada bırakmaya çalışan tek kişi sen değilsin."

Ryker, tek kaşını kaldırdı.

"Yardımına ihtiyacım var, Ryker. Bu kadar basit."

"Hangi konuda yardımımı istiyorsun?"

"Kızıl Kobra ile ilgili bir mevzu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Winter sustu ve Ryker'ı izledi. Ryker, aniden aklını karıştıran keşmekeşi tanımlamak için doğru sözcükleri ararken, ağzını açıp kapadı.

Kızıl Kobra, geçmişteki bir isimdi. Anılarında, her zaman var olan biriydi. Aslında Ryker için bir çeşit rakipti. Buna rağmen, bir zamanlar sevgili bile olmuşlardı.

Ryker, hiçbir şey söylemedi.

"Onu hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Kadını bulduk."

Ryker, duygularını açığa vurmamaya çalıştı fakat Winter, içinden geçenleri anlamıştı. Muhtemel sürprizler içinde, bu Ryker için en sarsıcısı olanıydı.

"Nerede?" diye sordu Ryker.

"İspanya'da."

"O halde bana neden ihtiyacın var? Onu öldürmemi mi istiyorsun?"

Daha kelimeler ağzından çıkarken, bunu yapıp yapamayacağını geçirdi aklından. Bir zamanlar mümkündü. Peki ya şimdi?

"Bunun için artık çok geç," diye yanıtladı Winter. "Biz onu bulduğumuzda, Kızıl Kobra zaten ölmüştü. Öldürülmüştü."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5. BÖLÜM

Ryker'ın kendine gelebilmesi için, birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. İkisi de oturdular. Winter, Ryker'ın üstüne gitmedi. Yemi atmıştı. Şimdi, hoşnut bir halde, Ryker'ın onu kapmasını bekliyordu.

Kızıl Kobra. Geçmişten gelen, sürpriz bir isimdi. Gerçek adı Anna Abayev idi fakat ona herkesten çok yaklaşmış olan Ryker bile, hiçbir zaman asıl ismini bilememişti.

Kızıl Kobra, doğuştan suikastçıydı. Çok iyi eğitilmişti, bununla birlikte doğasından ya da genlerinden gelen bir özellik olarak, acımasız ve ölümcül bir yanı vardı.

Ryker'ın becerilerinin çoğu, İngiliz ve Amerikan hükümetleri tarafından ortaklaşa yürütülen gizli bir örgüt olan JIA tarafından verilen eğitimlerin bir sonucuydu. JIA'nın meşakkatli eğitim süreci, Ryker'ı verilen her görevi sorgusuz sualsiz yerine getiren bir ajana dönüştürmüştü. Bu eğitimler nedeniyle Ryker'ın minnettar olması gereken kişi Charles McCabe'ti. Daha çok Mackie adıyla bilinen ve gizli servisteki yaşamında işler sarpa sarınca kafasına kurşun sıkılan Charles McCabe, Ryker'ın önceki patronuydu.

Bütün bunlar, Ryker için geçmişte kalmıştı. Winter'ın söylediği gibi, çok az insanda bulunan ölümcül bir takım becerilere sahip olmasına rağmen, artık o eski adamı de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantev.org

şildi. Öte yandan Kızıl Kobra... Gerçekten başka bir mevzuydu.

"Dışarıdaki araba..."

"Yedek kuvvet. Kaçmayı veya bize saldırmayı düşünmen halinde, basit bir önlem," diye onayladı Winter.

"Ne yapacaktın? Beni kurşun yağmuruna tutup, öldürtecek miydin?"

Winter, omuz silkti. "Bunu istemem ancak ne tepki vereceğini bilmiyordum."

"Yani her şeyi hesapladın. Her ihtimale karşı..."

"Ne bekliyordun ki?"

Ön kapı açılınca, iki adamın da dikkati oraya yöneldi. Ryker, ayağa kalkıp arkasına döndüğünde, Lisa'nın içeri girdiğini gördü. Uzun, kahverengi saçları ıslaktı ve omuzlarına yapışmıştı. Üzerinde, nemli ve bronzlaşmış bedenini saran renkli bir plaj havlusu vardı. Güçlü vücut yapısı, hemen fark ediliyordu. Belki Winter'ın varlığı nedeniyle, belki de Anna Abayev hakkındaki anılarını hatırladığından, Ryker ona ihanet ettiğini düşünerek huzursuz oldu.

Lisa, içeriye adım atmak üzereyken Ryker'ı görünce gülümsedi. Ancak Winter'ı fark edince, yüzünün rengi attı.

"Angela," dedi Winter. "Yoksa Lisa mı demeliyim?"

"Hiçbir şey söyleme," diye homurdandı Lisa. Sonra Ryker'a dönüp "Onun burada ne işi var?" diye sordu.

"Biz de bunu konuşuyorduk," dedi Ryker.

"Lütfen Lisa, gel otur."

"Yapmamayı tercih ederim." Buzdolabına doğru yöneldi, bir şişe su aldı, holden geçip, yatak odasına doğru sessizce yürüdü. "James, ondan kurtul." Yatak odasının kapısını çarparak kapadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Winter, Ryker'a birkaç saniye baktı. İki adam da ağzını açmadı. Lisa'nın sözleri, Ryker'ın içinde yankılanıyordu. Haklıydı. Winter'a yardım etmeyi aklından bile geçirmemeliydi. Doğrusu, onu ilk gördüğü anda kapı dışarı etmeliydi.

Peki ya sonra? Bir kez daha, mümkün olan en kısa sürede, en uzak yere mi kaçacaklardı? Yeni bir hayatları ve yeni kimlikleri mi olacaktı?

Belki de Lisa'nın istediği buydu. Ama Ryker'ın aklından geçen bu değildi.

Ryker, görünüşte karşı çıkmasına rağmen, Winter henüz Kızıl Kobra'dan bahsetmemişken, yardım talebini kabul edip etmeme konusunda kararsızdı. Ryker ve Lisa, sadece ikisinin bulunduğu bir yaşamı birlikte kurmaya çalışmışlardı. Uzun zamandır, hayatlarını ve ilişkilerini kuşatan kargaşadan uzaktılar. Artık kimsenin düşmanı değillerdi. Yalnızca ikisi vardı. Bununla birlikte, yüreğinin derinliklerinde Ryker tam anlamıyla mutlu değildi. Bir şeylerin eksikliğini hissediyordu.

İnsan doğası da böyle değil miydi? Yeryüzünde yaşayan milyarlarca insandan her biri, aynı şeyi hissetmez miydi? Hep daha fazlasını isteyerek, daima mükemmel bir hayatın peşinde koşarlar; ne var ki buna asla tam anlamıyla ulaşamazlar. Başka yaşamlar her zaman daha cazip görünür. Ryker, böyle düşünerek, o anda hissettiklerini haklı çıkarmaya çalışıyordu.

Buna bir de Kızıl Kobra'nın adını duyması eklenince... Winter'ın söylediklerini nasıl kulak ardı edebilirdi ki?

"O olduğunu, nasıl anladınız?" diye sordu Ryker.

"Tamamen şans eseri." Winter, cebinden çıkardığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kâğıtları, ihtiyaç olduğunda verecekmiş gibi hâlâ elinde tutuyordu. "Üç gün önce öldürüldü. Güney İspanya'daki evinde."

"Kim yapmış?"

"Ben de, işte bu konuda yardımını istiyorum."

"Benim kazancım ne olacak?"

"Ne istiyorsun? Para mı?"

"Sadece yalnız kalmak."

"Bunun olacağına gerçekten inanıyor musun, hiç anlayamıyorum."

"İnanıp inanmamamın senin için bir anlamı var mı?"

"Yok. Çünkü sana ihtiyacım var. Bu kadar basit. Ona çok yakındın. Tanıdığım herkesten daha yakındın."

"Geçmişte, onu öldürmeye çalışanlardan biri de bendim. Bu yüzden, ölmesine şaşırmadım. Ancak bulunduğu yeri çok uzun sürede tespit edebildiler."

"Seni bulmak daha kolaydı, bu kesin. Siz ikiniz söz konusu olduğunda, izinizi tamamen kaybettirmeniz çok zor."

Ryker, açıklamadan rahatsız olsa da bunun doğru olduğunu biliyordu. Kızıl Kobra, yaklaşık sekiz yıl önce gecenin bir yarısı Kuzey Almanya'da üç kez vurulduktan sonra uçurumdan atlayıp, ortadan kaybolmuştu.

Sekiz yıl. O zamandan beri, ondan hiç haber yoktu.

Oysa Ryker ve Lisa, bir yıldan az bir süredir kaçıyorlardı.

"Belki de ölümü sürpriz değildi," diye devam etti Winter. "Belki de onu ilk bulan *biz* olsaydık, sonuç yine aynı olacaktı. Gel gör ki ölümünün arkasında bir gizem yatıyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne gibi?"

"Bu, rastgele bir saldırı değildi. Birileri, onu buldu ve katletti. Bu bir mesajdı. İntikam mesajı."

Winter, elindeki kâğıtları sehpanın üzerine fırlattı. Ryker, öne doğru eğildi ve fotoğrafların bulunduğu sayfalara göz attı. Sonrasında, eline alıp, incelemeye başladı. Kanlı görüntülere bakarken, kalbi küt küt atıyordu. Winter haklıydı. Onu doğramışlardı. Zavallı kadından geriye kalanlar o kadar kötüydü ki kim olduğunu anlamak mümkün değildi.

Belli etmese de gördükleri Ryker'ı şok etmişti. Cansız bedenler görmeye, hatta birilerini öldürmeye alışkındı fakat böylesine bir vahşet karşısında, fazlasıyla etkilenmekten kendini alamadı. Gördükleri, kendi acı hatıralarının bilincinin derinliklerinden yüzeye çıkmasına neden oluyordu.

"Bunu kimin yaptığını bilmiyoruz," dedi Winter. "Ama en kısa sürede bulmak zorundayız çünkü büyük olasılıkla, istihbarat servisimizin içinde bir sızıntı var."

"Neden böyle düşünüyordun?"

"Kızıl Kobra'nın çok fazla düşmanı vardı. Yalnızca JIA gibi gizli servisler değil, dünyanın dört bir yanındaki suç örgütleri de peşindeydi."

"İyi ama niçin kendi örgütünde bir sızıntı olduğunu düşünüyorsun?"

"Kızıl Kobra'ya ait bir profil vardı."

Ryker şaşırdı. "Yani?"

"Yıllarca bütün görevlerini, geride en ufak bir ipucu bırakmadan gerçekleştirmeyi başardı. Yine de elimizde, ajan olmadan çok öncesine ait, bahsettiğim profille eşleşen bir parmak izi bulunuyordu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

[illegible] kadının parmak izleriyle uyuştu."

[illegible] Kadın Kim Walker ismini kullanıyordu. Sö[illegible] İspanya'daki yerel polis cinayeti İngiliz [illegible] bulunmuş bu kadının, herhangi bir veri taba[illegible] kaydının bulunmadığı ortaya çıktı. Pasapor[illegible] ve [illegible] vardı ama ikisi de sahteydi. Başka bir kaydı [illegible]. Ve doğum kaydı ne iş kaydı, ne de kimliğiyle [illegible] herhangi bir şey. İspanyol Polisi, parmak izlerini [illegible] ve kadının kimliğini ortaya çıkarmaya yardımcı olması için Metropoliten Polis Teşkilatı'na* yollamıştı."

"Ve Scotland Yard** bu parmak izlerini sistemde aradığında [illegible] ve uyarıyla durumdan haberdar oldu."

"Kesinlikle."

"Peki, bundan haberi var mı?"

"Hayır. Dosyeye ulaşım son derece kısıtlı. Polis taraması [illegible] bulamadı. Bununla birlikte, Metropoliten Polis Teşkilatı, kadının gerçek kimliğini ortaya çıkarmak için dedektiflerinden birini görevlendirdi. Şu anda, İspanya'daki polislerle beraber araştırmaya devam ediyor."

"Neden birilerinin dışarıya haber sızdırdığından şüphelendiğini hâlâ açıklamadın."

"Uyarı gelince, sistemimizdeki veri tabanında bazı kontroller yaptık. Sistemde, bir hafta kadar önce profile erişim yapıldığına dair bir kayıt vardı. Ancak bu erişim gizli kalmıştı çünkü MI5 karargâhındaki meşru bir kullanıcı hesabından yapılmıştı. Veya öyle görünüyordu."

---

* Metropoliten Polis Teşkilatı: Londra'nın polis teşkilâtıdır. Londra şehri haricinde tüm Büyük Londra Bölgesi'ndeki polislik görevlerinden sorumludur. (ed.n.)

** Scotland Yard: Londra Emniyet Müdürlüğü, Dedektiflik Şubesi (ed.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hesabın kullanıcısını *sorguladığımızda...*" Ryker bu kelimeyi söylerken JIA'nın tarzını küçümsemek ve hiçbir sonuca ulaşamadıklarını betimlemek için, her iki elinin parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, "konu hakkında hiçbir fikri olmadığını gördünüz." Yoktan yere sorgulanan zavallı adamın başına ne geldiğini, merak ediyordu.

"Bu içeriden yapılan bir iş değildi," dedi Winter. "En azından o kullanıcı yapmamıştı. Adam, temizdi. Fakat birileri, sisteme giriş yolunu bulmuş olmalı."

"Profesyonel işi gibi görünüyor."

"Profesyonel olduğu doğru. Ancak, herhangi bir resmi kurumla ilgili olup olmadığını bilmiyoruz. Sisteme sızmak, başka bir örgütün işi olabilir ama kadının ölüm şekli buna uymuyor. Dediğim gibi, bu bir intikam saldırısıydı. Kişisel bir mesele olmalı. Ne olursa olsun, biri Kızıl Kobra hakkında bilgi edinmek için sistemimize girdi. Sonrasında da Kızıl Kobra öldürüldü."

Ryker, fotoğraflara, zavallı kadının yüzünden geriye kalanlara yeniden baktı. "Bu o değil."

Winter, bakakaldı. "Değil mi?"

"Kızıl Kobra ölmedi."

Winter, kanlı görüntülere göz attı, şaşkın bir yüzle Ryker'a döndü.

"Onu tanıyordum," dedi Ryker. "Hem de hayatta olan herkesten daha iyi... Kızıl Kobra'nın sizde bir profili olduğunu söylüyorsun ama bir yanlışlık olmalı." Ryker, önündeki resimlere hafifçe vurdu. Fotoğraftaki kadının kan bulaşmış yüzünü daha önce hiç görmediğinden emindi. "Bu zavallının kim olduğunu bilmiyorum ama onun Kızıl Kobra olmadığını kesinlikle söyleyebilirim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6. BÖLÜM

Winter ayrılınca, Ryker ön kapıyı kilitledi ve diğer kapı ve pencerelerin kapalı olduğunu iki defa kontrol etti. Her şeyin güvenliğinden emin olunca, yatak odasına doğru yürüdü. Derin bir nefes aldı ve kapının kulpunu çevirdi.

Lisa, sırtı kapıya dönük şekilde, yatağa uzanmıştı. Saçları hâlâ nemliydi ama bronzlaşmış cildi artık kurumuş ve matlaşmıştı. Üzerinde, şort ve pamuklu, bol bir tişört vardı. Ryker, Lisa'nın her günkü âdeti olduğu üzere, tuzlu suda yüzdükten sonra duş yaptığını tahmin etti. Odanın diğer tarafında bulunan aynadaki yansımasından, uyanık olduğunu görebiliyordu. İlerledi ve Lisa'nın yanına uzanıp, ona sarıldı. Ryker, Lisa konuşmaya başlamadan önce, uyarıldığı hissetti.

"Ona yardım etmeyi kabul ettin." Lisa öfkeli değil, daha çok hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Yine de acaba Ryker'a kırılmış mıydı, yoksa her şey eskisi gibi yolunda mıydı?

"Buna mecburdum."

"Hayır değildin. Kabul etmeyebilirdin."

"Peki ya sonra?"

"Sonrası yok. Winter, çekip gidecekti. Yardım etmeyi reddettin diye seni öldürecek veya kimliğini ele verecek değildi ya."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantev.org

"Belki de söylediğin gibi bunları yapmazdı," dedi Ryker fakat bu ihtimali asla göz ardı edemeyeceğini biliyordu.

"O halde, neden evet dedin?"

"Çünkü bu gerçekten benim sorunum."

Lisa kıpırdandı ve Ryker'a doğru biraz döndü.

"Bunu isteyen sensin, değil mi?"

Ryker, cevap vermek için bir müddet bekledi. Sessizliği, vereceği cevabı açığa vuruyordu. "Bunu ihtiyacım var. Adımı değiştirebilirsin, bana para verebilirsin, beni dünyanın herhangi bir köşesinde özgürce yaşatabilirsin. Ama geçmişteki kişiliğimin bir parçası, daima içimde bulunacak. Ne yazık ki âşık olduğun adam da bu işte..."

"Biliyorum haklısın. İtirazım o adamı sevmediğimden değil. Ben sadece... Korkuyorum. Çünkü haklı gerekçelerin olsa bile, gittikten sonra bana geri dönememenden korkuyorum."

"Ne olursa olsun döneceğim."

"Tabuta girersen, dönemezsin."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Yeterince belaya bulaştığımızı düşünmüyor musun?"

Lisa'nın sözleri, birlikte atlattıkları ölüm tehlikelerini ifade etmekten uzak olsa da Ryker'ı düşündürdü. Lisa'ya verdiği sözü tutamamış gibi görünüyordu, oysa her hâlükârda ona sadık kalmış ve başına bir şey gelmesini istememişti.

Ryker sessizliğine devam edince, Lisa bakışlarını diğer tarafa çevirdi. Ryker, Lisa'nın bu uysal haline hayret ediyordu. Çünkü birlikte inşa ettikleri son derece naif hayatı yok etmenin eşiğindeydi, buna rağmen Lisa'nın tep-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kisi fazlasıyla ılımlıydı. Ya sinirlerine hâkim olmayı başarıyordu, ya da bir gün bu ânın yaşanacağını çok önceden anlamış ve kendini hazırlamıştı. JIA'ya dönmesi, eninde sonunda gerçekleşecek olan, kaçınılmaz bir sonuç muydu?

"Görevin ne?" diye sordu Lisa.

"Bunu söyleyemem."

"Sana destek olmamı istiyorsan, söylemelisin."

"Birini bulmam lazım. Bizim gibi, bulunmak istemeyen bir başkasını."

"Sana ne kadar da uygun bir iş."

"Doğrusu evet, öyle..."

"Bir kadın mı?"

Tehlikeli bir soruydu, ancak Ryker hiç düşünmeden yanıtladı. "Evet."

"Onu tanıyor musun?"

"Çok uzun zaman önce tanımıştım."

"Anlıyorum..."

Ryker, Lisa'nın ne düşündüğünü biliyordu fakat kendini savunmaya kakışmadı. Hiçbir faydasının olmayacağını biliyordu. Kızıl Kobra ile arasında yaşananlar, geçmişte kalmıştı.

"Benimle gelebilirsin."

Lisa, gülümsedi. "Hayır gelemem. Benim hayatım burada, seninle birlikte. FBI ajanı, Angela Grainger öldü. Pekin'deki bir otoparkta çıkan çatışmada öldürüldü. Unuttun mu?"

"Elbette unutmadım. İngiliz ajanı Carl Logan da orada öldürüldü."

"Kaçak âşıklar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gazeteler öyle yazmıştı. Gerçek bir Bonnie ve Clyde öyküsü."

"Hani basın hep yalan haber yapardı?" dedi Lisa gülümseyerek.

"Ama sen, ölmüş falan *değilsin*," dedi Ryker. "Her gün sende Angela'yı görüyorum. Ve onu seviyorum."

"Onu seviyor musun?" diyerek şaka yollu takıldı Lisa.

"Ona *âşığım*."

"O halde, bu kadına geri dön."

"Döneceğim. Söz veriyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7. BÖLÜM

Ryker yola koyulmadan önce Winter, MI5, MI6 ve CIA tarafından hazırlanan ve Kızıl Kobra olarak da bilinen Anna Abayev'in profilini içeren dosyayı, Kim Walker cinayeti hakkında şimdiye kadar yapılan soruşturmayı özetleyen bir raporla birlikte kendisine gönderdi. Ryker, havaalanına giden taksinin arka koltuğunda otururken, dosyayı inceledi. Önce Barselona'ya, oradan da Malaga'ya gidecekti. Kendisini anakaraya götürecek olan uçağa binmeden önce, dosyayı parçalayarak imha etti ve kalıntılarından kurtuldu. Turbo pervaneli uçağa binmek üzere merdivenleri çıkarken, okuduğu ayrıntıları düşünmeye devam ediyordu. Kızıl Kobra'nın profili, en basit deyimle yetersizdi. Anna Abayev'in parmak izleri, 1990'ların ortasında, Gürcistan'da gerçekleşen bir cinayetten sonra kaydedilmişti. O zamanlar on altı yaşında olan Anna, olay yerinden kaçıp, kayıplara karışmıştı. Takip eden yıllardaki davranışları ve yaşadığı yerler hakkındaki ayrıntılar, büyük ihtimalle uydurmaydı. Ryker, Kızıl Kobra'nın yöntemleri ve davranışları hakkında, İngiliz İstihbarat Örgütleri'nin neredeyse yirmi yılda topladığından daha fazla bilgiye sahip olduğunu düşünüyordu. Çünkü Ryker kadar onunla yakınlaşmış pek az insan bulunuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pencere yanındaki koltuğa oturdu ve diğer yolcuların uçağa binişini izledi. Sıkış tıkış kabindeki tavan yüksekliği ve koltuklar arasındaki mesafe, bacak uzatmak için yetersizdi. Ryker, uzun boyu ve geniş vücudu nedeniyle yanındaki koltuğun boş kalmasını diledi. Uçağa en son binen yolcu, Ryker'ın kırk yaşlarında olduğunu tahmin ettiği, sakallı ve gözlüklü bir adamdı. Ryker'ın yanına oturup, zar zor koltuğa sığmaya çalışırken, özür diledi. Ryker'ın aklı, göreviyle ve bir gün önce Winter'la yaptığı konuşmayla meşgulken, adamın özrünü mırıldanarak kabul etti.

"Kimin adına çalışacağım?" diye sormuştu Ryker.

"Benim için çalışacaksın," demişti Winter.

"Peki JIA?"

"Pek sayılmaz."

"O halde, bu durumdan başka kimin haberi var? Demek istediğim, ben işin içindeyim fakat başka kim var?"

"Yalnızca ben ve bilmesi gerekenler." Winter, bir an duraksadı.

Ryker, ağzını açmadan, Winter'ın belirsiz cevaplarına bir yenisini eklemesini bekledi.

"Endişelendiğin şey buysa, senin için tamamen gizli bir kimlik ayarladık," dedi Winter sonunda. "Doğum kayıtları, üniversite diploması, seçmen ve vergi kayıtları, hepsi var."

Ryker, duydukları karşısında şaşırdı. Winter, Ryker'a görevi vermeden önce bir sürü hazırlık yapmıştı. Bu da, başından beri Ryker'ın işi kabul edeceğini tahmin ettiği anlamına geliyordu. Ryker kendini aptal gibi hissetti.

"Hikâyemiz ne?"

"Sen, özel bir dedektifsin. Metropoliten Polis Teşki-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

latı'na yardımcı olmak için İçişleri Bakanlığı tarafından atandım. İspanya'da ve Metropoliten Polis Teşkilatı'nda yasal bir yetkin bulunmuyor. Zaten, seni oraya birini tutuklaman için göndermiyorum. Sadece neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Kim Walker'ı kim ve neden öldürdü? Ve öldürülen kadın, nasıl olup Kızıl Kobra'nın profiliyle bağlantılı?"

"Adım ne olacak?"

"James Ryker," dedi Winter, alaycı bir şekilde gülümserken.

Ryker, dilini tutmaya çalışarak eski patronuna ters ters baktı.

"Böylesi daha kolay olur. Bu ismi ayarlamak için bile araya epeyce adam sokmam gerekti. Zaten var olan bir kimliği kullanmak, daha akıllıca olur diye düşündüm."

Ryker, sessizce bekledi ama aslında öfkelenmişti. Winter, Ryker'ın yeni kimliğini gizli bir operasyon için kullanmıştı. Adam yerine koyulmadığını hissediyordu. Yeni yaşamı ve kimliği, Winter ya da JIA için hiçbir önem taşımıyormuş gibiydi. Hâlâ onlara aitti.

"Bu görev James Ryker'a verildi çünkü Kızıl Kobra'yı daha önce de o yakalamıştı," dedi Winter. "Bu yüzden, onun hakkında bildiklerini kullanmaktan çekinme."

"Sanırım, Metropoliten Polis Teşkilatı'nın Kızıl Kobra'dan haberi olmadığını söylemiştin. Yani onlar sadece Kim Walker'ın gerçek kimliğiyle ilgileniyorlar, öyle mi?"

"Henüz Kızıl Kobra'dan haberleri yok. Seni soruşturmaya dâhil edebilmemin en kolay yolu buydu. Kızıl Kobra meselesini herkese duyurmayacağız ve yalnızca doğru kişilerin bildiğinden emin olacağız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki ya İspanya'daki dedektif, o kim?"

"Adı, Paul Green. Onunla ne kadar işbirliği yapacağın, sana kalmış. Kendisini tanımıyorum, ne kadar yetenekli olduğuna dair hiçbir bilgim yok. Bunu sen keşfedeceksin."

"Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Sen bu işe ne kadar katılacaksın?"

"Ben, *senin* bağlantın olacağım. Bu görevi, kendi başına halledebilirsin, diye düşünüyorum."

"Evet, öyle."

"Şu var ki, bir an bile verilen görevi küçümseme çünkü büyük bir iş. Ucunun nereye kadar uzandığını bilmiyoruz. Sistemimizde, binlerce çok gizli operasyonun detayları, ajanlarımızın ve haber kaynaklarımızın isimleri mevcuttur. Biri, bu sistemin güvenliğini aştı. Bu bilgiler yanlış ellere geçerse, MI5, MI6 ve JIA'daki yüzlerce insanın hayatı tehlikede olabilir."

"Ben de buna dâhil miyim?"

"Hayır, sen zaten ölüsün, unuttun mu?"

Winter, yine gülümsedi. Ryker, ise somurtmaya devam etti. Oldukça basit görünüyordu. Büyük görev, öyle mi? Ryker çok daha büyüklerinde yer almıştı. Bilgisayar sistemi saldırıya uğramış olabilirdi ancak Winter'a göre, erişilen tek bilgi aranan bir suikastçının sınırlı profiliydi. Ajan isimlerinin, haber kaynaklarının ve operasyon ayrıntılarının ele geçirilmesiyse, bambaşka bir meseleydi.

JIA, böyle bir şeyin gerçekleşmesinden endişelenmiş olabilir miydi? Belki de öyleydi. Her hâlükârda Ryker, Winter'ın bazı şeyleri kendine sakladığı izlenimine kapılmıştı. Winter'ın öne sürdüğü kadar büyük bir tehlike ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sayılı, başka prototiplerin de ele geçirildiğine dair JJA'dan daha hızlı uyarı gelirdi. Durum böyleyse, aradan çok fazla bir zaman kaybetmeyi göze alamazdı. Bu mükemmeldi. Ancak Ryker'a göre başka bir ihtimal daha vardı.

JJA, neden bir dakikalığına Kızıl Kobra ile ilgilenmeye başlamıştı? Ryker yanıtlarını söyleyinceye kadar, ölümcül kobranın Kızıl Kobra olduğunu düşünmüştü. Oysa Kızıl Kobra, ajan değil, efsanevi bir sürüngendi. Öyleyse JJA, onun hakkında ne gibi bir sır saklıyordu? Belli ki Ryker, hizmet ettiği hükümetin kirli oyunlarını örtbas edebilmek için bir kez daha piyon olarak kullanılacaktı.

Ryker, yanındaki adamın bir yığın kâğıdı kucağına düşürmesiyle, düşüncelerinden ayrıldı. Adam, telaş içinde eşyalarını toplarken, bolca özür diledi.

"Sorun değil," dedi Ryker, son kâğıdı adamın eline geri verirken.

Ryker adama göz atınca, önündeki koltuktan açtığı katlanır tepsinin üzerinde bir dizüstü bilgisayar bulunduğunu gördü. Düşürdüğü kâğıtlar, yazıyla doluydu. Ryker birkaç saniye bakınca, yazıların içeriğini anladı ve "Siz yazarsınız," dedi.

"Evet," dedi adam şaşkın bir halde. "Nereden anladınız?"

Ryker, kâğıtları işaret etti.

"Doğa yazarıyım," dedi adam coşkulu bir sesle. "Üç aydır günlük tutuyordum. Notlarımı, bir kitaba dönüştürmeyi umuyorum. Dünyadaki en nadir yılanların bir bölümünün, bu adada yaşadığını biliyor muydunuz? Burası, yerçek bir yılan yuvası. Onları arayıp bulduğumda, kayda geçirdim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, bundan haberim yoktu." Ryker, nadir bulunan yılanlar hakkında uzun bir muhabbete girişmekten kaçınarak, diğer tarafa döndü. Yazarlara, asla güvenmemişti. Her şeyi yazıp kaydederek, kalıcı hale getirmekten zevk alan birine, nasıl itimat edebilirdi? Varlığı hakkında, mümkün olduğunca az kanıt bırakmak istiyordu.

"Siz ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu adam.

"Ne iş olursa," diye yanıtladı Ryker, dik dik bakarak.

Hemen ardından gözlerini kapadı, uykuya daldığında, Kızıl Kobra'nın hatıraları hâlâ zihninde çalkalanıp duruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

8. BÖLÜM

On dokuz yıl önce

Anna Abayev, yaşamını sonsuza dek değiştirecek olan Albay Kankava ile tanıştırıldığı gün, neredeyse on dört yaşındaydı. Beş yıldır Gürcistan'da yaşıyordu; bulunduğu ülke için olmasa da, ailesi için gerçekten istikrarlı bir dönemdi o yıllar. Adamsa, tam bir canavardı.

Onu tanıyanların yaygın inancının aksine, Anna doğuştan Rus değildi, Sırp kökenliydi. Rus olan babası, seksenlerin başlarında eski Yugoslavya'da çalışırken, yerel halktan genç bir kadınla tanışmıştı. Ülkenin, iç savaş nedeniyle parçalamasından birkaç yıl önceydi. Anna, annesi doğum esnasında öldüğünden, onu hiç tanımamıştı. Her ne kadar babası, eşinin ölümünden kızını sorumlu tuttuğuna dair en ufak bir imada bulunmamış olsa da Anna, bu konuda hep kendini suçlamıştı.

Anna'nın babası, ülkesinin komünist rejimini uzun süre hor görmüştü. Yapılanları reddetmesi, kendi vatanında bir sürü düşman kazanmasına neden olmuştu. Çocukluğunun ilk yıllarında, kâh güven içinde yaşamak, kâh babası işsiz kaldığı için devamlı seyahat halindeydiler. Gür-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cistan, gezdikleri ülkeler arasında Anna'nın kendisini en fazla ait hissettiği yer olmuştu.

1991'de Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra bağımsızlığını kazanan ülke, muazzam bir çalkantı döneminden geçiyordu. Ekonomi çok kötüye gidiyor ve ülkenin kontrolünü ele geçirmek isteyen rakip gruplar, çeşitli kanlı darbelere ve iç çatışmalara yol açarak, birbirleriyle mücadele ediyordu. Çocuk yetiştiren bir aile için, hiç de uygun bir ortam değildi.

Buna rağmen Gürcistan, belki de başka yerlerden daha aşina göründüğünden, Anna'nın evi olarak gördüğü tek ülkeydi.

Babası, Anna'nın küçüklüğündeki gibi çalışmak ve seyahat etmek zorunda kalmadan, huzurlu bir şekilde yaşayabilmek için, yıllar boyunca para biriktirmişti. Buna rağmen, tasarrufları suyunu çekmeye başlamıştı. Bu nedenle, babasının uzmanlık alanı konusunda yapılan iş tekliflerini geri çevirmesi, gittikçe zorlaşıyordu. Üstelik babası bir yerde uzun süre kalınca, geçmişteki düşmanları tarafından yakalanacağını zannederek, paranoyakça davranmaya başlıyordu.

Anna, birkaç haftadır bir şeylerin olacağını seziyordu.

Karlı bir kış sabahında, babası iki tarafına ağaçların sıralandığı yolda elinden tutmuş onu götürürken, "Ama ben de seninle gelebilirim," diyerek itiraz etti Anna. Yaprakları dökülen ağaçların eğri büğrü dalları, bulutlu gökyüzüne doğru yükselerek, mekâna uğursuz bir hava katıyordu. Attıkları her adımda, mavi ve beyaz boyaları dökülmüş duvarların ardında neyle karşılaşacağını düşünen Anna'nın tedirginliği, giderek artıyordu. Babası, hizmetçi olarak çalışması için Anna'yı bir konağa götürüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, Anna," dedi babası tatlı sert bir tavırla. "Burada kalıp, okula gitmelisin. Artık büyüdün. Eğitim alman lazım. Ben gidince, yaptığın işten iyi para kazanacaksın. Albay, askerlere yardım etmen karşılığında, sana maaş ödeyecek."

Babası, Kankava'nın Sovyet Ordusu'nda görevli bir albay olduğunu söylemişti. Doğuştan Gürcü olan, bağımsızlık düşkünü bu adam, ülkeyi yönetmeye aday olan Mkhedrioni'nin milis ordusuna mensup bir askerdi. Mkhedrioni, 1992'deki kanlı darbeyle hükümeti devirmeyi başarmış ancak sonrasında yaşanan iç çatışmalar nedeniyle, 1995 yılında kanun kaçağı ilan edilmişti. Kankava, durumu fırsata çevirerek, emekli olmuş ve yaralı askerler için küçük bir hayır kurumu işletmeye başlamıştı. On sekizinci yüzyıldan kalan, bir zamanların görkemli konağını satın alıp, tadilat yaptırmış ve kapılarını kendisi gibi milliyetçi görüşlere sahip, kırk kadar eski askere açmıştı.

Anna, eski askerlerle ya da onların politik görüşleriyle ilgilenmiyordu. Sadece babasıyla beraber yaşamak istiyordu. "İyi ama sen neden burada kalmıyorsun?" Anna, yürümeye ara verip, durdu. "Bana daima göz kulak olacağını, beni hep koruyacağını söylemiştin."

Anna'nın gözlerinde bir damla gözyaşı belirdi, ancak yanağından aşağı süzülmeden, göz kapaklarında kaldı.

"Yapamam Anna. Giderek daha... Tehlikeli oluyor."

Babası daha fazla konuşmadı, Anna da sorgulamadı. Babasının mesleği nedeniyle tehlikede olduğunu, pek çok düşmanı bulunduğunu biliyordu ama hiçbir zaman ayrıntıları anlatmamıştı. Anna soru sormadığı, babası da bir şey söylemediği halde, konuşmadan anlaşır duruma gelmiş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lerdi. Kötü şeyleri umursama, kötü şeyler konuşma, kötü şeyler duyma. Bunun gibi bir şeydi yaptıkları.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu Anna.

"Mümkün olduğunca erken."

"İyi ama bu ne demek? Gün mü? Hafta mı? Ay mı yoksa yıl mı?"

"Mümkün olduğunca erken demek."

Anna, babasını daha fazla zorlamadı. Karşı çıkmak için söyleyeceklerinin hiçbir önemi olmayacaktı. Babası, kararını çoktan vermişti. Bazı şeylerin bittiğini, biliyordu.

Yürümeye devam ettiler. Anna, artık sel gibi akan gözyaşlarını elinden geldiğince engellemeye çalışıyordu.

Evin, kenarları aşınmış ve devasa, meşe kapısına vardıklarında, babası uzanıp zili çaldı.

Birkaç saniye sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Girişte dikilen yorgun görünümlü adamın arkasındaki ahşap kaplama duvarların ve askeri araç gerecin, içeriye renk kattığı Anna'nın gözüne ilişti. Evin kokusu, açık kapıdan dışarıya sızıyordu. Mobilya cilası, haşlanmış sebze, bir de... Dışkı, idrar ve kim bilir daha nelerin hakkından gelmek için kullanılan çamaşır suyu. Kısacası, köhne bir mekânın kokusuydu... Burnunun direği sızlayan Anna, korkarak sindi.

Ölüm ve çürüme. Anna'ya göre, duvarların ötesinde sadece bunlar vardı.

Kapıyı açan adama baktı. Askeri üniformasının tek kolu, içi boş olarak yanında sallanıyordu. Tek kolu kesilmişti. Saçları griydi. Genç Anna'nın, adamın yaşı hakkında hiçbir fikri yoktu. Elliyle, doksan arasında olabilirdi. Tek bildiği, adamın hayli yaşlı göründüğüydü. Yüzünü örten çelik grisi sakalları, neredeyse gözlerine kadar çıkıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anna'ya baktı ve çokbilmiş bir gülümsemeyle konuşmaya başladı.

"Bu Anna olmalı," dedi adam, babasının elini sıktıktan sonra.

"Evet. Bu, benim biricik Anna'm," dedi babası sanki hâlâ beş yaşındaymış gibi kızının saçını okşayarak. "Benim için ona göz kulak olun."

"Tabii, elbette."

"Anna, bu Albay Kankava. Kendisi buranın sorumlusudur. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, ondan istemelisin."

"Hadi gel Anna, sana etrafı göstereyim."

Albay, elini uzattı. Anna, önce babasına, sonra da şimdiden iğrendiği Kankava'nın yüzüne baktı. Gerçek duygularını elinden geldiğince gizleyerek, adamın elini tuttu. Kankava, Anna'yı içeri götürürken, genç kız hâlâ basamakta bekleyen babasına döndü.

"Meleğim, benim artık gitmem gerekiyor," dedi babası.

"Hayır!" diye bağırdı Anna. Albaydan kurtularak, babasına doğru koşmaya başladı. Ancak babası, elini yukarı kaldırarak, "Lütfen Anna. Yakında döneceğim. Söz veriyorum," dedi.

"Hayır, beni burada bırakma! Bunu yapamazsın!"

Babası cevap vermedi, yalnızca kafasını iki yana salladı. Gözyaşları, Anna'nın yüzünden çağlayan gibi dökülüyordu. İtiraz etmeye devam etti ancak faydası olmadı. Kankava, Anna'nın önüne geçti ve kapıyı usulca kapadı.

Böylece, küçük kız Anna Abayev'in yaşamı bitmiş oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9. BÖLÜM

Kış Rehabilitasyon Merkezi olarak bilinen konakta, yaklaşık üç ay geride kalmıştı. Anna, on dördüncü yaş gününü. Kankava ve yirmili yaşlardaki diğer iki hizmetçi kızla birlikte, kendisinin yaptığı küçük bir kek ve basit bir mum eşliğinde kutladı. Babasından, bir kez bile haber gelmemişti. Kankava da aynısını söylemişti. Doğrusu, onun nereye gittiğini bile bilmiyordu.

Üç ay, Anna'ya bir ömür gibi gelmişti. Babasını tekrar görüp göremeyeceğini, çoktan beridir sorguluyordu.

Kankava, haftada üç gün Anna'nın bölge okuluna gitmesine izin vermişti. Diğer dört gün ve geceler boyunca Kış Rehabilitasyon Merkezi'nde çalışıyordu. Temizlik ve yemek yapmakta sorun yoktu, ancak eski askerlerin bakımı, işinin en berbat kısmıydı. Askerlerin yaşı, yirmi ile altmış arasında değişiyordu. Kiminin kolu veya bacağı kopmuştu, kimi kötürüm kalmıştı, kimiyse bitkilere benziyordu, yaşayıp yaşamadığı belli değildi.

Adamların çoğu, diğer iki hizmetçi olan Viktoria ve Maria'ya olduğu gibi, Anna'ya da gözlerinde garip bir parıltıyla bakıyordu. Anna, adamların kıçlarını temizleyip, sondalarını değiştirip, bedenlerini yıkarken korkuyla büzülüyor, burnundan nefes almamaya ve ağlamamaya çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anna, yaptığı işin her dakikasından iğreniyordu. Görevinden hoşlanmadığı için de kendinden nefret ediyordu. Çünkü bu adamların yardıma ihtiyacı vardı. Onlar, birer kahramandı. Gürcistan halkı için savaşmışlardı. Buna rağmen Anna, bakıma ihtiyaç duydukları bir an onlara hizmet etmekten tiksiniyordu. Bu yüzden de kendisinden utanıyordu.

Kankava, "Babanı hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?" diyerek Anna'ya bu görevi yerine getirmesinin babasının arzusu olduğunu birçok kez hatırlatmıştı.

Gerçi, her şey berbat sayılmazdı. Arkadaşlığından hoşlandığı, Alex isminde bir asker vardı. Pek çok yönden ona babasını anımsatıyordu. Kırklı yaşlarının başındaydı. Savaşta yaralandığından, yüzü çok çirkin görünüyordu fakat bakışları ve tavırları kibardı. Alex, Anna'ya Hollywood macera filmlerindeki yabani ve güçlü yıldızlarını anımsatıyordu.

Alex'in, boynundan aşağısı felçliydi. Buna rağmen zihni melekeleri, son derece iyiydi. Gerçekten eğlenceliydi. Kış Rehabilitasyon Merkezi'nde, Anna'ya *o biçimde* bakmayan az sayıda askerden biriydi.

"Bugün doğum günün mü?" diye sordu Alex, lokmasını yutarken.

Anna, kucağında haşlanmış patates ve havuçlu yahni tabağıyla, yatağın yanında oturuyordu.

"Evet," diye cevapladı Anna.

"Kaç yaşına girdin?"

Anna, utanarak bakışlarını tabağa çevirdi. "On dört."

"Daha büyük olduğunu sanmıştım."

"Galiba, daha büyük gösteriyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"On dört yaşındaki bir kızın, yaşından büyük göstermediğini düşünmesi iyi bir şey değildir."

"Artık, küçük bir kız değilim."

"Evet, değilsin. Buradaki hiç kimsenin, aksini söylemesine izin verme."

Anna, Alex'e bir lokma daha verdi. Alex, eti çiğnerken dalgınlaştı ve bir süre boşluğa baktı.

"Burayı seviyor musun?"

"Evet," diye yalan söyledi Anna.

Alex güldü. "Bana numara yapmak zorunda değilsin."

"Yardım etmeyi seviyorum."

"Sen, yardım etmekten değil, düşüncesinden hoşlanıyorsun."

"Hayır, öyle değil," diye terslendi Anna.

Alex gülümsedi. "İyi o zaman. Sana burada ihtiyacımız var. Ben sadece, senin yaşındaki bir kızın dışarda iyi vakit geçirmek yerine burada bulunmasını tuhaf buluyorum."

"Hiçbir zaman diğer kızlar gibi olmadım."

"Bundan eminim. Baban, Vlad Abayev'di, değil mi?"

"Evet," dedi Anna şaşırarak. "Babamı tanıyor musun?"

"Evet, tanıyorum. Seni buraya bırakmasına hayret ettim."

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Anna. Alex, genelde kibar ve uyumlu davranırdı ama bugün sanki onu sınıyormuş gibi bir hissine kapılmıştı Anna.

"Boş ver. Unut gitsin."

Anna, sık sık yaptığı gibi Alex'in kolundaki ve boynundaki dövmelere göz attı. Ara ara banyo yaptırdığı için,

gövdesinde ve sırtında da bir sürü dövmesi bulunduğunu biliyordu. Anna bunların, hayat hikâyesini anlatmak, işlediği suçlarla övünmek ve emsalleri arasındaki konumunu göstermek isteyen adamların, hapishanede yaptırdığı dövmeler olduğunu tahmin ediyordu. Ancak Alex'in dövmelerinin tam olarak neyi ifade ettiğinden emin değildi.

Alex, o kadar ihtiyar olmasa da kilolarının, özellikle de kaslarının büyük bir kısmını kaybettiğinden, dövmeleri biçimsiz görünüyordu. Anna, Alex'in yapılı ve hayat dolu olduğu günlerde dövmelerin nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışmıştı. Yatağına tutsak edilen sakat Alex'i değil, savaşçı Alex'i görebilmeyi çok isterdi.

"Dövmelerimi seviyor musun?" diye sordu Alex, Anna'nın bakışlarını yakalayınca.

"Bilmem." Anna, omuz silkti. "Bazıları güzel. Ama yaptırırken canın yanmadı mı?"

"Dövmelerim için bu acıya değerdi." Alex duraksadı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Anna, Alex'i bir lokma daha etle beslerken, tereddüt ederek, "Evet," dedi.

"Mkhedrioni'yi seviyor musun?"

Anna, yeniden umursamazca omuz silkti.

"Buradaki askerlerin çoğu, onun yüzden burada," dedi Alex.

"Bu konuda pek düşünmedim."

"Yalan söylüyorsun. Her gün bize hizmet ediyorsun. Kim olduğumuzu, bizi buraya neyin getirdiğini düşünmüş olmalısın."

"Yalan söylemiyorum. Yardım ediyorum çünkü ihtiyacınız var, ayrıca gidecek başka yerim de yok."

"Burayı sevmiyorsan, kaçıp gidebilirsin."

"Kaçabileceğim bir yer yok. Ayrıca, para kazanıp, güvenle yaşayabileceğim bir yerdeysem, neden kaçayım ki?"

"Zeki bir kızsın Anna. Bunu görebiliyorum. Karakter sahibisin. Diğerlerinden farklısın."

"Teşekkür ederim. Sanırım öyleyim. Ama dediğim gibi, Mkhedrioni hakkında pek bilgim yok. Bağımsızlığımızı kazandığımızda, yalnızca dokuz yaşındaydım. Daha öncesinde, Mkhedrioni'yi hiç duymamıştım."

"Yine de o zamandan beri, hakkımızda bir şeyler öğrenmiş olmalısın."

"Elbette. Siz her yerdeydiniz. Tiflis'teki her sokak, Mkhedrioni tarafından barikatlarla kuşatılmıştı. Okuldaki bütün oğlanlar, onlar gibi olmak istiyordu. Yani senin gibi..."

Alex, o ölümcül günleri sanki özlemle hatırlıyormuş gibi gülümsedi. Mkhedrioni, Gürcistan sokaklarına ve hükümetine bir süre için hükmetmeyi başarmıştı. Fakat esas itibariyle, yeraltı suç örgütleriyle mücadele etmekte başarısızdılar. Doğrusu, örgütün ileri gelen üyeleri de Gürcistan mafyasıyla bağlantılıydı.

"Çok ürkütücü olduğunu düşünüyordum," diye ekledi Anna. "Silahsız, hiçbir yere gidemezdin."

"Sizi güvenliğinizi sağlayan bizlerdik," dedi Alex. "Sizin için, bütün Gürcüler için savaşmıştık."

"Mkhedrioni'den önce, orduda asker miydin?"

"Hayır. Buradakilerin bazıları, öyleydi. Ancak ben değildim. Ben bir Vor'um. Yine de biz, farklılıklarımızı bir kenara koyup, bu ülke için hep birlikte mücadele ettik."

Alex'in cevabı, dövmelerini açıklıyordu. Anna, Alex'i gücendirmediğini umarak, çocukça bir soru sorduğunu

düşündü ve utandı. Vory'i* gayet iyi biliyordu. Gürcistan'ın Rusya'yla uzun yıllar kurduğu bağlantılar sonucunda oluşmuş bir alt kültürdü. Mkhedrioni'nin çoğu lideri Vor'du. Kendi kanunlarına tabi olan suçlulardı bunlar. Hayatlarını, kendilerine has bir ceza yasasına bağışlamışlardı. Bu nedenle, asla asker olmazlardı. Kendi ceza yasalarına göre, bir Vor'un herhangi bir memura başıyla selam verirken bile görülmemesi gerekiyordu. Kaldı ki orduya hizmet etmek, onlar için ihanet anlamına gelirdi.

Bununla birlikte, bütün Mkhedrioni askerleri Vor değildi. Bir kısmı, tıpkı Kankava gibi, eski Sovyet askeriydi. Bir kısmı da çok fazla gangster filmi izlemiş, silah taşımaktan hoşlanan, işsiz güçsüz gençlerdi.

Diğer taraftan Vor'lar, iktidarın, yolsuzluğun ve şiddetin insanlarıydı. Korkulması gereken kişilerdi.

Alex'e gelince, o Anna için korkulacak biri değildi. Hiçbir zaman da öyle olmamıştı.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu Alex, geçmiş yaşamının ortaya çıkmasından hoşnut görünerek.

"Korkulacak bir şey yok."

"Evet, haklısın." Alex, aldığı cevaptan etkilenmiş gibi başını salladı. "Her zaman böyle düşünmelisin. İnsanlar seni korkutmaya çalışabilir, sana istemediğin şeyler söyleyebilir ya da yapabilirler ama korkmak ya da korkmamak senin elindedir. Şayet elinde olmadan korkarsan, bunu asla belli etme. Zayıflıklarını kimseye gösterme."

---

* Vory: Sovyetlerin baskı rejimine karşı kurulmuş, kendi kuralları, hiyerarşisi, hatta özel bir dili bulunan, çoğunlukla hırsızlık ve karaborsa işleri yapan, üyelerinin vücutlarına mevkilerini ve rütbelerini belirten dövmeler yaptırdığı hırsızlar birliği (ed.n.)

Alex sustu ve dikkatlice Anna'ya baktı. Anna, bir şeyler söylemesini bekleyip beklemediğini merak etti.

"Sende bir şeyler görüyorum Anna," dedi sonunda Alex. "Sende farklı bir güç görüyorum."

"Teşekkür ederim."

"Buraya nasıl geldiğimi biliyor musun?"

"Hayır."

"İyi bir savaşçıydım. Hem silah, hem de bıçak kullanmakta iyiydim. Mkhedrioni için mükemmel bir askerdim. Ama nasıl mahvoldum, biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Gösterişi seven biriydim. O tip insanları bilirsin. En tepedeki insandım. Her konuda, en iyisi olmak zorundaydım. Kendimi, sık sık adamlarıma ispat etmeliydim. On kişiydik, sürekli Karadeniz'de yüzerdik. Üzerinden atlamak için hep daha yüksek kayalıklar bulurduk. Diğerlerinin cesaret edemediği bir yerden atladım. Sonuçta... İşte bu hale geldim."

Alex'in her zamanki iyimser tavrı kayboldu, sesi kısıldı.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "İnsanoğlu her zaman hata yapar," dedi Alex ciddi bir ifadeyle. "Henüz on dört yaşındasın. Önünde, uzun bir hayat var. Ne var ki şunu asla aklından çıkarma, tek bir hata bile bütün yaşamını sonsuza dek değiştirebilir."

Alex'in dikkati bir anda dağıldı ve Anna'nın arkasına doğru baktı. Kız, geriye döndüğünde, kapı aralığında dikilen Kankava'yı gördü. Yaşlı adam, bir süre Anna'yı inceledi. Anna, kendini huzursuz hissetmeye başladı.

"Anna, işini bitirdiğinde yanıma gel," dedi Kankava.

"Tamam," dedi Anna ayağa kalkarak. "Şimdi gelebilirim."

Kankava, arkasına dönüp gitti. Anna, kapı aralığına varınca, Alex'in sözleriyle ürperdi.

"Söylediğimi unutma Anna. Korktuğunu asla belli etme."

10. BÖLÜM

Anna, Kankava'yı koridorun ilerisindeki ikametgâhına doğru izlemeye başladı. Anna, Maria ve Viktoria ile birlikte, konağın üst katındaki küçük odada kalıyordu. Kankava'nın ise zemin katta, yatak odası, banyosu, salonu ve yemek odası bulunan, özel bir yeri vardı. İkametgâhına girmek, kesinlikle yasaktı. Bir keresinde, Kankava kendisine bir ceket getirmesi için gönderdiği zaman Anna oraya girebilmişti. Şimdiyse arkasında ona ayak uydurarak yürürken, nispeten daha güvenli olan ortak alandan uzaklaştığı için tedirginliği giderek artıyordu.

Kankava, kilidi çevirip kapıyı araladı, kenara çekilip Anna'ya eliyle işaret ederek girmesini söyledi. Anna içeri girince, kapıyı arkasından kapadı. Anna, salona doğru göz attı. Duvarlarda, savaş sahnelerinin olduğu çok sayıda resim asılıydı. Şatafatlı bir şöminenin üzerinde, gerçek bir milliyetçilik simgesi olan Aziz George'u korkunç bir ejderhayı yenerken resmeden, devasa bir tablo vardı. Resmin altındaki dekoratif kılıçlar, birbirlerinin üzerine çapraz olarak yerleştirilmişti.

"Alex'in anlattığı her şeye kulak vermemelisin," dedi Kankava. "Vor'lara güven olmaz. İşleri güçleri, yalan söylemek ve çalmaktır."

Anna, kaşlarını çattı. "Ama o da Mkhedrioni militanı. Tıpkı sizin gibi."

"Ben onun gibi değilim," dedi Kankava küçümseyerek. "Tek ortak yanımız, Gürcistan için savaşmış olmamız. Ancak, farklı yöntemler kullandık."

"Ama yine de ona sahip çıkarak, yardım ediyorsunuz."

"Birine yardım etmek, onu sevmekten ve saygı duymaktan farklıdır."

Anna, hiçbir şey söylemedi ama albayın söylediklerine birçok yönden katıldığını fark etti.

"Lütfen şöyle gel. Yardımına ihtiyacım var."

Kankava, Anna'nın yanından geçti ve bitişikteki banyoya girdi. Anna, konağın ilk yapıldığı zamanlardan kalmış gibi görünen zarif porselen aksesuarlardan etkilendiğini belli etmeden, adamı takip etti. Ne var ki, Kankava'ya bakınca, birden ürperdi.

"Eklemlerimdeki iltihaplanma gittikçe kötüleşiyor," diye açıkladı Kankava, kullanabildiği tek elini havaya kaldırırken. Elinde, Anna'nın daha önce fark etmediği tuhaf bir titreme vardı. Ancak, bunun gerçek olup olmadığından, emin değildi. "Genelde, Maria veya Viktoria yardımcı olur ama şu anda çok meşguller. Lütfen bu seferlik bana sen yardım eder misin?"

Kankava, klozete doğru baktı. Anna, elinden geldiğince tepki vermemeye çalıştı. *Korktuğunu asla belli etme.* Dakikalar önce Alex'in söylediklerini hatırladı. Babasının buna benzer sözleri de, yıllardır beynine kazınmıştı.

"Elbette," dedi Anna, ilerleyip tek eliyle uzanarak.

Kankava'nın pantolonunun fermuarını, mümkün olduğunca az temas etmeye çalışarak, iki parmağının ucuyla

tuttu. Fermuarı beceriksizce indirdikten sonra elini içeri uzatırken, gözlerini kapadı. Kankava'nın kasıklarından gelen idrar kokusu burnuna dolunca, kusmamak için hafifçe geri çekildi. Kankava'nın yumuşak erkeklik organını, birkaç saniye el yordamıyla aradıktan sonra dışarı çıkarıp, klozete doğru tuttu.

Kankava, işemeye başladı. Anna, iki büklüm oldu ve başka bir yöne baktı. Bu esnada, lavabonun üzerindeki aynada Kankava'nın bakışlarını yakaladı. Yüzünde, korkunç bir gülümseme vardı. Anna, gözlerini başka tarafa çevirdi.

"Ellerin çok narinmiş. Yardımını hep isteyebilirim."

Anna, hiçbir şey söylemedi.

"Benden iğreniyor musun?"

Anna, adamdan gerçekten iğrenmesine rağmen bir kez daha dilini tuttu. Kankava işini bitirince, Anna adamın aletini pantolonuna sokmaya kalkıştı. Ancak Kankava, Anna'nın ellerini itti.

"Benden iğreniyor musun?" diye sordu yeniden. Bu defa sesi, daha arsızca çıkmıştı.

"Hayır."

"Yalancı!"

Kankava, elinin tersiyle Anna'nın ağzına vurdu. Kızın alt dudağı yarıldı. Kankava öfkeli bir şekilde fermuarını çekerken, Anna elini yüzüne kaldırdı.

"Ben de buradaki herkes gibiyim," diyerek azarladı yaşlı adam. "Onlarla, her gün, her dakika ilgileniyorsun. Ama diğerlerine, bir kez bile, bana baktığındaki gibi iğrenerek bakmadın."

Anna, arkasını döndü ve lavaboya yöneldi. Kankava'nın sidiğini cildinden temizlemek için kaynar suyla el-

lerini yıkadı. Adamın sözleri, kulaklarında yankılanmaya devam ediyordu. Albay düşüncelerinde haksız sayılmazdı, onun hakkında diğerlerinden farklı düşünüyordu. Tamamen içgüdüsel olarak, bu adamı bir türlü sevememişti. Belki de insafsızca bir davranıştı. Yine de Anna daha derin düşününce, haklı olduğuna kanaat etti. Albay, kötü niyetli ve aşağılık bir herifti.

"Özür dilerim," dedi Anna. "Yardımıma ihtiyacınız olduğunu fark edemedim. Daha güçlü olduğunuzu sanmıştım."

Kankava, sakinleşti ve gülümsedi. "Öyle olmaya çalışıyorum, sevgili Anna. Kimse, bağımsızlığının elinden alınmasından hoşlanmaz. Ne var ki, bir daha genç olmam mümkün değil. Ne zaman buranın yetkilisi değil de sıradan bir hastası olacağımı sık sık düşünüyorum."

Anna, ellerini yıkamayı bitirdi ve lavabonun kenarındaki küçük havluyla kuruladı. "Başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu, oradan defolup gitmeyi her şeyden çok isteyerek.

"Şimdilik yok. Ama bu gece tekrar gelip, bana yardım etmeni istiyorum," dedi Kankava. "Maria ve Viktoria'dan benim için her şeyi yapmalarını bekleyemem. Ayrıca, sen de artık küçük bir kız değilsin."

"Tabii ki," dedi Anna. Kankava'ya bir kez daha yardım edeceğini düşünmek bile, midesini bulandırıyordu

"Pekâlâ. İşlerini bitirir bitirmez, saat dokuz gibi burada ol."

"Olurum."

"Gelmeni dört gözle bekleyeceğim," diye mırıldandı Kankava. "Şimdi git. Seni işlerinden alıkoymayayım."

Anna, gerisin geri döndü ve bir an önce oradan çıkmak için hızlıca yürüdü. Öfke, utanç ve korku karışımı duygularla sarmalanmıştı.

Korktuğunu asla belli etme.

Anna, elinden geleni yapacaktı. Buna mecburdu. Ancak Kankava, Anna'nın tahmin ettiği şeyi aklından geçiriyorsa, buna daha ne kadar katlanabileceğini bilemedi.

11. BÖLÜM

Aynı akşam Anna odasına sığındığında, saat neredeyse on bir olmuştu. Kasıklarında hissettiği ağrı, içindeki öfkeyle karşılaştırılamazdı bile. En çok da kendi saflığına kızıyordu. Üç aydır bu konakta kalıyordu. Nasıl olup da ipuçlarını daha önce görememişti? Her gece odayı Maria ve Viktoria ile paylaşmasına rağmen, Kankava'ya yardıma gittiklerinde neler yaşandığını hiç sormamış, ciltlerindeki ezik ve morlukların nasıl meydana geldiğini bir kez bile sorgulamamıştı. Düşüp yaralanmış veya hastalardan birinin saldırısına uğramış olduklarını düşünmüştü. Ne de olsa, güçlü kuvvetli adamların bazen şiddette başvurdukları bilinen bir şeydi.

Belki de Anna, uzun süredir bir şeyler sezmiş ama görmezden gelip, inkâr etmişti.

Ne olursa olsun Anna, Maria ve Viktoria'ya da kızıyordu. Nasıl olur da onu uyarmazlardı? Anna, henüz on dört yaşındaydı. Onu korumak için neden hiçbir çaba göstermemişlerdi?

Anna, yatak odasının kapısını açınca, ışıkların kapalı olmasına sevindi. Şayet Maria ve Viktoria uyanıksa, gözyaşlarını göremeyeceklerdi. Ne yazık ki Anna kapıyı kapar kapamaz, Maria'nın başucu lambası yandı. Anna, ikisinin de uyanık olduğunu gördü.

"İyi misin?" diye sordu Maria, uzandığı yerden kalkarak. Gerçekten ilgileniyor gibiydi fakat Anna, ona karşı öfkeliydi.

"Bana bunu yapmasına nasıl izin verdiniz? Bu konuda den ikaz etmediniz?" diye haykırdı Anna, hıçkırıklara boğulmadan önce.

Maria, yataktan atlayıp, sarılmak için Anna'ya koştu. Ne var ki teselli edilmek, Anna'nın onlardan istediği en son şeydi.

"Dokunma bana!" diyerek haykırdı; Maria'yı göğsünden iterken, yüzü hiddetle kasılmıştı.

Maria, geriye doğru sendeledi ve yere düştü. Dili tutulmuş gibi Anna'ya bakıyordu. Ne yapması gerektiğini sorarcasına Viktoria'ya döndü. Viktoria, ayağa kalktı ve yardım etmek için yanına gitti.

"Bilmiyorduk," dedi Viktoria. "Sana bunu yapabileceğini bilmiyorduk. Bilseydik, söylerdik. Gerçekten söylerdik."

Viktoria'nın içten sözleri, Anna'yı az da olsa yatıştırdı. Hâlâ çok öfkeli olsa da, onların da tıpkı kendisi gibi kurban olduğunu anlamıştı. Belki de gerçeği önceden açıklamamakla, doğru bir şey yaptıklarını zannetmişlerdi. Anna'yı, bir anne gibi, hayatın kötülüklerinden korumaya çalışmışlardı.

Öyle de olsa, Anna, olabilecekleri önceden tahmin etmeleri gerektiğine inanıyordu. Kendilerine itiraf edemeseler de, Kankava'nın böyle bir şey yapabileceğini kestirmiş olmalıydılar.

"Ne oldu?" diye sordu Viktoria, hayatından bezmiş bir ifadeyle.

"Bu konuda tek lafetmeyeceğim," dedi Anna tersleme rek. "Hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

"Sorun değil," dedi Viktoria. "Burada birbirimiz için varız. Birbirimize destek olmak zorundayız."

"Birbirimiz için mi?" dedi Anna. "Sen neden bahsedi yorsun? Siz ikiniz *sesimizi çıkarmadınız* ve burada kevif çat tınız. Bunu nasıl yapabildiniz?"

"Başka seçeneğimiz yoktu," dedi Maria başını eğerek.

"Her zaman alternatif vardır," diyerek karşı çıktı Anna.

"Lütfen Anna," dedi Viktoria. "Şu anda öfkelisin. Bu nun için de haklı nedenlerin var. Ama sakın saçma sapan fikirlere kapılma. Ne düşündüğünü biliyorum. Kankava sadece yaşlı bir adam ve bir tek kişi, diye düşünüyorsun ama öyle değil. Burada değil."

Anna, bu sözlerden ne anlaması gerektiğini bilemedi. Yanlış bir şey söylerse, durumunun daha da zorlaşmasına neden olabilirdi.

"Burada nasıl kalabiliyorsunuz?" diye sordu Anna.

"Ayrılmaya kalkışırsak, bizi öldürürler," diye yanıtla dı Maria.

"Kimler?"

"Sence, kim olabilir?" dedi Maria.

"Anna, babanın seni buraya niçin bıraktığını bilmiyo ruz," dedi Viktoria. "Belki de olup bitenlerden gerçekten haberi yoktur. Ama burada yaşananlar, sadece Kankava ile sınırlı değil."

"Mkhedrioni örgütü de mi var işin içinde?"

"Paranın nereden geldiğini sanıyorsun?"

"Ama artık onlar yok ki..."

"Tabii ki varlar. Bir şeyin yasadışı olması, onun yok olduğu anlamına gelmez. Mkhedrioni hâlâ var. Ve burada... Onların. Bizim sahibimiz de onlar."

"Sana göz kulak olmaya çalışırız," dedi Maria. "Elimizden gelen her şeyi yaparız. Sen daha küçüksün. Henüz çok gençsin. Ama lütfen kaçmayı deneme. Karşı çıkmayı da... Bunu yaparsan, senin için hiç de iyi olmaz."

"Sözlerine kulak ver," dedi Viktoria. "Eğer yaşamak istiyorsan Maria'yı dinlemelisin."

"Siz zayıfsınız," dedi Anna. "İkiniz de. Asla sizin gibi olmayacağım."

Viktoria, başıyla onayladı. "Belki de öyleyiz. Ama yine de hayattayız ve güvendeyiz. İstersen, bizden nefret edebilirsin. Ama biz senden etmeyiz. Şu var ki hangi yolu seçersen seç, seni uyarmadığımızı sakın söyleme."

Anna, daha fazla konuşmadı. Yatağına gidip, elbiseleriyle yorganın altına girdi. Artık, Maria ve Viktoria'yı arkadaşı olarak görmeyecekti. Yalnızca, birlikte çalıştıkları kişiler olacaklardı. Kendisinden on yaş daha büyük, dolayısıyla onun gibi acemi değildiler. Bu yüzden, onlara saygı duymuş ve güvenmişti. Bununla birlikte, içinden geçenleri onlarla hiç paylaşmamıştı. Bundan sonra da paylaşmamaya kararlıydı.

Anna, diğer ikisi gibi *değildi*. Kankava ve Mkhedrioni neyi temsil ederse etsin, Anna onların tarafında da değildi. Bunu yapamazdı. Ancak içinde bulunduğu durumu düşündükçe, iradesi sarsılıyordu.

Bir zamanlar Maria ve Viktoria'nın da kendisi gibi olup olmadığını geçirdi aklından. Belki de on yıl sonra, Anna da kapıdan giren bir sonraki genç kıza aynı şeyleri

söyleyecekti. Bunu düşününce, ürperdi. Böyle bir şeye asla izin veremezdi. Onlar gibi olmamak için harekete geçmeliydi.

O gece, çok zar uykuya daldı ve yalnızca birkaç saat uyuyabildi. Sabah saat yedide alarm çaldığında, bitkin ve sersemlemiş bir halde uyandı.

Yataktan güçlükle kalkarak, günlük işlerini yapmaya başladı. Kahvaltıyı hazırladı ve kendi başına yemek yiyip, temizlenmekten aciz olan eski askerlere kahvaltılarını yaptırmak üzere, yanlarına gitti.

Alex'in yanına gelip de gözlerini üzerinde hissettiğinde, tuhaf bir huzursuzluğa kapıldı. Ne biliyor olabilirdi ki? Alex'in yanındaki iskemleye, usulca oturdu. Alex, kendisini inceliyordu.

Sonunda, "Bugün farklı görünüyorsun," dedi Alex.

"Sadece yorgunum," dedi Anna, yağda pişmiş yumurtayı Alex'in ağzına tıkıştırırken.

Alex, lokmayı hızlıca çiğnedi. "Uyurken sık sık dudağını ısırır mısın?"

Anna, alt dudağındaki küçük yara kabuğunun farkına vardı. "Kazayla oldu."

"Anlıyorum. Merak etme, yaran hakkında soru sormayacağım. Ama unutma, yalnızca vücudum felçli. Aklım ve beynim zehir gibi çalışıyor."

Anna, Alex'in ne demek istediğini anlamıştı. Belki de Alex, bir Mkhedrioni olarak Kankava'nın nasıl biri olduğundan ve Kış Rehabilitasyon Merkezi'ndeki kızların başına neler geldiğinden haberdardı. Ne var ki, bunları engelleyebilecek durumda değildi.

Bir önceki akşam, Alex'le aralarında geçen konuşmayı hatırladı.

"Babamı tanıdığımı ve beni buraya neden bıraktığını anlamadığı söylemiştin. Ne demek istemiştin?"

Alex, iç çekti. "Onu tanıyorum, evet. Senin tanıdığın kadar değil elbette. Ama ününü duymuştum."

Anna, kaşlarını çattı. "Beni buraya neden göndermiş olabilir *sence*?"

"İnsanlar, çok karmaşık olabilir. Sorunu cevaplayabilecek kadar tanımıyorum babanı. Eminim, senin iyiliğini istemiştir."

Anna, dudak büktü. Babasını seviyordu sevmesine ama Kış Rehabilitasyon Merkezi'nde kalmasının kendisi için ne gibi bir iyilik olduğu kavrayamıyordu.

"Baban hakkında bir sürü hikâye duydum," dedi Alex. "Büyük ihtimalle çoğu uydurmaydı ama mutlaka gerçek olanları da vardır. Şöyle ki, efsaneler az çok gerçeğe dayanır.

"Babamın bir efsane olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle de denebilir."

"Aylardır ondan haber alamadım. Sence o..."

"Merak etme, yaşıyordur. Öyle olmasaydı, mutlaka duyardın. Hiç haber alamayışın, iyi olduğu anlamına gelir."

Alex, birkaç lokmayı daha midesine indirirken, konuşmasına ara verdi. Yumurtanın kalanını bitirince, "Anna, babanın *ne* iş yaptığını biliyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Anna aceleyle. Ama bunun doğru olmadığını fark etti. "Aslında hayır. Onun, babam olduğunu biliyorum fakat... Ne iş yaptığını bilmiyorum."

"O zaman, biraz babandan bahsetmeme izin verir misin? Belki böylece bazı sorularının yanıtını almış olursun. Kim olduğu, babanın seni buraya neden bıraktığı gibi..."

Anna, oturduğu yerde kımıldadı. Alex'in sözleri ilgisini çekmiş, aynı zamanda kendini tedirgin hissetmesine sebep olmuştu. Gerçeği bilmek istiyor muydu sahiden? Duyacakları, onu tek başına büyüten babası hakkında hissettiklerini değiştirir miydi? Belki de babasının gerçek kimliğine gözlerini kapaması, şimdiki gibi hatırlaması daha iyiydi.

Ne var ki kendisini buraya bırakan, babasıydı. Bir ihtimal, onun hakkında öğreneceği bazı şeyler, babasının niçin böyle bir şey yaptığını anlamasına yardımcı olurdu.

"Anlat bana," dedi Anna, kararından vazgeçmekten korkarak. "Bilmek istiyorum."

"Tamam, anlatacağım," dedi Alex. Senin baban bir suikastçı, Anna. Para için insanları öldürüyor. Ama sıradan bir katil değil. Baban, bu ülkenin görebileceği en iyi, en meşhur suikastçı..."

12. BÖLÜM

Anna, geri kalan gününü, Alex'in açıklamaları üzerinde kafa yorarak geçirdi. Babası hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu ama Alex'in yatak örtülerini değiştirmek için Maria odaya girince, konuşmaları bölündü.

Anna, o gün daha sonra yeniden Alex'le baş başa konuşma şansı buldu. Yere eğilip, elindeki süngeri sabunlu suya bastırdıktan sonra Alex'in bacaklarını nazikçe temizlemeye başladı.

"Babamın nerede olduğunu biliyor musun?"

Alex'in temizlenirken hiçbir şey hissetmediğini bilmesine rağmen, Anna bu zaman zarfında rahatladığı izlenimine kapılmıştı. Belki de vücudunun sağlam olduğu günlerden kalan bir hatıraydı. Cildi bundan böyle asla sıcak suyu algılayamayacak olsa da beynindeki anıları, hâlâ rahatlamasını sağlıyordu. Anna, bazı uzuvlarını kaybeden insanların, zaman zaman sanki her şey yerindeymiş gibi hissettiklerine şahit olmuştu. Alex'in durumu da çok farklı değildi.

"Hayır," dedi Alex. "Babanın nerede olduğunu bilmiyorum. Nasıl bilebilirim ki? Bugünlerde fazla dışarı çıkamıyorum."

Anna, gülümsedi. "Ama onu tanıdığını söylemiştin. Belki onu bulmama yardım edebilirsin."

"Onu sadece şöhreti sayesinde tanıyorum."

"Bunu daha önce de söylemiştin. O zaman, babam hakkında bütün bildiklerini anlat."

Alex, konuşmadan önce iç çekti. "Sana anlatacaklarımı, buradaki hiç kimse bilmez. Onlara anlatmaya cesaret edemem. Vlad Abayev senin baban olabilir, ama gerçek kimliği bu değil. Sadece adı bile, insanları korkutur. Eski çağlardan kalan meşhur bir savaşçı gibidir ismi. İnsanlar onun hakkında konuşurlar, duyduklarını ve gördüklerini başkalarıyla paylaşırlar. Kimileri, şayet ismini bağıra çağıra söylerse öldürüleceğinden korktuğu için, adını sadece fısıldayarak anar. Bu, adının gücüdür. Onun bir hayalet olduğuna inananlar da vardı."

"Ama sen onlardan değilsin, öyle mi?"

"Hayır, değildim. Ben, onun neler yapabildiğini *gördüm*."

"Babamı, sadece şöhreti sayesinde tanıdığını söylemiştin."

"Onunla hiç konuşmadım. Doğrusu, o gece yüzünü de göremedim. Tek fark edebildiğim, gölgesiydi. Onu herkes tanır ama yüzünü gördükten sonra çok az insan yaşadıklarını anlatmak için hayatta kalır."

"İyi ama babam buraya geldi. Benimle ön kapıya kadar yürüdü. Orada, sıradan biri gibi bekledi."

"Biliyorum. Ancak düşün bakalım, o gün başka biri babamı gördü mü?"

"Kankava gördü."

"Görünen o ki Kankava da babanı tanıyor fakat nereden tanıdığını bilmiyorum."

"Bunu, ben de bilmiyorum."

"Babanı buradan biri görmüşse bile, onun kim olduğunu fark etmemiş olabilir. Efsanesi iyi bilinir. Yalnız gerçek kimliğini, neye benzediğini, kimse bilmez."

"Kafam karıştı. Yüzünü hiç görmediysen, onu nasıl tanıyabiliyorsun? Babamın, efsanevi bir suikastçı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte," dedi Alex, Anna'nın yüzüne bakmadan.

Anna, Alex'in ruh halini tam olarak çözemedi. Anlattığı şeyler hakkında, tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu. Hikâyeyi abartarak kendisiyle oyun mu oynuyordu? Yoksa bildiklerini anlatırken, samimi miydi?

"Ve bunları konaktaki hiç kimseye anlatmadın, öyle mi?"

"Hayır anlatmadım. Sana garip gelebilir. Sonuçta, o senin baban ve onu seviyorsun. Ancak baban, çok tehlikeli biridir."

Anna, süngeri sıkarak suyunu çıkardı ve beyaz porselen küvetin kenarına bıraktı. Banyodaki eşyaların, tıpkı Kankava'nın özel ikametgâhındakiler gibi, modası geçmişti ancak yine de gösterişliydiler. Fakat buradakiler daha fazla yıpranmış, porselenler çizilmişti. Yılan gibi kıvrılan çatlaklar, mavi renkli ince damarlara benziyordu. Dekor, iticiydi. Zemin beyaz fayanslarla kaplanmış, duvarlar beyaza boyanmıştı. Odadaki hiçbir şey, insana sıcak gelmiyordu. "Babamın ne yaptığını gördüğünü söylemiştin, değil mi?"

"Evet," dedi Alex boşluğa bakarak.

Anna'nın babası, kendisine karşı hep çok sevecen ve düşkün olmuştu. Gelgelelim Anna, babasının başka bir

yüzü olduğunu uzun zaman önce hissetmişti. Şimdi öğrendikleri, Anna'yı, on dört yaşındaki bir başka kızın babasının kiralık katil olduğunu öğrendiğinde sarsacağı kadar etkilememişti. Alex'in anlattıkları sayesinde, babasının gerçekten kim olduğunu artık daha çok merak ediyordu.

Artık, *kendi* kimliğini de sorgulamaya başlamıştı.

"Evet de, ne gördün?"

"İki yoldaşımı soğukkanlı bir şekilde öldürüşünü izledim. Aynen böyle oldu. Arkadaşlarım bir saniye öncesine kadar yaşıyordu, sonra bir de baktım ki ölmüşler."

"Nasıl oldu bu?"

"Dört kişiydik. Mkhedrioni'nin toplantı yaptığı bir binanın, iki girişini de tutmuştuk. Kimse, geldiğini fark etmedi. Kimse, bir şeyden şüphelenmedi. Bir an için gözümü kırpmıştım ki, ansızın... Bir gölge belirdi."

Anna sustu, kıpırdamadan Alex'in devam etmesini bekledi. Hikâyeyi anlatırken, Alex'in sarsıldığı dikkatini çekmişti.

"Diğer korumayla ben, arkadaşlarımıza yardım etmek için koştuk," diye devam etti Alex. "Kimse ne olup bittiğini anlamadan, ölmüşlerdi. Boğazları kesilmiş, böbrek ve kalplerinden bıçaklanmışlardı. Birkaç saniye içinde öyle çok darbe indirmişti ki. Daha önce de öldürülen birilerini görmüştüm. Sonuçta, ben bir Vor'um ama bu... Bu, başka bir şeydi. O kadar doğaüstüydü ki sanki kâbustu."

"Onları, niçin öldürdü?"

"Hedefine ulaşmak için. Biz daha ne olduğunu anlamaya çalışırken, aramıza karışan baban binaya girdi. Ve kimse alarm vermeye fırsat bulamadan, hedefindeki kişiyi binadan kaçırdı. Sonra da karanlığa karışıp, kayboldu."

"Hedefi kimdi?"

"Bu önemli değil," dedi Alex. Anna, Alex'in her şeyi anlatmadığını biliyordu. Alex, yeniden konuşuncaya kadar bir süre sessizlik oldu. "Baban bir zamanlar ajanlık da yapmıştı. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum."

"Ruslar için çalışıyordu. İsyancı grupların arasına sızıp, elde ettiği bilgileri Moskova'ya iletmek için Doğu Avrupa'ya gitmişti."

"Oysa babam, mevcut rejimden nefret ederdi."

"Her zaman öyle değildi. Evet, idealist biri sayılmazdı. Siyaset, umurunda değildi. Tek derdi, kendi menfaatini gözetmekti. Yani, para kazanmaktı. Aslında, bu kötü bir şey değildir. Hepimizi motive eden, aynı şeydir; kendini koruma içgüdüsü."

"Sonra ne oldu?"

"Ayrıntıları bilmiyorum ama Moskova'dan birileri ona ihanet etti. Tabii baban onları buldu ve..."

"Öldürdü mü?"

"Evet. Ama tek kişiyi değil, bütün bir aileyi. Adamın karısını, erkek ve kız kardeşini... Toplamda altı kişiydiler. Böylece, bir mesaj vermiş oldu ve sonrasında kayıplara karıştı. Bir daha da kendisinden ve ailesinden başka, kimseye sadık kalmadı."

Anna, Alex'in sözlerine tepki vermiyormuş gibi görünmeye çalıştı. Babasının yaptıklarını duymak, onu sarsmış mıydı? Belki biraz. Aynı zamanda, hem babasını ne kadar çok özlediğini fark etmiş, hem de ailesini korumak için yaptıklarından dolayı babasıyla gurur duymuştu.

Babası, küçük kızını Kış Rehabilitasyon Merkezi'nde bıraktığı için bir yere kadar haklıydı.

"İnsanların ona ne diyor, biliyor musun?" diye sordu Alex.

"Hayır."

"O günden, yani bütün aileyi doğradıktan sonra efsanesi duyulmaya başladı. Sessiz Bıçak. Ona takılan lakap buydu. Neden böyle söylediklerini tahmin etmek hiç de zor değil."

Anna, ağzını açtı fakat tek kelime etmeden, tekrar kapadı.

Alex, kaşlarını çattı. "Bu ismi duymuş muydun?"

"Birilerinin bundan söz ettiğini duymuştum ama..."

"Baban olduğu hiç aklına gelmedi, öyle değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Sessiz Bıçak'ın gerçek olduğuna inanmamıştım."

"İnan bana Anna, bu doğru. Duyduklarının bir bölümü uydurma olabilir ama dediğim gibi, her efsane az çok gerçeklere dayanır."

"Onu bulmalıyım. Burada kalamam."

"Babanı yalnızca, eğer o isterse bulabilirsin. Burada, güvende olduğun yerde kalmalısın."

"Güvende mi?" dedi Anna sert bir şekilde.

Alex, karşısındaki kıza bir süre baktı. Anna, adamın bir şeyler sezdiğini hissetti.

"Çok gençsin Anna. Dışardaki dünya, büyük ve berbat bir yerdir. Seni buraya bırakırken, babanın mutlaka iyi bir nedeni vardır. Ve onu tanıyan birisi olarak sana tavsiyem, bu sebebi anlayıncaya dek, burada kalman."

Anna, Alex'in bir şeyler daha tavsiye etmesini umarak, uzun süre bir şey söylemeden bekledi. Sonra, uzanıp küvetin tıpasını çekti ve boşalan suyun şırıltısını dinledi.

Alex'i bulunduğu yerden çıkarmak için paslı kaldırma düzeneğini ayarladı.

"Onu bulmak zorundayım," dedi Anna.

Alex, derin bir iç çekti. "Bunu yapmanı kesinlikle tavsiye etmem. *Yine de* kararlıysan, yardım edebilecek birini tanıyorum."

"Kimmiş o?"

"Bir Vor. Benim gibi. Baban, onun için de bir iş yapmıştı."

"Sadece bir kez mi?"

"O iş, iki taraf için de yolunda gitmemişti diyeyim, gerisini sen anla."

Anna, neler olduğunu sorarcasına Alex'e baktı ama çok da üstelemedi. Gerisi, önemli değildi. Zaten ısrar etse bile, Alex'in anlatacağını sanmıyordu. "Adamın adı ne?"

"Yaklaş."

Anna, öne doğru eğildi. Alex, kızın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Anna, doğruldu. "Babamın arkadaşı mıydı?"

"Hayır Anna. Babanın, hiçbir zaman arkadaşı olmadı. Ne şimdi, ne de geçmişte. Şayet, onu aramak için gitmeye karar verirsen, şunu sakın unutma... Asla. Kimseye. Güvenme."

13. BÖLÜM

Günümüz

Ryker'ın Atlas Okyanusu üzerinden devam edip Güney İspanya'da sona eren meşakkatli yolculuğu, yirmi dört saatten fazla sürmüştü. Endülüs bölgesindeki Malaga şehrinde küçük bir otelde yerleşti, ertesi sabah erkenden otomobil kiralamaya gitti. Mevcut arabalar içinde yalnızca tek kapılı bir Ford'a sığabildiği için, seçenekleri arasındaki ikinci en ucuz arabayı kiralamış oldu.

Saat henüz dokuz olmasına rağmen, hava boğucuydu. Yaz güneşi, mavi gökyüzünde alev alev yanıyordu. Ryker, hafif pamuklu bir gömlek giymişti fakat kot pantolonu sıcakta ağır geliyor, külfet veriyordu. Klimayı sonuna kadar açmıştı.

Perşembe sabahının yoğun saatleri olmasına karşın, bir zamanlar şehrin dışında kalan ve yeni inşa edilen son derece düzgün otoyol, neredeyse boştu. Ryker, Kim Walker'ın öldürüldüğü eve gitmek için batıya doğru ilerledi.

Solunda, Akdeniz'in serin mavi suları uzanıyordu. Kıyı şeridi, denizin kenarına sıkıca tutunmuş gibi görünen yüksek katlı betonarme apartmanlardan ve otellerden

meydana gelen yerleşim yeriyle son buluyordu. Bu bölgeler, İngiliz turistlerin ilk defa Kosta'ya yığınlar halinde gelmeye başladığı yetmişli yıllarda ortaya çıkmıştı. Pek çok binaya ait betonarme yapının yarı yarıya tamamlanmış olması nedeniyle, Ryker yapılaşmanın hâlâ devam ettiğini düşündü. İçinde yol aldığı tarihi Malaga şehri ile sağ tarafındaki dağın tepesinde görülen kireçle badanalanmış köy evleri, tam bir tezat oluşturuyordu.

Ryker, ana yola sapınca, hedefine ulaşmak için girdiği son yol olduğunu fark etti. Arkasındaki pırıl pırıl sahilden belirgin bir şekilde yükselen Sierra de Mijas Sıradağları'nın giderek artan eğimini çıkabilmek için aracın vitesini önce üçe, sonra ikiye, nihayetinde bire düşürdü.

Beyaza boyalı villalar ve küçük siteler, kıvrılan yol boyunca sıralanmıştı. Ryker ilerledikçe, özel mülkler daha da lüks bir hal almaya başladı.

Çok geçmeden, evleri daha yakından görebildi. Ne var ki bakımlı ön çitler ve yüksek duvarlar, evleri gözlerden uzak tutuyordu.

Ryker, aradığı Casa de las Rosas isimli evin girişinde durdu. Önünde, üç metre uzunluğunda, yeşil renkli, metal bir kapı vardı. Kapının her iki yanında, üzerinde pişmiş topraktan yapılmış kiremitler bulunan, yaklaşık iki metre yüksekliğinde, beyaz bir duvar uzanıyordu. Beyaz, pembe ve kırmızı renkli güller, duvarın üzerinden dışarı taşmaktaydı.

Ryker, girişe baktı. Soldaki duvara interkom sistemi yerleştirilmişti. Ancak, kapı zaten açıktı. Ryker, araçla içeri girmeden önce, bir an tereddüt etti.

Araba çakıl kaplı yolda yavaşça ilerlerken, Ryker kar-

şu Mondeo gelen müteahhit görünce kapının neden açık olduğunu anladı. Müteahhidin yanındaki İspanyolca kelimelerden yalnızca birini seçmeyi başardı: mueble. Mobilya anlamına geliyordu. Ryker, taşınma kamyonu mu yoksa levhacı aracı mı olduğunu merak etti.

Biraz daha ilerleyip, ortasında beş metre yükseğe su fışkırtan bir havuzun bulunduğu büyük dönemece arabasını park etti. Costa del Sol'un bu bölgesindeki evlerin ederi hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de, böylesine gösterişli bir mülkün milyonlar değerinde olduğunu tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu.

Winter sadece temel bilgileri aktarmıştı ancak Ryker, Walker'ın servetini arazi alım satımı, ev kiralama ve yenileme gibi işlerden kazandığını biliyordu. Costa del Sol'daki emlak piyasası, daha çok İngilizlerin ve diğer Avrupalıların orada evler satın almaya başlamasıyla, yıllar içinde yükselmişti. Birçok girişimci, 2000'li yılların sonuna doğru bütün dünyayı etkisi altına alan ekonomik durgunlukla piyasa çökmeden önce, milyonlar kazanmıştı. Walker'ın, parasının büyük bir bölümünü elinde tutmayı başardığı belli oluyordu.

Kim Walker, kim olursa olsun, zengin bir İngiliz'le evlenmiş ve ihtiyaç duyabileceği her şeyi elde etmişti. En azından maddi anlamda.

İyi de, kimdi bu kadın? Ve parmak izleri neden Ryker'ın karşılaştığı en yetenekli suikastçılardan biri olan Kızıl Kobra'nınkilerle eşleşiyordu?

Ryker, arabadan çıktı ve evin büyük, çift kanatlı meşe kapısına yaklaştı. Zili çaldı, sonra sert bir şekilde kapıya vurarak bekledi. Birkaç saniye sonra kapı açıldığında Ry-

ker, açık mavi keten pantolon ve bluz giymiş, yanık teni, yüzü kırışmış, elli yaşlarında bir kadınla karşılaştı.

"Si," dedi kadın, önce Ryker'a sonra arabasına şüpheyle bakarak.

"*Habla Inglés?*" diye sordu Ryker.

"Evet, elbette," dedi kadın yoğun bir aksanla. "Buraya nasıl girebildiniz?"

"Kapı açıktı," dedi Ryker, omuzları üzerinden aşağıdaki yola bakarak. "Minibüs yüzünden olmalı. Yeni mobilyalar mı geldi?"

"Nasıl? Evet. Bir kısmı. Ne istiyorsunuz?"

"Patrick Walker'ı görmeye geldim."

"Burada değil."

"Ne zaman döner?"

"Bilmiyorum."

"İçerde bekleyebilir miyim?"

"Siz kimsiniz?"

"James Ryker. Londra'dan geliyorum. Buraya..."

Kadın, Ryker'ın susması için elini kaldırdı, adam da sessizliğe büründü.

"Lütfen, konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Bildiklerimi defalarca anlattım zaten."

"Pekâlâ. Ama benim Bay Walker'la konuşmam lazım."

"Yukarıdaki köye çıktı. Arabayla, on dakikalık mesafede. Sanırım, oradaki restoranlarından biri olan Casa Colon'da toplantısı vardı."

"Teşekkür ederim," dedi Ryker, kapı yüzüne kapanmadan önce.

Hizmetçi haklıydı. Dokuz dakika sonra, Ryker ara-

* (İspanyolca) İngilizce biliyor musunuz? (ç.n.)

basını Monte Dağı'na doğru sürerken, karşısına Sierra'nın yukarılarından sahile bakan muhteşem manzaralı, kireç badanalı evleriyle şirin bir kasaba çıktı. Arnavut kaldırımlı sokaklar boyunca arabasıyla yol aldı ve nihayetinde park ederek küçük meydana doğru yürüdü. Havaalanında satın aldığı kontörlü hatlı bulunan telefonun haritasına bakarak Casa Colon'un yerini öğrenmişti.

Köy rengârenk flamalarla doluydu. Ryker meydana ulaştığında, canlı müzik ve ritmik alkışlarla birlikte, hem turistlerden hem de yerli halktan oluşan kalabalığın yoğunluğu daha da arttı. Âdeta bir tablo gibi görünen meydanda çeşitli restoranlar, kafeteryalar ve mağazalar sıralanmıştı. Her iki taraftaki binalar boyunca, renkli çiçeklerle dolu sepetler asılıydı. Ryker, insanların arasına daldı ve çok geçmeden kalabalığın sebebini anladı; caddenin karşısında asılı olan pankart, köydeki fuarın başladığını gururla ilan ediyordu.

Biraz sonra, gürültünün kaynağını fark etti. Kırmızı ve siyah renkli geleneksel Flamenko elbiseleri içindeki iki genç kadın, hoparlörlerden bangır bangır çalan gitar müziği eşliğinde, meydanın ortasına kurulmuş ahşap sahnenin üzerinde dans ediyordu. Dansçıların ayaklarını tahta platform üzerine eşzamanlı vuruşu, etrafı çevrilmiş alanda yankılanıyordu. Dansın devamında, meydandaki insanlar hep bir ağızdan *"Olés"* diyerek bağırdılar.

Ryker, bulunduğu yerden, müzik ve görkemli dansçılar tarafından esir alınan kalabalığa baktı. Dansçıların duruşlarındaki zarafet ile yüz ifadelerindeki yoğunluk, etkileyiciydi. Her dönüşlerinde ve zemini tekmeleyişlerinde eteklerini kaldırarak, dizlerinin üzerinde birkaç santimlik

teni ortaya çıkarıyorlardı. Ancak bu davranışları, aile ortamındaki bir kişiyi utandıracak kadar abartılı değildi.

İki dansçı da, vücudunu ortaya çıkaracak ve kıvrımlarını belirginleştirecek şekilde üzerine oturan elbisesiyle, çok çekici görünüyordu. Koyu renkli saçları, başlarının üstünde sıkıca topuz yapılmış, böylece kusursuz yüzleri ortaya çıkmıştı. Ryker, kalabalığın kendini gösteriye neden bu kadar kaptırdığını anlayabiliyordu.

Birkaç saniye sonra, Ryker'ın dikkati dağıldı. Sol tarafındaki Casa Colon'un yanındaki geçidi gördü. Binaların arasında yürüyerek, uzaklardaki denizi bir nebze görebileceği noktaya kadar ilerledi. Geçitte, belki de mola vermiş bir dansçı daha vardı. Diğer ikisine benzer şekilde giyinmişti, ama o... Farklıydı.

Kadın dansçı, bir erkekle birlikteydi. Ryker, konuşmalarını duyabilecek kadar yakın değildi ancak hararetli bir konuşma yaptıkları anlaşılıyordu. İkisi de el kol hareketleri yapıyor, birbirlerine düşmanca bakıyordu. Konuşurken, ağızları çok hızlı hareket ediyordu. Kadın uzaklaşmak istedi ama adam onu bileğinden yakaladı. Dansçı kadın, hızlıca dönüp, adama sert bir tokat attı. Geçitten koşarak çıkıp, meydana yöneldi ve kalabalığın arasından sahneye doğru ilerledi.

Ryker, dönüp adama baktı. Şaşırmış gibi görünüyordu, kadının tokatladığı yanağına elini koymuştu. Bakışları, kısa sürede öfkeye dönüştü ve kadının uzaklaşıp gittiği yere yöneldi.

Adamın giyimi kuşamı yerindeydi; üzerinde haki bir pantolon, parlak kahverengi mokasenler ve birkaç düğmesi açılmış beyaz, pamuklu bir gömlek vardı. Siyah saçları

düzgünce taranmıştı ve pahalı pilot güneş gözlüğü, yüzünün büyük bir kısmını kaplıyordu.

Güneş gözlüğüne rağmen, Ryker adamın kim olduğundan hiç şüphe etmedi. Onu, Winter'ın verdiği kâğıtlardaki fotoğraflarda görmüştü.

Ryker'ın aradığı kişiydi, Patrick Walker.

14. BÖLÜM

Ryker, Walker'ı izledi; elleri şimdi kalçalarındaydı ve yüzündeki öfke apaçık belli oluyordu. Sol yanağı, yediği tokat nedeniyle kızarmıştı. Birkaç dakika sonra Walker, kalabalığa yönelen geçitte yürümeye başladı. Ancak, aniden durdu. Ryker, Walker'ın düşmanca bakışlarının odaklandığı sahneye doğru döndü.

Müzik susmuştu. Walker'ın biraz önce konuştuğu kadın, diğer iki dansçının yanına katılmış, sıradaki şarkının başlamasını bekliyordu. Diğer ikisiyle aynı yaşlardaydı, beden ölçüleri, elbisesinin kesimi ve saç stili de benzerdi. Yine de, farklı yönleri de vardı. Rujunun rengi daha koyuydu; neredeyse siyaha yakındı ve diğerlerinin parlak kırmızı rujuyla açıkça tezat oluşturuyordu. Diğer ikisinin saçına kırmızı bir gül bağlıyken, onunki siyahtı. Kesinlikle göz alıcıydı. Ryker'ın şimdiye dek gördüğü en güzel kadın değildi ama çok farklı bir havası vardı. Tam anlamıyla büyüleyiciydi.

Dans başladığında, Ryker siyah çiçekli kadından gözlerini alamadı. Yürüyüşü, bedeninin süzülüşü, bacaklarının dalgalanışı âdeta hipnotize ediciydi. Diğer ikisiyle aynı dansı yapmasına rağmen, onun icrası daha güçlü ve etkileyiciydi. Daha agresifti.

İlerleyen beş dakika boyunca, Ryker bakışlarını dansçıdan ayıramadı. Çarpıcı performansının, gösterinin veya dansın anlattığı hikâyenin bir parçası olup olmadığını merak etti. İyi ve kötünün, bitmek bilmeyen savaşıydı anlatılan. Bu kadın her kimse, kesinlikle karanlık bir yönü vardı.

Ryker da kadının o karanlık tarafından etkilenmişti.

Müzik durunca, kalabalıktan coşkulu bir alkış yükseldi. Kırmızı güllü iki dansçı, birbirlerine bakıp gülümsedi sonra seyircilere dönüp teşekkür etmeye başladı. Siyah çiçekli kadınsa arkasını döndü ve öfkeyle sahneden çıkıp gitti. Küçük çantasını eline aldı ve gösterinin yıldızı için el çırparak tezahürat yapan kalabalığın arasına dalıp, yanlamasına ilerledi.

Kadın, meydanın en ucuna yöneldi ve kasabadaki boğa güreşlerinin yapıldığı küçük arenayı gören dar sokağa girdi. Ryker, Walker'ın da seyircilerin arasına koşturup, kadını takip ettiğini gördü.

Ryker da aynısını yaptı.

Kalabalığın arasına karıştığı sırada, Walker'ın yirmi metre kadar gerisindeydi. Yürüyüş hızını ayarlayıp, boğa güreşi arenasını geçti. Çan kulesi Mağribi kalesini andıran, tuğladan inşa edilmiş eski bir kilisenin etrafından dolaştı. Kilise, toprağı yararak dışarı fırlayan bir kayalığın üzerine dikkat çekecek şekilde yerleştirilmişti ve etrafı ağaçlar, çeşmeler ve çiçekli bahçelerle çevrilmişti. Walker, yüksek topuklu ayakkabılarıyla elinden geldiğince hızla yürümeye çalışan kadını yakaladı. Tek bileğinden tuttu, kendine çevirerek diğer bileğini de yakaladı. Kadına bağırdı. Kadın da, yüzünde ve sesinde hiçbir korku belirtisi olmadan, öfkeyle karşılık verdi.

Ryker, onlara doğru koştu. Hareketi kadın tarafından fark edilince, Walker'ın dikkati dağıldı ve kadının bileğini bırakıp, arkasına dönmeye başladı. Ryker, ona bir şey söylemeye ya da bir şey yapma şansı vermedi. Walker'ın kolunu yakaladı ve geriye doğru büktü. Walker, acı içinde kıvrandı ve haykırdı.

"Bırak kadını gitsin," dedi Ryker.

Walker, başını çevirdi. Yüzü öfke ile kırıştı. Ryker ise sakindi. Walker, Ryker'ın kolundan kurtulmak için dönmeye çalıştı. Yumruğunu sıkıp savurdu.

Ryker, bunu yapacağını tahmin etmişti.

Walker'ın kolunu bıraktı, kendisine doğru gelen yumruğu havada yakaladı ve adamın burnuna kafa attı. Bütün gücüyle vurmamıştı. Kiminle karşı karşıya olduğunu anlaması için bu kadarı yeterliydi. Mesaj verilmişti.

Walker, dizüstü çöktü ve koyu kırmızı kanının boşaldığı burnunu tuttu. "Ne yapıyorsun sen!" diyerek çığlık attı. "Burnum! Burnumu kırdın!"

"Kırılmadı," dedi Ryker. "Hafifçe dokundum sadece."

Ryker, kafasını kaldırdı. Önünde dikilen kadın, kendisine bakıyordu. Ryker, onun koyu renkli gözlerine baktı. Kadın, bakışlarını önce Walker'a çevirdi, sonra yeniden Ryker'a döndü. Yüzünde, şeytani bir gülümseme belirdi. Çantasını aldı, arkasını dönerek uzaklaştı.

Ryker, en azından Walker kendini hatırlatıncaya kadar gözünü ayırmadan, salınarak giden kadını arkasından izledi.

"Sen de *kimsin*?" dedi Walker.

"İnanmayacaksın ama..." dedi Ryker. "Ben de hâlâ bu sorunun cevabını bulmaya çalışıyorum."

15. BÖLÜM

Bir saat sonra Ryker, Patrick Walker'ın salonundaki gösterişli, krem rengi deri koltukta oturuyordu. Valeria adlı hizmetçinin hazırladığı filtre kahve demliği, iki adamı birbirinden ayıran cam sehpanın üzerinde, yarısı boşalmış halde duruyordu. Walker'ın burun kanaması sona ermişti, ancak burun deliklerinin kenarında kurumuş kan lekeleri görülebiliyordu. Doğal olarak, misafirine karşı tutumu pek dostça değildi.

Nasıl tanıştıkları düşünülürse, çok da şaşırtıcı sayılmazdı. Ryker'a göre, işler zıvanadan çıkmadan önce köydeki durumunu kontrol altına almanın tek yolu, Walker'ın Metropoliten Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Green'e telefon etmesiydi. Bu konuda, ısrarcıydı. Dedektif Green, Kim Walker'ın gerçekten kim olduğunu ve kim tarafından öldürüldüğünü araştırması için Ryker'ı İspanya'ya gönderdiklerini söyleyerek, gerginliği azaltmıştı. Bu sayede Walker, Ryker'ı evine davet etmek zorunda kalmıştı. Dedektif Green de Walker'ın evine gelmek üzere yoldaydı. Dedektifi beklerlerken bile, Ryker ile ev sahibi arasında doğru dürüst bir sohbet yaşanmamıştı.

"Adın ne demiştin?" diye sordu Walker, Ryker'a düpedüz küçümseyerek bakarken. Walker'ın, Güney İngil-

tere'ye has bir aksan vardı. Konuşma tarzı, Kraliyet İngilizcesine benzemiyordu ama en azından pahalı bir eğitim neticesinde edinilmiş gibi görünüyordu.

"James Ryker."

"Ancak polisle beraber hareket etmiyorsun."

"Polis değilim de ondan. Sadece onlarla işbirliği yapıyorum."

"Umarım yüksek mevkilerde dostların vardır çünkü emin ol yaptıkların için seni şikâyet edeceğim."

"Hiç kuşkum yok. Böylece, köydeki o kadınla ne işin olduğunu da bir zahmet açıklamış olursun."

Walker ofladı ama başka bir şey söylemedi.

"Polis değilsen, burada ne işin var?" diye sordu.

"Çünkü yaptığım işte iyiyim."

"Hangi konuda iyisin? Kederli kocalara kafa atma konusunda mı?"

Ryker, birkaç saniye sustu. Walker'ın kinayelerine devam etmesini beklemişti. Ryker'ın zaman zaman kaba kuvvet kullanması, başkaları tarafından iyi biri olarak görülmesini zorlaştırıyordu. Yine de Walker'a kafa attığı için özür dileyecek değildi. Ryker olaya karışana dek kadına kaba davranmak, Walker'ın hatasıydı.

"Gerçeği bulma konusunda iyiyim," dedi Ryker.

Walker kararsız bir şekilde bakarken, bir kez daha ofladı. Sehpaya koymadan önce, sütlü kahvesinden bir yudum aldı.

"Kimdi o kadın?" diye sordu Ryker.

"Seni ilgilendirmez."

"Beni sevmek zorunda değilsin, ama bir şeyleri gizlemenin kimseye faydası olmaz. Daha önce de söylediğim gibi, karının katili yakalamak için buradayım."

"Çok iyi. Umarım yakalarsın. Ancak bu, özel ilişkilerime burnunu sokma hakkına sahip olduğun anlamına gelmez."

"İlişkiler mi?" dedi Ryker. "Belki de ağzından çıkan kelimeleri daha dikkatli seçmelisin."

Walker, kıpkırmızı kesildi. Ryker, tahmininde haklı olduğunu anladı.

"Onun, Kim'in başına gelenlerle hiçbir ilgisi yok."

"Bu senin düşüncen."

"Pekâlâ, eğer pislik yapacaksan, evimden çıkıp gidebilirsin. Hem de hemen!"

Ryker, kımıldamadı. "İlk geldiğimde, bir minibüsün çıktığını gördüm. Mobilya teslimatı gibi bir şeydi ya da bir şeyler götürüyorlardı. Yoksa taşınıyor musun?"

"Taşınıyor gibi mi görünüyorum sence?"

"Bilmem. O yüzden soruyorum ya."

"Hayır, taşınmıyorum. Ben sadece... Kim'in bazı eşyalarını kaldırdım."

Ryker, bu açıklamaya bir tepki göstermedi. Eşleri cinayete kurban giden kişilerin davranışlarını sorgulayan biri değildi. Fakat Kim Walker öldürüleli, henüz bir hafta bile olmamıştı ve eşyalarını bu kadar çabuk kaldırmak, garip görünüyordu. Belki de gerçekten bir anlamı yoktu.

Walker, saatine göz attı. İki adam oturduğundan beri, dördüncü defa saatine bakışıydı. Adam, Ryker'ın varlığı nedeniyle bariz şekilde gerilmiş ve endişelenmişti. Ayrıca, henüz aralarında dişe dokunur bir konuşma geçmemişti.

Koridordan uğultulu sesler gelmeye başladı. Ryker, önce mermer zeminde yürüyen ayakların patırtısını, sonra da Valeria'nın dâhili telefonda yumuşak bir sesle konuştu-

günü duydu. Walker, kahvesinden bir yudum daha alıp, ayağa kalktı.

"Sanırım, nihayet dedektif geldi. Artık vakti gelmişti."

Walker, evladan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Ryker ayağa kalktı ve ön kapıya kadar ev sahibini izledi. Mavi sedan kenara çekip durduğunda Walker, çoktan dışarı çıkmıştı.

Arabadan çıkan adam, ellili yaşların sonunda veya altmışların başında görünüyordu. Gri renkli keçi sakalı, ak düşmüş, kısa saçlarıyla uyumluydu. Buruşuk pantolonundan taşan yuvarlak göbeği sayesinde, fazla kilolu olduğu anlaşılıyordu. Yanakları kızarmış ve alnı, teriyle nemlenmişti.

"Dedektif," dedi Walker, adama doğru yürüyüp elini sıkarken.

Walker döndü ve tıpkı dedektif gibi, Ryker ile karşı karşıya geldi.

"Bu, o mu?" diye sordu dedektif.

Ryker'a doğru yürüyüp elini uzattı.

"Dedektif Çavuş Green. Metropoliten Polis Teşkilatı'ndan. Seni bekliyordum fakat bu şekilde değil tabii ki."

Ryker, Green'in elini sıktı. "James Ryker."

Çavuş rütbesinde bir dedektif. Ryker, emeklilik yaşına gelmiş bir adam için çok da yüksek bir rütbe değil, diye düşündü. Her ne kadar dürüstçe değilse de, Green'in rütbesinden ve dış görünüşünden yola çıkarak, nasıl bir polis olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Gözü pek biri olmalıydı. Galiba, işleri kendi bildiği gibi yapan, diğer fikirlere kapalı bir adamdı. Zamana ayak uyduramayan, kendinden daha genç olanların ne yapması gerektiğini ona söylemesinden

nefret eden, eski kafalı bir dedektif. Belki de kendi çöplüğünde yeterince iyi bir polisti. Ne var ki Ryker, Green'in liderlik yeteneğinden ve insani becerilerden yoksun olduğuna dair bahse bile girebilirdi.

"Biraz sohbet etsek iyi olacak, öyle değil mi?" dedi Green.

"Evet. Neden olmasın," diye karşılık verdi Ryker geriye doğru dönerek.

"Burada değil. Sanırım Bay Walker bugünlük seninle yeterince vakit geçirdi. Hadi, gidip bir şeyler yiyelim."

Ryker, omuz silkti. Walker'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi fark etti, ancak umurunda değildi. Kimseyle aşık atmaya niyeti yoktu.

Tek kelime etmeden Green'in arabasına bindiler ve tepedeki köyün yolunu tuttular.

"İyi bir başlangıç yapmışsın," dedi Green.

"Kendimi savundum."

"Benim adıma çalışmadığın için şanslısın, yoksa eve dönen ilk uçağa binmiş olurdun. Yaptıkların nedeniyle hepimizi dava edebileceğinin farkında mısın?"

"İsterse, deneyebilir."

"Sen haklı olsan da, sonuçta o kazanır. Bu kadar gücü var. Walker, buranın zengin ve güçlü adamlarından biridir. Davaya, yerel polisin el koymasını istemezdin. Her şey yolunda gitse bile, faydadan çok zararları olur."

"Yaptığımın hatalı olduğunu kabul ediyorum," dedi Ryker. "Ama bana başka bir seçenek bırakmadı. Kiminle kavgaya giriştiğine, daha fazla dikkat etmeliydi."

"Aynı şey, senin için de geçerli."

Köye varınca, Green, birkaç kafeterya ve restoranın

bulunduğu yere arabayı park etti. Arabadan çıkıp, en yakındaki mekâna yöneldiler. Kızgın öğle güneşi nedeniyle üzeri tenteyle kapatılmış, dışarıdaki masalardan birine oturdular. Garson gelince, Ryker biftek ve patates kızartması ile birlikte bir şişe maden suyu istedi. Green, Ryker'ın seçimini beğenerek başıyla onayladı ve yarım şişe kırmızı şarap ilave ederek, aynı şeyi sipariş verdi.

"Özel dedektif, ha?" dedi Green, Winter'ın Ryker için hazırladığı sahte kimliği kastederek.

"Verdikleri isim bu," dedi Ryker, mümkün olduğunca basitleştirerek. JIA için çalıştığı yıllar boyunca, gizli görevler almaya alışmış ve sahte kimliği hakkında mümkün mertebe az bilgi paylaşmanın en güvenli yol olduğunu keşfetmişti. Sırrını ne kadar az kişiyle paylaşırsa, deşifre olma ihtimali de o kadar azalıyordu.

"Kendi başına mı çalışıyorsun?" diye sordu Green.

"Çoğunlukla."

"Eski bir polis misin?"

"Hayır."

"O halde bu işe nasıl bulaştın?"

"Uzun hikâye."

"Saat daha erken, eğer istersen bana anlatabilirsin."

"İsteseydim, anlatırdım."

Garson içeceklerini getirdi ve her iki adam da maden sularından birer yudum aldı. Ryker, sıcaktan kavrulmuştu. Green, daha zor bir durumdaymış gibi görünüyordu. Yüzü, Walker'ın evinde arabasından ilk çıktığı andakinden daha kırmızı ve daha terliydi.

"Bu sıcağa asla alışamadım," dedi Green, Ryker'ın düşüncelerini okumuş gibi.

"Yüce sakinleri, bu nedenle alında yapıyorlar," dedi Ryker. "Kimse, böylesine bir anda dışarıda bulunmak istemez."

"Kudüz köpekler ve İngilizler hariç."

Ryker gülümsedi.

"Ne zamandır soruşturma işindesin?" diye sordu Green.

"Uzun süredir."

Green, başını salladı. "Sanırım, az konuşan birisin."

"Sadece gerektiğinde konuşurum."

"Daha önce hiç cinayet soruşturdun mu?"

"Benimle iş görüşmesi mi yapıyorsun?"

"Hayır, sadece nasıl birisi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Demek istediğim şu; yasal bir yetkimizin olmadığı yabancı bir ülkedeyiz, bir İngiliz vatandaşının öldürülmesi konusunda yerel polise yardım ediyoruz ve soruşturmaya başladıktan beş dakika sonra sen gelip, kurbanın kocasına yumruk atıyorsun."

"Yumruk atmadım."

"Ne dedin? Yumruk ya da kafa atmak ne fark eder; mesele bu değil ki."

"Mesele ne o zaman?"

"Mesele şu, buraya niçin senin gibi birini gönderdiklerine dair en ufak bir fikrim yok."

"Benim gibi birini mi?"

"Nasıl bir faydan dokunacağından, emin değilim."

"Ne yani, bütün cevapları bildiğini mi sanıyorsun?"

"Hayır, henüz her şeyi bilmiyorum."

"Kim Walker'ı kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Hayır, ben..."

"İşte bu yüzden buradayım," dedi Ryker. "Tek bilmen gereken de bu."

16. BÖLÜM

Yemek geldi. Ryker, beş dakika içinde bifteği ve patates kızartmasını mideye yuvarladı. Neredeyse iki gün önce Atlas Okyanusu'nu uçakla geçtiğinden beri, karnı ilk defa doğru düzgün doymuştu. Yediklerini hazmetmek için kırmızı şarap içmeyi aklından geçirdiyse de kavurucu sıcağı, saatin erken olmasını ve yorgunluğunu hesaba katınca, alkolün en son ihtiyacı olduğunu düşündü.

Green, hiç acele etmeden yiyordu. "Şimdiye kadar neler öğrendin?" Şarabından bir yudum aldı.

"Çok değil. Walker'la konuşup, olay hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim. Ne var ki iyi bir başlangıç yapamadım."

"Evet, yapamadın. Senden beklediğim gibi ilk önce bana gelseydin, onunla konuşmaman konusunda seni uyarabilirdim. Şimdiye kadar birçok kez bana ve İspanyol Polisi'ne resmi olarak ifade verdi. Adam, yas tutuyor. Onun için zor bir dönem. Olayın üzerinden sadece birkaç gün geçti. Mümkünse, adamdan uzak duralım."

"Mümkünse."

"Ayrıca, epey tanınmış ve hayli yaygaracı bir avukatı var. Dikkatli davranmazsan, işler senin için pis bir hal alabilir."

"Bu meseleye, avukatı neden karışıyor ki?"

"Bak, geçmişte neler yaptığınla ilgilenmiyorum ama burada kime bulaştığını önce bir düşün. Adam, karısını kaybetti. Biraz nezaket göster."

"Kocasının ismini şüpheliler listesinden silebildin mi?"

Green, cevap vermeden önce bir lokma et daha çiğnedi. "Resmi olarak değil. Ama kocasının yaptığını sanmıyorum."

"Peki, o zaman ne düşünüyorsun?"

"Bana mı soruyorsun? Anladığım kadarıyla, ülkemdeki teknik elemanların ortaya koyduğu ve *senin* buraya gelmene neden olan bazı *teoriler* var."

"Hangi teorilermiş bunlar?"

"Kim Walker diye biri, gerçekten var olmadı. Kadın, sahte bir kimlik kullanıyordu ve muhtemelen, geçmişinden kaynaklanan bir tür intikam saldırısı sonucunda, öldürüldü."

Ryker, Green'in olayın bütününü görebilmesine biraz şaşırdı. Bu sonuca kendi çabasıyla mı, resmi kanallar aracılığıyla mı, yoksa polis teşkilatından birileriyle çene çalarak mı ulaşmıştı, emin olamadı. Kesin olan tek şey vardı; uygun göreceği bir âna dek, Kızıl Kobra hakkında bildiklerinden Green'e bahsetmeyecekti.

"Bu teorin, öğrendiklerinle örtüşüyor mu?"

"Örtüşüyor gibi sanki. Ancak şu anda yanıtlanmamış çok fazla soru var ve hiç kimse soruşturmanın hangi yöne gideceğini bilmiyor. Kim Walker hamileydi, bunu biliyor muydun?"

"Evet," dedi Ryker kendisini huzursuz hissederek. Kim Walker kim olursa olsun, Ryker'ın şimdiye kadar gör-

düğü en tüyler ürpertici ve yürek parçalayıcı cinayete kurban gitmişti.

"Dört aylık hamileymiş," dedi Green. öfkeli bir ses tonuyla. "Adli tıp ekibi, kadından önce bebeğin öldüğünü söylüyor. Nasıl emin olabiliyorlar, bilmiyorum gerçekten. Bebek, muhtemelen Kim'in karnına indirilen bir yumruk nedeniyle yaşamını yitirmiş gibi görünüyor." Çantasına uzandı ve birkaç kâğıtları alıp, Ryker'a verdi. "Kim, evine girer girmez saldırıya uğramış. Saldırganın, bir süredir orada olduğunu tahmin ediyoruz."

"Eve zorla girildiğine dair herhangi bir iz var mı?"

"Hayır, yok. Kocasının, hizmetçinin, bahçıvanın ve havuz temizleyicisinin, yani kısaca eve girebilme imkânı olan herkesin, suç mahallinde bulunmadığını dair görgü tanıkları var."

"Kamera yok muymuş?"

"Kapalı devre televizyon sistemi mi? Hayır yokmuş. Walker Ailesi'nin makul bir güvenlik sistemi varmış, bu konuda paranoyak değillermiş. Evdeki güvenlik sistemi, kilitlerden ve sürgülerden ibaretmiş."

Ryker, kâğıtlara baktı. Winter'ın ona gösterdiği aynı kanlı fotoğrafları içeriyordu. Tekrar görmesine gerek yoktu. Kâğıtları Green'e geri uzatarak, bakışlarını kanlı resimlerden uzaklaştırdı.

"Korkunç bir görüntü," dedi Green. "Hizmetçi onu bu halde bulmuş. İyi ki onu bulan kocası değilmiş."

"Haklısın."

"Katil, Kim'i kloroformla bayıltmış. Tecavüz etmiş. Henüz hayattayken, karnını keserek yarmış. Bunu niye yaptığı belli değil çünkü bebek karnından çıkarılmamıştı. Vücudunda, ölümcül olmayan bir sürü bıçak yarası ve ke-

sik var. Başına naylon torba geçirip, boyun kısmını bağlayarak onu bir dereceye kadar boğmuş. Ancak kadını öldüren, yüzüne ve kafasına aldığı darbelerden biriymiş."

"Olay yeri neresiymiş?" diye sordu Ryker.

Beyaz tenleri nedeniyle Kuzey Avrupalı turist olduğu anlaşılan genç bir çift kol kola restoranın önünden geçerken, Green sessiz kaldı. Tüyler ürpertici sohbet, İspanya güneşinin altında tatil yapan gençlerin duymak isteyeceği bir şey değildi.

"Kim, giriş holünde bulundu," diye devam etti Green, genç çiftin uzaklaşmasının ardından. "Orada saldırıya uğramış, aynı yerde şiddet görmüş ve öldürülmüş. Öyle görünüyor ki, işkence epey uzun sürmüş. Üçüncü bir kişiye ait en ufak iz bulamadık. Ev temizdi. Anladığım kadarıyla, hizmetçi, evi her gün tepeden tırnağa temizliyormuş. Kim'in cansız bedeninin bulunduğu bölgeyle, ön girişin kapısı ve etrafı, özellikle temizlenmişti. Hiçbir iz bulamadık. Hatta Kim'in veya Patrick'in bile parmak izine rastlamadık."

"Başka bir kanıt yok muydu? Elbise lifi? Kan? DNA?"

"Hiçbir şey yoktu. Belki de katil, plastik bir elbise, eldiven ve galoş giymişti. Ancak elimizde bunu doğrulayacak en ufak bir delil de bulunmuyor."

"O halde, karşımızda profesyonel biri var demektir."

"Hem de çok profesyonel," dedi Green. "Ama aynı zamanda mesaj vermek isteyen bir katil; ipuçlarını yok etmek konusunda bilgili ve tedbirli bir adam. Cesedi başka bir yere götürüp, ondan kurtulabilirdi. Böyle bir durumda, Kim'in nereye gittiğine veya başına ne geldiği hakkında hiçbir fikrimiz olmazdı."

"Adam mı?"

"Nasıl?"

"Katil için adam mı dedin?"

"Lafın gelişi öyle söyledim. Sadece, bir varsayım."

"İkisi farklı şeyler," dedi Ryker.

"O halde, varsayım diyeyim. Unutma ki Kim Walker'a tecavüz de edildi. Tabii ki bu, erkek organı yerine, bir cisimle de yapılmış olabilir. Ancak bunu yapan bir kadın hiç görmedim."

"Sen görmemiş olabilirsin ama ben gördüm."

"Katilin erkek olduğunu düşünmüyor musun?" dedi Green kafası karışmış bir ifadeyle. "Bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Senin bilmediğin çok şey biliyorum."

"Bu vaka hakkında mı?"

"Sadece varsayımda bulunuyorum. Katilin erkek olduğunu hemen kabullenmemelisin."

"Ders için teşekkürler," dedi Green aşikâr bir öfkeyle. Görünüşe göre, Ryker'ın Green hakkındaki ilk değerlendirmesi yersiz değildi. Karşısında, gerçekten de sorgulanmaktan hoşlanmayan bir adam vardı.

"Demek istediğim cesetle ilgiliydi," dedi Green. "Kadın, bu şekilde evinin giriş holünde teşhir edildi. Katil, ister erkek olsun, isterse kadın veya başka bir şey, onun bu halde bulunmasını istedi."

Ryker, birkaç dakika boyunca, tek kelime etmedi. Green'in yavaş yavaş sakinleştiğini görebiliyordu. Ryker dedektifi kızdırmak istememişti fakat alenen ortada olan bir şeyin belirtilmesi gerektiğinde, arkasına yaslanıp çenesi tutabilecek tipte biri değildi.

"Olay anında Walker neredeymiş?"

"Golf oynuyormuş," dedi Green. "Üç arkadaşı, bir-

likte olduklarını doğruladı. Ayrıca golf kulübündeki dört personel de o gün onları mekânda gördüğünü söyledi."

"Eve zamanında mı dönmüş?"

"Doğrusu, planladığından daha geç dönmüş. İki saat kadar sonra."

"Sebebi neymiş?"

"Öylesine. İçki içmek. Yemek yemek. Sosyalleşmek. İş konuşmak. Golf oynayan zengin erkekler sonrasında ne yapıyorlarsa, öyle şeyler işte."

Green son cümleyi söylerken, ses tonunda aşağılama hissediliyordu. Yoksa kıskançlık mıydı?

"Zamanında gelseydi, cesedi o bulmuş olacaktı."

Green omuz silkti. "Belki de."

"Bu konuda hiçbir teorin yok, öyle mi?"

"Tam olarak öyle söylemedim."

"Evet, tam olarak öyle demedin. Bence, olup bitenler hakkındaki görüşlerini açıkça söylemiyorsun."

"Bildiğim her şeyi sana anlattım," diye itiraz etti Green.

"Bana sadece bilinen gerçekleri aktardın. Ne düşündüğünü söylemedin."

"Ne düşündüğümü mü?"

"Kim Walker'ın niçin öldürüldüğü hakkında, ne düşünüyorsun?"

"Elimde, hiçbir ipucu yok."

"Bence, cinayet sebebi çok bariz."

"Bariz mi?" dedi Green, rencide olmuş bir ifadeyle. "Pekâlâ, söyle o halde."

"Sebebi her ne olursa olsun, Kim Walker kocası yüzünden öldürüldü. Bundan eminim."

17. BÖLÜM

"Tanrı aşkına," dedi Green.

Ryker şaşırdı.

"Bir de bana, varsayımlar yapmak konusunda uyarıda bulunuyorsun," diye ekledi Green, terle ıslanan yüzündeki kuşkulu bir ifadeyle.

"Bu bir varsayım değil," dedi Ryker. "Vardığım bir sonuç. İstersen hipotez de diyebilirsin."

"Patrick Walker'ın karısını öldürdüğünü sanmıyorum."

"Hayır. O yapmadı. Söylediğim bu değildi."

"Karısını öldürtmek için birini tuttuğunu da sanmıyorum."

"Neden?"

"Bunu yapması için bir neden yok da ondan."

"Peki, kadının arkasından iş çevirip, bir başkasıyla ilişkiye girmesine ne diyorsun?"

Green önce yanıt vermedi. Gözlerini Ryker'ın üzerinden ayırmadan, şarabından bir yudum aldı.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Ryker.

"Evet."

"Cinayetle ilgisi olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır."

"Kadın kim?"

"Adı, Eva."

"Onu nerede bulabilirim?"

"Onunla zaten görüştüm. İspanyol polisi de sorguladı. Sana ne söyleyeceğini sanıyorsun? Daha çocuk, denebilecek yaşta bir kız. Henüz yirmi üçünde."

"Walker'la da konuşmamı istemedin. Sence kiminle görüşmem uygun olur, söyler misin?"

"Öyle demedim. Sadece, herkesi rahatsız etmene gerek olmadığını düşünüyorum. Yerel polisle birlikte hazırladığımız çok sayıda doküman ve ifade tutanağı var, bunları inceleyebilirsin."

"O ifadeler sizi çoktan sonuca ulaştırdığı için mi bunu yapmalıyım?"

"Ha, demek sen olaya el koyup, neler olup bittiğini anlatmalarını isteyince herkes birdenbire bülbül kesilip, öncekinden farklı bir hikâye anlatacak; öyle mi sanıyorsun?"

"Denemekten zarar gelmez," dedi Ryker gülümseyerek. Green, karşılık vermedi. "Kim Walker'ın öldürülme nedenini ve bunu kimin yaptığını bilmediğini söyledin zaten. O zaman neden vaktimi raporlarınızı okuyarak harcayayım ki? Ya bana yardım edersin veya kendi göbeğimi kendim keserim. Ne olursa olsun, yaşananların gerçek sebebini öğreneceğim."

Green iç geçirdi ve bir bardak şarap daha koydu. "Benimle çalışmak istiyor musun, istemiyor musun? İstemediğine dair bir his var içimde. Ağız kokusunu çekmektense, tek tabanca takılmak istiyormuşsun gibi."

"Ne gerekiyorsa, onu yapacağım."

"Bir zamanlar senin gibiydim," dedi Green, bardağındaki şaraptan uzun bir yudum aldıktan sonra.

"Sanmıyorum."

Green, kafasını iki yana salladı. "Doğru söylüyorum. Senin gibi kimseye güvenmeyen, dik kafalı biriydim ben de. Daima başkalarından daha iyi iş çıkaracağımı düşünürdüm."

"Geçmiş zaman kullanıyorsun. Artık böyle düşünmüyor musun?"

"Elbette düşünüyorum fakat eskisi kadar saf değilim. Gördüm ki, böyle bir yaklaşım her zaman lehime sonuçlanmıyor. Kendi hatalı yaklaşımımı, çok bariz bir biçimde başkalarında da görüyorum."

Ryker, Green'in söyledikleri üzerinde düşünürken birkaç saniye sustu. Söylediklerinde hayli doğruluk payı vardı. Ryker'ın davranış tarzı, Green'in söylediği gibiydi. JIA ajanı olduğu günlerde, sadece kendisine verilen emirleri yerine getirmesi istenmişti. Asla soru sormaması, yalnızca söylenen şeyleri yerine getirmesi talep edilmişti. Ancak onu mükemmel bir ölüm makinesi haline getirmek için hangi eğitimi verirlerse versinler, zihnini tamamen kontrol edebilmek için ne yaparlarsa yapsınlar, Ryker daima direnmişti. Sürekli sorgulamış ve cevapları bulmaya çalışmıştı. Bu, asla değiştiremediği mizacının bir parçasıydı.

Ryker'ın JIA'daki kariyerinin muhteşem bir finalle sona ermesinin asıl sebebi de buydu.

"Eva'yı nerede bulabilirim?" diye sordu Ryker.

Green, iç çektikten sonra cep telefonunu çıkardı. Ryker, Green'in telefonunda kayıtlı adresi aklına not etti.

"Burası babasının yeri," dedi Green. "Dediğim gibi, o daha genç bir kız."

"Patrick Walker'la ilişkisi olan genç bir kız."

"Bu ilişkinin nedenini ya da amacını haklı bulduğumu söylemiyorum. Sadece gördüğümü söylüyorum."

"Yorum için teşekkürler," dedi Ryker, peşpeşe ağzına sürerken. "Bir dahaki sefere ben öderim."

"Otele hemen gitmeyeceksin, değil mi?"

"Önerdiğin şarap içmemi mi tavsiye edersin?"

"Tekâlâ Ryker. Bu cinayeti çözmeye çok hevesli olduğunun farkındayım," dedi Green, ters ters bakarak. "Bunda sorun yok. Ama yutabileceğinden daha fazlasını ısırırsan, yardış insanların damarına basarsan, senin için iyi olmaz."

"Aklıma yazdım."

"Dikkatli ol."

Ryker, Green'in sözleri beyninde yankılanırken, masadan kalktı. Green hakkındaki ilk izlenimi doğruydu, bundan emindi. Ancak Green, hayatından yakınıp duran, yaşı geçkin, orta rütbeli ve yetenekleri kısıtlı bir dedektife göre çok şey biliyordu. Ryker, adamın korktuğunu da hissetmişti. Ancak bu korkunun sebebi neydi?

Ryker, arabasını almak için Walker'ın evine kadar taksi tuttu. Bu arada Lisa'yı arama fırsatı buldu. Önceki akşam uçaktan indikten hemen sonra kısa bir mesaj yollamış fakat neredeyse üç gün önce evden çıktığından beri, onunla konuşmamıştı.

Yaklaşık bir yıldır beraber yaşıyorlardı, bu süre boyunca Lisa'dan birkaç saatten fazla ayrı kalmamıştı. Bu nedenle, şimdi onu özlüyordu. Gerçek şu ki, doğru düzgün bir ilişki yaşamaya yeni alışmıştı. Lisa'yı seviyordu. Lisa'yı, ona silahlarını doğrultan FSB*, CIA ve JIA'dan kurtarmak için çok şey yapmış, birçok kişiyi yaralamış veya öldür-

* FSB: Rusya Federal Güvenlik Servisi (ç.n.)

müştü. Yine de güzel bir ilişki içinde olmanın beklentileri ve ayrıntıları Ryker'a hâlâ uzaktı.

Sevgilisini daha önce aramadığı için kötü hissediyordu. Göreve başladıktan sonra kendini hemen işine kaptırmıştı. Uzun yıllardır işi, yaşamının temeliydi ve bu alışkanlıktan vazgeçmek hiç de kolay değildi. Gerçi artık resmi bir JIA ajanı değildi ve asla yeniden olmayacaktı.

Başka şeyler de vardı. Kızıl Kobra ile ilgili eski anıları aklında canlanınca, dikkati de dağılmıştı. Şimdi Lisa'ya telefon ederken, suçluluk duygusu içini yakıyordu.

Daha önce olduğu gibi, telefona yine yanıt verilmedi. Aralarındaki mesafeden kaynaklanan zaman farkı nedeniyle, Lisa uyuyor olmalıydı. Ryker, telefonu kapamadan önce kısa bir sesli mesaj bıraktı. Ardından, zihnini toparlamaya çalıştı.

Casa de las Rosas'a geldiğinde, hizmetçi Ryker'ı içeri almak için ön kapıyı açtı. Ryker, Walker'la tekrar karşılaşmadan arabasına atladı. Sahil yoluna kadar olan kısa mesafeyi, yokuş aşağı indi. Sonra batıya yönelip, Endülüs'ün en zengin ve revaçta bölgelerinden biri olan Marbella'ya doğru yola çıktı.

Geçmişte, çoğunlukla İspanyol olmayan kişiler tarafından işgal edilen Marbella, şimdilerde hızlı arabalarla, lüks teknelerle ve çapkın erkeklerin pahalı daireleriyle dolup taşan bir şehirdi. Walker'ın, hatırı sayılır bir serveti olabilirdi ancak Ryker'ın Marbella'da gördükleri, daha üst seviyedeydi. En azından Walker, zevk sahibi biriydi. Evi, o çevreye göre harikulade ve sevimli görünüyordu. Belki de bu, Kim'in eseriydi. Ryker'ın Marbella'da gördüklerinin çoğu, zevksiz bir zenginlikten ibaretti.

Ryker, cep telefonunun GPS haritasını kullanarak, Green'in verdiği adrese doğru yöneldi. Sahil şeridi üzerindeki küçük bir araziye, seçkin bir konut sitesi inşa edilmişti. Birkaç büyük villaysa, plajın hemen önünde yer alıyordu. Sitenin giriş kapısı, iki güvenlik görevlisi tarafından korunmaktaydı. Ryker, bu yoldan içeri girmek istemedi. Ayrıca kapıların arkasındaki tüm arazinin, kapalı devre televizyon kameralarıyla izlendiğini varsayabilirdi.

Ryker, birkaç dakika daha arabayı sürmeye devam etti. Sonra, sanki durdurulmuş bir proje gibi yarısı tamamlanmış dairelerin yanındaki yola park etti. Devasa tabelalar, mekânın, güneşli sahilin en güzel noktalarından biri olduğunu duyurarak övünüyordu. Bununla birlikte, gri renkli briketlerle örülmüş ve sıvası yapılmamış duvarların, tabelada resmedilen rengârenk binalarla hiç alakası yoktu. Ryker, Endülüs'e geldiğinden beri, benzer şekilde terk edilmiş birkaç şantiye daha görmüştü. Tüm bunlar, ekonomik canlanmayı takip eden büyük fiyaskonun açık bir kanıtıydı.

Ryker, kumsala doğru yürümeye başladı. Ardından, yumuşak kumların üzerinde milyonerlerin, belki de milyarderlerin, evlerine kadar aylak aylak yürüdü.

Plaj, tenha ve sessizdi. İki koşucu ve bir köpek bakıcısı dışında, kimse yoktu. Costa del Sol çok büyüktü; birçok bölgesinde aşırı derecede yapılaşma vardı ve kumsalları tıka basa dolu olurdu. Buna rağmen, Ryker'ın yürüdüğü kumsal gibi daha sakin yerler bulmak da imkânsız değildi.

Ryker, telefonunu çıkardı ve aradığı evin yerini bulmak için GPS'in gösterdiği rotayı takip etti. Taş cephe kaplaması ve her üç katında yer alan on adet açık penceresiyle,

devasa bir evdi. Geniş kolonlar, yapıya eski kolonyal mimarisine benzer bir görüntü veriyor, kusursuz taş işçiliği sayesinde, komşu binalardan çok daha yeni görüntüyordu.

Kumsalda kimse tarafından görülmediğine memnun olan Ryker, eve doğru ilerledi ve çevre düzenlemesi yapılmış bahçeyi kumsaldan ayıran duvara tırmandı.

Çalılar ve ağaçlar arasında hareket ederken, dikkat çekmemeye çalıştı. Binanın arkasına yaklaştı ve herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığına baktı. Hiçbir şey görmedi. Ne havuz temizleyicisi, ne bahçıvan, ne de başka biri vardı. Tüm kapılar ve pencereler, sıkı sıkıya kapatılmıştı. Güneşin parıltısı, pencere camlarının arkasında neler olduğunu görmesini zorlaştırıyordu. Evin içindeki biri, Ryker'dan birkaç metre ötede durmuş, her hareketini izliyor olabilirdi. Ancak böyle bir ihtimal bile onu caydırmadı.

Ryker, elinden geldiğince gizlice hareket etmeye devam etti. Evin arka köşesine doğru yaklaştı, sonra duvar boyunca sessizce ilerledi. İlk pencereye yaklaştı. İçeri bakınca, ardında büyük bir çalışma odası bulunduğunu gördü. Ciltli ve kalın kitaplarla dolu olan kitaplık, gayet düzenliydi. Odanın ortasındaki büyük masadaysa, gelişigüzel bırakılmış kâğıtlar dağınık halde duruyordu. Ryker, ilerlemeye devam etti.

Büyük bir oturma odasını geçtikten sonra neredeyse Ryker'ın şimdiki evi kadar geniş olan mutfağa rastladı. Mutfağın geniş bir penceresi, yemek yenen bölümünse arka bahçeye açılan camlı ve katlanır bir kapısı vardı. Ryker, kapının kolunu denedi. Kilitliydi. Sorun değil, dedi kendi kendine çünkü açması en kolay olan kilit tiplerinden biriydi.

Ryker, yanında getirdiği küçük İngiliz anahtarını ve maymuncuğu almak için pantolon cebine uzanırken, aniden evin içinde bir hareketlenme oldu.

Biri, Ryker'ın varlığını fark etmeksizin, mutfağa girmişti. Eva'ydı bu. Yüzü kızarmıştı. Üzerinde, daracık bir koşucu atleti, şort ve parlak yeşil spor ayakkabıları vardı. Gözlerini çevirip baktığında, Ryker pencerenin önünden kaçmak üzereydi.

Ne var ki Eva, Ryker'ı görmüştü. Bir an için yüzünde panik ifadesi gezinse de hemen ardından, daha önce gördüğü gülümsemesi belirdi. Bunu fark eden Ryker, rahatladı. Eva ona doğru ilerledi, kilidi çevirip kapıyı açtığında, serin ve hoş bir esinti oldu.

"Yine mi sen," dedi İngilizce konuşarak. Yabancı aksanı, hiç belli olmuyordu.

"Evdesindir diye düşünmüştüm."

"Evde mi? Bunu öğrenmenin en kolay yolu, zili çalmak olurdu."

"İnsanları, hazırlıksız yakalamayı tercih ediyorum."

"Evet, ben de aynı izlenime kapıldım. Neden buradasın?"

"Konuşmamız gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Birlikte olduğun adam hakkında... Karısının neden öldürüldüğü hakkında..."

18. BÖLÜM

"İçeri gelsene," dedi Eva. Kenara çekildi ve Ryker, gösterişli mekânı inceleyerek eve girdi.

Servetin böylesine alenen sergilendiği bir yeri, nadiren görmüştü. Mutfağın zemini ve upuzun tezgâh, mermer kaplıydı. Krom kaplı mutfak eşyaları, pırıl pırıl parlıyordu. Muhtemelen birkaç düzine insanın oturabileceği kadar büyük olan yemek masasının üzerine, göz alıcı bir avize sarkıtılmıştı. Duvarlara asılan sanat eserleriyle ve pahalı görünen süs eşyalarıyla geniş alan doldurulmaya çalışılmıştı.

"Güzel mekân," dedi Ryker. Sesinden, inandırıcı olamadığı anlaşılıyordu.

"Kimsin sen?" dedi Eva.

Ryker, kadının yüzüne baktı. Hâlâ derin derin nefes alıyordu ve yüzü ter içindeydi.

"Antrenmanın yorucu muydu?"

"Koştum biraz. Evet, yorucuydu. Aynı zamanda hararetli..."

"Bu sıcakta koştun mu?"

"İnsan alışıyor. Tekrar soruyorum, kimsin sen?"

"Adım James Ryker."

"Buraya neden geldin?"

"Polisle birlikte çalışıyorum."

"Polise benzemiyorsun. Daha çok... Bilmiyorum."

"Polis değilim."

"Nesin o halde?"

"Bir yardımcı."

"Ne yardımı?"

"Kim Walker cinayetini araştırıyorum."

Eva, bakışlarını kaçırdı. Soğukkanlı, küstah ve özgüvenli olmasına rağmen, belli ki rahatsız olmuştu. Ryker, Kim Walker'ın onun rahatça konuşabileceği bir mevzu olmadığını anladı.

"Bu konuda, polise zaten ifade vermiştim."

Ryker, kaşlarını çattı. "Neden böyle bir şey yapmak durumunda kaldın?"

Eva, yeniden Ryker'a doğru döndü. Ryker, Eva'nın pembe yanaklarının daha da kızardığını fark etti. "Patrick'le olan ilişkim yüzünden."

"Ne kadar zamandır birliktesiniz?"

"Bu, resmi bir ziyaret mi?" Eva, Ryker'a öfkelendiğinin ilk belirtisi olarak dik dik baktı.

Ryker, omuz silkti. "Olabilir."

"Şu andan itibaren, seninle konuşmadan önce avukatımı görmek istiyorum."

"Avukatın mı var? Neden ihtiyacın olsun ki?"

"Babamın avukatı."

"Baban nerede?"

"Mesaide."

Ryker, sustu. Green, Walker'ın avukatından söz ettiği için ihtiyatlı davranma ihtiyacı hissetti. Bu kişilerin Kim Walker hakkında bilip de gizlediği her neyse, tanınmış

avukatları işe karışmadım, kimse ağzını açmaya hevesli görünmüyordu. Belki de Green'in ve yerel polisin soruşturmayı ancak bu kadar ilerletebilmesinin nedeni buydu.

"Sadece nezaket ediyoruz," dedi Ryker, "Seni biraz daha tanıyabilmem için. Ne dersin, bunu yapabilir miyiz? Avukatını aramana gerek yok."

Eva, tekrar Ryker'a hiddetlice baktı. Ryker da öfkeli bakışlarını dikti. Gözlerinde, onu köyde ilk gördüğü zamanki şiddeti fark etti. Ryker, Eva'nın güvenilecek biri olmadığını hissetmesine rağmen, ondan etkilendiğini kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

"Bu nabalı bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Önemli değil. Walker'la konuşmak için oradaydım. Bir şekilde dikkatini çekmem gerekiyordu."

Eva, gülüdü. "İnsanlarla daha iyi anlaşmanın bir yolunu bulmalıyım."

"Neden tartışıyordunuz?"

"Uzun hikâye."

"Bana anlatacaksın, değil mi?"

Eva, bir an tereddüt etti. "Tamam. Ama halime bak. Ter içinde kaldım. Hemen duş almalıyım. Kendine bir içki al. Beş dakika içinde dönerim. Anlaştık mı?"

Ryker, kaşlarını çattı ve büyük mutfağa göz gezdirdi.

"Kahve var. Çay. Bira. Likör. Ne istersen. Keyfine bak."

Eva, arkasını döndü ve yavaşça uzaklaştı. Kapıya varınca, omzunun üzerinden geriye göz attı ve Ryker'ın gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu fark edince, gülümsedi. Sonra, odadan çıktı. Ryker, onun merdiven çıkan ayak seslerini duydu.

Ryker, mutfak bölümüne geçti ve bir bardak bulup, buzdolabından su doldurdu.

Cazibesine rağmen Eva, Ryker'ı tedirgin etmişti. Hiç şüphesiz ki kadından etkilenmişti. Baştan çıkaran bir havası vardı, ayrıca yirmili yaşların başında olmasına rağmen, insanları kullanmak konusunda tecrübeliymiş gibi görünüyordu. Ryker, Eva'nın bir baş belası olduğunu anlamıştı. Ryker'ı çok az tanımasına rağmen, onu arka bahçede dolaşırken görmüş, neredeyse hiçbir soru sormadan babasının evine davet etmiş ve birkaç dakika içinde tek başına bırakmıştı.

Acaba ona tuzak mı kuruyordu?

Olabilirdi. Önemli değildi. Bu sayede karşısına bir fırsat çıkmıştı. Ryker, mutfağı terk etti ve evin dışındayken gördüğü çalışma odasına giden geniş koridora geçti. Kapı kilitliydi. Sorun değil, dedi kendi kendine. Bardağını yere koyup, aletlerini çıkardı. Bir dakika içinde içeri girmeyi başardı.

Hiç acele etmeden, masanın başına geçti. Birkaç dakika içinde işini bitirmeyi umarak, karman çorman kâğıtları inceledi. Bir kulağı, Eva'nın merdivenlerden gelecek sesinde veya evdeki bir başkasının çıkarabileceği gürültüdeydi. Yine de yakalanmaktan endişe etmiyordu. Görevi, polisleri kısıtlayan kurallara uymak değil, aradığı cevapları bulmaktı.

Ryker, kâğıtlar arasında fatura yığınları, raporlar ve iki farklı bankanın kredi imkânlarını karşılaştıran yazışmalar buldu. Birçok defa, Empire Holding şirketinin ismiyle karşılaştı. Birkaç kere de, Mavi Yunus Villaları projesi hakkında belgeler gördü. Çoğu yazışmanın gönderici

ya da alıcı kısmında, Ryker'ın hâlâ içinde bulunduğu evin sahibi olduğu anlaşılan Andrei Kozlov'un ismi yazılıydı.

Ryker, masanın çekmecelerini açmayı denedi. İlk ikisi kilitliydi. Açmakla uğraşmadı, araştırmaya devam etti. Üçüncü çekmece kilitli değildi. Ryker, bunu açtı.

İçinde yalnızca, okuma gözlüğü ve deri ciltli küçük bir defter vardı. Ön kapak, altın kabartmalı bir haç ve Kiril harfleriyle yazılmış bir kelime dışında, boştu. Ryker, bu kelimenin Rusçadaki İncil'in karşılığı olduğunu biliyordu.

Ryker çekmeceyi kapadığında, gözüne bir gölge ilişti. Kafasını kaldırınca, kapı aralığında dikilen Eva'yı gördü. Geldiğini duymamasına şaşırmıştı. Bu şekilde gelerek, Ryker'ı şaşırtmayı planladığı açıktı. Ancak çok işe yaramamıştı.

"Aradığın şeyi bulabildin mi?" diye sordu Eva, ses tonunda herhangi bir şaşkınlık veya endişe olmadan.

Eva, kayıtsızca kapı pervazına yaslanmıştı. Dizlerinin birkaç santim üzerinde sona eren, açık renkli yazlık bir elbise giymişti. Islak saçları, omuzlarına dökülüyordu. Günün erken saatlerindeki dans gösterisi için yaptığı yoğun makyajdan arındırılmış olsa bile, yüzü hâlâ etkileyici bir tablo gibiydi. Ryker, yüzünün doğal halinin çekiciliğini azaltsa da onun için daha uygun olduğunu düşündü.

"Tuvaleti bulmaya çalışıyordum," dedi Ryker. "Kapı açıktı."

"Yalan söylemeyi pek beceremiyorsun."

Ryker, umursamadı.

"Gel hadi," dedi Eva. "Daha rahat bir yere geçelim."

Eva, arkasına dönüp yürüdü. Ryker, taş kaplı şöminenin bulunduğu ve krem rengi iki büyük deri koltuğun

karşı karşıya yerleştirildiği oturma odasına kadar, kadını takip etti.

"Baban Rus'muş," dedi Ryker. "Andrei Kozlov."

"Evet," dedi Eva, Ryker'a dönerek. "Bilmiyor muydun?"

"Buranın yerlisi olduğunu sanıyordum. İspanyol'a benziyorsun."

"Adım, Eva Kozlov. İspanyol ismine hiç benzemiyor."

"Soyadını bilmiyordum."

"İyi bir dedektif sayılmazsın, öyle değil mi?"

"Zaten dedektif falan değilim."

"Rusya'da doğdum," Eva, koltuklardan birine oturdu ve bedenini cüretkârca sergileyecek şekilde, bir bacağını diğerinin üzerine attı. Ryker, bakışlarını kadının yüzüne odaklayabilmek için çaba sarf ederken, ayakta bekledi. "Ancak annem, yarı İspanyol'du. Sanırım İspanyol'a benzememin nedeni bu. Dokuz yaşımdayken, buraya taşındık. Hayatımın yarıdan fazlası, İspanya'da geçti."

"Annen nerede?"

"Öldü."

Ryker, evin içinde yürürlerken, anne, baba ve kızı mutlu bir halde resmeden birkaç fotoğraf görmüştü. "Üzüldüm," dedi Ryker, içtenlikten yoksun cevabından dolayı bir nebze pişman olarak.

"Sorun değil. Üzerinden yıllar geçti. Kanserdi."

"Buraya niçin taşındınız? İspanya'ya demek istedim."

"Babamın işleri nedeniyle... Babam..."

"Gayrimenkul komisyoncusu."

"Evet."

"Patrick Walker'ı nereden tanıdığı anlaşılıyor. Sizin nasıl tanıştığınız da..."

Eva, bir şey söylemedi. Ryker, gözlerinde belli belirsiz bir kırılganlık ifadesi fark etti. Walker, belli ki onun için tatsız bir mevzuydu.

"Benimle neden konuşmak istiyorsun?" dedi Eva öncekinden daha ihtiyatlı bir şekilde. "İfademi zaten verdiğimi söylemiştim."

"Bana, Kim Walker hakkında bildiklerini anlat."

"Bunun için en doğru kişi olduğumdan emin değilim. Onu çok iyi tanımıyordum."

"Pekâlâ... O halde Patrick Walker'ı ne zamandır tanıyordun?"

Eva, doğru yanıtı bulmaya çalışırken, bir süre sustu. Belki de, gerçeği söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyordu. "Sekiz yıldır. Biraz daha fazla da olabilir... Ama o zamanlar çok genç bir kızdım, onu gerçekten tanımıyordum, yalnızca babamın iş arkadaşıydı. Yıllardır, projeler üzerinde birlikte çalışıyorlar."

"Babanla çalışmaya başladığında, Kim Walker'la henüz tanışmamıştı değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Patrick, Kim'le nasıl tanıştı?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Ne yani, yerden bitmiş gibi durup dururken Patrick'in yanında mı ortaya çıktı? Sen de ona hiç sormadın mı veya bu konuda bir şey duymadın mı?"

"Sana söyledim, çok genç bir kızdım o zamanlar. Kim'le ne zaman tanıştığını hatırlamıyorum. Belki de bunları bana değil, Patrick'e sormalısın."

"Kim, ilişkinizi biliyor muydu?"

"Sanmıyorum," dedi Eva, birkaç saniyelik sessizlikten

sonra. Gözlerini, Ryker'dan ayırmıyordu. "Ben kesinlikle kendisine söylemedim. Patrick'in söylediğini de sanmıyorum. İlişkimiz, çok ciddi değildi. Patrick'ten karısını terk etmesini asla istemedim, o da böyle bir şeyden hiç bahsetmedi. Beraberliğimiz, eğlenceden ibaretti."

Ryker, Eva'nın duygudan yoksun sözlerine öfkelendi. Gerçekten, sıra dışı biriydi. "Onunla ne zamandır yatıyordun?"

Eva, Ryker'a soğuk bir bakış attı. Şu anda hiç de narin biri gibi görünmüyordu. "İfademi okusan iyi edersin."

"Hadi ama çok da zor bir soru değil. Seni oyuna getirmeye çalışmıyorum."

Eva, iç geçirdi. "Pekâlâ... Yeni başlamıştı. Altı ay kadar önce."

"Onunla yatmayı ne zamandır *arzuluyordun*?" diye sordu Ryker, alaycı bir gülümsemeyle.

"Bu lanet soruları neden soruyorsun?"

"Sadece ilgimi çekti. Demek istediğim, nasıl oldu da yirmi üç yaşındaki bir kız, kırk yaşlarında, evli bir adamla yatağa girdi?"

"Hayal gücünü kullanabilirsin. Senin gibi biri bile daha önce sevişmiş olmalı."

Senin gibi biri... Ryker, Eva'nın seçtiği sözcükleri ilginç bulmasına karşın, kadının ne demek istediğini anlamaya çalışmadı. "Tamam, ama ayartan kimdi? Sen mi, o mu?"

"Eğer önemsiz dedikodularla ilgileniyorsan, gitme vaktin gelmiş demektir."

"Bence de," dedi kızgın bir ses Ryker'ın arkasından.

Ryker geriye dönünce, ufak tefek bir adamın arkasın-

da durduğunu gördü. Ryker'dan on beş, yirmi santim daha kısa ve zayıftı. Bununla birlikte, bronzlaşmış yüzünde keskin bakışlı siyah gözleri ve kendinden emin ve gururlu bir ifade vardı. Ellisine merdiven dayanmış gibi görünmüyordu. Ütülü lacivert pantolonu, kalın düğümlü kravatı ve pamuklu gömleğiyle, epey şıktı.

"Andrei Kozlov olmalısınız," dedi Ryker. Kozlov'un gelişine biraz olsun şaşırmış veya canı sıkılmış gibi görünmüyordu. Doğrusu, Eva duş almak için onu yalnız bırakıp gittiğinde, ne zaman eve birilerinin geleceğini merak etmişti. Beklenmedik ziyaretçi, ya avukatı ya da babası olacaktı. Görünüşe göre, kızı hâlâ koruyup kollayan kişi ikincisiydi.

"Evet," dedi Kozlov. "Sen kimsin?"

"James Ryker."

"Evimde ne arıyorsun?" Çok fazla sigara içtiğinden, fazla bağırdığından veya her ikisinden dolayı, Andrei Kozlov'un kulak tırmalayan bir sesi vardı.

"Polisle birlikte çalıştığını söyledi," dedi Eva. Ayağa kalkıp, yeniden kendinden emin bir hale bürünmüştü.

"Polisle *birlikte* mi?" diye sordu Kozlov. "Polis misin, değil misin?"

"Değilim. Yalnızca soruşturmaya yardım ediyorum. Kim Walker cinayetiyle ilgili."

"Bana, Patrick ve Kim hakkında sorular soruyordu," dedi Eva.

"Kızım bir şey bilmiyor," dedi Kozlov bundan hoşlanmayarak. "Bir daha ailemden biriyle görüşmek istersen, avukatım da yanınızda olsun. Bunu meslektaşlarınıza da söylemiştim."

"Elbette," dedi Ryker. "İsterseniz şimdi avukatınızı arayabilirsiniz."

"Hayır, istemiyorum. Tam olarak kimsin sen?"

"Söylemiştim. James Ryker."

"Evet, onu anladım. Ama kimin için çalışıyorsun?"

"İngiltere İçişleri Bakanlığı..."

"Bir daha kafana göre sorgulama yapamayacağından emin olabilirsin. Şimdi evimden çık."

Ryker, omuz silkti. Kozlov'un küçük güç gösterisini umursamamıştı. Kapı boşluğunda bekleyen Kozlov'a doğru yürüdü. Adamın kendinden emin hali, Ryker'ın dev cüssesi kendisine doğru yaklaştıkça, belli belirsiz sarsıldı. Kozlov, kenara çekildi. Ryker, Kozlov'un yanından geçip koridora adım attı. Hem Eva'nın, hem de Kozlov'un odanın dışından onu izlediğini hissetti. Durup, geriye döndü.

"Bir şey daha var," dedi babasının arkasında duran Eva'ya bakarak. "Bu sabah Patrick'le neden tartıştığınızı bana anlatmadın. Sana niçin o şekilde davranıyordu? Fazlasıyla öfkeliydi. Neredeyse sana vuracaktı."

"Defol git," diye bağırdı Kozlov. Yüzü öfkeden kasılmıştı.

Eva'nın yüzünde, Ryker'ın sabah gördüğü aynı şeytani gülümseme belirdi. Derken, dilini çıkardı. Ryker, bilerek yapılan bu çocuksu harekete yapmacık bir gülümsemeyle yanıt verdi. Kozlov, kızına bakmak için arkasına döndü ama Eva, çoktan uysal görünümüne kavuşmuştu.

Evet, şüphe yok ki Eva, tam bir baş belasıydı. Ryker, ona güvenemeyeceğini biliyordu. Öte yandan, ilgisini çektiği de kesindi.

Ryker, tekrar mutfağa doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Kozlov ve Ryker'ın arkasından koşuşturdu. "Sana, çekip gitmeni söylemiştim."

Ryker, durdu ve Kozlov'a döndü. "Geldiğim yoldan dönüyorum."

Kozlov, gözlerini kırpmadan Ryker'a baktı. "Büyükannemin bana yıllar önce söylediği eski bir söz vardır; ayağının altındaki toprağın sağlamlığından emin değilsen, en iyi güzergâh geri dönmektir. Hemen geri dönmenizi tavsiye ederim Bay Ryker, sonra çok geç olabilir."

Ryker, bu aleni tehdide karşı dilini tuttu. Kim bilir, belki de sadece dostça bir uyarıydı. Her hâlükârda, Green'le restoranda yaptıkları konuşmayı hatırladı. Öyle görünüyor ki Endülüs'teki herkes, Ryker'ın sağlığından endişe ediyordu.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi Ryker, Eva'ya bakarak. Sonra, ayaklarının altındaki mermer kaplamaya ayakkabısını vurdu. "Andrei... Üzerinde durduğum zemin, epeyce sağlam. Ancak tavsiye için teşekkür ederim. Eminim tekrar görüşeceğiz."

"Ne istediğinize dikkat edin, Bay Ryker."

19. BÖLÜM

Ryker, Kozlov Ailesi'nin villasına yaptığı ziyaret sonucunda, çok az şey öğrenebilmişti. Herkesin, anlattığından daha fazlasını bildiğini fark etmişti. Tabir yerindeyse, Andrei Kozlov ve Patrick Walker aynı yataktaydılar. Her iki adam da zengin birer müteahhitti. Eva ise, babasının iş ortağı olan Walker'la gerçek anlamda aynı yatakta yatıyordu. Walker'ın karısıysa, öldürülmüştü.

Ryker, daha derine inmeye çalışıyordu fakat bu dört kişi arasındaki sevimsiz ilişkide, pek çok bilinmeyen vardı. Öyle ki şimdiye kadar kimse, Ryker'ı hoş karşılamamıştı. Ve hiçbiri, Kim Walker cinayetinin aydınlatılmasına hevesli görünmüyordu.

Sakladıkları bir şey varsa bile, Ryker'ın birden olaya dâhil olmasıyla ne Kozlov, ne de Walker kaygılanmış veya tedirgin olmuştu. Elbette, her ikisi de kibirli ve soğukkanlı adamdı. Görünüşe göre sırtlarını, uzman bir hukuk ekibine yaslamışlardı. Ancak yine de Ryker, davranış biçimlerinden yola çıkarak bir sonuca varmıştı. Bu adamlar, yasalardan üstün olduklarını düşünüyorlardı. Ryker'ın deneyimlerine göre, birinin bu şekilde düşünebilmesi için çok az gerekçesi olabilirdi.

Ryker, arabasına doğru yürümeye başladı. Klimalı vil-

Inda geçirdiği süre boyunca, epey serinlemişti ama şimdi, öğleden sonrası güneşi eşliğinde arabasına yaklaşırken, ter içinde kalmıştı. Uzun meşakkatli yolculuk ve gece doğru düzgün uyuyamamasından kaynaklanan yorgunluk da eklenince, keyifsiz hissetti ve otele dönmeye karar verdi.

Telefonunun cebinde titrediğini fark ettiğinde, arabasından yaklaşık beş metre uzaktaydı. Ryker, telefonu eline aldı ve cevapsız bir telefon çağrısıyla birlikte, Lisa'dan gelen mesajı gördü. Sevgilisi, Ryker'ın önceki aramalarını cevaplayamadığı için özür diliyordu. Tam Lisa'yı yeniden arayacaktı ki bir hareketlenme olduğunu fark etti. Kafasını kaldırıp bakınca, biraz ötesinde iki adam gördü. İçgüdüleri alarmı veriyordu, bu adamlarda bir gariplik vardı.

İkisi de uzun boylu ve geniş omuzluydu. Bir tanesi kasların zor sığdığı dar bir tişört giyiyordu. Esmer tenliydi ve simsiyah saçının bukleleri, alnına düşüyordu. Diğer adamsa açık tenliydi, yüzünde aşırı derecede çizgiler vardı ve saçları, askerlerinki gibi kısa kesilmişti. Ötekine göre daha yaşlı görünüyordu ve ceket giyiyordu. Sıcak hava için çılgınca bir kıyafet seçimi, diye düşündü Ryker. Belki de kavurucu sıcağı kanıksamış yöre sakinleri için normal bir seçimdi fakat adam, buraların yerlisi gibi görünmüyordu. Ryker'a göre bu tip bir kıyafet seçmenin tek nedeni olabilirdi, amaç bir şeyi gizlemekti.

Adamlar, Ryker'a doğru kararlı bir şekilde yürüdüler. Birbirleriyle mırıldanarak konuşurken, dudakları belli belirsiz kıpırdadı. Ryker, neler olacağını görmek için olduğu yerde bekledi. Biraz sonra soldaki asker tıraşlı olan, ceketinin içinden otuz santim uzunluğunda bir İngiliz anahtarı çıkarınca, Ryker'ın kuşkuları doğrulanmış oldu. Bu ikisi-

nin amacı, kesinlikle öğleden sonra gezintisi yapmak değildi.

Adamlar, Ryker'dan on metre kadar uzaktaydılar. Arabasına koşup, onlar yetişmeden içeri girebilir ve motoru çalıştırıp, hızla uzaklaşabilirdi. Ama bu, pek olası değildi.

Geriye tek seçenek kalıyordu. Ryker da bunu tercih etti. Gerçi sahada çalışmayı bırakalı, uzun zaman olmuştu. Lisa ile birlikte önceki hayatlarına nokta koyup, mutlu bir yaşama doğru yelken açmalarının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Bu yüzden Ryker paslanmıştı. Belki de bu iki kas yığını, ihtiyaç duyduğu idmanı yapmasına yardımcı olabilirlerdi.

Ryker, Rambo'ya benzeyen siyah saçlı adamın gözlerine dikkat kesildi. Yüzündeki ifade, liderin o olduğunu anlatıyordu. Silahı olup olmadığı, belli değildi. Belinin arkasında, bıçak ya da silah taşıyor olabilirdi. Ryker, cevabı birazdan öğreneceğinden emindi.

Sokağın sağını solunu kolaçan etti. Kimse yoktu, yine de burası kapışmak için uygun bir yer değildi. Tesadüfen oradan geçen tek bir kişi bile, Ryker'ın planını baltalayabilirdi. Yeterli bir alana ve zamana ihtiyacı vardı. Bu adamların kim olduğunu, oraya neden ve kim tarafından gönderildiklerini öğrenmeliydi. İlk aklına gelen Kozlov oldu ancak diğer ihtimalleri de göz ardı edemezdi.

Ryker, terk edilmiş inşaat sahasına gitmek için, kasıtlı olarak sağ tarafına doğru ilerledi. Bu esnada, iki adamın durduğunu fark etti. Belli ki ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Ryker, verecekleri karar konusunda tereddüt bile etmedi. Yampiri duran metal çitin üzerinden atladı ve hiç de muhteşem görünmeyen sayfiye evlerine doğru yürüdü.

Blokların her biri, farklı evrelere kadar inşa edilmişti. Yakındakilerin betonarmesi tamamlanmış ve briket duvarları örülmüştü. Bina içindeki bölme duvarlar ve sıva işleri henüz yapılmamış, kapılar ve pencereler monte edilmemişti. Uzaktakiler daha beton döküm aşamasında olup, aralardan çıkan yüzlerce paslanmış demir filizi gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Ryker, daha fazla saklanma imkânı sağladığı için, yakındaki binalara doğru yöneldi. Adamların takip edip etmediklerini doğrulamak amacıyla, arkasına göz attı. Binanın arka tarafına dolanıp, kapıların birinden içeri girdi. Sırtını duvara yaslandı ve kendini hazırladı.

Yanındaki küçük pencere sayesinde, geldiği yolu görebiliyordu. Şayet adamlar zıt yönden, yani ilerideki binaların çevresinden dolanarak gelecek olurlarsa, onları çok uzaktan fark edebilecekti. Blokların arasında, en az yüz metrelik bir mesafe vardı.

Ryker, önce Rambo'yu gördü. Yalnızdı. Ryker'ın geldiği yoldan, yan yan ilerliyordu. Ryker, adamın silah seçimiyle ilgili tahmininde haklı çıkmıştı. Elinde, siyah bir tabanca vardı. Glock gibi görünüyordu. Ryker, buna sevindi. İşini yaparken silahsız olmaktan hoşlanmazdı ve Rambo'nun sunmak üzere olduğu fırsat için minnettar kaldı.

Eğilip, Rambo'nun yaklaşmasını bekledi. Adamın, hareket ederken çıkardığı sesi duyabilmek için dikkat kesildi. Ne var ki hiçbir şey duyamadı. Durmuş muydu yoksa geriye mi dönmüştü, merak etti.

O anda, bir gölgenin kapı eşiğinde belirdiğini fark etti. Aralarında yalnızca dört, beş santim vardı.

Birkaç saniye sonra adam geri çekildi. Bu herif aptal

değildi, geç de olsa hatasını fark etmişti. Ancak hatasını tamamen telafi etmesi mümkün olmayacaktı. Ryker şimdilik amacına ulaşamamış olsa da, artık rakibinin bulunduğu yeri biliyordu.

Ryker, Rambo'nun saldırmak için sessizce arkadaşının gelmesini bekleyeceğini umarak, odanın diğer tarafındaki betonu dökülmüş merdivenlere gizlice yöneldi ve birinci kata çıktı.

Birinci kattaki briketle örülmüş duvarda, büyük bir boşluk vardı. Ryker, baş döndürücü deniz manzarasından yararlanmak için, buraya döşemeden tavana kadar yükselen bir pencere koymayı tasarladıklarını tahmin etti. Tam da ihtiyacı olan şeydi.

Ryker, duvara doğru sokuldu ve dikkatlice aşağıya baktı. Rambo oradaydı, duvara dayanmış bir halde saldırı zamanının gelmesini bekliyordu.

Asker tıraşlı adamdan hiç ses seda yoktu. Neredeydi acaba?

Ryker, çok da kafa yormadı. Doğrudan aşağıya atladı...

Adam, ne olduğunu anlayamadı. Ryker, Rambo'nun omuzlarına küt diye indi ve iki adam birlikte yere yuvarlandılar. Rambo, ani saldırı karşısında afallamış ve şaşkına dönmüştü. Ryker ise, tetikte ve hazırdı, aklındaki tek şey silahı ele geçirmekti.

Ryker, hiç duraksamadan kendi etrafında dönüverdi ve adamın kolunu bacaklarının arasına kıstırarak, dirseğini olabildiğince geriye doğru kıvırdı. Rambo, belki de o anda ne olacağını anladığından, debelendi ve hırıltıyla inledi. Ryker, dirsekteki basıncını arttırdı ve adamın kolu

yerinden çıkarken, bir çatırtı duyuldu. Rambo, acı içinde çığlık attı. Ryker, adamın gevşeyen elinden silahı kaptı. Ayağa fırladı ve elindeki silahı adamın yüzüne doğrulttu.

Ryker, gülümsedi. Evet, paslanmış ve idmansızdı ama yine de harekete geçebilmek, iyi hissettiriyordu.

Ryker, bir kıpırdanma hissetti. Başını çevirdi ve metal İngiliz anahtarının, kavis çizerek yüzüne doğru geldiğini gördü. Başını eğerek, darbeyi savuşturdu. Asker tıraşlı adam, İngiliz anahtarını olanca gücüyle fırlatmış ancak ıskalamıştı. Ryker, birkaç metre ötedeki hedefini gördü. İleriye doğru sıçradı ve sıktığı yumruğuyla, adamın çenesine güçlü bir aparkat indirdi. Kafası geriye doğru savrulan asker tıraşlı adam, sendeledi. Ryker, elindeki silahın kabzasıyla, rakibinin kafasının yanına vurdu. Asker tıraşlı adam yere düşerek, arkadaşının yanına yığıldı.

Ryker, silkindi ve yerdeki iri kıyım heriflere baktı. İkisini de etkisiz hale getirmişti. Ama işi henüz bitmemişti. Sorularına cevap istiyordu.

Tam sorgulamaya başlayacaktı ki, hiç beklemediği bir şey oldu. Silah sesi duyuldu. Kurşunun yakındaki bir yerden sekmesiyle, Ryker'ın yüzüne beton parçaları saçıldı. Ryker, ortalıkta görünmeyen silahlı adamın menzilinden çıkmak için arkasındaki binaya girdi ve duvara yaslanarak saklandı.

Biraz ilerisinde, iki adam da yerde yatıyordu. Asker tıraşlı olanın, gözleri kapalıydı. Kendinden geçmişti. Göğsündeki hareket, en azından hâlâ nefes aldığını gösteriyordu. Rambo'nun bilinci yerindeydi. Yaralı kolunu tutuyor, dirseğindeki biçimsizliğe bakarak, acı içinde kıvranmaya devam ediyordu.

20. BÖLÜM

Ryker'ın kafasındaki ağrı, ertesi gün bile –bir milim bile yer değiştirmeden– aynı noktada, zonklamaya devam ediyordu. Marbella ve civarından sorumlu Policia Local'de* görevli bir polis memuru tarafından kafasına tabancayla vurulmuş ve bilinçsiz bir halde yere yığılmıştı. Ryker'ın sonradan anladığına göre polis memuru, silahlı bir adamın sokaklarda dolaştığını iddia eden bir ihbar nedeniyle bölgeye gelmişti.

Ryker, kendine geldiğinde bir devriye arabasının arkasındaydı. Marbella'daki karakola götürülüp, yaka paça hücreye atıldı. Birileri konuşmaya gelinceye dek, saatlerce orada bekledi.

Akşam olup da hücreden alınarak görüşme odasına götürüldüğünde, olaylar ilginç bir hal aldı. Ryker'ın itirazına rağmen, onu tevkif eden polis memuru şantiyede başkasının bulunmadığını, Ryker'ın tek başına olduğunu iddia etti.

Ryker, Rambo ve asker tıraşlı adamın ayağa kalkıp, ortadan kaybolduğuna kesinlikle inanmadı. Bir de şu endişeli vatandaşın onu ihbar ettiği iddiası vardı ki Ryker, bunun yalan olduğuna emindi.

Tek mantıklı açıklama şuydu; Marbella'da görevli en

* (İspanyolca) Yerel Polis Teşkilatı (ed.n.)

az bir rüşvetçi polis vardı ve o da, şu iki sersemi Ryker'ın arkasından gönderen kişi için çalışıyordu. Kozlov, akla gelen ilk şüpheliydi, yine de Ryker kesin bir yargıya varmakta acele etmedi.

Ertesi sabahın erken saatlerinde telefon görüşmesi yapmasına izin verilince, Ryker, Green ile kısa bir konuşma yaptı. Ne sabahın kötünde uyandırılmasına, ne de Ryker'ın başını belaya sokmasına *şaşırmış görünen* Green, önce Walker'ın avukatı Graham Munroe'yu, daha sonra da Policía Nacional'deki* bağlantısı olan Miguel Cardo isimli müfettişi aradı.

Ryker, İspanyol Polisi'yle ilgili pek çok ayrıntıya vakıf değildi. Bununla birlikte Policía Local'in şehir içinde güvenliği sağladığını biliyordu. Daha askeri görünümlü bir güç olan Guardia Civil** ise otoyollar ve ülke sınırlarının güvenliği dâhil olmak üzere, kent alanlarının dışında sorumluluk sahibiydi. Ayrıca bir de, belli başlı ceza soruşturmalarını yürüten Policía Nacional vardı.

Kim Walker cinayetiyle ilgili soruşturmayı da Policía Nacional yapıyordu. Maalesef Ryker için bu, içinde bulunduğu durumla nasıl başa çıkacağını bilemediği anlamına geliyordu. Kendisini tutuklayan Policía Local memurları, hem Ryker'ın kim olduğundan habersizdi, hem de Kim Walker cinayeti hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Cinayetin işlendiği Mijas bölgesinde devriye gezen görevliler, Policía Local'den farklı bir polis gücüydü.

Böylece, yasadışı silah bulundurduğu için tutuklanan Ryker, çabucak serbest bırakılamayacak demekti.

---

* (İspanyolca) Ulusal Polis Teşkilatı (ed.n.)

** Guardia Civil: İspanya'da hem sivil, hem de askeri hizmetleri yerine getiren kolluk teşkilatı, bir nevi Jandarma (ed.n.)

Bununla birlikte, Green, Munroe ve Cardo, silsile yoluyla olaylar zincirini harekete geçirdiler ve Ryker'ın hakkında herhangi bir suçlama olmadan serbest bırakılmasını sağladılar. Cardo bu haberi vermek için geldiğinde, Ryker günün yarıdan fazlasını karakolda geçirmişti.

Müfettiş Miguel Cardo, bir çizgi film karakterini andırıyordu. Vücudunun her santimi, polis olduğunu belli ediyordu. Lacivert bir takım elbise ve açık mavi gömlek giymişti. Arkaya taranmış siyah saçları, sivri bir burnu ve siyah renkli, tırtıl şeklinde kalın bıyıkları vardı.

Müfettiş Cardo, "Yüksek yerlerde birkaç dostun varmış gibi görünüyor," dedi Ryker'a. Konuşurken belirgin bir İspanyol aksanı olmasına karşın, İngilizcesi iyiydi.

İkisi birlikte sabah polis karakolundan çıktıklarında, Endülüs'ün sıcak güneşiyle ve ışıltılı aydınlığıyla karşılaştılar. Bu, Ryker'ın baş ağrısının artmasından başka bir şeye yaramadı. Fena halde aspirine ihtiyacı vardı.

"Dost kelimesi çok da doğru değil," dedi Ryker.

Cardo'nun suratı asıldı. "İngilizcem iyi değil mi?"

"Hayır, İngilizcen iyi... Sadece konuştuğun kişilerin benim dostum olduğunu sanmıyorum."

"Sanmıyor musun? Yine de sana yardım ettiler."

"Evet. Sen de yardım ettin. Bunun için minnettarım."

Cardo, durdu. "Ama ben değilim."

"Ne demek istiyorsun?" Ryker kaşlarını çattı ve Cardo'ya baktı.

"Minnettar değilim. Burada, İspanya'da olduğun için. Bay Green'i göndermelerini anlıyorum ama ya sen? Seni neden gönderdikleri hakkında hiçbir fikrim yok."

Cardo, yeniden yürümeye başladı. Ryker da onu takip etti.

"Pekâlâ, yine de buradayım işte."

"Biliyorum. Bazı yetkili dostların var. Benden daha yetkili olan bu dostların, burada bulunmanı istiyorlar ve yapabileceğim bir şey yok."

"Çok yakında Kim Walker'a ne olduğunu bulacağım ve buradan gideceğim."

"Bunun için benim de çaba sarf etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Seninle yeni tanıştık. Sorunun cevabını henüz bilmiyorum."

"Kim Walker öldürüleli daha altı gün oldu."

"Yedi gün."

"Tamam, yedi gün. Bazı şeyleri çözmek için çok erken. Elimizden geleni yapıyoruz. Bu işi kırk yıldır yapıyorum. Bazı sonuçlar elde etmeye başladım. Ama böyle bir vakayı çözmek haftalar, hatta aylar bile alabilir."

"İşinde iyi olduğuna eminim."

"Öyleyim. Bu yüzden bana işimi nasıl yapacağımı söylemek için gönderilmenden hoşlanmadım."

"Söylediğin şeyi yapmaya hevesli değilim."

"Umarım öyledir."

"Şu var ki sen de bana işimi nasıl yapacağımı söyleyemezsin."

"Kesinlikle söyleyemem. Dürüst olmak gerekirse, buradaki görevinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Görevim, yanıtları bulmak. Bunu zaten söylemiştim."

Siyah bir Seat'ın yanına vardılar. Cardo durdu ve kapıları açmak için uzaktan kumandayı çıkardı. "Seni arabana götüreceğim. Ondan sonra gidip meslektaşın Bay Gre-

en'i görmelisin. Sonuçta, onun için çalışıyorsun, benim için değil."

"Onun için çalışmıyorum."

Cardo, soru soracakmış gibi Ryker'a baktı ama bir şey söylemedi. İkisi de arabaya bindiler. Müfettiş, motoru çalıştırdı ve arabayı yola çıkardı.

"Andrei Kozlov hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Ryker.

"Fazla bir bilgim yok," diye yanıtladı Cardo muğlâk bir ifadeyle.

"*Onun* da yüksek mevkilerde dostları var mı?"

Cardo, Ryker'a bir bakış attı. "Bu soruşturmadan önce Kozlov'u tanımıyordum. Onu araştırdım. Patrick Walker ile yıllardır birlikte çalışıyorlar. Kozlov bir müteahhit. Zengin biri, o kadar. Eğer düşündüğün buysa, çete lideri falan değil."

"Emin misin?"

"Olabildiğince eminim. Ceza soruşturması bölümünde yıllarca görev yaptım. Kozlov ile hiç işimiz olmadı."

"Onunla daha önce işiniz olmaması, hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Neden? Beceriksiz ahmaklar olduğumuzu düşündüğün için mi?"

"Böyle bir şey söylemedim."

"Fakat aklından geçen buydu, değil mi?"

"Hayır değildi. Düşündüğüm tek şey şu, birilerinin hiç şakası yok. O iki kiralık katili benim için gönderdiler."

"Kiralık katil mi?"

"Evet, şantiyede iki adam vardı."

"Orada tek başına bulundun."

"O çocuk yalan söylüyor."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Neden olabilir sence?"

Candy ve Ryker birkaç saniye sessizlikten sonra birbirlerinden uzaklaşıp ingaat alanına ve Eva Kaczvinsky'nin hâlâ ayakta bekleyip gülümsediği sıraya yaklaşmaya başladı.

"Bir tavsiye isteyebilir miyim, Kar Ryker?" dedi Candy Ryker'ın arkasının yanında durunca.

Ryker güldü. "Bildiğin olmamı söylemeyecek değil ya?"

Candy başımızla bir şekilde Ryker'a hakaret amaçlı bir şey demedi.

"Söyle bakalım," dedi Ryker, dışarı çıkmak için kapıyı açarken. "Burada hâlâ sürekli tavsiye verilmesinden sıkıldım. Tehlikeden korkaydım farklı bir iş bulurdum."

21. BÖLÜM

Ryker'ın midesine gönderdiği dört aspirin, dakikalar içinde etkisini gösterdi. Cebindeki telefonu titreştiğinde Sierra'ya doğru, sarp bir yokuşu çıkmaya çalışıyordu. Arayanın Lisa olduğunu umarak, cep telefonunu cebinden çıkarmaya çalıştı.

Virajlı yoldaki dikkatsizliği, neredeyse pahalıya mal olacaktı. Karşısına birden keskin bir dönemeç çıkınca, Ryker direksiyonu çevirdi ve araba sarsılarak sağa döndü. O anda hızla frene basınca, yan yola geçmek zorunda kalan arkasındaki arabadan yükselen korna sesini duydu.

Ryker, ileriyi göremediği halde sollama yapmak zorunda kalan öfkeli şoförü, görmezden geldi. Tekrar gaza basmadan önce, telefonunu çıkardı. Arabayı dik yokuşa tekrar sürdüğünde motor yeniden hızlanmaya çalışırken mızmızlandı. Ryker, telefona baktı. Aramanın Lisa'dan değil Green'den geldiğini görünce, biraz canı sıkıldı. Evden ayrıldığından beri konuşamadıkları için giderek artan bir kaygıyla, Lisa'yla görüşmek istiyordu. İstediği son şey, Lisa'nın Ryker için gereksiz yere kaygılanıp, öfkeye kapılmasıydı. Lisa, Ryker'ın JIA'dan gelen talep doğrultusunda İspanya'ya gitmesine müsaade ederek, ona güvendiğini göstermişti. Ryker ise güvenini boşa çıkarmak istemiyor-

du. Lisa'yı aramak üzereyken, telefon yeniden titreşti. Green arıyordu.

"Evet."

"Ryker, çıktın mı?" Sesi öfkeli ve telaşlıydı.

"Dışındayım."

"Hemen buraya gelmelisin."

"Nereye?"

"Walker'ın evine. Walker saldırıya uğradı."

Green, telefonu kapadı.

Lisa'yla ilgili düşünceleri silikleşirken, Ryker yeni bir amaçla gazı kökledi.

Dört dakika sonra, arabayı Casa de las Rosas'ın önüne çekmişti. Evin dış kapısı kapalıydı. Ryker camı indirdi ve interkomun arama düğmesine bastı.

Birkaç saniye sonra, kapı yavaş yavaş dönerek açıldı. Ryker, arabanın penceresini kapadı ve içeri girdi.

Arabayı park ettiğinde, villanın ön kapısı açıktı. Green tam orada ayakta bekliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Ryker dedektife doğru yürürken.

"Yaralanmamış ama oldukça sarsılmış."

"Nerede şimdi?"

"İçerde."

Ryker eve girmek istedi ancak Green, eliyle göğsünden tutarak, onu durdurdu.

"Önce neler olduğunu anlat."

Green'in onun amiri gibi davranması Ryker'ı sinirlendiriyordu. "Eminim ayrıntıları zaten duymuşsundur."

"Bir de senden dinlemek istiyorum."

"Şimdi sırası değil."

"Öyle mi? Peki seni kim kurtardı?"

"Tamam, yaptıkların için teşekkür ederim. Ama bu, senin için çalıştığım anlamına gelmez."

"Bunu, mesleki nezakete daha uygun bir şekilde de söyleyebilirdin," dedi Green. "Şunu bil ki bir dahaki sefere serbest bırakılman için kılımı kıpırdatmayacağım. Beni anladın mı?"

"Anladım."

"Daha şimdiden Walker'a kafa attın, zorla Kozlov'un evine girdin ve ruhsatsız bir silahla yakalandın."

"Kozlov'un evine zorla girmedim."

"Nasıl? Bu..."

Ryker, hafifçe Green'e çarparak eve girdi ve önceki gün Walker'la karşılıklı oturdukları odaya doğru yürüdü. Walker, koltuklardan birinde, benzi atmış bir halde önüne bakarak oturuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Ryker.

Walker, cevap vermedi.

"Biri eve girmiş," dedi Green arkadan gelerek. "Birkaç saat önce... Güpegündüz. Walker, o sırada üst katta uyuyormuş."

"Sonra?"

"Walker yataktayken, tepesinde birinin dikildiğini fark edip, uyanmış."

"Biri mi?"

"Siyah giyimli bir adam olduğunu düşünüyor."

Ryker, "Yüzünü gördün mü?" diye sordu Walker'a.

"Hayır," dedi Green. "Maskeliymiş."

"Nasıl bir maske?"

"Orada," Green, üzerinde plastik delil torbası bulunan masayı gösterdi. "Maskeyi, ön kapının dışında buldum."

Ryker, masaya gitti ve delil torbasını eline aldı. İçinde, yılanbaşı şeklinde kauçuk bir maske vardı. Yılanın ağzı, çatallı dilini ve büyük dişlerini göstermek istercesine kocaman açılmıştı.

Ryker, "Sana zarar verdi mi?" diye sordu Walker'a.

"Hayır," dedi Green.

"Belki de dilini kesmiştir," dedi Ryker alaycı bir gülümsemeyle.

"Sence bu, eğlenceli mi?" diye sordu Green.

"Kesinlikle hayır. Yalnızca, Walker'ın neden konuşmadığını anlayamadım."

"Çünkü ruhsal sarsıntı geçiriyor."

Ryker, Walker'ın durumunu tartışmaya gerek görmedi. Sarsıntı geçirmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bununla birlikte, Walker'ın neden birdenbire sessiz bir ahmağa dönüştüğünü kavramakta zorlanıyordu.

"Hayır. Bana zarar vermedi," diye konuştu Walker.

"Walker'ı bayıltmış," diye ekledi Green. "Sanırım, kloroform kullanmış. Ayrıca bir de not bırakmış."

"Bayıltmadan önce, notu bana gösterdi," dedi Walker. "Geliş sebebi buydu. Notu göstermek için gelmişti."

"Walker kendine geldiğinde, adam çoktan gitmişti," dedi Green.

"İçeri nasıl girmiş?" diye sordu Ryker.

"Bilinmiyor. Güvenlik alarmı açık değilmiş. Walker, evdeyken alarmı kullanmıyormuş. Zorla girildiğine dair bir bulgu da yok."

"Adli tıp ekibini çağırdınız mı?"

"Hâlâ üst kattalar. Şu ana kadar bir şey bulamadılar. Parmak izi ya da başka bir şey yok. Walker, adamın eldi-

yeri giydiğini söyledi. Maskenin, dizgin bir şekilde incelenmesi gerekiyor ama kayda değer bir şey çıkacağını hiç sanmıyorum."

"Peki ya not?"

"Burada," dedi Walker.

Ryker biraz ilerledi. Walker'ın ayaklarının arasında, yerde şeffaf bir delil torbası daha gördü. Ryker odaya girdiğinden beri Walker, gözlerini bundan ayırmamıştı. Ryker eğilerek torbayı aldı.

"Eldiven giymeden lütfen dokunma," dedi Green.

Ryker, cevap vermedi. Notun yazıldığı kâğıdı torbadan çıkarmasına gerek yoktu. Kısa notu, zaten okuyabiliyordu. Beyaz kâğıda, sadece dokuz harf karalanmıştı. Notta tek bir kelime vardı, 'Biliyorum' Kalın, kırmızı mürekkeple ve elle yazılmıştı. En azından Ryker, bunun mürekkep olduğunu umuyordu.

Yazının altındaysa, birkaç santim büyüklüğünde, elle çizilmiş bir resim vardı. Basit bir çizim olmasına rağmen kolayca anlaşılıyordu; bir yılanbaşı. Kırmızı bir kobra... Resim, insanların bir notun altına imza attıkları yere çizilmişti.

Green, Ryker'ın yüzündeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı.

"Bunu kimin bıraktığını biliyor musun?" diye sordu Green.

"Evet," dedi Ryker. "Bunu yazan bir erkek değil, kadın."

"Notun ne anlama geldiğini de biliyor musun?"

"Evet biliyorum."

"Ee?" diye sordu Green, Ryker kendiliğinden cevap vermeyince.

Ryker, perişan görünen karşısındaki adama baktı. "Walker, bence dua etmeye başlasan iyi olur."

22. BÖLÜM

On yedi yıl önce

Kış Rehabilitasyon Merkezi'nde geçen, iki uzun ve acı dolu yıl. Küçük hizmetçi grubuna, her ikisi de ergen olan iki genç kız daha katılmıştı. Henüz yetişkin ve olgun biri kadar olmasa da Anna da bu iki yılda bir hayli tecrübe edinmişti.

Viktoria, hâlâ oradaydı. Maria ise önceki kış kaybolmuştu. Bir gün öncesinde her zamanki gibi evdeyken, bir sonraki gün gitmişti. Viktoria, Maria'nın kaçmak için nihayet cesaretini topladığını, uzun süredir bunu planladığını ve muhtemelen şimdi başka bir ülkede, güvende olduğunu düşünüyordu.

Anna, bundan şüpheliydi. Maria, kaçmayı düşünemeyecek kadar zayıf biriydi. Büyük ihtimalle ölmüştü. Belki de ona kafayı takan bir Mkhedrioni'ye –hayatında ilk kez– direnmeye çalışırken, öldürülmüştü. Ne olursa olsun Anna, Viktoria'nın anlattığı ipe sapa gelmez şeylerin kızların moralini yükseltmekten başka bir amacı olmadığını biliyordu.

Gelgelelim Anna'nın bu tür bir cesaretlendirmeye ihtiyacı yoktu.

Konakta bulunduğu süre boyunca, babasından yalnızca bir deta mektup almıştı. Mektup, on altıncı doğum gününden üç gün önce gelmişti ve üzerindeki damgaya göre, Bosna'dan gönderilmişti. Ne var ki Anna, babasının orada olduğundan emin değildi. Mektup kısaydı. Babası, Anna'ya iyi olduğunu belirtiyor, yakında onu almak için geleceğine söz veriyordu. Anna, babası hayatta olduğu için rahatlamıştı ancak alelacele karalanan mektup nedeniyle, ihanete uğramış gibi hissetmişti. Hiçbir şey babasını düşündüğü zamanlarda hissettiği kadar üzücü olamazdı.

On altıncı doğum gününün akşamında, Anna küçük bir mum ve kötü bir pastadan ibaret alelade bir ziyafetle ödüllendirildi. Kankava ve kadınlar, pastayı mutfakta paylaşıp yediler. Albay, o akşam kızların kimlerle birlikte olacağını ayarladıktan sonra Anna dışındaki hizmetçileri günün son görevlerini yapmak üzere gönderdi.

"Diğer kızlar bu akşam meşgul olacaklar," dedi Kankava, yalnız kaldıklarında. "Bazı özel ziyaretçilerimiz gelecek. Ama senin doğum günün olduğun için biraz dinlenebilir, sonra da beni görmeye gelirsin. Saat on birde odama dönmüş olurum."

Kankava, koltuğundan kalktı ve dışarı çıktı. Anna, oturmaya devam etti. Nefesi öylesine yavaş ve yüzeyseldi ki oradan geçmekte olan biri öldüğünü sanabilirdi.

Mutfakta, üç saatten fazla tek başına kaldı. Bu esnada düşünüp taşındı ve plan yaptı. Mutfak girişindeki saat on bire yaklaştığında Anna'nın kalbi umutla doluydu.

Birkaç dakika sonra ana salondaki sarkaçlı dolap saatinden gelen gong sesini duyunca ayağa kalktı ve Kankava'nın ikametine gitmek için ürkütücü biçimde sessiz ve karanlık olan konağın içinde yürüdü.

Kapıyı hafifçe çaldı.

Birkaç saniye sonra Kankava, üzerinde kırmızı ipekli bir sabahlıkla kapıyı açtı. Kendisine hafifçe değerek yanından geçen Anna'ya çapkınca gülümsedi.

Anna içeri girince, Kankava kapıyı kapadı.

"Üzerini değiştir," dedi Kankava, kanepenin üstüne bırakılmış siyah balo elbisesini göstererek. "Sonra da yanıma gel."

Kankava, Anna'nın yanından ayrıldı. Anna, günlük elbiselerini ve iç çamaşırlarını çıkardı. Sonra, iki beden küçük olan elbisenin içine sığmaya çalıştı. Alışkanlık haline gelen pek çok şeyden biriydi bu.

Anna, ayağa kalkıp, bir an için aynada kendine baktı ve fısıldayarak lanet okudu. Çıkardığı elbisesini alıp, cebindeki iki adet şırıngayı aradı. Şırıngaları eliyle tuttu ve birkaç saniye baktı.

Kendisini hazır hissettiğinde, yatak odasına doğru sakince yürürken sol elini arkasına gizledi. Kapıyı, iterek açtı. Kankava, yatak örtüsünün üstüne uzanmıştı. Sabahlığı üzerindeydi ancak göğsü ve karnı görünecek şekilde, kuşağını gevşetmişti. Bu görüntü Anna'yı ürpertse de yüzündeki maske nedeniyle, Kankava asla şüphelenmezdi.

Anna, yapmacık bir şekilde suratını asarak ve tahrik edici bir tavır takınarak, yatağa doğru süzüldü. Kankava, heyecanla homurdandı. Anna'nın eli, hâlâ arkasındaydı; şırıngaları öylesine sıkıyordu ki parçalanacaklar diye korktu.

Anna yanına oturduğunda, "On altı yaşında bir kız," diye fısıldadı Kankava, keyifli bir halde. "Kendine bir bak. Bu hayattaki en şanslı adam ben olmalıyım."

"Hayır. Hayır değilsin. Bu akşam değil."

Anna, elini arkasından çıkardı ve iki şırınganın iğnesini de Kankava'nın uyluğuna sapladı. Kankava'nın korkudan nefesi kesildi. Anna, şırıngaların pistonuna olanca gücüyle bastırdı ve epey bir morfini Kankava'nın kan dolaşımına gönderdi.

Kankava'nın karşı koymasına fırsat vermeden, yatağın üzerine atlayarak, adamın üstüne ata biner gibi oturdu. Dizleriyle, Kankava'nın kollarına bastırdı ve bağırıp çığırmasını engellemek için eliyle ağzını kapadı. Morfin etkisini gösterip de yorgun bedenindeki direnci yok etmeden önce Kankava, otuz saniye kadar çırpındı.

Bu kadar yüksek bir doz vermek zorunda kalmam üzücü, diye düşündü Anna. Ne yazık ki adamın çekeceği acı, hafifleyecekti. Diğer taraftan, böylece Kankava uysallaşacaktı.

Anna, kaygısızca yataktan atladı. Kankava'nın sabahlığının kuşağını çekip çıkardı ve belli belirsiz iniltilerini kesmek için bir ucunu ağzına tıktı. Kuşağın geri kalanını Kankava'nın kafasına iki defa dolayıp, düğüm atarak sağlamlaştırdı. Bu sırada Kankava, beceriksizce Anna'ya vurmaya çalışıyordu.

Anna, işini bitirince, Kankava'ya bakıp gülümsedi.

"Doğum günü ikramı," dedi Anna. "Benden sana bir hediye."

Şömineye doğru yürüdü ve sergilenen iki tören kılıcından birini almak için parmak uçlarında yükseldi. Parmağıyla, kılıcın keskin tarafını yokladı. Jilet gibi keskin değildi. Belki de hiçbir zaman, şimdi yapacağı gibi bir işte kullanılmamıştı. Yine de işe yarayacağına şüphe yoktu.

Anna, geriye döndü ve Kankava'ya doğru yaklaştı. Yüzünde, coşkulu bir gülümseme vardı. Kılıcı, geniş bir kavisle öne doğru savurarak, Kankava'nın bileğine vurdu. Kör kılıç, Kankava'nın cildini kesip, derin bir yarık açtı. Ancak Kankava'nın elinin kopup yere düşmesi için Anna'nın üç defa daha vurması gerekti. Albay, kanında dolaşan uyuşturucunun izin verdiği ölçüde sıçradı ve acıyla inledi.

"Ah canım," diye alay etti Anna. "Şimdi artık daha çok yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Bırak da sana yardım edeyim."

Kankava'nın kopan elini yerden alarak, yüzünün üstüne koydu. Kankava, acınası bir sesle inledi.

"Belki de bunu istiyorsundur?" dedi Anna ve Kankava'nın yanına oturdu.

Kankava'nın çıplak bacağının iç kısmından yukarı doğru, yavaşça ellerini gezdirdi. Adamın testislerini aniden tutup, şiddetle çekti ve bütün gücüyle sıktı. Anna'nın yüzü, öfkeyle kırıştı ve kıpkırmızı kesildi. O anda bir çatırtı hissetti. Ardından ikincisini. Kankava'nın gözleri, yerinden fırladı. Anna, parçalanmış testisleri bıraktı. Kankava'nın kesik elinden, kan fışkırıyordu. Anna, kan kaybı, sancı ve morfin nedeniyle, Kankava'nın hızla bilincini kaybettiğini fark etti.

"Umarım birlikte olduğumuz süre boyunca eğlenmişsindir," diye fısıldadı Kankava'nın kulağına. "Umarım buna değdiğini düşünüyorsundur."

Anna, her ne kadar küçük de olsalar, verdiği karara dair aklındaki son şüphelerin daha fazla kök salmasını istemiyordu. Kankava hâlâ bilincini kaybetmemişken ve ba-

şuna neler geldiğini henüz hissedebiliyorken, işini bitirmek istedi.

Ayağa kalktı ve kılıcı bir kez daha yukarı kaldırdı, bir an bile tereddüt etmeden, Kankava'nın boynuna doğru salladı. Ancak kılıcın açısı yanlıştı ve deriyi zar zor kesmişti. Kankava'nın gözleri pörtledi ve nefesi kesildi. Anna, kılıç darbesinin adamın soluk borusunu yaralayıp yaralamadığını merak etti. Kafasını fazla yormadan kılıcı iki kez daha indirdiğinde, kesikten kan püskürmeye başladı. Bir kısmı Anna'nın koluna sıçramıştı ve tiksinerek başının dönmesine neden olmuştu.

Geriye doğru gitti ve kılıcı elinden bıraktı. Kılıç, tangırdayarak yere düştü ve zemine koyu renkli kan damlaları sızdı.

Hem Kankava'ya hayret ve merak karışımı bir duyguyla bakmak istiyor, hem de gördüklerinden iğreniyordu. Midesinin bulandığını hissetti. Arkasını döndü ve aceleyle odadan çıktı.

Üstündeki elbiseden kurtuldu ve üzerine bulaşan kanı elbiseyle olabildiğince temizledi. Ardından, iş kıyafetlerini giydi ve yanında götüreceği az sayıdaki kişisel eşyasını toplamak üzere odasına koştu. Bunlar, kışlık paltodan, bir fotoğraftan, babasının onuncu doğum gününde aldığı madalyondan ve Kış Rehabilitasyon Merkezi'nde çalıştığı yıllar boyunca kendisini istismar eden Mkhedrioni askerlerinden alarak, zaman zaman da çalarak biriktirdiği az miktarda paradan ibaretti.

Anna, odasından çıkıp merdivenlerden inerken, yaptıkları nedeniyle hissettiği ve gittikçe büyüyen rahatsızlığı umursamamaya çalıştı. Hiç şüphesiz, hayal edemeyeceği

kadar sarsılmıştı ama son görevi için maskesini yeniden takmalıydı.

Karanlık odalardan geçti, nihayet bir yatağın yanına gelip, orada uyuyan adamı seyretti. İki adım daha ilerleyip uzanarak, başucu lambasını yaktı. Etraf, belli belirsiz aydınlandı. Yataktaki adam uyandı ve gözlerini açtı. Önce şaşkınlıkla, sonra şefkat ve aşina bir ifadeyle baktı.

"Anna," dedi Alex, kendini toparlaması için birkaç saniye geçtikten sonra. "Sonunda yaptın, öyle değil mi?"

Anna, gülümsedi. "Evet."

"Aferin sana. Bunu başaracağını biliyordum."

"Evet, biliyordun."

"Şimdi ne yapacaksın? Nereye gideceksin? Sana yardım edebilirim."

"Hayır, edemezsin. Sadece vedalaşmaya geldim."

"Seni özleyeceğim."

"Hayır özlemeyeceksin. Bunu yapmayacaksın."

Alex, sorgulayarak baktı. Anlamış mıydı?

"Seni sevdim Alex," dedi Anna. "Seninle konuşmaktan hoşlandım. Bana, babamı hatırlattın. Bunu sana hiç söylememiştim."

"Koltuklarım kabardı. Gerçekten."

"Ama gerçeği biliyorum," dedi Anna küçümseyerek. "Diğerlerinden hiçbir farkın yok. Kankava'dan da."

Alex, şaşkın görünüyordu. Oysa Anna, Alex'in donuk tepkisi nedeniyle neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı. Alex'in içindeki erkeği, savaşçı Vor'u daha önce hiç görmemişti. Karşısında hep gördüğü, genç bir kızla sohbet etmekten hoşlanan, sakat bir adamdı. Şimdi savaşmasını, aslında ne kadar güçlü olduğunu göstermesini beklemişti.

Bu an geldiğinde, hiç değilse diliyle mücadele edeceğini sanmıştı. Fakat görünen o ki Alex hiçbir karşılık vermeyecekti.

"Diğer kızların senin için yaptıklarını biliyorum," diye devam etti Anna. "Onlara dokunamazsın, tecavüz edemezsin ama tek sebebi, bunu yapamayacak durumda olman. İçindeki potansiyeli görebiliyorum. Senin ne olduğunu da biliyorum. Elveda Alex."

"Hayır Anna!"

Anna uzandı ve elini Alex'in ağzına sıkıca bastırdı. Alex, inledi ve bağırmaya çalıştı ancak karşı koyabilecek gücü yoktu.

Alex'in beyni oksijensiz kalıp, hayati fonksiyonları tamamen durunca, Anna adamın yalvaran gözlerine baktı. Gördüğü şey, korkuydu. Böylece, tahmin ettiği şey doğrulanmış oldu. Alex, iddia ettiği gibi Vor değildi. Artık değildi. Alex, zayıftı. Zavallıydı. Anna'nın hüznü daha da arttı.

O, hiçbir şey değildi.

"Hey Alex," diye fısıldadı Anna. "Bana söylediğini hatırla. Korktuğunu asla belli etme."

Kısa süre sonra Anna elini çekti. Alex'in cansız gözleri hâlâ ona bakıyordu.

Anna ayağa kalktı, arkasını dönüp, sessizce odadan çıktı. Ana kapının sürgüsünü açtı. Şiddetli bir soğuğun hüküm sürdüğü gecenin içine adım attı. Arkasındaki iğrenç yere bir kere bile dönüp bakmadan, Kış Rehabilitasyon Merkezi'nden uzaklaştı.

23. BÖLÜM

Anna'nın babasının izini, Romanya'nın başkenti Bükreş'in on beş kilometre kuzeyinde, yıkık dökük bir kasabada bulması, iki haftadan uzun sürdü. Babası, mektubunda iddia ettiği gibi Bosna'da değildi. On altı yaşındaki Anna, oraya gitmek için sınırlardan geçip, ülkeleri aşarken kimi zaman yalan söyledi, kimi zaman yalvardı, kimi zaman hırsızlık yaptı, kimi zaman da birilerini öldürmek zorunda kaldı. Görünüşe göre, bütün bu yetenekleri doğuştan geliyordu.

Anna, yetişkin insanları ne kadar kolay kullanabileceğini fark ettiğinde, ilk önceleri şaşırmıştı. Özellikle erkekler, güzelliğinden faydalanmak için dizlerinin üzerine çöküyor ve bütün isteklerini yerine getireceklerini söylüyorlardı. Ancak Anna, güzelliğini bu şekilde kullanacak derecede hiç alçalmamıştı. Kış Rehabilitasyon Merkezi'nde başına gelenlerden sonra, bunu yapamazdı. Hayatta kalmak ve babasının izini bulmak için hemen her şeyi yapmaya hazırdı fakat onurlu davranacaktı. Bununla beraber dış görünüşü, hiç kuşkusuz en etkili silahıydı.

Doğuştan gelen yeteneklerini keşfettiğinde, yaşadığı ilk şaşkınlığı üzerinden atmış ancak bu defa da pişmanlık hissiyle boğuşmaya başlamıştı. Kış Rehabilitasyon Mer-

kez mide yaşamanlardan sonra, üstelik babasının gerçek kimliğini de öğrenmişken artık Gürcistan'daki okulda yeni tanıştığı kızlar gibi sıradan bir hayat sürmeye çalışmak, sanki arkadaşları işe gitip çalışacaklar, evlenip çocuk sahibi olacaklarmış, bir zamanlar onların aktarı olduğunu unutmakta zorlanıyordu.

Pişmanlık duygusunu zamanla yatıştırıp da yaptıkları nedeniyle gelecekteki yaşamının gölgesi gibi olmaya, kendisinden nefret etmeye başladı.

Nihayet zihnindeki tüm olumsuz duygu ve düşünceleri bertaraf edebildiğinde, kesin bir karara varabildi. Anna, artık kim olduğunu biliyordu. Ve dünyadaki hiç kimse kaçınılmaz olanı değiştiremezdi.

Anna, eve benzeyen, pislik içindeki briket dökümlerinin yanından geçerek, çamurlu yollarda yürüdü. Büyüklüğü yetersiz olan evlere yeni alanlar oluşturmak için, hemen bitişiğine büyük tenteler kurulmuştu. Şiddetli yağmur dinmeli, çok olmamıştı. Toprak, ıslak ve çamurluydu. Anna, diz boyu deri çizmeleriyle çamura batа çıka yürürken, iyice büzülmüştü.

Babası, böyle bir yere evim diyecek kadar düşmüş olabilir miydi?

Kış Rehabilitasyon Merkezi'ne gitmeden önce Gürcistan'dayken, güzel ve bakımlı bahçelere bakan, çatı katındaki bir dairede yaşamışlardı. Babasının daha fazla para kazanabilmek için seyahat etmesi gerekince, onu Kış Rehabilitasyon Merkezi'ne bırakmıştı. En iyi yaptığı şeyi yapacak, yani insanları öldürecek, epey gelir getiren işi sayesinde de yaşam standartları yükselecekti.

Oysaki babası, Romanya'nın ortasında, elektriği bile

olmayan lanet bir kasabada yaşamak durumunda kalmıştı. Anna, daha önce buraya gelmemişti. Bu ülke hakkındaki bilgisi, Kış Rehabilitasyon Merkezi'ndeki gazete ve kitaplardan öğrendiklerinden ibaretti. Romanya da, tıpkı Gürcistan gibi, komünizmin yıkılışından sonra zor günler geçiyordu. Çamurlu yolları adımlarken fark ettiği yoksulluk görüntüleri, insana ülkenin durumu hakkında bir fikir veriyordu.

Aradığı yere yaklaştığında, Anna durdu ve çevresini kolaçan etti. Etrafta kimse yoktu, terk edilmiş gibiydi. Çamur içindeki anayoldan ayrılan yol, kırık taşlarla döşenmişti ve aradığı eve doğru gidiyordu. Babasını, orada bulmayı umuyordu.

Anna, binalar arasında yavaş yavaş ilerledi. Çok heyecanlıydı. Ona verilen bilginin doğruluğuna inanmıştı ama babasını kendi gözleriyle görmeden, orada olduğundan yüzde yüz emin olmasına imkân yoktu.

Öte yandan, tuzağa düşürülme ihtimali her zaman vardı.

Aslında, babasının yerini bulmak için yaşadıklarını ve babasının nasıl olup da buraya düştüğünü düşündükçe, kuşkuları her geçen saniye artıyordu.

Attığı her adımda, Alex'in tavsiyesi kulaklarında yankılanıyordu; kimseye güvenme. Bu tavsiye, kısa süre içinde kişiliği haline gelmişti. Anna, babasının bu felaket yerde hayatta kalabilmesinin, aynı düşünceyle, mümkün olabileceğini anlamıştı.

Anna, kırık bir taşa bastı. Taşın bir kenarı çökünce, diğer kenarı birkaç santim yerinden oynadı ve küçük bir parça yere düştü. Çıkan ses fısıltıdan daha hafifti, buna rağmen Anna'nın kalbi pır pır etti.

Ölümcül bir suikastçı olan babası, davetsiz misafirleri hoş karşılayacak biri değildi.

Kalbinin hızlandığı hisseden Anna, adımlarını yavaşlattı. Çevresinde herhangi bir tuzak, tetikleyici mekanizma ya da üstü örtülmüş çukur var mı diye köşe bucak her yere göz attı. Tekrar durmadan önce, iki adım daha attı. O anda bütün vücuduna yayılan adrenalin, kalbinin gümbürdeyerek çarpmasına, nefesinin hızlanmasına neden oldu.

Bir adım daha atmaya cesaret edemedi. Sessiz Bıçak'a yapılacak yanlış bir hareketin bedeli, ağır olabilirdi.

Geriye tek seçenek kalıyordu.

"Baba!" diye bağırdı Anna. "Ben geldim."

Bekledi. Hiçbir şey olmadı.

"Baba!"

Bir süre sessizlik oldu. Anna, arkasında bir hareket hissetti. Başını hafifçe çevirdi ve sokaktaki yaşlı bir adamla küçük bir oğlanın, el ele yürüdüğünü gördü. Adam yoluna devam ederken, birkaç saniye boyunca Anna'ya dikkatlice, biraz da kuşkuyla baktı.

Derken, evin köhne kapısı, gıcırdayarak bir iki santim açıldı. Anna, başını çevirip baktı. Evin içinde, karanlıktan başka bir şey göremiyordu. İlerlerken, heyecanı doruktaydı.

"Baba?"

Anna açık kapıdan iki adım ötedeyken, sağ tarafında bir hareketlenme dikkatini çekti. Bakışlarını o tarafa sabitleyerek, sağına döndü.

Hiçbir şey yoktu.

Bir saniye içinde, biri Anna'yı arkasından yakaladı. Bir koluyla göğsünü sararak, her iki kolunu da tuttu. Anna,

boynunda soğuk bir cisim hissetti. Açık kapıdan içeri itildi ve kapının kapandığını duydu.

Saldırgan, onu serbest bırakıp karanlığa doğru savurdu. Anna, geriye döndü ve önündeki karanlık boşluğa baktı. Hiçbir şey göremedi. Neredeydi bu adam? Aniden telaşa kapıldı. Dört bir yanını yoklamaya başladı. Tam kapıya doğru fırlayacakken...

"Anna?" Bir erkek sesiydi duyduğu.

Anna, kıpırdamadan durdu. Sesin geldiği karanlığa bakarken, nefesini tuttu.

Birkaç saniye geçti. Hiçbir şey göremedi. Hiçbir şey duyamadı.

"Anna, gerçekten sensin." Ses, odanın diğer tarafından geliyordu.

Karanlığın içinde bir siluet belirdi. Uzun zamandır görmediği biriydi. Babası. Vlad Abayev.

Suikastçı, Sessiz Bıçak...

24. BÖLÜM

Anna, tek bir ampulle aydınlanan, bütün eşyası yıpranmış birkaç mobilyadan ibaret olan oturma odasındaki sandalyeye oturmuştu. Vlad, buharı tüten iki fincan kahveyle birlikte, küçük mutfaktan odaya döndü.

Etrafını kuşatan yabancılığa rağmen Anna, uzun zamandan beri yaşamadığı bir rahatlık ve gevşeme hissetti. Babasını en son gördüğünden beri, neredeyse üç yıl geçmişti. Hayat, babasına nazik davranmamış olmalı ki on beş yıl daha yaşlanmış gibi görünüyordu. Hayallerinde babası, gençlik yıllarını yaşayan bir adamdı. Yakışıklı, hayat ve enerji doluydu. Şimdi ise... Mahvolmuş gibi gözüküyordu. Zayıflamış ve ihtiyarlamıştı. Hâlâ yakışıklıydı ama gözleri daha kasvetli ve ürkekti. Alnı kırışmıştı, saçları karman çormandı, kırlaşmış ve dağınık sakalları fırça gibiydi.

Gördüklerinin ne kadarı gerçek, ne kadarıysa yaptığı işin gereği sahte bir kimlikti? Anna, cevabın ne olduğundan emin değildi. Ancak ikincisinin gerçek olmasını umuyordu. Hayatı boyunca en fazla değer verdiği kişi babasıydı ancak onun da kısa sürede böylesine perişan bir hale geldiğini kabullenmek, zordu.

Vlad, fincanları sallanan bir sehpanın üzerine koydu. Anna, ayağa kalktı ve kucağına atlayarak babasını şaşkına

çevirdi. Kollarıyla sarılıp, başını göğsüne yasladı. Adam da kızını sıkıca kucaklayarak, karşılık verdi.

Babasının kendisine özgü kokusu, Anna'nın içinde anlatmakta zorlanacağı çok güzel anıların canlanmasına neden oldu. Anna geçen yıllar içinde en az beş santim uzamıştı, yine de babasının göğsüne rahatça sokulabiliyordu. Babasının sıcak kucağında daha fazla kalmak isterdi ama Vlad kollarını gevşetti ve geriye çekildi. Kızını baştan aşağı süzdü.

"Güzel görünüyorsun."

Anna yanaklarının kızardığını hissetti.

"Sen olduğuna inanamıyorum. O kadar büyümüşsün ki." Anna'nın yüzüne dökülen bir tutam saça dokundu.

"Gerçekten benim," dedi Anna gülümseyerek.

Vlad Anna'nın boynuna uzandı. Orada asılı duran madalyonu usulca tutarken, Anna hiç kıpırdamadı.

"Madalyon hâlâ sende," dedi babası heyecanlı bir ifadeyle.

"Elbette."

Anna madalyonu babasının elinden aldı ve açtığında ortaya çıkan iki küçük fotoğrafa baktı. Bir tanesi yirmili yaşlarındaki genç Vlad'dı. Diğeri ise dokuz yaşındaki Anna. Vlad resimlere bakınca, arkasını dönüp kederli bir ifadeyle sandalyeye çöktü. Anna, madalyonu kapadı ve babasının karşısına oturdu.

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey," dedi Vlad. "Kendimi bir süredir iyi hissetmiyorum fakat geçecek."

Yaralı ya da hasta olabilir miydi? Anna, sorup öğrenmeye kararlıydı.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu Anna, perişan halinde odaya göz gezdirirken hissettiği hoşnutsuzluğu gizleyemeden.

"Birkaç ay oldu."

Anna'nın gözleri, odanın bir köşesindeki iç çamaşırı yığınına çevrildi. Sigara izmaritiyle dolu bir kül tablasının yanı sıra boş olan onlarca içki şişesiyle doluydu.

"Bu ben değilim Anna," dedi Vlad. "Böyle birisi değilim."

Anna bir süre sustu. "O zaman neden buradasın? Niçin bu haldesin?"

"Anlatması kolay değil."

"İş nedeniyle mi?"

"Tam olarak değil."

"Saklanıyor musun?"

"Saklanıyorum. Kaçıyorum. Hayatta kalmaya çalışıyorum."

Anna hemen atıldı. "O zaman, bunlar ne?" diye sordu etrafa boş şişelere bakarak.

"Bunlar, şu anda tam da ihtiyacım olan şeyler."

"Emin misin?"

"Evet. Hâlâ aynı kişiyim. Tanıdığın adamım ben."

"Ama senin kim olduğunu bilmiyordum, öyle değil mi?" dedi Anna sesine biraz öfke katarak.

"Elbette biliyordun Anna. Sen, benim olmak *istediğim* kişiyi tanıdın. Senin için yaşayan adamı tanıdın."

"Aynı şey olduğundan emin değilim."

Anna, eğilerek kahvesini masadan aldı. Fincanı ağzına doğru götürdü. Kahveden yükselen buharı, burnuna çekti. Kavat ve acı kokuyordu. Bir yudum aldı. Tadı berbattı.

"Burada iyi kahve bulmak zor," dedi Vlad gülümseyerek. Anna, gülümsemesinin arkasında utanç olduğunu hissetti.

"Burada iyi bir şey bulmak imkânsızdır sanırım."

"Tuica* tena değil," dedi babası alkol şişelerine bakarak.

Anna, kaçamakça söylenen söze yanıt vermedi. Aklı soracağı bir diğer soruyla meşguldü. "Beni neden oraya bıraktın?"

Anna'nın latını esirgemeyen sözleri, babasını gafil avlamıştı. Cevap vermeden önce, bir süre kızını izledi.

"Başka seçeneğim yoktu," dedi Vlad. "Senin için çok tehlikeli olmaya başlamıştı. Benim için de."

"Oranın, genç bir kız için güvenli *olduğunu* mu sandın?"

"Güvenli değil miydi? Hâlâ hayattasın ama öyle değil mi?"

Anna, hiçbir şey söylemedi. Aynı eski soru aklında yankılandı. Babasının *haberi* var mıydı?

Sormak istediği tek soru, buydu. Ancak asla soramayacağını da biliyordu. Çünkü gerçeği öğrenmeyi isteyip istemediğinden emin değildi. "Beni almaya gelecek miydin?"

"Geleceğimi söylemiştim."

"Ama gelmedin."

"En kısa zamanda geleceğimi söyledim. Yeterince güvenli olduğunda, gelecektim. Ama hiç olmadı."

"Yani beni sonsuza kadar orada mı bırakacaktın? Bana ne olduğunu, bir kez bile merak etmeden."

---

* Tuica: Hemen her çeşit meyveden üretilebilen, alkol derecesi yüksek, Romanya'ya özgü bir içki (ç.n.)

"Üzgünüm. Bulabildiğim tek çözüm buydu. Ancak seni düşünmediğimi bir an bile aklına getirme. Her gün seni düşündüm. Yanımda her yere götürdüğüm tek şey sendin."

Giderek zorlaşan konuşmalarına ara verdiler. Anna, kötü tadına rağmen sakinleştireceğini umarak, kahveden biraz daha içmeyi denedi. Ancak kusacak gibi oldu ve neredeyse tamamen dolu fincanı geri koydu.

"İçinde süt yok mu?" diye sordu Anna.

"Hiç yok. Buralarda taze süt bulmak çok zordur."

"O zaman bu renk nereden geliyor?"

Babası, omuz silkti. "Bunu düşünmemek, en iyisi." Yüzü ciddileşti. "Beni nasıl buldun?"

"Çok da zor olmadı."

Vlad, yeniden gülümsedi. "Bana, tahmin edebileceğinden çok daha fazla benziyorsun."

Anna, babasına benzemesinin iyi bir şey olup olmadığından emin değilse de, aynı fikirdeydi. "Kış Rehabilitasyon Merkezi'nde, Alex Meskhi adında bir adam vardı."

Vlad, bu ismin onun için bir anlam ifade etmediğini gösterir gibi dudak bükerek, kafasını iki yana salladı.

"O bir Vor'du." Anna, babasının gözlerindeki parıltıyı gördü.

"Bir Vor'a asla güvenmemelisin, sevgili Anna'm."

"O da, buna benzer bir şey söylemişti."

"Bu Alex, beni tanıyor muydu?"

"Hayır. Tam olarak değil. Bana yardım edebilecek birinin ismini verdi."

"Kimmiş?" diye sordu Vlad, kaşlarını çatarak.

"Levan Chichua."

Babasının yüzündeki merak ifadesi, öfkeyle yer değiştirdi.

"Chichua," dedi babası. İsmi söylerken tükürür gibi konuşmuştu.

"Görünüşe göre, o da seni arıyor."

"Beni yıllardır arıyor. Dediğim gibi Vory çetesindekilere güvenmemelisin. Anladığım kadarıyla, Alex Meskhi bana tuzak kurmaya çalışıyormuş, öyle mi?"

"Belki öyleydi. Belki de seni bulabilmem için Chichua'nın gerçekten yardım edebileceğini düşündü."

"Peki, yardım etti mi?"

"Sonuçta buradayım, öyle değil mi?"

"Sen buradasın. Ama onlar yok."

"Hepsi öldü de ondan," dedi Anna sakince.

Adamın yüzünde, soğukkanlı bir ifade belirdi. Anna, babasının gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şeye şahit oldu. Tehlikeli birinin bakışıydı bu. Korkulacak bir adamın. Bir katilin. Sessiz Bıçak'ın bakışıydı.

Anna, gülümsedi ve ayağa kalktı. "Buraya gel. Şuna bir bak."

Bir kez daha tanıdığı adamı, babasını gördü. Sanki babasının içinde iki farklı insan vardı ve birinin diğerinin yerine geçmesi, sadece birkaç saniye sürüyordu.

Acaba gerçek olan hangisiydi? Hangisi, diğeri tarafından kontrol ediliyordu?

Anna, kot pantolonunun cebinden bir fotoğraf çıkardı ve babasına gösterdi. Vlad, kızının yanına geldi ve resme bakarken, kolunu kızının omzuna koydu. Gözleri parlıyordu.

"Hatırladın mı?" diye sordu Anna.

"Evet," dedi babası. Fotoğrafı eline alıp, yüzüne yaklaştırdı.

"On birinci yaş günümdü. Daha önce doğum günümde kar yağdığını hiç hatırlamıyorum."

"Ben de hatırlamıyorum."

"O gün çok eğlenmiştik."

"Evet. Eğlenmiştik."

"Bu fotoğrafı, hep çok sevdim."

"Sende olduğunu bilmiyordum."

"Birlikte olduğumuz, bendeki tek fotoğraf."

"Bende hiç fotoğrafımız yok," dedi Vlad gülümsemesi kaybolurken.

"Bu fotoğraf, uzun süre bana güç verdi." Anna, gözlerinin dolduğunu hissederek, babasına baktı. Adam, bakışlarını kaçırdı. Anna, babasının gözlerinde, kendisine karşı hissettiği sevgiyi ve sadakati açıkça gördü. "Ama o adam," dedi Anna. "O sen değilsin. Değişmişsin. O adam artık yok."

Vlad bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Anna elini beline uzattı. Kemerine takılı olan küçük av bıçağını, kınından çıkardı. Bıçağı ileriye doğru savurarak, babasının yan tarafına sapladı. Çelik, cildini ve dokularını kesip, on santim kadar içeri girdi. Atardamarını yararak, sağ böbreğine saplandı.

Basit ama öldürücü bir darbeydi. Anna, bunu biliyordu. Bıçağı, bilinçli olarak oraya doğru sallamıştı. Vlad, bir ya da en fazla iki dakika içinde, kan kaybından ölecekti. Ancak Anna, henüz işini bitirmemişti.

Bıçağı, çekip çıkardı. Babası, geriye doğru bir adım attı. Gözleri, fal taşı gibi açılmış, teni solmuştu. Bıçak karnı-

na girerken, babası acıyla inlemiş ve elindeki kanlı Anna bıçağı tekrar yere çakmıştı. Babası, dizlerinin üzerine çök

Vlad, kan ter içindeki kanındaki yarayı, bir eliyle kapatmaya çalıştı. Omuzunun üzerindeki birkaç lobu, sıvı gerileyiyordu. Diğer elini, Anna'ya uzattı.

Anna, gözyaşları yanağından süzülürken, kolunu uzatıp babasının elini tuttu. Babasının kayıyışı, her geçen saniye zayıflıyordu.

Yavaş yavaş metal kesilirken, yerdeki kan gölü çoğalarak büyüdü ancak Vlad, bir kez olsun bakışları kızından ayrılmadı.

"Çok üzgünüm," dedi babası.

Anna, dudaklarının titrediğini hissetti fakat kendine hâkim olmaya çalıştı. Güçlü olmak zorundaydı. Ne var ki, birkaç saniye sonra hıçkırıklara boğulmamak için yapabileceği bir şey kalmadı.

"O kadar gururluyum ki," dedi babası zorlukla. Konuşurken, ağzının kenarından kan süzülüyordu. "Sen, gerçekten benim kızımsın." Sonunda kızını gülümsetmeyi başarmıştı.

Bunlar son sözleriydi. Babasının eli, Anna'nın ellerinin arasından kayıp gitti. Başı önüne düştü.

Anna'nın babası Vlad Abayev, efsane suikastçı Sessiz Bıçak, artık ölmüştü.

25. BÖLÜM

Günümüz

"Notu bırakan kişinin Anna Abayev olduğunu söylüyorsun, öyle mi?" diye sordu Green.

"Evet, öyle sanıyorum," diye yanıt verdi Ryker.

İki adam, Casa de las Rosas'ın arkasındaki iki terastan birinde, taştan yapılmış yemek masasında oturuyorlardı. Walker, yarım saat önce eve gelen avukatı Graham Munroe ile içerideydi. Munroe, Walker'ın Ryker ile görüşmesinden kötü etkilendiğini iddia ediyordu. Ryker, bu tür hukuki saçmalıklarla uzun süre uğraşamazdı. Green, orada oturup, işi kitabına göre yapmaktan mutluluk duyabilirdi ama Ryker'ın böyle bir niyeti yoktu.

"Anna, babasını öldürdükten sonra o dönemin en kötü şöhretli suikastçılarından biri olmayı başardı. Kızıl Kobra adıyla tanındı."

Green, Ryker'ın sözlerine dudak büktü. Ryker, öfkeli bir bakış attı çünkü söylediklerinde gülünecek ya da ciddiyetten uzak bir şey yoktu.

"Bu kulağa biraz, bilirsin..."

"Neymiş?"

"Uydurmaymış gibi geliyor. Suikastçılar. Saçma sapan lakaplar."

"Bunlar gerçek. Hem de hayal edemeyeceğin kadar gerçek."

"Eğer böylesine garip kiralık katil hikâyeleri doğruysa, bu garip lakaplar nasıl oluyor da herkes tarafından biliniyor? Demek istediğim şu, şayet kadın suikastçı anlattığın kadar iyiyse, o cinayetleri işlediğinin bilinmemesi gerekmez mi?"

"Büyük ölçüde haklısın. Kızıl Kobra, yaptığı işte gerçekten çok iyiydi. Cinayet işlediği mekânlar, gördüğüm en temiz olay yerleriydi. Çoğunda, onunla bağlantılı olabilecek hiçbir delil bulunamamıştı. Ancak istihbarat servislerine boşuna böyle denmiyor; nasıl olursa olsun istihbarat toplarlar ve suikastları kimin yaptığını öğrenirler."

"İstihbarat servislerinin gizli tesislerdeki zorlama ve güç kullanma gibi yöntemlerinden mi söz ediyorsun? Evet, bu kavramlara biraz aşinayım. Haberleri izlerim."

Kavramlara aşina olmak mı? Belli ki Ryker, istihbarat servislerinin bilgi elde etme yöntemleri hakkında biraz daha açık konuşmalıydı fakat dilini tuttu.

"Evet, bundan bahsediyorum," dedi Ryker. "Ama Kızıl Kobra'nınki gibi bir şöhret, yalnızca mükemmel cinayetlerle ve kaza gibi görünen şüpheli ölümlerle yaratılamaz. Kimseye bağlı olmadan çalışan bir suikastçıydı. Hizmetlerinden faydalanmak isteyenlerinse, ondan haberi olması gerekir. Bu yüzden, kendisine özel bir ismi ve kimliği olmak zorundadır."

"Peki, bu Kızıl Kobra adı nereden geliyor?"

"Tam olarak bilmiyorum. Kızıl Kobra isminde, zehrini

tüküren bir kobra yılanı türü var. Anna Abayev de kurbanlarını etkisiz hale getirmek için biber gazı kullanıyormuş. Ayrıca, söylendiğine göre, parlak kırmızı bir ruj sürüyormuş. Tabii ki biraz abartı olduğunu söyleyebilirim. Kızıl Kobra kimliğinin önemli bir parçası ise, suikastçıların arasında pek yaygın olmadığı şekilde, güzel bir kadın olmasıdır. Lakabının güzelliğiyle ilişkili olması, bana daha mantıklı geliyor."

"Walker'a bıraktığı nottaki resim, kendine özel bir mesaj verme şekli mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ama olabilir de. Şöyle düşün; acımasız bir örgüt veya mafya ailesi, birileriyle savaşa girip de düşmanlarını alt ettiğinde, bunu kimin yaptığını herkesin bilmesini ister. Düşmanlarına saldırmak için ürkütücü bir figür kullanmak, Kızıl Kobra gibi bir suikastçının gerçekleştirdiği eylemlere güç katar ve korku yaratır."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Green, hâlâ inanmakta zorlanarak.

Ryker, karşısındaki kıdemli polis kendi sorusunun cevabını anlayıncaya dek, hiç konuşmadan gözlerinin içine baktı.

"Pekâlâ, hikâyeyi anladığımı varsayalım. Sence, Kızıl Kobra isimli bu suikastçının Kim Walker cinayetiyle, ayrıca Patrick Walker'la ne ilgisi var?"

"Kim Walker'ın, Anna Abayev olabileceği düşünüldü," dedi Ryker. "Çünkü parmak izleri MI6'daki Kızıl Kobra'ya ait profille eşleşti."

"Gerçekten de MI6 için mi çalışıyorsun?" diye sordu Green, sanki çok heyecanlanmış gibi gözleri parlamıştı.

"Hayır, MI6 için çalışmıyorum."

Green, kaşlarını çattı. "O zaman, ne demek istedin?"

"Demek istediğim şu, Kim Walker'ın *gerçek* kimliğini bilmiyorum. Parmak izlerinin o dosyayla neden ilişkilendirildiğini de. Ancak, onun Kızıl Kobra olmadığından eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü Anna'yı tanıyordum. Kızıl Kobra, Kim Walker değil."

"Estetik ameliyat yaptırarak, yüzünü değiştirmiş olabilir."

"Mümkün. Ama ben öyle düşünmüyorum. Kızıl Kobra, hâlâ dışarıda bir yerde."

"Peki ya not? Notun, açıkça bir tehdit mesajı olduğunu mu düşünüyorsun? Dolayısıyla, oyun oynamak isteyen birine değil de Kızıl Kobra'ya ait olduğuna eminsin, öyle mi?"

"Yüzde yüz emin olamam fakat bu ihtimali ciddiye almazsam, aptallık ederim. Şayet Kızıl Kobra, herhangi bir nedenle Walker'ın ölmesini istiyorsa, ciddi anlamda başı belada demektir."

Green, sessizleşti. Ryker, bazı şeyleri kavramaya başladığını görebiliyordu.

"*Kimsin* sen?" diye sordu Green, saygıyla karışık belli belirsiz bir öfkeyle.

"James Ryker."

"Seninle ilgili tuhaf bir şeyler olduğunu anlamıştım. Buraya geliş şeklin farklıydı. Kimse adını duymamıştı. Seni araştırdım. Bazı meslektaşlarım da aynı şeyi yaptı. Evet, geçmişini öğrendik, okulun, meslek yaşamın falan filan. Ne olmuş yani? On üç yaşındaki bir bilgisayar dâhisi bile, birkaç dakika içinde böyle bir profil hazırlayabilir."

"Öyle diyorsan..."

"Aleni geçmişinden daha fazlası olduğunu biliyorum. Metropoliten Polis Teşkilatı'nda en iyi dedektifler varken, İçişleri Bakanlığı neden buraya özel bir dedektif gönderir ki?"

Ryker, omuz silkti. "En iyisi olduğunu *sanıyorsun*. Üstelik hiçbir şey anlayamadığın halde... Kastettiğin bu olmalı."

Green, Ryker'ın söylediklerine gücenmişti. "Meslek hayatımda, zannettiğinden daha fazlasını gördüm ve çok şey başardım."

"Eminim öyledir. Ama Kızıl Kobra, seni aşan bir mesele."

"Peki, öyle olsun. Eminim bazı kaçıklarla karşılaşmışsındır. Her kim için çalışıyorsan, benden daha fazla adam öldürdüğüne de eminim. Bunu nereden mi çıkardım? Çünkü ben tek kişiyi bile öldürmedim. Ne fark eder ki? Bence, birilerini öldürmek övünülecek bir şey değil. Öte yandan, senin de daha önce bir cinayet soruşturması yürüttüğünü hiç sanmıyorum. Tanıklarla ya da kurbanlarla muhatap olmamışsındır. Seni suçluya götürecek küçücük bir ipucunu bulabilmek için, en çetrefilli delilleri çözmeye çalışarak vakit harcamamışsındır."

"Hayır, hiç böyle şeyler yapmadım. Aksini iddia etmedim zaten. Ancak nereye varmak istediğini anlayamadım."

"Demek istediğim şu, beni aptal yerine koyma Ryker. Devletin çalıştırdığı bir suikastçının, ya da adına her ne deniyorsa onun, ne anlama geldiğini bilmiyor olabilirim fakat Kim Walker cinayetini çözmek istiyorsan, sana yardım edebilirim."

"Kızıl Kobra hakkında bildiklerimi, sana söylememeliydim. Bunları, sır olarak saklamanı istiyorum. Eğer şu anda öğrendiklerini başkasına..."

"Ne yani, başkasına anlatırsam, ben uyurken boğazımı mı keseceksin?"

Ryker, gülümsedi. Green ise somurttu. "Başkasına anlatmanın çıkarımıza olmayacağını söyleyecektim."

"Walker'ı koruma altına almamız gerekiyor."

"Neden?"

"Neden mi? Bana da söylediğin gibi, hayatına yönelik apaçık bir tehdit var da ondan."

"Belki de Walker çoktan anlamıştır. Herkesin sandığı gibi, sıradan bir iş adamı olmadığına inanmaya başladım."

"Belki de dediğin gibidir ama gerçek dünyada polisler, insanları korumak için vardır. Her ne kadar bazı pislik heriflerin başına gelenleri hak ettiğini düşünsek de, katiller gibi davranamayız."

"Walker'ın bir pislik olduğunu sen de kabul ediyorsun, öyle mi?"

"Doğrusu, hayır. Bence o, kendini zor bir durumda bulan kederli bir koca."

Green'in tam olarak ne gibi bir zorluktan söz ettiğini anlamamasına rağmen, Ryker haklı olduğunu düşündü. Walker'ın içinde bulunduğu durumla ilgili bazı varsayımları vardı. "Walker'ı korumaya çalışabilirsin. Ne istersen yap. Ama Kızıl Kobra'nın her halükârda onu bulacağına bahse girerim."

"İyi de *neden* böyle bir şey yapmak istiyor?

"Meselenin püf noktası da bu işte. Walker nasıl belaya bulaştıysa, karısı bu yüzden öldürüldü. Bu gidişle, çok yakında kendisini de öldürtecek."

"Nasıl bir şey yapmış olabileceği hakkında, fikrin var mı?"

"Sen söyle."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Green. Ryker, bazı insanların rol yapmayı çok iyi becerdiğini bilse de, Green'in samimi olduğunu düşündü. "Kim Walker'ı Kızıl Kobra öldürmüş olabilir mi?" diye sordu Green.

Ryker, yanıt vermeden önce düşündü. "Sanmıyorum. Ama onun öldürülmesiyle, Kızıl Kobra'nın ortaya çıkışı birbiriyle bağlantılı. Ayrıca Kim Walker ve Anna Abayev'in profili arasında gizli bir ilişki söz konusu."

"O halde ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Gidip Walker'la konuşmayı."

"Munroe, buna müsaade etmez. Eğer tutuklanmış olsaydı onunla konuşma şansımız olabilirdi. Ama onu tutuklamak için geçerli bir kanıtımız yok. Ayrıca buna yetkimiz de bulunmuyor."

"Cardo'nun tutuklama yetkisi var."

"Cardo burada değil."

"Bir cinayet soruşturmasında tanıkları tutuklamanın bir yolu yok mu?" diye sordu Ryker. "Bu mantıksız mı olur?"

"İşe yarayabilir de, yaramayabilir de. Hadi tutukladık diyelim, avukat değilim ama kimse kendi aleyhine tanıklık etmeye mecbur değil. Sonuçta, suçu ispatlanana kadar herkes masumdur. Kaldı ki sessiz kalma hakkı ve bunun gibi şeyler var öyle değil mi?"

Ryker, başını geriye çevirdi ve arkasındaki villaya baktı. Oturma odasının penceresinden, içerideki Walker'ı gördü. Tek başına oturuyordu. Yüzü asık bir halde, yere

bakıyordu. Görünüşü berbattı. Ryker, eskiden bazı çevik ceviz tipleri sorgulamıştı ama Walker onlardan biri değildi. Ondan istediğini alması, kolay olurdu. Yeter ki Ryker bu şansı bulabilsin.

Ryker, masadan kalktı.

"Ryker?" dedi Green endişeli bir sesle.

"Sanırım bu işi eski yöntemlerle halletmemiz gerekecek."

26. BÖLÜM

Ryker, yeniden eve girdi. Green de arkasından geldi. Graham Munroe, koridorda cep telefonuyla konuşuyordu. Kurnaz ve ikiyüzlü biriydi, her tarafından kibir akıyordu. Ryker ondan nefret etmişti.

Ryker, Walker'ın somurtarak oturduğu odaya açılan kapıya yaklaştı. Munroe'nun, Ryker'ın yüzündeki kararlılığı fark etmemiş olması imkânsızdı. Birden harekete geçti ve Ryker'ın önünü kesmeye çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Munroe, Ryker'ın önünde durarak.

Ryker, ona aldırmadı ve yanından geçmeye çalıştı. Kapının koluna uzandı. Munroe, Ryker'ın kolunu tuttu. Ryker kafasını çevirdi, gözlerindeki bakışı gören Munroe, iki adım geri attı.

"Buna hakkın yok," dedi Munroe titreyen sesiyle. Diğer taraftan, sakinleşmeye çalışıyordu.

Ne var ki Munroe, Ryker'ı durdurmak için fiziksel olarak hiçbir şey yapamazdı, koridordaki üç adam da bunun farkındaydı. Ryker, oturma odasına girmek üzereyken ön kapıdaki dâhili telefondan bir cızırtı duyuldu. Üçü de duvardaki küçük kutuya dikkat kesildi. Munroe yanlarından ayrılırken, Ryker ve Green bulundukları yerde kaldılar.

Munroe, dâhili telefondaki butona bastı ve gelen cızırtılı yanıtı dinlerken küçük ekrandan baktı.

"Polis geldi," dedi Munroe.

Ryker, gözlerini devirdi. En son istediği şeydi bu.

Bir dakika sonra, Policia Nacional'dan iki üniformalı memur ön kapıdan içeri girdi. Ryker, adamların bellerindeki tabancaları fark etmişti. Kendisi hâlâ silahsızdı, ancak artık bu durumu değiştirmesi gerektiğine inanıyordu.

Green ve Ryker onları dikkatle izlerken, Munroe polis memurlarıyla kısaca görüştü. Konuşma İspanyolcaydı, ayrıca çok sessiz konuştuklarından, Ryker ancak birkaç kelimeyi anlayabildi.

Sohbetlerini bitirdiklerinde, Munroe ve iki polis önce Green'e, sonra da Ryker'a baktılar. Ryker, Munroe'nun kendisi hakkında iki adama ne söylediğini bilmiyordu ama adamlar daha temkinli bakmaya başlamıştı.

"Müfettiş Cardo, memur beyleri müvekkilimi korumaları için göndermiş," dedi Munroe. "Bay Walker, neler olup bittiği anlaşılıncaya kadar, yirmi dört saat gözetim altında olacak."

"Aferin ona," dedi Ryker.

Ryker'a pek seçenek bırakmıyorlardı. Polislere doğru ilerledi. İki polis önce Ryker'a, sonra ne yapacaklarını bilemeden, birbirlerine baktılar. Munroe, bir patırtı kopacağını düşünerek, yana çekildi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Green. Ryker'ın niyetinin kötü olmadığını anlayan tek kişiydi.

Çok geçmeden iki polis de durumu anladı ve Ryker'ın ön kapıya ilerleyebilmesi için kenara çekildiler.

Ryker, kapı aralığında durdu ve Munroe'ya bakarak

"Müvekkiliniz bildiklerini saklamaya devam ettiği sürece burada bulunmanın hiçbir faydası yok," dedi.

"Böyle suçlamalar yapamazsınız Bay Ryker," dedi Munroe.

Ryker'ın Munroe'ya attığı bakış, avukatın sesini kesmesi için yeterliydi. Ryker, dönüp yoluna devam etti. Arabasına doğru yürürken, telefonunu eline aldı. Birkaç saniye sonra bir arama yaptı. Üçüncü çalışında telefona yanıt verildi.

"Ryker," dedi Winter. "Ben de tam seni düşünüyordum."

"Oh Winter, benden hoşlandığını her zaman biliyordum..."

"Çok komiksin Ryker. Bu arada, karakolda sonlanan macerandan haberim oldu. Anlaşılan huylu huyundan vazgeçmiyor."

Ryker, Winter'ın samimi bir biçimde konuşarak, otoritesini göstermeye çalıştığı izlenimine kapıldı. Otoritesini kullanmak konusunda, Ryker, kimsenin eski patronu Mackie'den daha iyi olabileceğini sanmıyordu. Her şeyden önce, Winter'da ondaki ağırbaşlılık yoktu. Bu yüzden Ryker, adamın amirlik taslamasına boyun eğmeyecekti.

"Beni oradan çıkardığın için sana bir teşekkür borçluyum," dedi Ryker. Ford'un sürücü koltuğuna oturdu, motoru çalıştırdı, polis memurlarının arabasının yanından geçip çıkışa doğru yol aldı.

"Aslında Walker'ın avukatı bu konuda iyi iş çıkardı," dedi Winter. "Ama evet, biz de biraz katkıda bulunduk."

Ryker, Winter'ın söylediklerini duyunca şaşırdı. Acaba Munroe'yu yanlış mı değerlendirmişti? Yine de Mun-

ne gerçekten yardım etmek istiyorsa, tek yapması gereken Walker'la görüşmesini sağlamaktı.

"Kızıl Kobra burada," dedi Ryker.

Birkaç saniye boyunca, Winter hiçbir şey söylemedi. Ryker, telefonun hâlâ açık olduğunu adamın düzenli nefes alıp verişinden anlayabiliyordu.

Sağa dönerek sahile doğru giden ana yola girdi. Araba bütün gün güneşin altında kaldığından, içeride boğucu bir hava vardı. Ryker, klima düğmesine dokundu ve fanı sonuna kadar açtı. Gösterge paneli, güç kaybından dolayı titreşti.

"Kim Walker'ı Kızıl Kobra'nın öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu Winter.

"Hayır. Kesinlikle o değil. Ama eğer onu durduramazsam, sanırım Patrick Walker'ı *öldürecek*."

"Neden böyle bir şey yapsın?"

"Ben de bunu çözmeye çalışıyorum," dedi Ryker âdeta bir tabloyu andıran, uzaktaki durgun Akdeniz'i seyrederken. Kim bilir bunun altında hangi kirli sırlar gizliydi? "Kim Walker'ın gerçek kimliği hakkında, hâlâ kayda değer bir şey öğrenemedim."

"Biz de öyle."

"Andrei Kozlov hakkında ne biliyorsun?"

"Açık konuşacağım, Ryker. Bu soruşturmayla ilgili yeterli bilgim yok. Orada bulunma sebebin de bu zaten. O yüzden, sen söyle."

"Kozlov, Rus kökenli bir müteahhit. Patrick'le iş ortaklığı yapıyor. Kozlov'un göründüğü gibi birisi olmadığını düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

"Öncelikle, dün evinden ayrıldıktan beş dakika sonra iki kişi tarafından saldırıya uğradım.

"Görünüşe göre, seni içeri atan polis memuru, saldırganlar hakkında hiçbir şey bilmiyormuş."

"Bu sana ne anlam ifade ediyor?"

"Pandora'nın kutusunu açmış olabileceğini. Bu yüzden dikkatli olmalı ve arkanı kollamalısın."

"Son günlerde kaç kişinin aynı şeyi tavsiyeyi ettiğini duysaydın, ağzın açık kalırdı. Ama haklısın. Burası göründüğü gibi bir yer değil."

"Yani İspanya; güneş, eğlence ve sangriadan* ibaret değil demek istiyorsun?"

"Hayır, değil. Elbette onlardan bol bol var. Ama bir de çeşitli rezaletleri, kendini beğenmiş ve aşağılık herifleri eklemelisin."

Winter, kahkaha attı. "Kozlov'u araştırıp, hakkında bulduklarımı sana göndereceğim."

"Teşekkürler. Bu arada bir silaha ihtiyacım var."

Ryker'ın pervasız sözleri, hattın diğer ucunda sessizlikle karşılandı.

"Bir silah ayarlayabilir misin?" diye ekledi Ryker.

Ryker, JIA'nın bölgede silah temin edebileceği bir yeri olduğunu biliyordu. Bu iş hep böyleydi. Neredeyse hiç kimsenin, hatta yönetimdekilerin bile JIA'nın varlığından haberi yoktu. Dolayısıyla, JIA için çalışan gizli bir operasyon ajanı olarak Ryker'ın hiçbir resmi sıfatı bulunmuyordu. Bu yüzden, emniyet teşkilatındakiler gibi havaalanlarında ya da gümrüklerde silah taşıyamazdı. Ateşli silahları, daima operasyonun yapıldığı yerde, gayrı resmi kanallardan tedarik etmişti.

* Sangria: İspanya'ya has, meyveli bir şarap kokteyli (ç.n.)

Winter herhangi bir sorun yaşamadan Ryker'a silah temin edilmesini ayarlayabilirdi. Bu nedenle, sessizliğinin sebebi bunu yapamayacak olması değildi.

Winter derin bir iç çekti.

"Burası tahmin edebileceğinden daha tehlikeli bir yer," dedi Ryker. "Kızıl Kobra burada. Kesinlikle bir silaha ihtiyacım var. Eğer sen ayarlayamazsan, bir şekilde ben bulurum."

"Tamam, tamam. Elimden geleni yapacağım."

Ryker, Winter'ın onunla aynı kanaatte olmasına memnun oldu ve gülümsedi. Silahı bir yerden çalmaya ya da doğrudan karaborsadan satın almaya kendini hazırlamıştı ama yine de silahı JIA'nın sağlamasını tercih ederdi.

"Birkaç saat sürebilir ama hızlandırmaya çalışacağım."

"Teşekkürler."

"Başka bir şey var mı?"

"Sızıntı ne oldu?"

"Siber saldırıyı mı kastediyorsun?"

"Evet. Yeni bir şey bulabildiniz mi?"

"Biraz aşama kaydettik." Winter'ın sesi, hoşnut olmaktan uzaktı. "Siber saldırıyı kim yaptıysa, işini iyi biliyormuş. İzlerini örtme biçimi, şimdiye dek gördüğümüz en karmaşık yöntemlerden biri. Ama zaman içinde kimin yaptığını bulacağımızdan eminim. Ve bulduğumuzda, ilk öğrenen sen olacaksın."

"Ben de gerçeği öğrendiğimde, ilk duyan sen olacaksın," dedi Ryker.

"Bu arada eğer Kızıl Kobra ile karşılaşırsan, görür görmez onu öldürmelisin. Bunu iyice anladın mı? Geçen

defa yaşananlardan sonra, onu bir daha elimizden kaçıramayız."

Ryker hiçbir şey söylemedi, sadece direksiyonu tutan ellerini sıktı. Zihni, Kızıl Kobra'yı son gördüğü zamana geri döndü. Kızıl Kobra, uçurumun kenarında Ryker'ın kafasına bir silah doğrultmuştu. Ryker'ı öldürebilecekken, bir an için tereddüt etmişti. Bu sayede Ryker'ın hayatı kurtulmuş ve Kızıl Kobra uçurumdan aşağı atlamıştı.

"Ryker? Orada mısın?"

"Evet."

"Yeterince açık ifade edebildim mi?" dedi Winter, bir kez daha amir konumuna geçerek. "Gördüğün yerde işini bitir. Bir an düşünme bile."

"Anlaşıldı," dedi Ryker.

Gerçekten de söyleneni gayet iyi anlamıştı.

Ne var ki bu talimatı yerine getirip getiremeyeceğinden emin değildi.

27. BÖLÜM

Telefon, kapandıktan hemen sonra yeniden çalmaya başladı. Ryker, ekrana baktığında, arayanın Lisa olduğunu gördü. Kısa bir süre için, cevap verse mi vermese mi bilemedi. Lisa'yı özlemişti özlemesine ve onunla konuşmaya can atıyordu, bununla birlikte zihni içinde bulunduğu soruşturmayla fazlasıyla meşguldü. Ryker'ın karakteri böyleydi. JIA için çalıştığı günlerde, bu onun sadece işi değil *yaşam biçimi* haline gelmişti. Günün yirmi dört saatinin her anında, işiyle ilgiliydi. Şimdi de yeniden eski yaşam biçimine ve zihniyetine döndüğünü hissediyordu.

Ryker'ın bu yeni duruma kolayca uyum sağlaması, onun için pek çok açıdan rahatlatıcı ve olağan görünüyordu. Öte yandan, eski yaşam tarzına dönme isteğine direnmeliydi. Çünkü doğrusu, başka hiçbir şeyi önemsemeden Lisa'yla birbirlerine kenetlenmeleriydi. Yakın zamana dek, Ryker'ın bütün hayatı Lisa'dan ibaretti. Lisa'nınsa ne işi, ne arkadaşı, ne de ailesi vardı. Oysa şimdi, Ryker'ın hayatına başka bir şey daha katılmıştı. Artık, Peter Winter adında biri için çalışıyordu ve bir görevi vardı. Belki eskisi gibi değildi ancak yine de JIA'nın ona ihtiyacı vardı ve görünüşe göre, onu gizli operasyonlarında kullanmaktan endişelenmiyorlardı. Winter kapıyı çalmış, Ryker da yardım talebini

geri çevirmemişti. Bu kararının, Lisa'yla aralarını açmasına izin vermemeliydi.

Telefonu açtı. "Selam."

"Merhaba."

Ryker bir anda, Lisa'nın sesini duyduğu için rahatladığını hissetti. "Orada saat kaç?"

"Burada henüz sabah. Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Üzgünüm, daha önce konuşmalıydık. Aramaya çalıştım."

"Senin için endişelendim."

"Endişelenecek bir şey yok. Sen nasılsın?"

"İyiyim."

"Bugün de yüzdün mü?"

"Hayır, henüz değil."

Bir süre sessizlik oldu. Ryker, huzursuzluk hissetti. Acaba Lisa, kasıtlı olarak mı ketum davranıyordu yoksa kendi kendine kuruntu mu yapıyordu?

"O kadını buldun mu?" diye sordu Lisa.

"Henüz bulamadım."

"Bu iş ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Belki günlerce, belki de daha uzun."

"Seni özledim. Çok özledim."

"Ben de seni özledim... Yakında döneceğim."

"Yeterince erken gelemeyeceksin."

Yine sessizlik oldu. Ryker, Lisa'nın yavaş ve düzenli soluklarını duyabiliyordu. Ona ne yaptığıyla, nereye gittiğiyle ilgili şeyler anlatmak isterdi fakat yapamayacağını biliyordu. Başka ne anlatabilirdi ki? Eskiden ne konuşurlardı? İşin aslı, bir şeylerden kaçmadıkları sürece, hayatları hayli sıradandı.

"Kapamalıyım," dedi Ryker. "Bir yere varmak üzereyim. Seni sonra ararım, olur mu? O zaman, adamakıllı konuşabiliriz."

"Elbette," dedi Lisa. Sesi keyifsizdi. "Sonra konuşuruz."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Ryker, telefonu kapayıp, kucağına koydu. Yapmacık konuşma nedeniyle, kendini tedirgin hissediyordu. Nasıl oluyordu da sevdiği kadınla konuşmak, huzursuz hissetmesine neden olabiliyordu?

Ryker, Marbella'ya yaklaşırken, kişisel yaşamındaki sorunları geride bırakmak için elinden geleni yaptı. Bir gün önce namussuz bir polis tarafından bayıltıldığı şantiye sahasını geçti. Bu arada, onu takip eden iki fedaiye ne olmuştu acaba? Görünüşe göre kayıplara karışmışlardı.

Bir süre sonra Ryker, Eva Kozlov'un babasıyla birlikte yaşadığı sitenin yüksek kapılarının dışında durdu. Andrei Kozlov'un evde olmadığını umuyordu. Evde değilse bile, adamın çok da uzaklaşmayacağından emindi. Walker gibi Kozlov da mümkün olduğu sürece, avukatının arkasına saklanacaktı. Öte yandan Eva'ya gelince... Onun da babasına ihanet etmesi zor gibi görünüyordu, ancak Ryker, Eva'nın oyun oynamaktan hoşlandığını fark etmişti. Soruşturmayı ilerletebilmek için şansını denemesi gerekiyordu.

Kapının dışındaki ahşap güvenlik kulübesinde, üniformalı bir görevli oturuyordu. Ryker'ı karşılamak için yüzünde kuşkulu bir ifadeyle, dışarı çıktı. Belki herkese karşı böyleydi. Belki de sadece yüz bin avrodan daha ucuz bir arabaya binenlere karşı şüpheci davranıyordu.

"Eva Kozlov'u görmeye geldim," dedi Ryker görevliye. İkamet edenlerden çoğunun muhtemelen İspanyol olmadığı bir sitede çalışan güvenlik görevlisinin, iyi kötü İngilizce bildiğini varsayarak, kendi anadilinde konuşmuştu. Adam yanıt verdiğinde, Ryker'ın varsayımı doğrulanmış oldu.

"Siz kimsiniz?"

"James Ryker."

"Tamam, ama buradaki işiniz ne?"

"Policia Nacional için çalışıyorum."

Yüzünde hâlâ küçümser bir ifade olsa da güvenlik görevlisi, bir adım geri attı.

"Kimlik?"

Ryker, kot pantolonunun cebinden pasaportunu çıkarıp, gösterdi. Adam, kuşkuyla pasaporta baktı.

"Polis olduğumu söylemedim," dedi Ryker. Güvenlik görevlisi, resmi bir kimlik yerine neden pasaport gösterdiğini merak ediyor olmalıydı. "Polisle birlikte çalışıyorum."

"Peki, arayıp evde birisi var mı öğreneyim."

Güvenlik görevlisi, kulübesine geri döndü, sandalyesine oturup telefonu eline aldı. Ryker, adamın hattın diğer tarafındaki biriyle konuşurken dudaklarının oynadığını görebiliyordu ancak sözcüklerin hiçbirini duyamıyordu.

Bir dakika bile geçmeden, güvenlik görevlisi Ryker'ın yanına döndü.

"Eva Kozlov evde," dedi adam sert bir sesle. "Gelebileceğinizi söyledi."

Ryker, alaycı gülümsemesini engellemeye çalıştı. Eva hakkında yanılmadığı ortaya çıkmıştı.

"Soldaki üçüncü ev," dedi güvenlik görevlisi.

kulübesine geri dönüp bir kez daha sinyal verdi. Bu sefer kapı anında sonuna kadar açıldı.

Ryker arabayı içeri sokarken, başka bir gezegene adım atmış gibi hissetti. Sitenin her yanından, gösteriş akıyordu. Kusursuz budanmış çimlerle kaplı bankетler. En küçük bir çizik ya da çatlağın görülmediği pürüzsüz asfalt ve kaldırımlar. Bir tek şekilsiz yaprağı veya dalı görünmeyen ağaç ve çiçekler... Burası, rüya gibi bir yerdi. Evler de, arabalar da gayet lüksü. Bütün site ve çevrede gördükleri, duvarların ötesindeki gerçek hayattan tamamen farklıydı.

Ryker arabasını Kozlov villasına giden yolda sürerken, arada bir karşısına çıkan üniformalı görevlilerden başka kimseyi görmedi. Arabasını, güneşin altında parlayan iki SUV'un yanına park etti. Arabadan inip, Roma mimarisi tarzındaki sütunlarla süslenmiş ön kapıya yöneldi.

Ryker, kalın kapıya sertçe vurdu. Kapı, birkaç saniye sonra yabancı bir adam tarafından açıldı. Kendisiyle aynı yaşlardaydı. Çok uzun ve kalıplı değildi. Ancak sol yanağından gözünün üstüne kadar uzanan yara nedeniyle, sert görünümlü bir yüzü vardı. Bakışlarındaki parıltılar, kimsenin bulaşmak istemeyeceği biri olduğunu Ryker'a anlatıyordu. Ryker, bu tipleri tanırdı. Daha önce de onun gibilerini görmüştü; aynaya her baktığında.

Bu herif tekin biri değil, diye geçirdi içinden.

Adam, hiçbir şey söylemedi. Ryker'ın geçebileceği kadar, kenara çekildi ve koluyla ona içeri girmesini işaret etti. Ryker ihtiyatlı bir şekilde eve girdi ve mermer kaplı mutfağa gitmek için koridorda yürüdü. İki adımda bir, arkasındaki kişiye göz atıyordu. Adamın bakışları, Ryker'a sabitlenmişti. Elleri, her an her şeye hazırmış gibi, iki yanın-

da sallanıyordu. Ryker'ı yavaşça takip ediyordu. Mutfağa ulaştıklarında, başını sallayarak devam etmesini söyledi. Ryker, açık olan arka kapıdan çıkarak bahçeye adım attı.

Havuzun yanındaki bir şezlongda oturan Eva'yı hemen fark etti. Üzerinde, hayal gücü gerektirmeyecek kadar küçük bir plaj giysisi vardı. Yüzünün çoğunu kaplayan renkli bir güneş gözlüğü takmıştı. Bir elinde buzlu bir içecek tutuyordu. Ryker'ı gördüğünde gülümsedi ve ayağa kalktı.

"Merhaba James," diye mırıldandı.

"Eva," dedi Ryker havalı bir sesle.

Eva, esmer teniyle ve ince bedeniyle çekici görünüyordu. Bununla birlikte Ryker, karşısındaki cazibeli kadının güvenilmez biri olduğunu aklından çıkarmamaya çalıştı. Ryker, Eva'nın bunun farkında olup olmadığını bilmiyordu ama yine de kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesine izin vererek, oyuna devam etmekten şimdilik memnundu. Bu durum, hâlâ onun lehine olabilirdi.

Ryker, Eva'ya doğru yürüdü. Arkasına baktığında, eşlik eden adamın, kollarını göğsünde birleştirerek kapıda beklediğini gördü. Bir an bile gözlerini Ryker'dan ayırmıyordu.

"Sergei ile tanışmışsın," dedi Eva, Ryker'ın omuzlarının üzerinden bakarak.

"Evet, tanıştık. Bu arada bir bebek bakıcısı tutmak için biraz büyük değil misin?"

Eva, güldü. "Onu, bebek bakıcısı olarak görüyorsun demek. Meydan okumalara bayılırım. Pek belli etmiyor olabilir ama Sergei kolay lokma değildir."

"Neden burada? Yoksa baban paranoyak mı oldu?"

"Babam her zaman paranoyaktır."

"Hangi konuda?"

"Neden kendisine sormuyorsun?"

"Doğru cevaplar istiyorum da ondan."

"Ondan hoşlanmadın, öyle değil mi?"

"Babandan mı?"

"Evet."

"Hoşlansam da hoşlanmasam da bir önemi var mı, emin değilim."

"Evet, senin için bir önemi yok." Eva, üzerinde gezinen Ryker'ın bakışlarını fark edince, başını eğdi ve gözlüklerini kaldırıp, kafasına koydu. "Gözlerim burada, James."

"O zaman, neden üzerine bir şeyler almıyorsun. Biraz konuşuruz."

"Dikkatini bu şekilde dağıttığım için üzgünüm." Eva, bardağın dibinden höpürdetme sesleri gelinceye dek pipeti emdi ve içeceğini bitirdi. Tutkulu bakışlarını, sakınmadan Ryker'a çevirdi. "Susadın mı?"

"Ne içiyorsun?"

"Limonata. Ama daha sert bir şeyin zamanının geldiğini hissediyorum."

Ryker, saatine baktı. Akşamüstü beşe geliyordu. "Neden olmasın?"

"Ama burada olmaz," dedi Eva, şezlonga geri dönerek. Çabucak, biçimli bacaklarını ortaya çıkaran kısa bir kot etek ve askılı bir tişört giydi.

"Bebek bakıcın endişelenmez mi?"

"Burada hapis değilim."

"Tabii ki değilsin," dedi Ryker dalga geçerek. Hapis mi, diye düşündü. İşin aslı, karakolun nezaretinde bir gün

kalmak vermiş. Kozlov'un konağında müebbet hapsi tercih etmişti.

"Şu var ki Sergei de bizimle gelecek." Eva, Ryker'ın yanından geçip Sergei'ye doğru yürüdü. Adamın yanına gelip, şakacı bir şekilde yanağını sıktığında, Sergei zoraki bir şekilde gülümsemekten başka bir şey yapmadı.

Ryker da adama bakıp, gülümsedi. Sergei, Ryker'ı izlemeye devam etti.

"Hadi çocuklar," diye seslendi Eva. "Defolup gidelim buradan."

28. BÖLÜM

Arabayı, sadık yardımcı Sergei kullanıyordu. Eva ve Ryker, lüks SUV'un arkasında oturuyorlardı. Arabanın içi öylesine parlak ve temizdi ki sanki hiç kullanılmamış gibi görünüyordu.

Sergei, birkaç dakikada bir dikiz aynasına bakarak, şüpheli gözlerle Ryker'ı inceliyordu.

"Hiç konuştuğu oldu mu?" diye sordu Ryker, Eva'ya, Sergei'in bakışına karşılık verirken.

"Tabii ki konuştu."

"İngilizce mi konuşuyor?"

"Bir kelime bile bilmez."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Eva öne uzandı ve Sergei'in omzuna dokundu. "Hey seni çirkin maymun, İngilizce konuşabiliyor musun?" Sergei hiçbir şey söylemedi. Yüzünde, hiçbir ifade oluşmadı. "İç çamaşırımı görmek ister misin?" dedi Eva. "Beyaz ve pamuklu. Tıpkı, gözden olan küçük kız kardeşininki gibi. Belki de dişlerinle çıkarmak istersin."

Sergei'in gözü bile seğirmedi.

"Tamam, sanırım bu kadarı yeterli," dedi Ryker. Ya Eva'nın iddiası doğruydu, ya da Sergei çok soğukkanlı biriydi. Doğrusu, Ryker onun soğukkanlı bir adam olduğundan kesinlikle emindi.

"Keyfi yerinde olduğu zamana denk gelirsen, aslında çok eğlenceli biridir," dedi Eva.

"Eminim öyledir."

"Senden hoşlandım, James," dedi Eva, neşeli bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim."

"Evli değilsin."

"Nereden anladın?"

"Yüzüğün yok."

"Ah, evet. Evli değilim."

"Ama özel biri var, öyle değil mi?"

"Evet, var," dedi Ryker biraz utanarak.

"Şanslı bir kadınmış."

"Olabilir."

"Adı ne?"

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ryker. Pencereden dışarı baktığında, Mijas Köyü'ne giden tanıdık yolu gördü.

"Bir şeyler içmeye."

"Bir şeyler içmek için epey uzun bir yol."

"Burayı seviyorum."

"Ben de. Sadece senin... Tarzına uymadığını düşünüyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hakaret etmedim. Sadece burası, yani köy, çok modaya uygun görünmüyor."

"Zengin bir adamın kızı için uygun bir yer değil, öyle mi? Seni Puerto Banus'a* götüreceğimi mi sandın? Böylece yavaşça önümüzden geçen Ferrari ve Lamborghini'leri izler, milyarderlerin yatlarına bakarken, kokteyllerimizi yudumlardık."

---

* Puerto Banus: Yüksek sosyete zenginleri tarafından tercih edilen, Marbella'nın ünlü yat limanı. (ed.n.)

Ryker, omuz silkti. Doğrusu, Eva aklından geçenleri okumuştu.

"Ben, sandığın gibi maddiyatçı biri değilim."

"Bütün gün evinin bahçesinde güneşlenmeyi ve sırf canın içki istedi diye, özel şoförünle yarım saatlik bir yolculuğa çıkmayı göz ardı edebilirsen, değilsindir tabii."

Ryker gülümsedi. Amacı kadını kızdırmak değildi, sadece şakalaşıyordu. Yine de Eva'nın gözlerinde belli belirsiz bir kırgınlık fark etti.

"Varlıklı bir hayatın içinde büyümek, o kadar da eğlenceli değil. Bunu tahmin edebilirsin."

"Gerçekten zor olduğuna eminim."

"Pislik gibi davranma," dedi Eva, daha da sinirli bir şekilde. "Zenginliğin içine doğmayı ben seçmedim. Ve zengin olmam, gerçek kişiliğimi göstermez."

"Tamam, özür dilerim. Seni üzmeye çalışmıyordum. Burayı ben de sevdim. Köy, güzel ve canlı bir yer. Bence iyi bir seçim. Sadece, senin yaşında birinin daha modern bir yeri tercih edeceğini sanmıştım."

"Şimdi de yaşım mı sorun oldu? Sence, sabahın ikisine kadar içki âlemi yapıp, sonrasında kebap yiyen budala bir velet miyim?"

Ryker, kahkaha attı. Eva'nın gözlerindeki pırıltıdan, onun da kendisiyle dalga geçtiğini anlayabiliyordu. "Bu söylediğin, kulağa hoş geliyor bence."

"Hayal kırıklığına uğrattıysam kusura bakma ama ben daha sakin bir gece düşünmüştüm," dedi Eva.

"Sakin bir gece bana da uyar."

Bir süre sonra, Sergei arabayı köyün içine giden dar bir yolun yanına çekti.

"Geldik," dedi Eva. "Hadi gidelim."

Ryker ve Eva, arabadan indiler. Taş döşeli yoldan [illegible] sefek bir adamın sürdüğü eşek yanlarından geçerken, Ryker'ın burnuna idrar kokusu doldu. Eva, Ryker'ın yüz ifadesinin değiştiğini fark etti.

"Turistler için," dedi Eva omuz silkerek. "Kırsal bölgeler. Erdülüs köyünde, geleneksel bir eşek yolculuğu."

"Burnun için de çamaşır mandalı veriyorlar mı?"

"Çok komik."

"Bizimle gelmeyecek mi?" diye sordu Ryker, sürücü koltuğunda oturmakta olan Sergei'i göstererek.

"Yolun aşağısında bizi bekleyecek. Eğlencemizi bozmasını istemeyiz, değil mi?"

"Kesinlikle."

Eva öne geçip, caddenin karşısındaki, önünde çiçeklerle dolu maviye boyalı sepetlerin asılı olduğu, eski bir İspanyol meyhanesine yöneldi. İçeri girer girmez, Ryker yeni pişmiş yemek kokusu aldı.

Meyhane, yakın zamanda elden geçirilmiş gibi görünüyordu. Mavi renk, içeride de kullanılmıştı. Ancak ahşap kaplama, etlerin bufede asılarak sergilenmesi, şarapların duvar boyunca monte edilmiş raflara dizilmesi sebebiyle tarz yine de eskiydi. Karatahtaya yazılmış günün mezelerini görünce, Ryker'ın midesi guruldamaya başladı.

Diğer çiftlerden uzakta, bir pencere kenarına oturup, garsona iki bardak şarap sipariş ettiler.

Şarap geldikten sonra Ryker, nefsine hâkim olamayıp, bir tabak chorizo* ile biraz da peynir istedi.

Yarım saat sonra Ryker, ilk siparişlerini bitirmiş, ikin-

* Chorizo: Domuz etinde yapılan, baharatlı bir İspanyol sucuğu (ç.n.)

ci şarabını içiyor ve üçüncü sepetteki ekmekleri yiyordu. Alkol ve yemekle karnı doyunca, kendini iyi hissetmeye başlamıştı ama henüz dikkati dağılmamıştı.

Sohbetleri sıradan ve biraz da cilveliydi. Eva'dan başka ne bekleyebilirdi ki? Sık sık yakınlaşmaya çalışması, Ryker'ın dikkatinden kaçmamıştı. Omuzu, kolu ve bacağı, Ryker'ın hemen yanındaydı ve birkaç defa kazara kendisine dokunmuştu.

Kazara mı, diye düşündü Ryker. Hayır, doğru kelime bu değildi. Doğru kelime 'bilinçli' idi.

"Saat daha erken, zamanla burası daha kalabalık olacak," dedi Eva.

Garsonun içten gülümsemesini ve bariz dostça tavrını fark eden Ryker, "Buraya hep gelir misin?" diye sordu.

"Mekânın sahibiyim."

Ryker, elinde olmadan sırıttı.

"Kendine gel," dedi Eva. "Düşündüğün gibi değil. Burayı kendi paramla aldım."

"Kendi paran mı?"

"Evet, kendi paramla... Burayı satın aldığımda harabeydi. Projeyi hazırladım, tadilatı tamamladım, personeli buldum. Babamın en küçük bir katkısı bile olmadı."

"Güzel bir yer. İyi iş çıkarmışsın."

"Farkındayım," dedi Eva, Ryker'ın gözlerinin içine bakarak. "Belki de nasıl biri olduğumu, tekrar düşünmelisin."

"Belki de."

"Bu mekânı seviyorum. Bu köyü de. Ben, buyum. Marbella'da gördüğün kişi değilim. Paranın benim için bir önemi yok."

"Villanın, havuzun ve arabaların da mı?"

"Hayır, onların da yok. Sahibi olduğum tek yer bu meyhane değil, bir de restoranım var. Kendime ait bir hayat kuruyorum. Çalışıyorum, sevdiğim şeylerle meşgul oluyorum. Kurumlara ve vakıflara bağış yapıyor, yerel etkinliklere de katılıyorum."

"Dans etmek gibi mi?"

"Evet, iyi bildin. İki günde bir, diğerleri ve ben farklı kasabalarda gösteri yapıyoruz. Onlar, her gösteri için küçük bir ücret alırlar. Ben almıyorum. Dans grubumuz, çoğunlukla benim verdiğim bağışlarla, ayakta duruyor. Grubun bir parçası olmak için bağış yapıyorum. Bu sayede, diğer dansçılar da ekibin bir parçası oluyorlar."

Ryker, başını salladı. Eva'nın tutkusundan etkilenmişti.

"Artık Marbella'daki bir villada yaşıyorum ancak büyükannem, yaklaşık doksan yıldır bu köyde yaşıyor. Burası, onun evi. Ayrıca benim evim de sayılır. Gerçekten ait olduğum yer burası."

"Ama *sen* burada yaşamıyorsun."

"Evet, burada yaşamıyorum." Eva, bakışlarını bardağına doğru indirdi. "Babam buna izin vermez. Yanında olmamı ister."

"Neden?"

"Çünkü... Burada yaşamak tehlikelidir."

"Neden tehlikeli olsun?"

Eva, cevap vermeden önce sustu. "Babamın kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum."

"Öyleyse sor bakalım. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Baban, neden İspanya'ya geldi?"

"Geçimini kazanmak için."

"Bunu Rusya'da yapamaz mıydı?"

"Sovyetler Birliği'nin çöküşünden bu yana neler olduğunu bilmiyor musun? Birçoğu, yeni bir hayat kurmak için ülkeden ayrıldı."

"Kremlin'in gözetiminden uzakta yeni bir hayat kurmak için."

"Demek istediğim bu değildi."

"Peki, baban Moskova yanlısı mı, yoksa Moskova karşıtı mı?"

Eva, yanıt vermeden önce Ryker'a soğuk bir bakış attı. "Moskova karşıtı."

"Peşine düştüler. O da İspanya'ya kaçtı."

"Bütün Ruslardan mı nefret edersiniz Bay Ryker, yoksa yalnızca zengin olanlardan mı?"

"Bütün Ruslardan da, zengin olanlarından da nefret etmiyorum. Ama şüphelendiğim çok kişi var."

"Babamdan niçin şüpheleniyorsun?"

"Çünkü baban çok zengin. Birçok zengin adamın, bulunduğu noktaya gelebilmek için kanunlara uymadığını söylersem, kusura bakma."

"Bu biraz zorlama bir yorum değil mi sence?"

"Bence değil. Dahası, devam eden bir cinayet soruşturması var ve baban, kendisini bu soruşturmadan uzakta tutmak için her yolu deniyor. Ayrıca, dün sizin evden ayrıldıktan sonra iki adamın saldırısına uğradım."

Eva, şüpheci bir şekilde baktı. "Bununla bir ilgim yok."

"Olsaydı üzülürdüm."

"Onları babamın gönderdiğini, nereden biliyorsun?"

"İçime doğdu."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır. Dün saldırıya uğradıktan sonra, yaşadığımız yer olan Marbella'daki en az bir polis memurunun, para için yetkisini kötüye kullandığına emin oldum. Ve şimdi birdenbire, seni içki içmeye götüren bir koruma peyda oluverdi. Öyle bir koruma ki karanlık bir geçmişi olduğundan eminim. Gözlerine bakar bakmaz, anladım. O bakışlar, yalnızca kimilerinde olur. Bazı şeyleri görüp geçirmiş, bazı şeyleri yapmış insanlarda."

"Sende de o bakışlar var mı?" diye sordu Eva, şeytani bir ifadeyle.

"Evet, Eva. Bende de var."

Eva şarabını yudumlarken, Ryker'a bakmaya devam etti. Eva kontrolünü kaybetmemek için mücadele etmesine rağmen, Ryker sohbet havasının değiştiğini görebiliyordu. Orada oturup, bütün akşam boyunca içip, Eva'yla flört edebilirdi. Belli ki Eva'nın niyeti buydu. Sonuçta eline hiçbir şey geçmeyecekti. Ryker, İspanya'ya demir atmak niyetinde değildi. Bu yüzden Eva'nın yanından bazı yanıtları alarak ayrılmak istiyordu.

"Kolayca bir sürü komplo teorisi üretebilen birisin, öyle değil mi?" diye sordu Eva.

"Hayır. Yalnızca gördüklerimi söyledim."

"Babam, düşündüğün gibi biri değil."

"Ne düşündüğüm hakkında, hiçbir fikrin yok."

"Oysa tahmin edebiliyorum."

"O halde sana bir şey sorayım. Basit bir soru. Ama doğru bir cevap istiyorum. Anlaştık mı?"

Eva tedirginleşti. Her zamanki kendine güvenen hali kaybolmuş gibiydi. "Evet."

"Baban, ne zamandır Rus mafyası için çalışıyor?"

29. BÖLÜM

Eva, korkmuştu. "Söylediğin çok tarazi bir iddia," dedi elinden geldiğince sakin görünmeye çalışarak.

"Gördüğümü söylüyorum."

"Nasıl bu kanıya vardığını, açıklayabilir misin?"

Sesi, gerçekten öfkeli çıkıyordu. Ama bu, Ryker'ı caydırmadı. Çıkarımlarının doğru olduğu konusunda, hiç şüphesi yoktu.

Garson boş bardakları toplamaya gelince, Ryker geriye yaslandı. Eva, bir bardak şarap daha söyledi. Ryker ise kahve istedi. İki bardak şarap, onun için yeterliydi. Muhakemesinin, alkolün etkisiyle bozulmasını istemiyordu. Özellikle şimdi.

"O halde, daha basit bir soruyla başlayalım," dedi Ryker. "Sergei'i ne zamandır tanıyorsun?"

"Kesin olarak hatırlamıyorum," dedi Eva somurtarak. "İki, belki de üç yıldır."

"Rusya'dan mı gelmiş?"

"Sanırım Gürcistan'dan."

Ryker, Eva'nın yanıtıyla bir an için allak bullak oldu. Bunu hiç beklemiyordu. Gürcistan, Eski Sovyet ülkelerinden biri. Mafyası da dâhil olmak üzere, Rusya'yla pek çok benzerliği olan bir ülkeydi. Dahası Gürcistan, Anna Aba-

yev'in ilk cinayetini işlediği yerdi. Yapbozun parçaları henüz tamamlanmamıştı ama bir araya gelmeye başlamıştı.

Ryker, kendini toparladı. "Sergei'in dövmelerini fark etmiş miydin?"

"Elindekileri mi? Evet sanırım," dedi Eva, umursamadan.

"Peki ya başka yerlerindekileri?"

"Başka yerlerini görmedim," dedi Eva, kaşlarını çatarak. "Neden soruyorsun? Senin de mi var?"

"Hayır. İhtiyacım da yok. Vory diye bir şey duydun mu? Kendi kanunlarına tâbi olan suçlular?"

"Tabii ki duydum."

"Peki, konu hakkında ne biliyorsun?"

"Çoğu hayal ürünü şeyler. İnsanlar, Vory çetesini dünyayı yöneten büyük bir güçmüş gibi gösteren korkutucu hikâyeler anlatıyorlar. Oysa gerçek Vor'ların çoğu hapiste. Hapishane ise Vor kültürünün başladığı, aynı zamanda Vor'ların geri kalan ömürlerini geçirecekleri yer. Ayaktakımından ibaret, bir tür hapishane çetesi; hepsi bu. Dışarıdakilerse, televizyon programlarında izledikleri ve gazetelerde okudukları Vor'lara özenen basit suçlular."

Ryker, Eva'nın söylediği her şeye katılıyordu. Yirminci yüzyılın başlarında Rusya'da ön plana çıkan organize suç örgütleri, 1917 Rus Devrimi'nden hemen sonra yok edilmişti. Stalin hükümetinin gizli polisi, suçluları ve siyasi muhalifleri, hiçbir fark gözetmeksizin, çalışma kamplarına göndermişti. Vory ve onların otorite karşıtı anlayışları, Sovyet çalışma kamplarında doğmuş ve yıllar içinde her tarafa yayılmıştı.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, Vory lider-

liğindeki organize suç örgütleri, bir kez daha toplumun her alanına sızmayı başardı. Buna hükümet de dâhildi. Yine de Vory, hükümet otoritesinin tüm unsurlarına şiddetle karşı durmaya devam ediyordu. Bu sebeple ülkeden kaçarken, paralarıyla birlikte suç kültürlerini de yanlarında götürenler oldu.

Ryker, Sergei'in de böyle bir Vor olduğuna, hayatı üzerine bahse girebilirdi. Sergei'in Endülüs'te bebek bakıcılığı yapması, Kozlov'un da bir şekilde Vory ile bağlantılı olduğu anlamına geliyordu. Buna rağmen Kozlov, Ryker'da mafya lideriymiş gibi bir izlenim bırakmamıştı. Muhtemelen Kozlov, yalnızca para kaynağıydı. Asıl kodaman, başka bir yerde olmalıydı.

"Sergei'in bir Vor olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Eva. Kadının bunu bilmiyormuş gibi görünmesi, Ryker'a çok yapmacık gelmişti.

"Düşünmüyorum Eva, biliyorum."

"Nereden biliyorsun? Elinde birkaç tane dövme var diye mi?"

"Hayır, sadece ondan değil."

Bu arada içecekler geldi. Eva şarabından büyük bir yudum alırken, Ryker fincanını eline alıp kokladı. Yoğun ve tatlı kahve kokusu, zihnini açtı.

"Peki ya babam?" dedi Eva. "*Onun* da mı Vor olduğunu düşünüyorsun?"

"Hiç de değil. Doğrusu, onun Vor olmadığından eminim. Ama bir şekilde bu heriflerle yolunun kesiştiğine inanıyorum." Ryker, kahvesini yudumladı. "Haklıyım, öyle değil mi?"

"Şu şekilde ifade edeyim. Eğer bu suçlamaların doğ-

ruysa, burnunu sokmak yerine uzak durman gerekmez mi? Vory çetesindekiler çok tehlikeli insanlardır, öyle değil mi?"

Ryker, dudak büktü. "Ciddi misin? Soruma verdiğin yanıt, uyduruk bir gözdağı gibi geldi. Ne yani Sergei bana dayak mı atacak? Belki de beni yanlış tanımış olabilirsin, Eva."

Eva'nın yanakları kızardı. Şimdi artık karşısında, daha önce olduğu gibi, fazlasıyla kendine güvenen bir kadın yoktu. Bu durum da Ryker'ın şüphelerini doğruluyordu.

"İlk sorumu henüz cevaplamadın," dedi Ryker zorlamaya devam ederek. Eva'nın köşeye sıkıştığındaki tepkisini görmek istiyordu. "Baban, ne kadar zamandır onlar için çalışıyor?"

"Bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim" diye öfkeyle parladı Eva. "Bu çılgınlık. *Sen* delisin."

Eva, bardağındaki kalan şarabı da içti ve ayağa kalktı. Ryker, onun öfkeli haline gülümseyerek karşılık verdi.

"Otur lütfen," dedi Ryker. "Hadi ama. Üzgünüm. Neden başka bir şey hakkında konuşmuyoruz? Büyükannen ya da bu köy hakkında? Ya da yardım çalışmaların hakkında? Bir milyarderin malikânesinde yaşayıp, yüz bin dolarlık araba kullanırken, nasıl oluyor da maddi şeylerden nefret edebiliyorsun?"

Eva, bir an için neredeyse kendini kaybedecekti. Ryker, kadının aklı başında davranabilmek için kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordu. Ne var ki Eva'nın sahip olduğu güç, aslında güzelliğinden kaynaklanıyordu. Bütün yeteneği, cazibesini saf erkeklere karşı kullanabilmesinde yatıyordu. Oysa Eva ne kadar çekici olursa olsun, Ryker

kendini ona kaptırmayacaktı. Eva, içinde bulunduğu durumda kontrolü kaybetmişti ve bunun da farkındaydı.

"Sanırım buradaki işim bitti. Hoşça kal James."

"Arabam evinin önünde," dedi Ryker, yerinden kımıldamadan.

"O halde, arabanı almak için yolu kendin bulacaksın demektir."

"Baban eve geldiğinde arabamı orada görürse, bundan hoşlanmayacaktır. Benimle dışarı çıktığını öğrendiğinde de."

"İyi o zaman. Bizimle gel. Arabanı al, sonra da yok ol."

Ryker, gülümsedi. "Teşekkürler."

SUV'a kadar olan mesafeyi yürüdüler. Sergei, sürücü kapısına yaslanmış sigara içiyordu. Yüzü, daha önceki gibi ifadesizdi. Eva ve Ryker'ın geldiğini fark ettiğinde, kafasını kaldırıp onlara baktı.

"Hadi," dedi Eva, İspanyolca konuşarak. "Gitme zamanı."

Sergei, bu kadar kısa sürede döndüklerine şaşırmıştı ama tek kelime etmedi.

Sahile doğru dönerlerken, güneş batmaya başlamıştı. Arabadaki sessizliğe rağmen, Eva yeniden canlanmış görünüyordu. Sanki meyhanedeki tatsızlık unutulmuş gibiydi. Birkaç dakika telefonuyla oynadıktan sonra Ryker'a baktı ve gülümsedi. Çekici ve keyifli gibi görünüyordu. Ama Ryker, bu tuzağa düşmedi. Eva'nın bir şeyler planladığını düşünüyordu.

"Sergei," dedi Eva. "Yanımdaki arkadaşım, senin bir Vor olduğunu düşünüyormuş. Buna inanabiliyor musun?"

Rusça konuşmuştu. Belki zeki ya da kurnaz olduğunu

düşünüyordu. Belki bilerek art niyetli davranıyordu. Belki de hepsi geçerliydi. Kesin olan bir şey vardı, Ryker'ın çok iyi Rusça konuşabileceğini hesap etmemişti. Oysa Ryker, IIA kariyeri boyunca Rusya'da ve eski Sovyet ülkelerinde epey çalışmıştı. Rusça, en iyi bildiği dillerden biriydi.

Sergei hiçbir yorum yapmadı. Yalnızca dikiz aynasından Ryker'a bir bakış atıp, gözlerini tekrar yola çevirdi.

"Seni tutuklayıp, çalışma kampına göndereceğini söylüyor," diyerek devam etti Eva, gülümseyerek. "Sence, böyle bir adama ne yapmalısın?"

"Bu kadının ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanırsan," dedi Ryker, Rusça konuşarak. "Göründüğünden daha aptalsın demektir." Sergei yeniden Ryker'ın gözlerine baktı. Bu defa birkaç saniye boyunca, bakışlarını çevirmedi. Ryker, Sergei'i aşağılamış olmayı önemsemiyordu. Sergei gibi bir adama en küçük bir zayıflık göstermek, büyük bir hata olurdu. "Söylediğinin aksine, ben de çalışma kampında bulundum. Birkaç defa tutuklanıp, oraya götürüldüm. Benim için bir tehdit olmadığın sürece, ben de senin için olmam."

Sergei sonunda gözlerini çevirince, Ryker da Eva'ya döndü. Gözlerindeki hiddeti görebiliyordu. Oysa asıl öfkelenmesi gereken kişi Ryker'dı. Eva'nın Sergei'e söyledikleri, Ryker'ı sırtından bıçaklamak anlamına geliyordu. Eva'ya güvendiği için değildi şaşkınlığı, bunu yanında otururken yapmaya cüret edebilmesindendi. Duygusuzca ve insafsızca bir davranıştı.

Gerçi Ryker, henüz güvende sayılmazdı. Sözlerinin, Sergei'i şimdilik kendisinden uzak tutabileceğini umuyordu. Bununla birlikte, Eva'nın telefonuyla ne yaptığını da

merak ediyordu. Belki de bir yerlere mesaj göndermişti. Ryker'ın aklı, sonrasında neler olabileceğine dair düşüncelerle doluydu. Kozlov'un evinden ilk ayrılışında, Rambo ve asker tıraşlı adam çıkagelmişlerdi. Bakalım bu defa neyle ya da kimle karşılaşacaktı?

Uzanıp, arabayı kullanan Sergei'i boğmayı geçirdi aklından. Böylece, bütün yakın tehlikelerden kurtulmuş olurdu.

Öte yandan bu, çok abartılmış bir hareket mi olurdu?

Evet, öyle olurdu çünkü Ryker, Sergei'in alt tabakadaki bir Vor olduğundan yalnızca şüpheleniyordu. Can almak için yeterli bir sebep değildi. Bu adam, Ryker'ı doğrudan bir tuzağın içine sürüklüyor olsa bile.

Ryker, aklındakini uygulamak yerine, kendini en kötü ihtimale karşı hazırlamayı tercih etti. Yapılabilecek en mantıklı şey buydu. Ryker, Sergei'in arabayı Kozlov'un evine giden yolda sürdüğünü görünce, şaşırdı. Kendisini ortadan kaldırmaya çalışacakları, gözlerden uzak bir yere götürülmeyi bekliyordu.

Kozlov'ların yaşadığı yer, öylesine güvenli ve özeldi ki Ryker'a böyle bir sitenin içinde tuzak kurulması ihtimali oldukça düşüktü. Ne var ki artık dışarısı kararmıştı. Gecenin karanlığında saldırmak, daha kolaydı.

Nihayet eve vardıklarında, etrafta ne bir kişi, ne de başka bir araba gördüler. Araba durduğunda, Ryker kuşkuyla Eva'ya baktı. Eva kapı koluna uzandığında, Ryker'a gülümsedi. Acaba bütün kuşkuları, yoktan yere miydi?

Ryker, kapıyı açıp dışarı adım attı. Hemen etrafını kolaçan etti. Kimseyi göremedi. Yine de sokak lambalarının solgun ışığında, kesin bir kanaate varmak zordu. Sergei,

arabadan çıktı. Ryker, gözlerini ondan ayırmadı. Saldırması ihtimaline karşı, hazırlıklı olmalıydı.

Kimse kendisine saldırmadı.

"Bir daha kısa bir sohbet için bile gelmeyi düşünürsen," dedi Eva, yüzünü ekşiterek. "Hiç zahmet etme. Hadi, Sergei."

Eva, Ryker'ın yanından ayrılıp, eve doğru yürüdü. Sergei de onu takip etti. Ryker, hiç tereddüt etmeden, arabasına gitmek için arkasını döndü. Tek istediği, çıkıp gitmekti.

Tam elini kapı koluna uzatacaktı ki durdu. Arabanın yan tarafına baktı. Karanlıkta kolayca algılamak zor olsa da, yakındaki sokak lambasının yardımıyla, arabanın kaportasının kumsaldan gelen kalın bir toz tabakasıyla kaplı olduğunu görebiliyordu. Ryker geri çekildi ve aracın gövdesini, özellikle de kapı kollarını, kapı çerçevelerini ve alt tarafı boyunca uzanan panelleri dikkatlice inceledi. Toz tabakasının arasına gizlenmiş olabilecek parmak izlerini arıyordu. Birilerinin, arabanın etrafında dolandığını ya da altına girdiğini gösterecek herhangi bir şeyi.

Ryker yere eğilip uzandı, daha iyi görebilmek için telefonunun ışığını kullanarak arabanın altına baktı. Olağan dışı bir şey görmedi. Şasiyi mümkün olduğunca dikkatle inceleyerek, arabanın dört bir yanını dolaştı. Hayır, orada da bir şey yoktu.

Belki de aşırı şüpheci davranıyordu. Fakat emin olmak zorundaydı.

İnceleme işi bitince, sürücü tarafına geri döndü ve kapıyı açtı. Koltuğa oturdu ve anahtarı kontağa soktu. Anahtarı çevirirken, nefesini tuttu. Motor, sarsılarak çalıştı ve Ryker nefesini bıraktı.

Bakışlarını villaya çevirdiğinde, zemin kattaki pencerelerden birinde dikilen Eva'yı fark etti. Sevimli yüzünü kaplayan hınzır bir gülümsemeyle, gözlerini dikmiş Ryker'a bakıyordu.

Pekâlâ, dedi Ryker kendi kendine. Bu günlük bu kadar heyecan yeter. Daha fazla oyalanacak hali yoktu. Çok ihtiyaç duyduğu, uyku vakti gelmişti.

30. BÖLÜM

Ertesi gün Ryker, sabahın köründe durmadan çalan telefonunun sesiyle uyanmak zorunda kaldı. Gözlerini zar zor açtı ve nerede olduğunu anlamak için birkaç saniye bekledi. Malaga'da, bir otel odasındaydı. Telefona cevap verdi. Arayan Green'di.

"Ryker, hangi cehennemdesin?" Dedektifin sesi, bezgin geliyordu.

"Yataktayım," dedi Ryker, birden kendine gelip yattığı yerden doğrularak.

"Kalk ve buraya gel. Hemen şimdi."

"Ne oldu?"

"Müfettiş Cardo öldü."

Ryker'ın Malaga'dan çıkıp, Sierra Mijas'a giden dönemeçli yollardan arabayla geçerek Müfettiş Cardo'nun ölü bulunduğu otele ulaşması, en azından bir saat sürdü. Mağribi şehri olan Alhaurin el Grande'nin hemen dışındaki otel, hem Marbella'ya, hem de Malaga'ya bağlanan bir kavşak noktasındaydı.

Ryker binaya yaklaştıkça, yeni asfaltlanmış yola rağmen, yapının miadını doldurduğunu fark etti. Otelin girişine, üzerinde yemek yiyip bir şeyler içmek amacıyla, bü-

yük şarap fıçıları konulmuştu. Taş ve keresteden inşa edilen otel, eskiden çiftlik sahiplerinin ve atla seyahat edenlerin kullandığı bir mola yerine benziyor, Vahşi Batı'daki bir mekânı andırıyordu. Küçük bir otlağı ve barlarda görülen çarpma kapısı da olsaydı, hiçbir eksiği kalmayacaktı.

Otel, Sierra'nın tepelerinde, uzak ve alışılmadık bir yerdeydi. Ryker, Müfettiş Cardo'nun neden orada kaldığını hiç anlayamadı.

Ryker oraya vardığında, saat sabahın onuydu. Gökyüzü masmaviydi ve hava sıcaklığı, otuz dereceye doğru yükselmekteydi. Otelin otoparkında, üç tane polis arabası göze çarpıyordu. Ryker, Green'in arabasını da fark etmişti. Arabasını, onunkinin yanına park etti. Dışarı adım atınca, dedektifin de kendisine yaklaştığını gördü.

"Ah, uyuyan güzel de buradaymış," dedi Green. "Aramıza katılmana sevindim."

Ryker, cevap vermedi.

"Vaziyet iyi değil, Ryker," dedi Green. "Hem de hiç iyi değil."

"Burası da ne böyle?"

Green, durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Cardo, neden burada kalıyordu?" Ryker, sahili gören manzaraya baktı. Sabah güneşi, çam, portakal ve limon ağaçlarıyla sarmalanmış beyaz villalar ve küçük köylerle dolu tepelerin ve vadilerin üzerine, turuncu bir parıltı yayıyordu. "Demek istediğim, manzarası güzel olabilir ama kuş uçmaz kervan geçmez bir yer."

"Nereye varmak istediğini anlamıyorum," dedi Green. "Şu anda asıl meşgul olduğumuz konuyla alakasını çözemedim."

"O zaman, sorumun cevabını bilmiyorsun demektir."

"Hayır, bilmiyorum."

"O halde sorduğum soru, hâlâ konuyla ilgili olabilir."

"Olabilir. Ama belki de değildir. Bu taraftan," dedi Green.

Ryker, parkı geçip, otele doğru ilerleyen Green'i izledi. Otelin barından ve restoran mutfağından geçerlerken, taze pişmiş etin ve sebzelerin kokusu geliyordu. Günün menüsünde her ne varsa, nefis kokuyordu. Belki de Cardo'nun bu oteli seçmesinin sebebi buydu.

Cardo'nun arabasına doğru yürüdüler. Arabanın yanında, bir polis memuru vardı. Sürücü kapısı açıktı. İlerideki demir bariyer, otoparkı aşağıdaki vadiye doğru uzanan portakal ağaçlarından ve bir kaya parçasından ayırıyordu. Ryker, Green'le birlikte bariyere doğru ilerlemeye başladı. Arabanın yanından geçerken içine göz attı.

Uçurumun kenarına ulaşınca, yaklaşık dokuz metre aşağıdaki beyaz bir çadırın etrafında toplanan, kalabalık bir üniformalı polis grubuyla, baştan ayağa beyaz tulum giymiş adli tıp ekibini gördü. Ryker, önce aşağıdaki olay yerine, sonra da otoparkın çevresiyle, Cardo'nun arabasına baktı.

"Buradan aşağı mı atılmış?" diye sordu Ryker.

"Sabah yürüyüşüne çıktığını sanmıyorum," diye yanıtladı Green.

Ryker, arabadan bariyere kadar devam eden beton yoldaki kan izlerini fark etti. "Burada saldırıya uğramış."

"Aferin, Einstein. Küçük dedektif beynin fazla ısındığı için yanmadan önce, hadi gidip cesede bir göz atalım."

Ryker, olayı düşünmekle meşgul olduğundan, de-

dektifin alaycı sözlerine tepki göstermedi. Green, bariyeri geçerek kayanın üzerine atladı ve dikkatlice çadıra doğru indi. Ryker, polislerden bazılarının şüpheli gözlerle kendisine baktığını fark ederek Green'i takip etti.

Olay yerine ulaştıklarında, Ryker pek umursamasa da Green onu polislere tanıttı. Oraya doğru gidip, içini görmek amacıyla, çadırın kenarını kaldırdı. Müfettiş Cardo'nun kanlı bedenine gözlerini kaçırmadan baktı.

Ceset bir ağacın köküne takılmamış olsaydı, Ryker'ın dışarıdayken gördüğü, yaklaşık on beş metrelik bir başka yamaçtan aşağı doğru yuvarlanabilirdi. Cardo'nun bir kolu biçimsiz bir şekilde vücudunun altında kalmış, şüphesiz kırılmıştı. Diğer koluysa yerinden çıkmış gibi görünüyordu. Müfettişin kayanın üzerinden düşmesi, bir hayli yaralanmaya neden olmuştu.

Ancak ölüm nedeni bu değildi. Asıl sebep, vücudundaki bıçak yaralarıydı.

Cardo'nun cansız bedeni tamamen giyinik olmasına rağmen, üç bıçak yarası gömleğindeki küçük yırtıklardan ve bunların çevresindeki yoğun kan lekelerinden fark edilebiliyordu. İkisi göğsünde, bir tanesiyse belindeydi.

"Uçurumdan atıldığında hayatta mıydı, yoksa ölmüş müydü bilmiyorum," dedi Green, Ryker'ın arkasından. "Ama bıçak yaraları, her hâlükârda onu öldürürmüş."

"Evet," dedi Ryker, Green'e dönüp bakmadan. "Bıçakla öldürülmek istenmiş. Üstünde ilginç bir şey bulundu mu?"

"Telefonu, cüzdanı ve kimliği vardı. Arabanın anahtarları, sürücü koltuğundaydı."

"Arabada başka bir şey var mıydı?"

"Önemli bir şey yoktu."

"Odasında?"

"Henüz odasına bakamadık. İçeri kimsenin girmemesi için bir polis memuru kapısında bekliyor."

"Hadi gidelim o zaman," dedi Ryker arkasına dönerken.

"Bu kadar mı? Buradaki işin bitti mi?"

"Başka ne yapabiliriz ki? Cardo ölmüş. Olayın nasıl gerçekleştiği de ortada."

"Ortada mı? Daha açık konuşursan, belki ben de anlarım. Tam olarak, burada ne olmuş?"

Ryker durdu ve Green'in gözlerine baktı. "Cardo, arabasına doğru gidiyordu. Katil, muhtemelen arkasından gizlice gelerek, arabaya binmeden önce onu yakaladı ve ardı ardına üç kez bıçakladı. İlk iki darbe, göğsüneydi ve akciğeri delmeye yönelikti. Göğüs çevresinde çok fazla kemik vardır. Bu yüzden, iki akciğere iki ayrı bıçak darbesi katilin sonuçtan emin olmasını sağlar. Üçüncü bıçak darbesi böbreğe yönelikti. Bu da tek başına ölümcül bir yaradır."

Green başını salladı, görünüşe göre Ryker'ın açıklamalarından etkilenmişti. Belki de sadece ona inandığını göstermek istemişti.

"Niçin bu sırayla olsun ki?" diye sordu Green.

"Katil, kan kaybını azaltmak için üçüncü darbeden sonra bıçağı yerinden çıkarmadı. Aksi takdirde, böbrek atardamarını kestiği için, kan her tarafa yayılırdı. Bıçağı içeride bırakarak bunu engelledi. Böylece Cardo'nun taşınmasını da kolaylaştırdı."

"O anda bilinci yerinde miydi sence?"

"Pardon amma. Her iki ihtimalde de Cardo'nun belindeki bıçak, katilin onu bulup atması için manivela görevi görür. Bıçaklama bölgeleri, ölümcül olmasının yanı sıra anidem kan kaybına sebep olmayacak şekilde, bilinçli olarak seçilmiş. Oysa katil, Cardo'nun boğazını kesip, kan kaybından ölsün diye arabasında da bırakabilirdi."

"Ama yine de yerde kan lekesi var. Zaten bu sayede bulundu."

"Biliyorum. Birini bıçakladığında, bu kadar kan lekesi kaçınılmazdır. Açılan yaralar, ölümcül ama aynı zamanda katilin giysilerine kan bulaşmaması için *kısmen* temiz olmalıydı çünkü saldırı, bir otelin otoparkında gündüz vakti, açık havada yapılmıştı. Hızlı fakat temiz olması gerekiyordu. O yüzden, birkaç damla kanın bir önemi yok. Dört bir yana kan fışkırmamış sonuçta."

"O zaman Cardo'yu uçurumdan atmasının ne anlamı vardı?"

"Tek amacı, işimizi zorlaştırmaktı. Şanssızlık mı bilmiyorum ama neticede ceset, ağaç kütüğüne takılıp kalmış. Aksi takdirde, vadinin otuz metre aşağısına kadar yuvarlanabilirdi. Onu oradan çıkarmak için saatlerce uğraşacaktık. Tabii tek parça halinde bulabilirsek. Sonuçta, bizim için iyi, katil için kötü oldu."

"Kan izi yukardaki zemindeydi ve arabasının kapısı ardına kadar açıktı. Belli ki Cardo, bu civardan atılmış."

"Cesedin ağaç kütüğüne takılması, büyük bir yanlışlıktı. Böylece katil, amacına ulaşamamış oldu. Cardo'yu öldürüp aşağı attı, ortalığı temizlemek yerine olay mahallinden çekip gitmeyi tercih etti. Aslında çok becerikli bir kadın. Aynı zamanda, açık havada bir polise saldıracak

[redacted] Ama belli ki yetenekleri, az da olsa, körelmiş."

Green'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kadın mı? Kimin [redacted] biliyor musun?"

"Evet, bundan eminim."

"Eski arkadaşın Kızıl Kobra mı?"

"Sanırım o."

"Neden Cardo?"

"Güzel soru. Hadi odasına gidelim."

Ryker ve Green, kayaların üzerinden otoparka çıktılar. Yukarıya ulaştıklarında Ryker'ın elbiseleri toza bulanmuş, tozlanan ellerindeki sıyrıklar sızlıyordu. Green de benzer durumdaydı ancak tırmanıştan daha az etkilenmiş görünüyordu.

İkisi de mümkün olduğunca silkelendiler ve otele yöneldiler.

Ana girişten içeri girdiler. Ryker dönüp dedektife baktı. Green yürümeye devam etmesini işaret etti. Karşılama'dan çıkan merdivenden, birkaç odanın bulunduğu birinci kata çıktılar.

"Beş numaralı oda," dedi Green.

Ryker, bunu zaten tahmin etmişti. Üniformalı polis memurunun kapısının önünde aylaklık ettiği tek oda vardı. Polis memuru, Ryker'la Green'in yaklaştığını görünce, doğruldu ve öylece kaldı. Green, Ryker'ın önüne geçti ve içeri girmeleri için gerekli konuşmayı yaptı. Ryker odaya adım atarken, polis memuru ona bakıyordu. Anlaşılan o ki herkes, Ryker'ın yabancı olduğunu, içlerinden biri olmadığını hemen anlıyordu.

Cardo'nun odası, çok sadeydi. Zemin, kiremit rengi

seramiklerle kaplıydı. Eski ve çürük bir elbise dolabıyla, üzerinde eski bir televizyon bulunan, çekmeceleri birbiriyle uyumsuz bir şifonyer vardı. Odanın diğer tarafındaki yatağa, masa ve lamba eşlik ediyordu. Oda temizdi ve yatak düzeltilmişti. Cardo'nun kişisel eşyalarından hiçbir iz yoktu.

"Burada mı kalıyormuş?" diye sordu Ryker.

"Evet."

"Ve henüz çıkış yapmamış, öyle mi?"

"Hayır," dedi Green. "Bunları kullan." Ryker'a bir çift plastik eldiven uzattı.

Ryker, eldivenleri taktı ve araştırmaya başladı. "Bu adam cimrinin teki miydi, yoksa sahip olduğu hiçbir şey yok muydu?"

Banyoya giren Green'in yanıtı, "Cimriydi," oldu.

Ryker elbise dolabının kapısını açtığında, ütülenip asılmış iki takım elbise ve iki gömlek ortaya çıktı. Altta da parlak, siyah ve deri ayakkabılar vardı. Ryker dolabın kapısını açık bırakıp, şifonyerin bütün çekmecelerini açtı. Güzelce katlanmış siyah iç çamaşırları ve çoraplarla karşılaştı. Elbise dolabına geri döndü, ayakkabıların yanındaki küçük kutunun içini araştırdı. Kutu boştu. Sonra da ceketlerin ve pantolonların ceplerine baktı. Bir cep telefonu buldu.

"Sanırım Cardo'nun üzerinde bir cep telefonu olduğunu söylemiştin, değil mi?" dedi Ryker elindeki telefona bakarken.

"Evet," dedi Green banyodan çıkıp. "Neden sordun?"

Ryker, Green'in görmesi için telefonu kaldırdı.

"Sakın açma," dedi Green. "Paketlenip, uygun şekilde incelenmesi gerekiyor."

"Evet, biliyorum." Ryker, telefonu Green'e fırlattı ve aramaya devam etti. Bu defa aradığı şeyi buldu. Cardo'nun takım elbisesinin cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Buraya gel."

"O nedir?" diye sordu Green.

Ryker kâğıdı açtı, kırmızı mürekkeple yazılan metne ve altındaki sembole baktı. Mesaj kısaydı; geliyorum. Kâğıdı Green'e gösterdi.

"Kahretsin. Gerçekten oymuş."

"Evet."

"Mesajda yazılana bakılırsa Cardo, Kızıl Kobra'nın peşinde olduğunu biliyormuş," dedi Green.

"Belki de mesajın ne anlama geldiğini çözememiştir. Ya da gerçek olduğuna inanmamıştır. Her iki durumda da bundan hiç söz etmeyerek, aptallık etti."

"Burada neler dönüyor böyle?"

"Bilmiyorum ama bilme ihtimali olan birini tanıyorum."

"Walker."

"Onunla konuşmak zorundayız."

"Ama Munroe..."

"Munroe'yu boş ver," dedi Ryker. "Bu defa, sorularıma cevap almadan yakasını bırakmayacağım."

Green, konuşmak için ağzını açtı ama Ryker'ın telefonu çalınca, sustu. Ryker, telefonunu cebinden çıkarıp, ekrana baktı. Numara kayıtlı değildi ama ülke kodu İspanya'ya aitti.

"Merhaba," diye cevap verdi Ryker kuşkulu bir sesle.

"Ben Eva. Eva Kozlov," dedi cızırtılı hattan gelen pürüzsüz ses.

"Aramam sıfırla oldu."

"Seni görmem gerekiyor."

"Hangi sebeple?"

"Bilmen gereken bazı şeyler var. Müfettiş Garcia ile il-gili."

Ryker, birkaç saniye Eva'nın teklifini düşündü. "Nere-de buluşacağımızı söyle."

31. BÖLÜM

Sekiz yıl önce

Kızıl Kobra, apartmanın çelik merdivenlerini kullanarak yukarı çıkıyordu. Sırt çantası, omzunda asılıydı. Siyah botlar giymesine ve tırmandığı merdivenler köhne olmasına karşın, ayak sesleri neredeyse hiç duyulmuyordu. Dikkat çekmeden, ihtiyatlı bir şekilde hareket etmek, onun kişiliği gibiydi. Elbette yukarı çıkarken nefesi hızlanmıştı ama bunu da belli bir düzeyde tutmayı biliyor, hareketlerini ağırdan alıyordu. Daima acele etmeden hareket eder, her ihtimale karşı gücünün bir kısmını yedekte tutardı.

En üst kata geldiğinde, demir kapıyı itti ve merdiven boşluğundan, koridora çıktı. Savaş sonrasında inşa edilmiş olan apartman, büyük ölçüde doluydu. Acilen bakım yapılmasını gerektiren bir durumda olmasına rağmen, Berlin'in merkezindeki konumu nedeniyle, özellikle de parası az olan yirmili yaşlardaki biri için tercih edilen bir mekândı.

Kızıl Kobra, 1515 numaralı dairenin kapısına yaklaştı. Eldivenli eliyle cebine uzanıp, bir anahtar çıkardı; kilidi açtı ve kapıyı itti. Eline sıkıca oturan deri eldivenleri, içeri-

deyken bile çıkarmıyordu. Gereksiz yere delil bırakmanın bir anlamı yoktu.

İçerisi karanlıktı. Işıkları açmadı, arkasındaki kapıyı dikkatle kapadı. Tek odası olan dairenin, dışarı bakan iki penceresi vardı. Kızıl Kobra, Berlin'in şehir içindeki en büyük parkı olan Tiergarten'ın portakal rengindeki ufuk çizgisine kadar uzanan arazisini görebiliyordu.

Sırt çantasını omzundan çıkarıp, odayı baştan başa geçerek, sağdaki pencereye yanaştı. Dizüstü yere çöküp, sırt çantasının büyük cebine ait fermuarı açtı ve bir granola* barı çıkardı. Kahvaltı yapmamıştı ve enerjiye ihtiyacı vardı. Birkaç saat boyunca, başka bir şey yemeyi düşünmüyordu. Paketi yavaşça açtı, parçalanmamasına dikkat ederek granola barı çıkardı. Hepsini ağzına tıkmadan önce, boş paketi cebine koydu. Ağzındakini çiğnerken, yanakları şişiyordu.

Yemeği bitirince, sırt çantasını karıştırıp, su şişesini buldu ve bir yudum su içip, şişeyi yere koydu. Ardından, üçayaklı sehpasını ve teleskobu çıkardı. Sehpayı açıp, üzerine teleskobu yerleştirdi. Netliğini ayarlayıp, yaklaşık iki yüz metre uzakta gökyüzüne doğru yükselen Waldorf Astoria oteline odakladı.

Aradığı süit odanın penceresini buldu ve görüntüyü netleştirinceye kadar birkaç saniye uğraştı. Odanın perdeleri çekili, ışıkları kapalıydı. Saat, sabahın altısıydı. Hedef, henüz yatağında uyuyor olmalıydı. Kızıl Kobra, üç gün önce buraya gelmişti. Artık hedefin günlük rutin davranışlarını öğrenmişti.

---

* Granola: Yulaf ezmesi, kuruyemiş, bal ve kuru meyveden yapılan, tokluk hissi ve enerji veren yiyecek (ç.n.)

Dijital kamerasını ve ekleme aparatını almak için sırt çantasına uzandı. Böylece, teleskop merceğine kamera lensini takabilecekti.

Düzeneği kurup kullanmaya hazır hale getirince, oturup beklemeye başladı.

Bir saat sonra güneş doğdu. Kızıl Kobra uyanıktı ve hazır bekliyordu. Perdelerden birinin oynadığını fark ettiğinde, bir saat daha geçmişti. Kamerayı açtı ve kırmızı renkli kayıt düğmesine bastı. Hedefin karısı, önce yatak odasının, sonra da büyük salonun perdelerini açtı.

Kızıl Kobra, şu anda içinde bulunduğu küçük daireye daha önce iki defa gelmiş, otuz saatten fazla kayıt yapmış ve bunları internet üzerinden işverenine göndermişti. Şimdiye kadar yaptığı kayıtlarda dikkate değer hiçbir şey olmamıştı ancak sadece bunu yapması istenmişti. Hedefin kim olduğu hakkında çok az bilgisi vardı, pek de umursamıyordu. Bununla birlikte, çok geçmeden başka bir talimat verileceğinden emindi. Sonuçta, asıl becerisi, kamera ve teleskop kullanmak değildi.

Üç saat daha geçti. Hedef ve karısı duş alıp giyinmişlerdi. Adam gri renkli şık bir takım elbise, kadınsa dar bir kot pantolon ve bluz tercih etmişti. Odalarında, geç bir kahvaltı yaptılar.

Kahvaltının üzerinden çok geçmemişti ki hedefteki adamın yardımcısı, beraberindeki küçük bir grupla odaya geldi. Hedefteki adam ve ekibi, kadını kendi başına bırakıp çıktılar. Nihayetinde, kadın da odadan ayrıldı. Belki de bir gün önceki gibi yakınlardaki mağazalardan elbise alışverişi yapacaktı.

Yirmi dakika sonra süitin kapısı tekrar açıldı ve he-

defteki adamın yardımcısı içeri girdi. Yine yanında birileri vardı. Kızıl Kobra, yardımcıyla beraber gelen iki adamı daha önce hiç görmemişti. Dikkat kesildi. Biri şık, diğeriyse günlük giysiler içinde olan adamlar, odanın içinde gezinerek etrafı kontrol ettiler. Kızıl Kobra, ne aradıklarını biliyordu. Herhangi bir tehlike ya da dinleme aygıtı olup olmadığına bakıyorlardı.

Adamlar, yarım saat boyunca odayı aradılar. Günlük kıyafetleri olan adam, camın önüne geldi ve dışarıdaki Berlin manzarasına dikkatlice baktı. Önce aşağıya çevirdi gözlerini, sonra Kızıl Kobra'nın da bulunduğu yeri görecek şekilde soluna doğru göz attı.

Derken gözleri bir noktaya sabitlendi, doğrudan Kızıl Kobra'ya bakmaya başladı.

Kızıl Kobra, gözlerini kameradan ayırıp, pencereden dışarı baktı. Bu mesafeden, hedefin süit odasını zar zor tespit edebiliyordu, çıplak gözle odanın içini görebilmesi imkânsızdı. Benzer şekilde, adamı da seçemiyordu ama orada olduğunu biliyordu.

Adam, Kızıl Kobra'yı fark etmiş olamazdı.

Kızıl Kobra, kamera ekranından tekrar baktı. "Lanet olsun!"

Bu kez adamın yüzünde, ikili dürbün vardı.

Kızıl Kobra, hemen kendini yere attı ve düzeneği kenara çekti. Üçayaklı sehpa yere devrildi, kamera da zemine yuvarlandı. Kırmızı ışığı hâlâ yanıyordu. Kızıl Kobra, beş dakika boyunca yerde kaldı. Bu süre zarfında düşünüyordu.

Sonunda bir karara varıp, yerde kalmaya devam etti. Üçayaklı sehpayı da çekerek, yerde sürünmeye başladı.

Hızlı adımlarla kameraya döndü ve dairenin kapısına kadar uzanan sağdaki pencereden, altı metre kadar uzaktaydı. Karşıdaki adam hâlâ orada dikilmiş daireye bakıyorsa, Kızıl Kobra tarafından izlenmemek için içerinin yeterince karanlık olduğunu ve pencere camının da parladığını umut etti.

Her hâlükârda ne durumda olduğunu bilmeliydi.

Mümkün mertebe yerde kalarak, teleskobu kaldırdı ve dikkatlice baktı. Görüntüyü tekrar odakladı. Üçayaklı sehpayı devirince, ayarı bozulmuştu. Odak ayarı tamamen değişmişti. Waldort Oteli'ne ve hedefteki adamın süitine yeniden baktı. Hedefin yardımcısı, hâlâ oradaydı. Bir koltuğa oturmuş, bekliyordu.

Diğer iki adamsa gitmişti.

Kızıl Kobra'nın ne yapacağına karar vermesi, birkaç saniyesini aldı. Risk çok fazlaydı. İşvereniyle görüşüp, neler olup bittiğini ve bu durumda ondan ne istediğini öğrenmeliydi. Ancak her şeyden önce, oradan kaçıp gitmeliydi.

32. BÖLÜM

Kızıl Kobra, bir dakika içinde merdivenlerden inmeye başladı. Kocaman sırt çantası, bir kez daha omuzlarına asılmıştı. Beyzbol şapkasıysa, başındaydı.

Zemin kata indi ve apartmanın ana koridoruna gelince, giriş kapısı yerine soldaki yangın çıkışına yöneldi. Yangın kapısının açılması için panik bara bastırarak, pis ve ıslak sokağa adım attı. Dışarda, şiddetli bir yağmur vardı. Kızıl Kobra, deri ceketinin içine gömüldü ve ellerini ceplerine soktu.

Yürürken başını eğik tutuyor, aynı zamanda elinden geldiğince etrafını kolaçan ediyordu. Sokağın sonuna gelince, ana caddeye doğru sola döndü. Yağmur, dışarı çıkmak konusunda çoğu insanın gözünü korkutacak kadar şiddetli olsa da, ana caddenin kaldırımları hem yerel halkla, hem de –muhtemelen Berlin'in en işlek alışveriş caddesi Kurfürstendamm'a doğru yol alan– turistlerle doluydu.

Biraz ileride, komik görünen kocaman şemsiyeleriyle iki takım elbiseli adam, Kızıl Kobra'nın yoluna çıktı. Kızıl Kobra, hiç durmadan yanlarından geçebilmek için sağa doğru ilerlemek zorunda kaldı. Bu esnada sendeleyerek, kaldırımdaki su birikintisine bastı. Adamlar yaşananlardan habersiz yollarına devam ederlerken, Kızıl Kobra için-

den onlara küfür etti. Su birikintisinden çıkmak için geriye doğru bir adım atınca, hiç istemeden arkasındaki adamla çarpıştı. Dönüp bakınca, adama kilitlendi ve şaşkına döndü.

"Es tut mir sehr leid," dedi adam.

Kızıl Kobra, adamın Almanca söylediklerini anlamıştı; çok özür dilerim. Buna rağmen, karşılık olarak hiçbir şey söylemedi. Yalnızca adama bakmaya devam etti. Mavi kot pantolon ve kahverengi botlar giymişti, üzerinde yağmurluk vardı. Yağmurluğun kapüşonu yüzünü kısmen örtüyordu ama Kızıl Kobra adamı tanımıştı.

Oteldeki adam, karşısındaydı.

Bir saldırıya hazırlanmak üzere, vücudunun gerildiğini hissetti. Sol eliyle, ceketinin cebine sakladığı yirmi santimlik bıçağı tutuyordu. O kadar sıkıca kavramıştı ki bıçağın kabzası kırılacak gibiydi.

Kızıl Kobra, uzun zamandır tek yoldaşı olan bıçağını, ceketinin sol cebinden karnına doğru uzanan özel olarak dikilmiş bir bölmeye gizlemişti. Herhangi bir silah almadan, nadiren dışarı çıkardı. Bıçak, büyük olmasına karşın eğer nasıl yapılacağını bilirsen, saklamak kolaydı ve tabancaya göre çok daha kullanışlıydı. Tabancalar, ağır ve gürültülü silahlardı ayrıca yeniden doldurulmaları gerekiyordu. Kısaca, tabancalar Kızıl Kobra'nın gereksinimlerini karşılamıyordu. Öte yandan bıçak...

Bir saniye geçti. Sonra bir saniye daha. Kızıl Kobra, hâlâ adama bakmaya devam ediyordu. Sokak sessizdi ama boş değildi. Adamın karnını oracıkta deşmekle, kaçıp gitmek arasında bocalıyordu. Kendini savunmasına fırsat bırakmadan, işini bitirebileceğinden emindi. Üçüncü sa-

niye geçmeden, adam geriye çekilip tekrar özür diledi ve arkasını dönüp gitti. Kızıl Kobra, tam ters yöne yürümeye başlamadan önce, bir süre daha bekledi. Dışarıdan sakin görünüyordu ama aslında öyle gergindi ki beyni durma noktasına gelmişti.

Dolambaçlı bir güzergâh izleyerek, yaklaşık iki saat boyunca şehrin içinde yürüdü. Bütün bu süre boyunca tedbirli davrandı ve herhangi bir tuzağı önceden algılayabilmek için bildiği bütün teknikleri uyguladı. Yine de o adam veya başka biri tarafından takip edildiğine dair hiçbir şey fark etmedi.

Sonunda, bir zamanlar ülkeyi doğu ve batı olarak ikiye ayıran duvarın bulunduğu yere geldi. Şehrin o zamanlardaki halini bilmiyordu. Seksenlerin sonunda Berlin duvarı yıkıldığında, henüz küçük bir çocuktu. Yine de şehrin doğusuna geçtiğinde, Komünizm ve Sovyetler Birliği döneminden kalma eski rejimin varlığını, az da olsa hissetti. İnsanların görünümü müydü, yoksa mimari yapıyla mı ilgiliydi? Belki de bu his, artık sadece turistik bir anlamı olan Checkpoint Charlie'den,* grafiti kaplı duvar parçalarından ve kiralanmaya hazır çok sayıda paslanmış Trabi'den** kaynaklanıyordu.

Sebebi ne olursa olsun, Kızıl Kobra kaldığı üç yıldızlı otele dönmek için Alexanderplatz Meydanı'na yöneldiğinde, kendini –batı bölgesiyle kıyaslandığında– daha çok evindeymiş gibi hissetti.

---

* Checkpoint Charlie: Doğu ve batı olarak bölünen Berlin'de, 1961 ile 1990 yılları arasında, bir bölgeden diğerine geçiş noktası olarak kullanılan yer (ç.n.)

** Trabi: Tam adı Trabant olan ve 1957 ile 1990 yılları arasında üretilen, Doğu Alman yapımı otomobil. (ç.n.)

Üzerinde biriken yağmur damlalarından kurtulmak için otelin girişindeki tentenin altında silkindi. Ana kapıdan otele girdi ve yüzünü kapalı devre televizyon kameralarına göstermemeye dikkat ederek, merdivenlere yöneldi.

Bakışlarında herhangi bir endişeye mahal vermeden, etrafını incelemeye devam ederek, ikinci katın koridorunda yürüdü. Dört kapı ötedeki odadan bir adam çıktığında, Kızıl Kobra kendi odasına varmak üzereydi.

Adamın bir tehdit oluşturmadığını anlaması, birkaç saniyesini aldı. Yine de yürümeye devam edip, odasını ve adamı geride bıraktı. Odasının kapısını tekrar görünceye dek, birkaç defa sola dönerek, kare şeklindeki koridorda dolaştı. Bu defa koridor boştu. Kartını çıkardı ve kapıyı açıp içeri girdi.

İçeriye girer girmez sırt çantasını, şapkasını, ceketini ve botlarını çıkarıp fırlattı, yatağın ucuna oturdu. Aklı, bir sonraki adımının ne olacağıyla ilgili düşüncelerle doluydu.

Dizüstü bilgisayarını aldı ve yatağa oturup, açılmasını bekledi. İşvereniyle iletişim kurmak için kullandığı, gizli konuşma programını açtı. İşverenine, gözetleme yerinin tehlikeye girdiğini, daha fazla gözetleme istiyorlarsa yeni bir yer bulmak için zamana ihtiyacı olacağını ve ortadan kaldırılması gerekebilecek muhtemel bir tehdit bulunduğunu belirten, şifreli bir mesaj yolladı.

Mesajı gönderdikten sonra hemen yanıt alacağını umarak, bilgisayar ekranını seyretmeye başladı. İşveren çevrimiçi değildi, ancak Kızıl Kobra'nın mesajı hakkında bir bildirim almış olmalıydı.

On beş dakika sonra, hâlâ yanıt yoktu.

Kızıl Kobra, yataktan kalkıp, banyoya gitti. Işığı yakıp,

aynadaki görüntüsüne baktı. Omuzlarına inen sarışın peruğunu çıkardı. Tokasını gevşettiğinde, koyu kahverengi, uzun saçları omuzlarına döküldü. Çıkardığı mavi renkli temaslı lenslerinin altından ela renkli gözleri göründü. Sonra elbiselerinden kurtulup, rahatlamak için duş aldı.

Kurulanır kurulanmaz, mesaj var mı diye dizüstü bilgisayarını bir kez daha kontrol etti. Yoktu. Yatağa uzanıp, gözlerini kapadı ve uyumaya başladı.

Kızıl Kobra, iki saat sonra bilgisayarından gelen mesaj alındı uyarısının sesiyle, gözlerini açtı. Derin bir uykudan uyandığı için kendisini sersem gibi hissediyordu. Son birkaç gündür Waldorf Otel'indeki süiti izlerken, vücudu fazlasıyla adrenalin salgılamıştı. Şimdi olağan dışı bir kaygı taşısa da dinlenmek iyi gelmişti.

Yazılanları gördüğünde, canı sıkılarak söylendi. Mesaj basitti. Devam et ve sonraki talimatları bekle.

Ekrana bakıp küfretti, bilgisayarın kapağını hiddetle kapadı. Biraz sonra sakinleşmişti. Ne yapacağını bilmemekten ve talimat altında olmaktan, nefret ediyordu. Öte yandan, yaptığı iş için ödeme yapılıyordu ve tek yeteneği buydu. Talimatları sorgulamanın bir anlamı yoktu. Hayal kırıklığına aldırmayıp, sırada neler olduğunu bekleyip görmeye karar verdi.

Kızıl Kobra, kot pantolon, yüksek topuklu ayakkabılar ve parlak bir bluz giydikten sonra hafif makyaj yapıp, odadan çıktı. Merdivenlerden inerek, otelin barına girdi. Saat 18:00'e yaklaşıyordu ve bar, işten çıkıp içmeye gelenlerle birazdan dolacaktı. Kızıl Kobra iş üzerinde olsa da biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Gizli ve tehlikeli bir işi olmasına rağmen, yabancılarla sohbet etmeye karşı değildi. En

iyi, göz önünde bulunarak gizlenebileceğini biliyordu. Ayrıca çarpıcı güzelliğiyle, istediği yerde ve zamanda dikkatleri üzerine çekebiliyordu.

Kızıl Kobra, barda salınarak yürürken, bakışların kendisine çevrilmesinden hoşnuttu. Yüksek bir bar taburesine oturdu ve genç barmenden sek cin martini istedi. Barmen onu tanımıştı ama ismini bilmiyordu.

Kızıl Kobra, içkisinden bir yudum aldı ve taburesinde dönerek, etrafına baktı. Birkaç erkek, gözlerini hızla kaçırıp önlerindeki içkilere baktılar. Bu iyiydi. Henüz erken olmasına rağmen, daha şimdiden epeyce erkeğin dikkatini çekmişti. Er ya da geç, biri yanına gelecekti. Her zaman böyle olurdu.

Tekrar bara doğru döndü.

Beklediği adam, hiç beklemediği kadar erken geldi.

Birkaç dakika geçmişti ki, "Oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu genizden gelen bir erkek sesi. Kızıl Kobra'nın ana dilinde değil, Almanca konuşmuştu fakat adamın en doğru kelimeleri seçtiğinin farkındaydı.

Yanında duran adama karşılık vermek için yüzünde sıcak ve hafif şehvetli bir gülümsemeyle, başını çevirip baktı.

Zor, daha doğrusu çok zor bir durumdu. Yine de aşina bir yüzün ona baktığını görünce, bir şekilde gülümsemeye devam etmeyi başardı. Karşısındaki adam, Waldorf Oteli'nin süitindeki sıradan giyimli adamdan başkası değildi.

33. BÖLÜM

"Ich spreche nur ein bisschen Deutsch," diye yalan söyledi Kızıl Kobra. *Çok az Almanca konuşabiliyorum.* Bazı kelimeleri kasten kötü telaffuz etmişti.

"Ama İngilizce konuşabiliyorsun, değil mi?" dedi adam. "İçkini sipariş ederken, seni duydum."

Kızıl Kobra, hızlı düşünüp, anında yanıt vermişti. Aslında, İngilizce ve Almanca da dâhil olmak üzere birçok lisanı, akıcı bir şekilde konuşabiliyordu. Bununla birlikte iş üzerindeyken, daima İngilizcesini kullanırdı. En kolay çözüm buydu. Böylece, seyahat ettiği pek çok ülkede karşılaştığı insanlarla, kolayca anlaşabiliyordu. Ayrıca Gürcü, Rus, Slovak ya da bir Sırp'a kıyasla, iş seyahati yapan İngiliz bir kadın, nedense daha sıradan algılanıyor ve dikkat çekmiyordu.

Kızıl Kobra, adamı kandırmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını kavradı ve "Evet, İngilizce konuşabiliyorum," dedi.

"Ama İngiliz değilsin," dedi adam. Belli ki Kızıl Kobra'nın aksanını fark etmişti. "Nerelisin?"

"Pek çok memleketim var."

Adam güldü. "Doğrudur, benim de öyle."

Kızıl Kobra da gülümsedi. Adamın aklında ne tür bir

oyun varsa ona uyup, gerisini oluruna bırakacaktı. Öyle ya, karşısındaki adam kim olursa olsun, tıka basa dolu bir barda üzerine atlayıp, onu boğmaya kalkışmazdı.

"Ne içiyorsun?" diye sordu adam.

Kızıl Kobra, bardağını çalkaladı. "Martini."

"Akşamın bu saatinde Martini, benim için biraz sert olur." Adam barmenden yarım litrelik bira istedi ve içkisi geldiğinde, üçte birini midesine indirdi. Sonra da Kızıl Kobra'nın yanına oturdu.

"Pekâlâ, adın ne bakalım?" diye sordu adam.

"Bana, nasıl istersen hitap edebilirsin."

"Anna desem, nasıl olur?"

Kızıl Kobra, tepkisini gizlemek için elinden geleni yaptı. Her zamanki özgüvenli halini sürdürüp, içinden geçenleri belli etmemeyi başardı. Adamın söylediği ismin, kafasından rastgele uydurduğu bir ad olmadığına emindi.

Ama bunu nasıl bilebiliyordu?

"Tabii ki, eğer istersen," dedi Kızıl Kobra gülümseyerek. "Ben sana ne demeliyim?"

"Bana, Carl diyebilirsin. Carl Logan." Adam elini uzattı ve Kızıl Kobra da bir saniye bile tereddüt etmeden, uzanıp nazikçe adamın elini sıktı.

"Pekâlâ, bütün gece oyun mu oynayacağız Carl?"

"Bütün gece mi? Bu bir teklif mi yoksa? Ama daha tanışalı sadece beş dakika oldu."

"Kendine çok güveniyorsun, öyle değil mi?"

"Saçının bu halini sevdim. Daha doğal görünüyor."

"Gerçekten mi, buna sevindim. Asıl konuya dönmeye ne dersin?"

Logan gülümsedi ve birasından büyük bir yudum daha aldı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Huzurlu bir şekilde içkini yudumlamaya çalışıyordum."

"Berlin'de demek istedim."

"Çalışıyorum."

"Casusluk mu yapıyordun?"

"Casus değilim."

"Ama apartmandaki sendin."

"Hangi apartmandaki?"

"İnkâr etmek için biraz geç kaldın."

Kızıl Kobra, bir süre düşündü. Sonunda, merakı üstün geldi. Neler olup bittiğini öğrenmeliydi. "Gözetleme yapıyordum."

"Seçtiğin yerin konumu çok iyiydi," dedi Logan. "Pelle arasında hiçbir engel yok. Gerçi kaçış yolu mükemmel değildi. Yalnızca merdiven boşluğu ve bir asansör var. Bazı sorunlarla karşılaşmak mümkün."

"Bulabildiğim en iyi yerdi."

"Evet. Ben de aynısını düşündüm. Sanırım bu sayede seni kolayca buldum."

Kızıl Kobra, Logan'ın iğneleyici sözlerinden kaynaklanan öfkesini bastırdı. Soğukkanlı ve sakin olmaya çabalayarak, martinisini yudumladı. "Beni nasıl *buldun*? Bu otelde demek istedim."

Logan hiçbir şey söylemedi, sadece Kızıl Kobra'ya baktı. Kızıl Kobra, kafasını iki yana salladı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Sokakta çarpıştıklarında, adamı öldürse mi yoksa kaçıp gitse mi diye düşünürken o kadar yoğunlaşmıştı ki düştüğü basit tuzağı fark edememişti.

"Nerede?" diye sordu Kızıl Kobra. Logan'ın çarpışma esnasında üzerine yerleştirdiği takip cihazını kastediyordu.

Logan, omuz silkerek sessiz kaldı. Kontrolün kendisinde olduğunu açıkça belli etmesi, Kızıl Kobra'yı daha da öfkelendirdi.

"Gözetlediğin adamın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Logan.

"Hayır," diye yalan söyledi Kızıl Kobra. Gerçi bu, dil pedüz yalan değildi. Yalnızca hedefteki adamın adını ve birkaç ayrıntıyı biliyordu. İşini yapmak için ihtiyaç duyduğu kadarını bilmesi yeterliydi. Daha fazlasını umursamıyordu. "Ben, sadece söylenenleri yaparım. Başka soru sormam."

Logan bir an sustu ve Kızıl Kobra'ya soğuk bir bakış attı. Kadının yanıtının saçma olup olmadığını düşünüyordu. Peki, ne bekliyordu ki? Bildiği her şeyi anında söylemesini mi?

"Igor Gazinsky," dedi Logan. "Bu ismi daha önce duymuş muydun?"

"Hayır."

"Ah, hadi ama. Tanınmış bir kodamandır kendisi. Milyarlarca dolar parası var. Servetini, özelleştirme sırasında Ruslardan çaldığı devlet mallarıyla yaptı. Böyle herifleri bilirsin."

"Onları duydum, evet. Oligarşi elitleri. Onlardan hoşlanmıyor musun?"

"Oligarşi elitlerinden mi? Onlarla pek tanışıklığım olmadı. Doğrusu, tanışmak zorunda kaldıklarımla da tekrar karşılaşmamayı dilerdim. Sen ne düşünüyorsun?"

Kızıl Kobra omuz silkti. "Politikayla ilgilenmiyorum."

"İlgilenmiyor musun? O zaman tekrar soruyorum, Igor Gazinsky'i neden gözetliyorsun?"

"Çünkü bunun için para alıyorum."

"Onu öldürmek mi istiyor musun?"

"Neden böyle bir şey isteyeyim?"

"Çünkü o çok kötü biri."

"Peki, *sen* onu öldürmek ister miydin?"

"Benden henüz böyle bir şey istenmedi."

"Benden de. Şimdilik," dedi Kızıl Kobra.

"Peki, birbirimize nasıl yardım edebiliriz?"

"Beni ne zannediyorsun sen?" Kızıl Kobra, bu soruyu gerçekten merak ettiği için sormuştu.

"Bence sen, tehlikeli ve ölümcülsün. Milyon yıl geçse de arkamı dönmeyeceğim birisin."

Logan'ın sözleri, tuhaf bir şekilde Kızıl Kobra'nın hoşuna gitmişti. "Buna rağmen sana yardım etmemi istiyorsun, öyle mi?"

"Bu tür tehlikeli koşullar altında çalışmaya alışkınım."

"Tam olarak kimin için çalışıyorsun?"

"Önce sen kimin için çalıştığını söyle, sonra da ben söyleyeyim."

"Kendim için çalışıyorum," dedi Kızıl Kobra. "Böylesi daha iyi oluyor."

"Peki, ama Gazinsky'yi tanımadığını söylemedin mi? O halde sana ödeme yapan biri olmalı. Büyük olasılıkla, Gazinsky'ye düşman biri. Kim o?"

"Bunu söylemeyeceğim."

"Tamam. Önce benim başlamama ne dersin? Ben, İngiliz Hükümeti için çalışıyorum."

"Şimdiye kadar yaptığımız sohbeti göz önüne alırsam, bu pek de sürpriz sayılmaz."

"Gizli servisin peşinde olması, seni endişelendirmiyor mu?"

"Peşimde olması mı? Cevabım tabii ki hayır, neden endişelendirsin ki?" Böyle söylemesine rağmen, o anda Kızıl Kobra'nın beyni, bu güç durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak için saatte bin kilometre hızla çalışıyordu. Elbette, birçok ülkeye ait istihbarat örgütlerinin takibinde olduğunu biliyordu. Hatta bazılarından iş aldığı bile olmuştu. Ama hiçbiri onu yakalamayı, en azından yaptığı işle arasında kesin bir bağlantı kurmayı başaramamıştı. Kızıl Kobra'nın şöhreti, kulaktan kulağa yayılan söylentilerle ve hikâyelerle giderek büyümüştü. Bu yüzden böyle bir barda bir ajanla karşı karşıya oturmak... Hiç de iyi değildi.

"Berlin'de ne yaptığımı öğrenmek ister misin?" diye sordu Logan.

"Bunun için can atıyorum. Bana baksana. Ne kadar heyecanlı olduğum, yüzümden anlaşılmıyor mu?"

Logan sırıttı. Kızıl Kobra da kendisini zorlayarak aynı tepkiyi gösterdi.

"Gazinsky hakkında sana neler söylendiğini bilmiyorum. Sanırım verilen talimat, onu önce gözetlemen, sonra da öldürmen."

Kızıl Kobra, umursamazca omuz silkti.

"Dürüst olmak gerekirse, bana uyar," dedi Logan. "Ama şimdilik olmaz. Şu an için onu öldürmene izin veremem."

"*İzin* veremez misin?"

"Evet. Gördüğün gibi, onu korumak için *buradayım*. Berlin'de ona zarar verilmesini önlemek için."

"Onun, kötü biri olduğunu söylemiştin."

"Evet, kötü biridir. Ama bu benim görevim. Gazinsky, yozlaşmış ve iğrenç bir adam. Ne var ki hayat da böyle. Ga-

zinsky, aynı zamanda işverenlerim için değerli biri. Öyle sanıyorum ki senin burada bulunma sebebin de konuyla ilişkili. Adamı ortadan kaldırmak için buradasın."

"Eğer aklından geçen buysa, Moskova için çalışmadığımı belirteyim."

"Evet, biliyorum. Öyle olsaydı, haberim olurdu. Ve muhtemelen burada bu konuşmayı yapmazdık."

"Çok şey bildiğini sanıyorsun, değil mi?"

"Evet. Bazı şeyler hakkında epey bilgim var."

"Öyleyse, neden yardım etmemi istiyorsun?"

"Kuşkusuz bazı becerilerin var da ondan. Her zaman bulunması zor olan yeteneklerin var. Senin gibi biri, benim için faydalı olabilir. Ayrıca kimseye bağlılığının olmadığını biliyorum. Bu, iyi bir şey. İşini, para için yapıyorsun. Bu, daha da iyi bir şey. Seni kimin buraya gönderdiğini söylemeni istiyorum, yoksa zorla öğrenmem gerekecek. Öğrenmek istediğim şeyi söylersen, çekip gitmen için iki misli para veririm."

"Bunu, para için yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Para için değil mi? Harika. O zaman bana kolayca yardım edebilirsin." Logan gülümsedi.

"Gazinsky'yi neden koruyorsun? Ne dolaplar dönüyor?"

"Her şey ortada değil mi? Sen, otel odasını gözetliyorsun. Ben de oranın güvenliğini sağlıyorum. Neler olup bittiğini, neler planlandığını merak etmedin mi?"

"Bir görüşme," dedi Kızıl Kobra. "Bir görüşme gerçekleşecek."

Kızıl Kobra, Logan'ın doğrulamasına gerek kalmadan meseleyi anlamıştı. Suikast için henüz yeşil ışık yakılma-

masının sebebi buydu. Hedefi, sadece Gazinsky değildi. Aynı zamanda onunla görüşecek olan kişiydi.

"Patronum yarın Gazinsky ile görüşecek," dedi Hagan. "Gazinsky bir köstebek. Şu anda bizim için çalışıyor. Bu yüzden, onu öldürmene göz yumamam. En azından bildiklerini öğrenene kadar buna izin veremem."

34. BÖLÜM

Kızıl Kobra, gözlerini Logan'dan başka bir yöne çevirdi ve martininin kalanını bitirdi. Sonra bir tane daha söyledi. Logan, barmene bir tane de kendisine vermesini işaret etti.

"Ben de martiniyi deneyeyim," dedi Logan.

Barmen içecekleri hazırlarken, Logan ve Kızıl Kobra sessizce oturdular. Derken Kızıl Kobra, Logan'a baktı. Logan da başını çevirip gülümsedi. Kızıl Kobra, Logan'ın hiç de fena görünmediğini kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Yeşil gözleri, barın ışıklarıyla parlıyordu. Yüzünde, güçlü ve sağlam bir ifade vardı. Kendisine güvendiği aşikârdı ve bu da çekiciliğini arttırıyordu. Bununla birlikte, Kızıl Kobra adamın gözlerine baktığında, tuhaf bir hisse kapılıyordu. Orada hiçbir şey göremiyordu. Ne bir duygu, ne de bir heyecan belirtisi vardı.

Dakikalar önce Kızıl Kobra'yı tarif etmek için kullandığı 'ölümcül' ve 'tehlikeli' kelimeleri, onun için de geçerliydi. Ama bu durum Kızıl Kobra'yı zerre kadar endişelendirmiyordu nedense.

Öyle ya da böyle, heyecanlı bir oyun olacaktı.

Barmen içeceklerini getirip, yeni gelen birkaç kişiye hizmet etmek için yanlarından ayrıldığında, "Patronun Gazinsky ile görüşecek, sonra ne olacak?" diye sordu Kızıl Kobra.

"Bunu, görüşmeden sonra öğrenmiş olacağım."

"Gazinsky'yi korumaya devam edecek misin?"

"Bilmiyorum. Ancak durum değişene kadar, ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Aklından geçeni yapmam gerekebilir."

"Evet, bu da bir ihtimal. Ama henüz senden böyle bir şey istenmedi, haksız mıyım?"

"Haklısın."

"O halde, işvereninin kim olduğunu bana söyleyecek misin?"

"Hayır."

"İyi ama ben sana söyleyeyim, sen de bana diye anlaşmış mıydık?"

"Bana güvenebileceğini söylemedim hiçbir zaman."

Logan tekrar gülümsedi. Öncekinden daha çapkın bir gülümsemeydi. "Haklısın, bunu demedin. O zaman, ben de başka bir yöntemle öğrenmek zorunda kalacağım."

"Deneyebilirsin."

İkisi de içkilerinden birer yudum aldılar.

"Ekleyeceğin başka bir şey var mı?" diye sordu Logan.

"Ne demek istiyorsun?"

"Görevin hakkında? Berlin'de bulunman hakkında?"

"Yok."

"Pekâlâ. Görünüşe göre, gecenin sonuna geldik."

"Gecenin sonuna mı?"

"Elimdeki bütün kartları açtım. Söyleyeceğin başka bir şey yoksa..."

"Hayır yok."

Logan, martini kadehini yukarı kaldırdı. Kızıl Kobra da kendisininkini kaldırıp, Logan'ın kadehiyle tokuşturdu.

"Şerefe," dedi Logan.

"Zum wohl."

Beş kadeh martiniden sonra, ikinci katın koridorunda, Kızıl Kobra'nın odasına doğru sersemlemiş bir halde yürüyorlardı. Oyalanarak ilerlerken, Kızıl Kobra, Logan'ı inceledi. Topuklu ayakkabılarına rağmen, Logan kendisinden yaklaşık beş santim daha uzundu. Gömleğinin karın kısmına bakınca, kilolu olmadığı belli oluyordu. Bununla birlikte, kas yığını diye adlandırılabilecek bir erkek değildi, yalnızca formda ve kuvvetli görünüyordu. Boyuna ve vücut yapısına bakınca, en az doksan kilo olduğunu tahmin etti, yani kendisinden neredeyse iki katı daha ağırdı. Fiziksel olarak, o gece tavlamak isteyeceği tipte bir erkekti. Ne var ki Logan'ın istihbarat ajanı olduğu gerçeği –ki bu, aynı zamanda onu muhtemel bir düşman haline getiriyordu– içinde bulundukları durumun gerilimini artırıyordu.

Ona ne yapacağına, henüz karar vermemişti. Barda, herkesin ortasında öldüremezdi. Peki ya kapalı kapıların ardında?

Kızıl Kobra, odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Logan, bir adım arkasındaydı. Adam, kapıyı yavaşça iterek kapadı. Kızıl Kobra'nın sırtı dönükken, Logan onu kolundan tuttu ve döndürdü. Sonra da kendisine çekti. Hareketleri düşmanca değildi. Aklında başka bir şey olduğu belliydi.

Ne var ki Kızıl Kobra, dönerken dizini kaldırmış ve uzanıp ayak bileğindeki çakının sapını yakalamıştı. Logan onu kendine çekince, Kızıl Kobra çakıyı adamın boynuna dayadı.

---

* (Almanca) Sağlığa (ç.n.)

İkisi de donakaldı. Birbirlerinin gözlerine, kararlı bir ifadeyle bakıyorlardı. Kızıl Kobra nefes nefese kalmış ve gerilmişti. Doğrusu biraz da endişeliydi. Logan ise sakindi, yüzünde bilindik bir ifade vardı.

"Ben de ne zaman yapacaksın diye merak ediyordum," dedi Logan.

Kızıl Kobra, yanıt vermedi. Onu gerçekten öldürmek istiyor muydu?

Beş saniye daha geçti. Kızıl Kobra, kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Logan'a o kadar yakındı ki sakin ve düzenli kalp çarpıntılarını duyumsayabiliyordu.

Birkaç saniye sonra kendi kalbi de Logan'ınki gibi sakinleşti.

Çakı, hâlâ Logan'ın boynunun üst kısmına, kirli sakallı derisine dayanmış haldeydi. Logan öne doğru eğilerek, bıçağı boynuna biraz bastırdı. Kızıl Kobra, kıpırdamadı. Logan, daha da bastırdı. Sonunda, çakı derisini kesti ve bir damla kan boynundan süzülerek gömleğinin yakasını kirletti. Kızıl Kobra, çakıyı biraz geri çekti. Logan da doğrularak, dudaklarını büzdü. Kızıl Kobra, çakıyı bastırmaktan vazgeçip, hafifçe geri çekildi.

Ve sonra, Kızıl Kobra'nın nasıl olduğunu anlayamadığı bir şey yaşandı. Logan'ın hamlesi çok hızlıydı. Kızıl Kobra, kolundan omzuna ve boynuna doğru yayılan bir acı hissetti. Avucunu açmak zorunda kaldı. İstemsiz bir hareketti. Çakının sapını ne kadar sıkı tuttuğunun bir anlamı yoktu, artık onu kavrayamazdı. Logan, sinirlerinden birinin üzerine basınç uyguluyordu. Bu durumda, Kızıl Kobra için yapacak başka bir şey kalmamıştı.

Çakı yere düşerken Logan, Kızıl Kobra'nın kolunu

bükülü. Kadının kollarından biri, arkasına doğru kıvrılmıştı. Logan, sol kolunu Kızıl Kobra'nın diğer koluna dolayarak, onu da hareketsiz hale getirdi.

Logan'ın gücüne karşı koyamazdı. Tabii eğer kolunun kırılmasını göze alamıyorsa.

Belki de bunu yapmalıydı.

Logan'ın yüzü, Kızıl Kobra'nın boynunun arkasına dokunuyordu. Kızıl Kobra, soluklarını duyuyor, tenine değen sıcak nefesini hissedebiliyordu.

Logan, Kızıl Kobra'nın kulağına fısıldadı. "Bunu bir daha denersen, seni öldürürüm."

Birkaç saniye sonra, hafifçe boynundan öptü. Kızıl Kobra'nın tüyleri diken diken oldu ve hoş bir ürperti hissetti.

"Bu bir vaat mi?" dedi Kızıl Kobra gülümseyerek.

Logan, kadını serbest bıraktı. Kızıl Kobra, adama doğru döndü ve bir an için heyecanlanmış görünen gözlerine baktı. Sonra da uzanıp, ince dudaklarıyla Logan'ı öptü.

35. BÖLÜM

Kızıl Kobra, ertesi sabah çalan telefonunun sesiyle uyandı. Gözlerini açıp, komodinin üzerindeki telefona baktı. Uzanıp aldı ve kapağını açıp kulağına tuttu.

"Mesaj kutunu kontrol et," dedi bir ses ve arama sonlandı.

Telefonu kapadı ve yatağın diğer tarafına göz attı. Boştu.

Kahretsin.

Zihni neler olduğunu idrak edince, hemen yataktan fırladı. Çıplak olduğunu fark etti ve yüzünü buruşturdu. Başının, külçe gibi ağır olduğunu hissetti. Televizyonun yanındaki saat, dokuzu gösteriyordu.

Dün gece neler yaşanmıştı? Logan'la odada olduğunu hatırlıyordu. Onu öpmüştü. Sonra birlikte olmuşlardı. Sonra... Sonrasını hatırlamıyordu. Zihni boşalmış gibiydi. Birbirlerinin kollarında uyuduysalar bile, en ufak bir şey anımsamıyordu. Logan'ın sessizce çıkıp gittiğini de hatırlamıyordu. Acaba bütün gece boyunca odada mı kalmıştı? Hiçbir fikri yoktu.

Tuhaf bir durumdu. O kadar sarhoş olduğunu sanmıyordu, ancak belki de alkolle yorgunluk bir araya gelince, bu duruma düşmüştü.

Carl Logan'ın içkisine uyuşturucu bir ilaç katıp katmadığını da sorguladı.

Kafasındaki soruları görmezden gelerek, hemen dizüstü bilgisayarına uzandı. Bilgisayarın kapağına yerleştirdiği gizli mühür, yerinde duruyordu. Kapağı açıp bilgisayarı çalıştırdı ve bilgisayarın verilerine girdi. Bir önceki günün öğleden sonrasından itibaren kullanıldığına dair herhangi bir kayıt yoktu. Demek ki Logan, bilgisayarı gizlice kurcalamamıştı. İçi rahatladı.

Birden telefonu aklına geldi. Yatağa gidip, telefonu aldı. Cep telefonu kullanırken, daima dikkatli olmuştu. Elinden geldiğince, geçmiş aramaları ve mesajları silerdi. Telefonda bir şeyler kalmış olabileceğine dair, kısa süreli bir panik yaşadı. Durumun böyle olmadığını anlaması birkaç saniyesini aldı.

Rahat bir nefes aldıktan sonra, sırt çantasının içini araştırdı. Ardından, az sayıdaki diğer kişisel eşyasını kontrol etti. Kaybolan bir şey yoktu. Hiçbir şey yerinden oynamış ya da kurcalanmış gibi görünmüyordu.

Neler oluyordu böyle? Logan, neden sıvışıp gitmişti?

Hayatında ilk defa, küçük düştüğünü hissetti. Yoksa kendinden utanmış mıydı? Kullanılıp atılmış gibi hissediyordu. Oysa ardı ardına martinileri mideye indirirken, Logan'a karşı iplerin elinde olduğunu, onunla oyun oynadığını düşünmüştü.

Yoksa tam tersi bir durum mu söz konusuydu?

Kafasına en çok takılan mesele, onu en fazla endişelendiren şeydi. Logan, bardayken ona Anna diye hitap etmişti. O anda çok şaşırmış ancak bunun üzerinde fazla durmamıştı. Şimdiyse bu durum, zihnini epey meşgul ediyordu.

Kızıl Kobra ve geçmişi hakkında, Carl Logan neler biliyor olabilirdi?

Konuşma portali nihayet açıldığında, Kızıl Kobra gelen mesajı kontrol etti. Yine kısa ve şifreliydi. Fakat anlamı açıktı. Gazinsky'yi gözetlemeyi sürdürecek ve Logan'ın dediği gibi, İngiliz İstihbaratından Charles McCabe adındaki adamla yapılacak toplantının gerçekleşmesini bekleyecekti. Sonra da toplantı esnasında odadakilerin hepsini öldürecekti. Bu da, eğer orada bulunursa, Logan'ın da öleceği anlamına geliyordu.

Mesaj, keyfini yerine getirmişti çünkü aptal yerine konulmaktan hoşlanmıyordu.

Kızıl Kobra, verilen görevi teyit etmek için bir mesaj yolladı. Sonra da aldığı ve gönderdiği mesajları silerek, bilgisayarı kapadı. Sırt çantasını alıp, kumaşını incelemeye başladı. Önceki gün Logan'ın takip cihazı yerleştirmiş olabileceği en basit yer çantasıydı.

Küçük takip cihazını birkaç dakika içinde buldu. Cihaz, ufacık bir leke büyüklüğündeydi. Bir tarafı, herhangi bir yere kolayca tutunabilsin diye yapışkanlıydı. Cep kapaklarından birinin altında tutturulmuştu. Zararsız bir görünümü vardı. Kızıl Kobra, budala gibi görünmesine neden olsa da, Logan'ın cihazı yerleştirmek için yaptığını takdir etmekten kendini alamadı.

Ama yine de bunu onun yanına bırakmayacaktı.

Duş alıp giyindikten sonra, alev kırmızısı renginde bir peruk ve zümrüt yeşili kontakt lensler taktı. Ardından Berlin sokaklarında yürümeye başladı. Gününü, apartman dairesinde gözetleme yaparak geçirmeyi planlamamış olsa da, sırt çantasını yanına almıştı. Öyleyse amacı neydi? Lo-

gan, gözetleme yerinden haberdardı artık. Büyük olasılıkla, Gazinsky ve McCabe arasındaki buluşma gerçekleşene kadar oraya bir adam yerleştirmişti. Şayet gözetlemeye devam edecekse, yeni bir yer bulması gerekiyordu.

Gel gör ki söylemesi kolaydı. Önceki daireyi bulması, arkasında iz bırakmamak için gerekli bütün belgeleri ve sözleşmeleri ayarlayıp işleri yoluna koyması, günlerini almıştı. Şimdi hepsini tekrar yapmak için zamanı yoktu.

Bu yüzden, daha kestirme bir çözüm bulmalıydı.

Yaklaşık bir saat sonra, Kızıl Kobra, Waldorf Astoria Oteli'nin lüks lobisinde yürümekteydi. Hizmet etmeye hevesli pek çok personeli geçip, bir otel müşterisinin peşinden asansöre doğru yöneldi. Ellili yaşlardaki adam odasının kartını küçük bir ekrana gösterince, asansörün yalnızca aktif kartlarla çalıştığını anladı. Adam, beşinci katın butonuna bastı. Kızıl Kobra, adama dikkat çekici bir biçimde baktı ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

"On beş, lütfen," dedi Kızıl Kobra adamın İngilizce anladığını varsayarak.

Adam, gülümseyerek karşılık verdi ve kartını ekrana ikinci kez gösterdikten sonra on beş numaraya bastığında, butonun ışığı yandı. Kızıl Kobra, beşinci kata geldiklerinde adama teşekkür etti. Adam, asansörden çıkmadan önce ona bir kez daha baktı. Ne yani, sırf asansör düğmesine bastı diye onunla birlikte odasına gitmesini mi bekliyordu? Kızıl Kobra, adamı umursamadı. Saniyeler içinde, tekrar yükselmeye başladı.

Planı neydi? Öncelikle Gazinsky'nin odasına girmek zorundaydı. İstendiği gibi, herkesi öldürecekti. Ancak işi bitirmek için, Charles McCabe ile bugün yapılacak gö-

rüşmeyi bekleyecek hali yoktu. Odada şu anda kim varsa hepsini öldürecek, ardından da gelecekleri ortadan kaldıracaktı.

Asansörden inince, karşısına çıkan fırsat nedeniyle gülümsedi. Temizlik görevlisinin servis arabası, bulunduğu yerden iki kapı ötedeydi.

Kızıl Kobra, kimsenin onu görmediğinden emin olmak için etrafını kolaçan ederek ilerledi. Koridorun en uzak ucunda, kapalı devre televizyon kamerası olduğunu fark etti. Şapka taktığı başını önüne eğdiğinden, kameranın yüzünü net olarak kaydetmesi mümkün olmayacaktı. Ayrıca, böylesine büyük bir binayı canlı yayın ekranından sürekli izleyerek gözetleyen birileri olduğundan şüpheliydi. Bu nedenle, kimsenin dikkatini çekmeden planladığı şeyi gerçekleştirme ihtimali vardı.

Kızıl Kobra, görevlinin temizlediği büyük odanın kapsısına ulaştığında, koridoru bir kez daha kolaçan etti. Kimsenin bulunmadığını görünce, hoşnut bir halde odaya girdi ve kapıyı çabucak kapadı. Kapının kapanma sesi, o sırada salonun ortasındaki kahve masasının tozunu olan görevlinin dikkatini çekmişti. Yüzündeki ifade, başının belada olduğunu anladığını gösteriyordu.

Kızıl Kobra, taş kesilen kadına doğru ok gibi fırlayarak üzerine atladı.

Üç dakika sonra, üstünde görevlinin mavi beyaz elbisesi bulunan Kızıl Kobra, belinde personel kapı kartı asılı olarak, otelin koridoruna çıktı. Kendi kıyafetlerini içine koyduğu sırt çantasını, servis arabasının alt kısmındaki örtünün altına gizlemişti. Aracı, Gazinsky'nin odasına doğru itmeye başladı.

Kartını, süitin kapısındaki yuvaya yerleştirdi. Kırmızı ışık yeşile dönünce, kilidin de açıldığını duydu. Bir elini, kapı kulpuna koydu. Diğer elini yumruk yapıp, üç kez nazikçe vurarak kapıyı çaldı.

*"Hauswirtschafts,"** diye seslenerek kapı kolunu aşağı bastırdı ve kapıyı açtı.

Kızıl Kobra, odanın içinde iki adım attı. Kapı kendiliğinden, arkasından kapandı. Kızıl Kobra olduğu yerde durdu. Daha fazla ilerlemesine gerek yoktu. Son birkaç gün içinde, bu odayı otuz saatten fazla gözetlemişti. Odanın planını, kanepelerin ve çekmecelerin, dolapların ve yatağın yerini, hatta Gazinsky ile karısının eşyalarını nereye koyduklarını dahi biliyordu. Dolayısıyla odanın boşaltıldığını anlamak, Kızıl Kobra için hiç de zor değildi.

Gazinsky buradan ayrılmıştı.

* (Almanca) Oda hizmeti (ç.n.)

36. BÖLÜM

Kızıl Kobra, paniğe kapılmadı. Bunun, hiçbir faydası olmazdı. Süit odadan çıktı ve sırt çantasını alıp, servis arabasıyla koridorda ilerledi. Dakikalar önce çıktığı odanın kapısını açıp tekrar içeri girdi ve kapıyı kapadı. Temizlik görevlisi kadın, bileklerine bağlanan sabahlığın kuşağını çözmek için yerde telaşla debelenip duruyordu. Çığlık atmaya çalışıyordu ancak hırıltıdan başka ses duyulmuyordu, ağzına tıkılan bez parçası sesinin çıkmasını engelliyordu. Şimdilik bir yere gitmesi mümkün değildi.

Kızıl Kobra, üzerindeki görevli elbisesini çıkardı, sırt çantasını açtı ve hızlıca kendi kıyafetlerini tekrar giydi.

"Üzgünüm," dedi yerdeki kadına bakarak. Kapıyı açıp, personel kartını kullanarak çalıştıracağı asansöre yöneldi.

Zemin katta asansörden inince, çıkış kapısına yöneldi. Personel kartını bir çöp kutusuna atıp, çabucak kapıya yürüdü. Bir an önce temiz havaya çıkıp, bir sonraki adımına karar vermek istiyordu.

Plan yapma çabası, birkaç saniye sonra çok tanıdık bir ses duymasıyla bölündü.

"Günaydın," dedi Carl Logan.

Kızıl Kobra, Logan'ın şen şakrak ve alaycı ses tonun-

dan rahatsız oldu ama onu görmezden gelerek sokakta yürümeye başladı.

"Tam bir bukalemunsun, öyle değil mi?" dedi Logan, Kızıl Kobra'nın bir ya da iki adım gerisindeydi. Kadın, durmadan yoluna devam etti. "Sarışın, esmer, kızıl... Gerçek halinin hangisi olduğunu nasıl hatırlayabiliyorsun?"

"Eminim sen de kılık değiştiriyorsundur."

"Haklısın. Bu, işimizin bir parçası."

"Kaçınılmaz bir mecburiyet."

"Dün gece, iyi vakit geçirdim."

Kızıl Kobra durdu. İçinde köpüren öfkeyi ustaca gizleyerek, döndü. Logan da durup, kadının yüzüne baktı.

"Hoşça kal bile demedin."

"Uyuyordun. Çok huzurlu görünüyordun."

"Uyumak mı? Baygın haldeydim. Oldukça kötü bir bahane. Özellikle de bir kadınla birlikte olmak için ona ilaç veriyorsan."

"Sana ilaç falan vermedim. Sarhoştun. Belki de bir dahaki sefere o kadar içmemelisin."

"Bir dahaki sefere mi?"

"Lafın gelişi öyle dedim."

"Bir an için, iyi biri olduğunu ve beni tanımak istediğini sanmıştım."

"Seninle güzel vakit geçirdiğimi inkâr etmiyorum."

"Evet. Eminim öyledir."

"Eee, şimdi ne olacak?"

"Ne söylememi beklediğinden, emin değilim."

"Gazinsky'yi taşımak zorundaydık. Artık burası onun için güvenli değildi."

Kızıl Kobra, tekrar yürümeye başladı. Kırmızı ışık yan-

masına rağmen, bir kez bile yola bakmadan karşıya geçti. Arabanın biri, acı bir fren sesiyle durdu ve öfkeli sürücü kornaya asıldı. Kızıl Kobra, hiçbir tepki vermedi.

Logan, Kızıl Kobra'nın yanında yürümeye devam etti. Kadın, Kaiser Wilhelm Anıt Kilisesi'nin kalıntıları boyunca uzanan geniş kaldırımda ilerledi. Hasarlı çan kulesi sivri bir diş gibi gökyüzüne uzanan kilise, savaş mağduru Berlin'in mahvolan geçmişine ait silinmez bir hatıraydı.

"Beni alt ettin," dedi Kızıl Kobra. "Beni yendin. Hadi artık, herkes kendine evine."

"Aklından geçenin bu olmadığını biliyorum."

"Bu maskaralığa neden bir son vermiyorsun?"

"Çünkü senden hoşlandım."

"*Hoşlanmak mı?* Bunu sen mi söylüyorsun? Böyle duyguların olabileceği hiç aklıma gelmemişti."

Kızıl Kobra, sohbet etmeyi pek beceremeyen biri olduğunun farkındaydı. Ancak nedense, o anda içinden geçenleri, hiç istemediği kadar Logan'a anlatmak istiyordu.

"Bu, beni nasıl gördüğünle ilgili bir şey," dedi Logan. "Senden hoşlanmamın nedeni tam olarak..."

"Göğüslerim mi?"

"Göğüslerin fena değil. Hatta doğrusunu söylemek gerekirse, çok güzel. Ama ben daha çok, mesleki bir konuyu kast ediyordum."

"Gurur duydum."

"Buradan," dedi Logan, Tiergarten'ın girişlerinden birini göstererek.

"Neden?" diye sordu Kızıl Kobra. Şüphe içindeki aklı, Logan'ın nasıl bir iş çevirdiğini çözmeye çalışıyordu.

Logan durdu ve ellerini yukarı kaldırdı. "Seni tuzağa

çekiyor falan değilim. Yalnızca sokakta konuşmaktansa, bir yere oturmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Hayır," dedi Kızıl Kobra. "Rahatça kaybolabileceğim sokakları tercih ederim."

"Haklısın," dedi Logan ve yürümeye devam etti. "Ama bu işin sonunda, tuzağa düşeceksin. Fark etmiş olmalısın."

"Kim bana tuzak kuruyormuş?"

"İşverenin, Ruslarla birlikte hareket ediyor, yani SVR* için çalışıyor. Sana tuzak kuruyorlar. Sen Gazinsky'yi ortadan kaldırınca, onlar da seni öldürecek. Göz göre göre seni yarı yolda bırakacaklar."

Kızıl Kobra'nın Logan'ın sözlerini kavraması, birkaç dakikadan fazla sürdü. Duyduklarına inandığını kabul etmeliydi. Zaten işverenine tamamen güvenmiyordu. Böyle bir meslekte, bu mümkün değildi. Babası, kimseye tamamen güvenmemesi gerektiğini, yıllar boyunca ona aşılamıştı.

Asıl mesele, kime daha fazla güveneceğine karar verebilmekti. Kimi seçecekti? Gazinsky'yi öldürmesi için iki milyon dolar teklif eden adamı mı? Yoksa Carl Logan'ı mı?

"Eğer söylediklerin doğruysa ve bana tuzak kuruyorlarsa bile, bununla kendim başa çıkabilirim."

"Söylediklerim kesinlikle doğru. Dünkü sohbetimizde, bunu anlatmak istemiştim."

"Hangi kısmında?"

"Birlikte çalışabiliriz demiştim. Ücretini yine alırsın. Ama bu işi bırakman gerekiyor. Gazinsky'yi bize bırak."

"Beni öldürürler."

"Bunu her hâlükârda deneyecekler."

---

* SVR: Rusya Federasyonu Dış İstihbarat Servisi (ç.n.)

"Bana tuzak kurduklarını nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında çok şey biliyorum, Anna."

"Adımın Anna olduğunu da nereden çıkarıyorsun?"

"Sana başka bir şekilde hitap etmemi mi tercih edersin? Mesela, Kızıl Kobra nasıl?"

Logan'ın sözleri Kızıl Kobra'yı ürpertse de yüzü ifadesizdi.

"Bana, nasıl istersen öyle seslenebilirsin," dedi Kızıl Kobra. "Bu, beni tanıdığın anlamına gelmez."

"Nasıl istersen. Daha önce de söylemiştim. Gazinsky'yi ya da McCabe'i öldürmene izin vermeyeceğim. Eğer peşimizden gelirsen, seni öldürürüm. Bir an bile tereddüt etmem."

"Şayet beni durdurmaya çalışırsan, ben de seni öldürürüm. Gördüğün üzere, ikimiz de maço adamlar gibi saçma sapan sözler edebiliyoruz."

Kızıl Kobra durdu ve metal bir banka oturdu. Arabalarla ve bisikletlerle dolu, yoğun bir kavşağın yakınındaydılar. Birkaç metre ötelerinde, koşuşturan bir kalabalık mevcuttu. Kızıl Kobra, konuşmayı bırakıp, hızlı bir şekilde kaçması gerekirse, kolayca kalabalığın arasına karışabileceğini düşündü. Burası, onun için, büyük parkın ortasından daha güvenli bir yerdi.

"Söylediğin çok makul ama Gazinsky gibi aşağılık bir herif için her şeyi riske atmaya değer mi?" diye sordu Logan.

"Peki, sen onun için hayatını riske atar mısın?"

"Hayır. Ancak Gazinsky'den çok daha önemli şeyler söz konusu. Biz, senin çalıştığın adamın peşindeyiz. Potanin adlı birinin."

Kızıl Kobra, sessiz kaldı. Logan'ın Kızıl Kobra hakkında bildikleri, belli ki kadının onun hakkında bildiklerinden daha fazlaydı. Ve bu durum onu endişelendiriyordu. Her geçen saniye, seçenekleri daha da azalıyordu. Bunlardan biri, Logan'ı hemen oracıkta öldürmekti. Pek çok açıdan, kötü bir seçenek olmadığını düşünüyordu. En azından, kaçıp her şeye yeniden başlayabilecekti.

Ama sonra ne olurdu? Listeye gereksiz yere yeni düşmanlar ekleyerek, kendisi için daha fazla soruna neden olacaktı. Ayrıca Logan'ın onunla bu şekilde konuşması, fazlasıyla merakını uyandırıyordu. Gerçekten kendisini bir tehdit olarak görmüyor muydu?

"Potanin mi? Bu ismi daha önce hiç duymadım," dedi Kızıl Kobra.

"Yalan söylüyorsun. İsmini duydun. Aslında kimin için çalıştığını bilip bilmemen, başka bir mesele. Ancak ben aptal değilim. Bu işlerin nasıl döndüğünü bilirim. Müşteriler, komisyoncular, aracılar, güvenli kasalar."

"Adamını adını daha önce hiç duymadığını söyledim."

"Şimdi de adam mı oldu?"

"Sadece bir tahmin."

"Hayır. Yine yalan söylüyorsun. Sana bir soru sormama izin ver. Potanin'e güveniyor musun?"

"Ben kimseye güvenmem."

"Hayatta kalmak için güzel bir felsefe. Ama artık numara yapmayı bırakmalısın. Ona gönderdiğin mesajları buldum."

Kızıl Kobra, Logan'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme fark edince, sinirlendi.

"Dün gece," dedi Logan. "Sen uyuyordun. Ben de sıkılmıştım."

"Bilgisayarımda mı?" diye sordu Kızıl Kobra, aklından hızla geçen düşüncelerle. "Sanmıyorum. Cihazı kontrol ettim."

"Neyi kontrol ettin? Bilgisayarı açmak zorunda kalmadan, tüm sabit diskin kopyalanabileceğini biliyor muydun? Buna, imajını alma denir. Böylece kopyasını çoğaltabilirsin. Nasıl yapılacağını biliyorsan, çok kolaydır."

"Aptal değilim. Nasıl yapıldığını biliyorum."

"Pekâlâ. O halde, sabit diskin üzerine yeni bir bilgi yazılmadığı sürece, silinen verileri bir araya getirebileceğimizi de biliyorsundur."

"Elindeki sabit diskin doğrusu olup olmadığına bağlıdır."

Logan güldü. "Haklısın, evet. Pasifik Okyanusu'nun ortasındaki bir sunucu kanalıyla bir mesaj gönderdiğinde, bu mesaja ulaşmak isteyenlerin küçük bir sorunu vardır. Ama her sorunun bir çözümü bulunabilir. Ve bizim de bunu yapmak için yeterli kaynaklarımız mevcut. Sabit diskindeki veriler, bize en azından ziyaret ettiğin internet adreslerini göstermiş oldu. Silinen bir internet önbelleğini bir araya getirmek, çok da zor bir iş değil. Bunu yaptıktan sonra, geriye bu mesajların gönderildiği sunucuyu bulmak ve mesajları kurtarmak kaldı. Biraz daha çalışınca, sorunu çözdük."

Kızıl Kobra, Logan'ın sözleri üzerinde kafa yoruyordu. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. En azından teorik olarak akla yatkındı. Ama Logan ve birlikte çalıştığı kişiler, bütün bunları birkaç saat içinde başarmış olabilirler

miydi? Öncelikle Logan'ın bilgisayarın imajını alabilmesi için ekipmana ihtiyacı vardı. Oysa bardayken yanında taşıdığı hiçbir şey yoktu. O anda birden aklına yatakta çıplak halde yatarken, odadaki üçüncü bir kişinin bilgisayarındaki verileri çaldığı düşüncesi gelince yanaklarının kızardığını hissetti.

Ama bütün bunlar doğru olsa bile, bu kadar kısa bir süre içinde bilgisayarındaki bütün verileri gözden geçirip birleştirmeleri mümkün müydü? Mümkünse bile, bu kadar çabuk ana sunucuyu nasıl bulup da erişim sağlamışlar, şifreli mesajları kurtarıp çözebilmişler ve Potanin'in kullanıcı hesabına ulaşabilmişlerdi?

Kızıl Kobra, bu numarayı yutmayacaktı. Logan, Potanin'i başka bir kaynaktan öğrenmiş olmalıydı. Tek mantıklı açıklama buydu. Logan'ın sözleri, Kızıl Kobra'yı küçük düşürmek ve hata yaptığını düşünmesini sağlamak içindi.

Ne yazık ki Logan'ın söylediklerinin zırvadan ibaret olması, Kızıl Kobra'nın içinde bulunduğu durumun risklerini azaltmıyordu. Logan, Kızıl Kobra ve şimdiki görevi hakkında, görmezden gelemeyeceği bilgilere sahipti.

"Potanin'in SVR ile çalıştığını biliyor musun?"

"Hayır."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır, etmiyor," diyerek yalan söyledi Kızıl Kobra. Doğrusu, Moskova'ya sadık insanlardan nefret ediyordu. Babasına yapılanlardan sonra, tiksintisi asla geçmeyecekti. "O benim işverenim. Önemli olan da bu."

"Dün gece, farklı bir şey söylemiştin."

"Söylemişimdir belki."

"Tamam, müsaadenle kartlarımı açayım. Seni incit-

mek istemiyorum, Anna. Nedenini bilmiyorum ama zarar verilmeyi hak etmediğini düşünüyorum. Kendini, hayal ettiğinden çok daha zor bir durumda buldun. Bu olay, hasımlarından birini öldürmek isteyen zengin bir adamla ilgili değil. Birbirlerine karşı kirli bir savaş sürdüren hükümetlerin meselesi. Ve istisnasız olarak, bu savaştaki herkesin basit bir piyondan farkı yok. Hepimizi rahatça gözden çıkarabilirler. Özellikle de seni."

"Sen de mi aynı durumdasın?"

"Evet, ben de öyleyim."

"O zaman sen neden kaçıp gitmiyorsun?"

"Senden kaçıp gitmeni istemiyorum."

"Bu göreve ve Potanin'e sırtımı dönersem, kaçıp gitmekten başka seçeneğim kalmaz."

"Hayır. Kalıp savaşabilirsin."

"Seninle birlikte mi?"

"Evet. Gazinsky'yi unut. O, daha büyüklerine ulaşmamız için bir aracı sadece. Birlikte, Potanin'in peşine düşebiliriz."

"Peki ya sonra?"

"Sonra, endişelenmek için bir nedenin kalmayacak. Peşine düşecek köpek sürülerinden kurtulmanın tek yolunun bu olduğunu söylüyorum sadece."

Logan meseleyi bu şekilde ortaya koyduğunda, Kızıl Kobra nasıl bir yol izlemesi gerektiğini artık görebilmişti. En tehlikesiz seçenek buydu. Ne Gazinsky, ne de Potanin onun için bir şey ifade ediyordu. Kendi güvenliği daha önemliydi.

"Tamam," dedi Kızıl Kobra. "Sana yardım edeceğim."

37. BÖLÜM

Günümüz

Ryker, Eva'nın verdiği adrese doğru, kıvrımlı köy yolunda ilerliyordu. Eva, Cardo hakkında bilgisi olduğunu söylemişti. Ryker, bunu öğrenmek zorundaydı.

Hiç şüphesiz, müfettişin ölümü sürpriz olmuştu. Sadece nasıl öldürüldüğü değil, neden öldürüldüğü de bir muammaydı. Ryker'ın, Kozlov'un Rus ya da Güreü mafyasına karıştığı hakkındaki düşüncesi, giderek güçleniyordu. Walker ise, bilerek ya da zorla, yeraltı dünyasına bulaşmış olmalıydı. Acaba Cardo da bir parçası mıydı? Eğer öyleyse Ryker'ın büyük bir sorunu var demekti. Şöyle ki, şayet çetenin eli polisin içine kadar uzanabiliyorsa, Ryker tam olarak kime güvenebileceğini bilemezdi.

Güvenemeyeceği kişilerden biri de, birazdan görüşeceği Eva'ydı. Tuzak kurmuş olması ihtimaline karşı, kendisini hazırlamıştı.

En önemli soru hâlâ şuydu; bütün bunların, Kızıl Kobra'nın dönüşüyle ne gibi bir bağlantısı vardı? Kızıl Kobra neden Cardo'yu öldürmüştü? Ve niçin Walker'ı ortadan kaldırmak istemişti?

Ryker arabayı kullanırken, Winter'ı aradı.

"Müfettiş Cardo öldürüldü," diye konuşmaya başladı Ryker, yönetici telefonu açtığında.

"Duydum."

"Burada olup bitenlerden haberin yok sanıyordum."

"Haberim yoktu. Ancak Kim Walker soruşturmasına bağlı bir polisin öldürülmesi, dilden dile yayılacak bir olay."

"Kozlov hakkında neler buldun?"

"Fazla bir şey yok. Kayıtları temiz. Herhangi bir takip listesinde yok."

"Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Neden?"

"Burada gördüklerimden sonra Kozlov'un dürüst bir adam olduğuna inanmak güç. İş ortağının karısı öldürüldü. Peşimden gönderilen iki adamı düşün. Ayrıca kızının bebek bakıcısı, Gürcü bir Vor."

"Gürcü mü? Sence bu..."

"Olabilir. Bütün bunlar, bir şekilde Kızıl Kobra ile bağlantılı. Öyle veya böyle her şey beni, mafyanın bu karmaşaya dâhil olduğunu düşünmeye yönlendiriyor."

"Ciddi misin?"

"Kesinlikle. Rus mu, Gürcü mü ya da her ikisi mi olduğundan emin değilim. Yalnızca bölge polisinde değil de ulusal polis örgütünde de adamları varsa, o zaman niçin Kozlov'dan hiç şüphelenilmediğini anlamak çok da zor olmaz."

"Pekâlâ. Endülüs'te faaliyet gösteren Rus, Gürcü ya da başka bir suç çetesiyle bağlantısı var mı diye, Kozlov'u araştırmaya devam edeceğim."

"Birazdan kızıyla görüşeceğim."

"Kızıyla mı?" diye sordu Winter, imalı bir sesle.

"Düşündüğün gibi bir şey değil."

"Umarım öyledir. Bugünlerde birlikte takılıyorsunuz, doğru mu?"

"Evet, doğru." Ryker, geri arama fırsatını kaçırdığı Lisa'yı hatırlayınca, elinde olmadan suçluluk duygusuna kapıldı.

"Paketi aldın mı?"

"Evet, teşekkürler." Ryker elini, Colt M1911 yarı otomatik tabancayı koyduğu belindeki şişkinliğe doğru uzattı. Winter, silah teslimatını çabucak ayarlamıştı. Ryker'ın silahı ve beraberindeki üç şarjör mermiyi almak için, kısa süreliğine yoldan ayrılması gerekmişti. Silah eski modeldi, muhtemelen Ryker'la aynı yaştaydı fakat iyi durumdaydı.

"Emaneti özenli kullan. Orada Rambo'luk yapasın diye sana yetki vermiyorum. Bu silah, ölüm kalım durumlarında kullanman için verildi. Başka bir şey için değil. Silahını üzerinde taşıman yasal olmadığından, yerel polisle başın belaya girebilir, böyle bir durumda ben ya da bir başkası seni tekrar hapisten çıkaramayabiliriz."

Ryker, Winter'ın uyarısını anlamıştı. Resmi bir JIA ajanı olsaydı bile, aynı uyarı geçerli olurdu. JIA'nın yapısının gizli olmasının nedenlerinden biri de, yapılan operasyon ters gittiğinde veya böyle bir ihtiyaç duyulduğunda, her şeyi kolayca inkâr edebilmeleri içindi.

"Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi, Ryker?"

Ryker, Winter'ın söylediklerini duyunca, dişlerini gıcırdattı. "Evet, anladım."

"Gayet iyi. Kozlov hakkında herhangi bir şey bulursam, seni haberdar ederim."

"Teşekkürler."

Ryker, aramayı sonlandırdı. Lisa'ya telefon etti ama cevap alamadı. İyi olduğuna dair, mesaj yolladı.

Bir saat sonra, arabasını Ronda kasabasının yamacındaki küçük parka doğru çevirdi. Sarı çakıl taşlı yol boyunca ilerlemeye devam etti ve arabasını, keçiboynuzu ağaçlarının gölgesine park etti.

Bütün yol boyunca klimayı en son kademede çalıştırmış olmasına rağmen, kızgın güneşin nüfuz edemediği ağaç gölgesi onun için ferahlatıcı oldu. Ryker, Ronda'ya ulaşmak için iç bölgeyi dolaşmıştı ve serin deniz esintisini arkasında bıraktığı her kilometrede, sıcaklık giderek yükselmişti. Arabanın kontrol panelindeki termometre otuz dokuz dereceyi gösteriyordu. Ryker arabanın kapısını açar açmaz, sıcak bir esintinin cildini yaladığını hissetti ve buna alışması birkaç saniye sürdü.

Çok geçmeden, on metre kadar ilerideki Eva'yı fark etti ve takatini kesen iklim koşulu zihninden silindi. Eva, Marbella'dan yaptığı yolculuk sırasında üzerini kaplayan sarı toz nedeniyle artık parlamayan siyah bir SUV'un arka tarafında, ayakta bekliyordu.

Dar bir yaz elbisesi giymiş, bir gün öncekiyle aynı model güneş gözlüğü ve omuzlarını gölgeleyen büyük bir şapka takmıştı. Baştan çıkarıcı bir biçimde kıvırtarak, Ryker'a doğru yürüdü. Ryker, gördüklerinden etkilenmemişti. Eva, üçkâğıtçının biriydi, görünüşü insanları ayartmaya ve kandırmaya yönelikti. Ne var ki ne kadar denerse denesin, Ryker bu tuzağa düşmeyecekti.

"Yalnız mısın?" dedi Ryker. "Bugün refakatçin yok mu?"

"Şimdilik yalnızım," dedi Eva.

Ryker, cevaptaki belirsizliği aklının bir köşesine not etti. Sergei'e ya da başkasına ait bir iz yoktu. Ama buraya kadar tek başına geldiğine inanmakta zorlanıyordu.

"Ne hakkında konuşacağız?"

Eva gülümsedi. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Park boyunca, yan yana yürüdüler. Ağaçların bittiği yere ilerlerken, Ryker güneş nedeniyle gözlerini kısmak zorunda kaldı. Metal bir korkuluğun yanına kadar geldiler. Korkuluğun ötesinde, aşağıdaki vadiye doğru uzanan dik bir uçurum vardı.

"İnanılmaz bir manzara, değil mi?" dedi Eva. "İnsanların neden buraya yerleştiklerini anlamak hiç de zor değil."

"Evet," dedi Ryker duygusuz bir şekilde.

Vadinin ve ötesindeki manzaranın muhteşem olduğunu itiraf etmeliydi. Üzerinde bulundukları yüksek konumdan, kilometrelerce uzaktaki dağların ve tepelerin kuşattığı çiftlikleri ve zeytin bahçelerini rahatça görebiliyorlardı. Bütün manzara, acımasız güneşin sarı ve turuncu ışıklarıyla kavruluyordu.

"Buraya ilk yerleşen Keltler'di," dedi Eva tekrar yürümeye başladıklarında. "Belki de senin atalarındı."

"Belki de."

"Ancak uzun sürmedi. Çok geçmeden Romalılar burayı ele geçirdi. Sonra Sueviler*, daha sonra da Vizigotlar**.

* Sueviler: Günümüzün kuzeydoğu Almanya'sında yaşamış eski bir halktır. Roma İmparatorluğu'nun yıkılışından sonra İspanya'ya gidip, bir krallık kurmuşlardır. (ç.n.)

** Vizigotlar: Büyük bir Cermen kabilesi olan Gotların en büyük iki kolundan biridir. (ç.n.)

Nihayetinde Araplar burayı fethetti. Bu şehrin inanılmaz bir tarihi var. Yüzyıllar boyunca o kadar çok kültür çatışması yaşanmış ki."

Ryker, Eva'yı anlamakta zorlanıyordu. Tek derdi erkekleri baştan çıkarmak olan bir kadın değildi. Fazlasıyla zeki ve karmaşık bir kişiliği vardı. Bununla birlikte Ryker, Eva'nın gerçek niyetinin ne olduğunu bilmiyordu. Öylesine hızlı karakter değiştirebiliyor, şehvetli bir kadınken sevimli birine dönüşüyor, gevezeyken suskun oluveriyordu ki sanki aklını kaçırmış biri gibi görünüyordu.

"Neden buradayız?" diye sordu Ryker. Hissettiği rahatsızlık, sesinden anlaşılıyordu.

"Birazdan anlayacaksın."

Kasabayı ikiye bölen derin bir geçidin üzerindeki taş köprüye gelene kadar, sessizce sokaklardan geçerek yürüdüler. Kasaba, dikkat çekecek şekilde, kanyonun iki yakasına kurulmuştu ve evler, her an uçurumdan aşağı yuvarlanacakmış gibi görünüyordu.

Ryker, köprüden geçerlerken aşağıdaki uçuruma göz gezdirdi. En azından yüz metre derinliğindeki kanyonun çeperlerini kaplayan kayalar, devasa bir canavarın açtığı ağzına bakıyormuşsun gibi hissettiriyordu.

"El Tajo Kanyonu," dedi Eva.

"Etkileyici," dedi Ryker, kendine engel olamayarak.

"Ernest Hemingway bu kasaba hakkında yazmıştı," dedi Eva. "Herhalde ismini daha önce duymuşsundur," diye ekledi Ryker'dan bir yorum gelmeyince.

"Evet, duymuştum."

"Kitaplarından birinde, kasaba halkının faşizm sempatizanlarını uçurumdan atarak öldürdüğü bir sahne var.

Birçok kişi, bu bölümün Ronda'da gördüğü gerçek olaylarla ilgili olduğuna inanıyor."

Ryker, Eva'nın bahsettiği kitabı iyi biliyordu. *Çanlar Kimin İçin Çalıyor*. Ryker aşağıya doğru baktığında, atılmak üzere oraya doğru sürüklenen insanların korku dolu bakışlarını hayal edebiliyordu.

"Beni buraya tarih dersi vermek için mi getirdin?" diye sordu Ryker.

"Hayır. Ama ilgini çekeceğini düşünmüştüm. Daha önce de söylemiştim; bu bölgeye tutkuyla bağlıyım. Tutkumu paylaşmayı severim."

"Pekâlâ, oyun oynamayı bırakalım artık. Müfettiş Cardo hakkında konuşmak istediğini söylemiştin. Bildiğin gibi o öldü."

Eva, hayıflandı. "Evet, duydum." Ryker'ın gözlerine bakmakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

"O zaman şunu sormama izin ver. *Neden* öldürüldüğünü biliyor musun?"

Henüz hiçbir yanıt vermediği halde, Eva'nın gözlerindeki parıltı Ryker'a bir şeyler bildiğini anlatıyordu.

38. BÖLÜM

Yürümeye devam ederken, Eva sessiz kaldı. Kadının amacıyla ilgili Ryker'ın aklındaki şüpheler her geçen saniye artsa da, ne açıklayacağını öğrenme arzusu daha ağır basıyordu. Gerçekten, Müfettiş Cardo cinayeti hakkında bildiklerini paylaşmak için mi Ryker'la görüşmek istemişti? Ryker'ın beklentisi bu yöndeydi. Eva'nın, sırf babası yüzünden, kendini karanlık ve tehlikeli bir dünyaya kaptırdığını, şimdi de çıkış yolu aradığını düşünmek çok da mantıksız değildi.

Bununla birlikte, Eva'nın Ryker'ı pusuya sürüklemesi de aynı şekilde mümkündü.

Ryker'ın emin olduğu tek şey vardı. Artık bir silahı bulunduğu için mutluydu.

Kasaba arenasının arka girişinde durdular.

"Boğa güreşi mi?" diye sordu Ryker. "Tahmin edeyim, biraz daha kültür edinmemi istiyorsun."

"Günün bu saatinde boğa güreşi olmaz. Hava çok sıcak. Ama sana etrafı göstermek istedim. Belki böylece sen de aşağılık bir herif gibi davranmaktan vazgeçersin."

Eva, gerçekten anlaşılması zor biriydi. Ryker, Eva'nın ailesiyle bağlantılı bir cinayet soruşturmasının ortasındayken, kadın Endülüs tarihi hakkında sohbet etmek istiyordu.

"Babamın nasıl bir pisliğe bulaştığını düşünürsen aş şün, ben böyle bir şeyin içinde değilim," dedi Eva hırçın sesle. "Gerçekten değilim. Ben bunu istemedim."

"Olabilir. Ancak gerçekten yardım etmek istiyorsan, oyun oynamayı bırakıp, bildiklerini bana anlatmalısın."

"O kadar kolay değil."

"Niçin?"

"Ne gibi sonuçları olabileceğini görmüyor musun?"

"Cardo'yu mu kastediyorsun?"

Eva, birkaç saniye boyunca Ryker'a baktı. Ryker, ne kadar incinebilir olduğunu gözlerinde gördü. Belki de bu kaçamak, gerçek bir yardım çığlığıydı.

Eva'nın duyguları yatıştığında, gözlerindeki ifade de aniden kayboluverdi. "Hadi, sana etrafı göstereyim."

Kapıdaki güvenlik görevlisi, Eva'ya gülümsedi ve geçmeleri için kenara çekildi. Arenanın oturaklarına varmadan önce, dar koridorlarda yürüdüler. Ryker kuşku içinde olmasına rağmen, arenaya baktığında hayran kalmaktan kendini alamadı. Burası tam da görmeyi istediği Antik Roma'daki gladyatörlerin amfiteatrlarına benziyordu. Ortada parlak sarı kumla kaplı bir alan, direklerle desteklenmiş kiremit kaplı çatı ve yukarıya doğru yükselen geniş balkonlar bulunuyordu.

"Anladın mı?" dedi Eva sıcak bir gülümsemeyle. "Görülmeye değer olduğunu söylemiştim."

Ryker, arenanın ortasına baktı. Birkaç delikanlı vardı, matadorlar gibi dar ve pullarla süslenmiş kıyafetler giymişlerdi. Ayrıca iki adam daha mevcuttu. Biri, bağırarak talimatlar veriyordu. Diğeriyse, uç kısmına boynuzlar bağlanarak boğaya benzetilmeye çalışılmış ahşap bir el arabasının yanında dikilmiş bekliyordu.

"Yerel boğa güreşi okulunun öğrencileri," dedi Eva, sanki Ryker bunu sormuş gibi. Merdiven boşluğundan geçip, taş tribünlerin gölgesine oturmuşlardı. "Genellikle, çiftliklerdeki okullarda eğitim alırlar. Arada sırada buraya gelip, arenanın içinde olmanın nasıl bir his olduğunu tecrübe etmeleri için onlara özel bir eğitim ayarlarım."

"Bunu sen mi ayarladın?"

Eva omuz silkti. "Babamın bir arkadaşı, bu arenanın ve bölgedeki boğaların yetiştirildiği çiftliklerden birkaçının sahibidir."

Ryker öfkelenmeye başlamıştı ama bir şey söylemedi.

"İnsanlara yardım etmeyi severim," dedi Eva.

Bunu ne kadar çok söylerse, insanlara yardım etmeyi sevdiğine kendini o kadar ikna edebilecekmiş gibi görünüyordu.

"Peki, baban ya da *arkadaşları*? Onlar da insanlara yardım etmeyi severler mi?"

"İyi şeyler yapıyorlar. Bölge için çok para kazanıyorlar."

"Evet. Neticede her şey paraya bakıyor."

Ryker, genç matadorlardan birinin gruptan ayrıldığını fark etti. Genç matador, kendini hazırlamak için derin nefesler alıyordu. El arabasının başındaki adam, delikanlıya yer bırakmak için kenara çekildi. Genç, uzun bir sopayla tutturulmuş kırmızı renkli bezi indirdi. Diğer elinde de sahte mızrak vardı.

Birkaç saniye sonra adam, arkasında dalga dalga yükselen toz bulutuyla, boğa görevi gören arabayı genç matadorun üzerine doğru sürmeye başladı. Genç matador ayakta bekliyordu, omurgası bir dansçı gibi dimdikti, ne

kollarında, ne bacaklarında, ne de gövdesinde en küçük bir hareket vardı. Görünüşe göre sahte boğa, delikanlıyı ekin gibi biçecekti. Ryker, hiç farkında olmadan nefesini tuttu.

Genç matador, son anda kenara çekildi ve yukarıya kaldırdığı mızrağı, yanından hızla geçmekte olan el arabasının tepesine doğru salladı. Ne yazık ki çok geç kalmıştı. Arabanın tekerleği, bacağına çarptı ve onu havaya doğru fırlattı. Delikanlının iki büklüm bir halde düştüğü yerden, toz bulutu havalandı. Arkadaşlarından biri, iyi olup olmadığına bakmak için koştu. Öğretmense, genç matadorun hatası nedeniyle bağırmakla yetindi.

"Zor bir eğitim," dedi Ryker.

"Elbette. Bir matador, hayatını riske atmaya hazır olmalıdır."

"Hayvanlarla da çalışıyorlar mı?"

"Çalışırlar. Ama boğalarla değil. Her güreş boğası, sadece bir kez müsabakaya çıkar. O da arenada olur."

Ryker'ın kaşları, şaşkınlıkla yukarıya kalktı.

"Boğalar, yaklaşık iki yaşlarındayken, *tienta* yani saldırganlıklarının test edilmesi için gönderilir. Bazıları dövüş için seçilir. Geriye kalanların bir kısmı üretim için ayrılır, bir bölümü de eti için kesilir. Güreş için seçilenler, dövüşecekleri güne kadar kendilerine meydan okuyan bir insanla asla karşı karşıya gelmezler. Öte yandan anne boğalar, en saldırgan boğaları doğuracakları belirlemek amacıyla, düzenli olarak matadorlarla test edilirler. Bir boğanın dövüşme içgüdüsünün, annesinden geldiği söylenir."

"Bütün bunlar, boğalar için pek de eğlenceli sayılmaz, öyle değil mi?" dedi Ryker. "En iyileri, yani güreş için seçilenler, en çok acı çekenlerdir."

"Aslında boğalara, bütün hayatları boyunca çok iyi bakılır. Bazı insanlar boğa güreşini sevmez. Acımasızca olduğunu söylerler. Bence dünyada, boğa güreşinden çok daha fazla acımasızlık var. Bu geleneğe hayranım. Matadorların aldıkları eğitimi ve insanları eğlendirmek için hayatlarını ortaya koymalarını, takdir ediyorum. Eğer canlı bir boğa güreşi görmüş olsaydın, eminim sen de hayran kalırdın. Bu sadece bir spor değil, aynı zamanda bir sanat biçimi."

Eva konuşurken, sıradaki genç, arabanın karşısındaki yerini almıştı. Bu defaki, araba hızla yanında geçerken, çok daha iyi bir şekilde parmak uçları üzerinde döndü ve mızrağıyla arabaya sert bir darbe indirdi. Ryker, genç matadorun hareketlerindeki kendine güvenden ve dengesinden etkilendiğini kabullenmek zorunda kaldı. Diğer öğrencilerden alkış koptu.

"Onları görmek ister misin?" diye sordu Eva.

"Neleri?"

"Boğaları. Çoktandır buradalar. Bugünün ilerleyen saatlerinde, boğa güreşi yapılacak."

"Konumuza dönmeyi tercih ederim. Cardo'ya."

Eva, Ryker'ın sözlerine aldırmadı ve ayağa kalktı. Ryker, öfkesi burnunda olduğu halde, onu takip etti. Giderek daha fazla sinirlenmesine rağmen, dikkatli ve tedbirli olmaya çalışıyordu. Eva'yı izlerken, herhangi bir tuzağa karşı gözünü dört açmaya devam etti.

Merdiven boşluğuna geri döndüler ve daha önce girdikleri yerden sola saptılar. Birkaç koridor geçtikten sonra hayvanların bekleme bölgesine vardılar. Büyük çukurun tam ortasından ve yukarısından geçen dar bir yürüyüş yolu, altındaysa kapıları kapanmış ağıllar vardı. Ortam,

idrar ve dışkı kokuyordu. Saldırgan boğalar burunlarından soluyor, etrafa tosluyor, çıkardıkları sesler taş duvarlar arasında yankılanıyordu.

Ryker, çukurun kenarına gelip, aşağıdaki zavallı hayvanlardan birine baktı. Boğa çok iriydi, Ryker'ın hayal ettiğinden daha büyüktü. Onunla meydanda karşı karşıya gelmeyi kesinlikle istemezdi. Bundan daha da kötüsü, herhalde bir ağılın içine düşmek olurdu...

Ryker, giderek kuşkulanmaya başlamıştı. Doğruldu ve içgüdüsel olarak, kemerindeki tabancaya dokundu.

"Olağanüstü değil mi?" dedi Eva. "Dövüşten önce birkaç kişi buraya gelip, bağırarak ve sopayla dürterek hayvanları sinirlendirecek."

"Ölmeden önceki son aşağılanma."

"Hâlâ ikna olmadın değil mi?"

"Hayır, olmadım. Bence yeterince gezdik artık. Konuşmak istediğini söylemiştin."

"Her şeye burnunu sokarak, tehlikeye giriyorsun," dedi Eva. Beklenmedik ve açık sözlü ifadesi Ryker'ı şaşırttı.

"Benim için kim tehlike oluşturuyor?"

"Sorun ben değilim. Babam da değil. Biz iyi bir aileyiz."

"Eva, iyi adamlarla kötüleri birbirinden ayırt edebilecek kadar uzunca süredir böyle işlerin içindeyim. Sense gençsin ve aşırı duygusalsın ama eminim iyi bir kalbin var. Bana öyle geliyor ki söylediklerinden daha fazlasını biliyorsun. Babanın kimin için çalıştığı, Kim Walker'ın ve Müfettiş Cardo'nun neden öldürüldüğü hakkında ne biliyorsan, bana anlatmalısın"

"Mesele de bu zaten. Cardo'nun ölümü, gerçekten büyük bir sürprizdi."

"Neden?"

"Sana duyduklarımı söyledim. Bunlar benim sözlerim değildi. Keşke hiçbir şey bilmeseydim."

"Tehlikede olduğuma ilişkin söylediklerin, umurumda değil. Bana bildiklerini anlat."

"Cardo, kirli bir polisti."

"Tahmin etmiştim."

"Uzun zamandır öyleydi."

"Onun gibi başkaları da olduğuna eminim."

"Olabilir. Ama onun ölümü, herkesi şaşırttı. O... Biliyorsun."

"Cardo, mafya tarafından öldürülmedi. Sanırım, bunu kastettin."

"Mafya. Bu kelimeden nefret ediyorum. Ama haklısın. Cardo mafyaya sadıktı. Onlar için önemli biriydi. Öldüğünü duyunca, babamın arkadaşları paniğe kapıldılar. Sadece Cardo'yu kimin ve neden öldürdüğünü bilmedikleri için değil, katilin öğrendikleri nedeniyle de panik halindeler. Asıl önemlisiyse, sıradakinin kim olduğu."

"Sana basit bir soru sorabilir miyim, Eva?"

"Olur."

"Kim Walker'ın neden öldürüldüğünü biliyor musun?"

"Evet," dedi Eva ayaklarına bakarak. "Hayır. Demek istediğim, tam olarak bilmiyorum. Ancak bir şeyler duydum."

"Anlat bana."

Eva cevap vermeye fırsat bulamadan, koridorun yirmi metre kadar ilerisinde ortaya çıkan iki gölge Ryker'ın dikkatini çekti. Biri, uzun boylu ve kısa saçlıydı; yüzü solgun-

du ve ifadesi sertti. Belirgin biçimde daha iri görünmesi dışında, Slavlara has yüz özellikleriyle Sergei'e benziyordu. Diğeriyse, iki gün önce Ryker'ın şantiyede yere serdiği asker tıraşlı adamdı.

Hiçbir açıklamaya gerek kalmadan, Ryker adamların niyetini anlamıştı.

Tuzağın, er ya da geç ortaya çıkmasını bekliyordu.

"Bunu ben tertiplemedim," dedi Eva. Şaşkınlığı gerçek gibi görünüyordu.

Eva'nın parmağı olsun ya da olmasın, şu an için bunun hiçbir önemi yoktu. Adamlar, Eva ya da onunla bağlantılı biri nedeniyle buradaydılar. Ryker, adamlara baktı. Yüksek geçit boyunca dikkatlice yaklaşıyorlardı. Ryker, fark ettirmeden arkasına baktı. Mekânın tenha bir yer olduğu barizdi.

Ryker, adamların ellerine göz attı. Sanki ona yardımcı olmak istercesine, iki adam da siyah tabancasını gösterdi.

Peter Winter çok açık konuşmuştu; Ryker, kemerindeki Colt'u yalnızca ölüm kalım durumlarında kullanabilirdi. Ryker'ın kanaatine göre, tam da öyle bir durumdu.

39. BÖLÜM

Ryker, adamlar için kolay bir hedef konumundaydı. Silahı yanında olsa da, vurulmadan önce iki atış yapacak kadar zamanı yoktu. Bununla birlikte, Eva'nın onların hedefi olmadığı kesindi. Hâlihazırdaki durumu göz önüne alınca Eva, Ryker'ın tek seçeneği gibi görünüyordu.

Slav olan silahını kaldırırken Ryker, Eva'nın arkasına geçti ve onu asker tıraşlının üzerine doğru itti. Eva'nın şapkası havalanarak, çukura düştü. Eva'ya çarpınca, adamın dikkati bir an için dağılmıştı. Ryker'ın ihtiyacı olan da buydu. Yere çömelip ileriye doğru atılırken, Colt'u kemerinden çıkardı ve iki el ateş etti. Kasıtlı olarak aşağıyı hedeflemişti, mecbur kalmadıkça birinin hayatına son vermek istemezdi. Mermiler Slav'a isabet etti; biri uyluğuna, diğeri de dizinin tam ortasına saplandı. Adam yere yığılırken, çığlık attı.

Ryker, asker tıraşlı olan adama doğru fırlarken, iki atış daha yaptı. İkisi de isabetsizdi ama yakın dövüş, hasmını alt etmek için daha iyi bir seçenekti. Ryker asker tıraşlı adama çarptığında, ardı ardına silah sesleri duyuldu fakat bütün mermiler dört bir yana dağıldı. Ryker adamı çukura yuvarlayınca, silah sesleri de kesildi.

Çukurdaki öfkeli boğa, homurdanarak düşen adamın üzerine yürüdü. Asker tıraşlı adam, yardım çığlığı attı ama

hayvan onu metal kapıya öyle şiddetli bir şekilde savurdu ki titreşimler duvarlar arasında yankılanıp, Ryker'a kadar geldi.

Ryker, başını ağılların olduğu yerden kaldırıp, çabucak etrafını kolaçan etti. Bir sonraki adımını planlayacakken, başka bir silah sesi ona bu fırsatı tanımadı. Mermi Ryker'ın ayağının yanındaki metal bir oluktan sekerken, etrafa kıvılcımlar saçıldı. Ryker refleks olarak eğildi ve kimin ateş ettiğini görmek için çevresine bakındı. İki adam da artık oyun dışı kaldığından, ateş etmiş olamazlardı. Eva ise yumak gibi yere uzanmıştı.

Mermi, Ryker ve Eva'nın geldikleri yönden ateşlenmiş olabilirdi. Dolayısıyla Ryker, bir an bile tereddüt etmeden, iki adamın geldiği tarafa doğru ilerledi.

Çok geçmeden, kendini arenanın terasında buldu. Oturakları geçip, diğer çıkışa doğru aceleyle ilerlerken, iki silah sesi daha duyuldu ve mermiler tribünlere isabet etti. Silah sesleri kapalı alanda daha fazla duyulmuş ve stadyumda saniyelerce yankılanmıştı.

Ryker oturakların arasından çıktığında, öğrenci grubuyla öğretmenleri derse ara vermiş, yüzlerinde korku ifadeleriyle yere çömelmişlerdi. Ryker, arkasına bakmaya kalkışmadı. Ama arenanın ortasındakilerin soluk soluğa konuştuklarını duyunca, silahlı adamın gizlendiği yerden çıktığını anladı.

Bir el daha ateş edildi. Ryker, tam o anda bir sonraki merdiven boşluğuna atlamıştı. Mermi, yüzünün yanından geçip duvara isabet ederken, etrafa toz ve taş parçaları dağıldı. Ryker, hemen gözlerini sildi ve mağara gibi görünen koridora yöneldi.

Asıl ve bekleme bölgesinden oluşan koridorda, ateş [illegible] alt edebilmek için yeteneklerini kullanabilecekleri[illegible] emindi. Asıl sorun, arenadaki insanlardı. Sadece [illegible] ateş altında kalabileceklerinden değil, aynı zamanda [illegible] gitme ihtimalleri olduğu için. Bu nedenle Ryker'ın [illegible] güvenli seçeneği, hâlâ vakti varken kaçıp gitmekti.

Nihayet bir çıkışa ulaşana dek, koridorların dolambaçlı yollarında içgüdülerini kullanarak, zikzaklar çizip [illegible]du. Karşısına çıkan kapı kapalıydı ama ortasında bir [illegible] vardı. Ryker, sürgüyü çekti ve dikkatlice güneşin altına çıktı.

Silahını pantolonunun kemerine sokup, üzerini gömleğiyle örterken, rahat bir nefes aldı. Sonra da hızlı adımlarla arenadan uzaklaşmaya başladı. Sokakta olduğu için [illegible] fazlasıyla dikkat çekerdi.

Birkaç metrede bir, arkasını kontrol ediyordu. Çok geçmeden, hâlâ açık duran kapıdan iki adamın çıktığını gördü. Ayrıntılı bir şekilde tanımlayabilmek için fazla uzaktaydılar ancak onlar da Ryker'ın gittiği tarafa yönelmişlerdi. Silah taşıyormuş gibi görünmüyorlardı fakat gizlice ellerinde silahlarla sokakta dolaşacak kadar aptal değillerdi.

Ryker, aşağıdaki kanyonun üzerine kurulmuş bir diğer köprü olan Puento Nuevo'nun üzerinden geçmeye başladı. Köprünün sonuna yaklaşırken, aşağıdaki gözetleme noktasına kadar uzanan taş bir merdiven gördü. Oradaki dar bir yol da uçurumun kenarına kadar gidiyordu. Aklına bir fikir geldi.

Belki de adamları oraya çekebilirdi...

Ryker, merdivenlerden indi. En sona gelince, köprü-

nun kalın taş duvarına yaslandı. Kendini iyice geri çekerek, beklemeye başladı. Çabuk olmalıydı. Orası sessiz olsa da kasaba, tazlasıyla işlek bir yerdi. Arkasından gelenleri uçuruma yuvarlarken, civardan geçen biri tarafından görülmek istemezdi.

Merdivenlerden inen iki kişinin ayak seslerini duydu Ryker, saldırmaya hazırlandı. Aniden bir kadınla, bir erkek karşısına çıkınca, hızla geri çekildi. Merdivenden inen çift, kol kola yürümeye devam etti.

Ryker, birkaç dakika daha bekledi. Adamlardan iz yoktu. Derken, yukarıdan bir ses duyuldu. Polis sireniydi. Eğer iki saldırgan hâlâ kaçmadıysa, artık kesinlikle toz olurlardı.

Ryker'ın yapması gereken de buydu.

İki dakikadan az bir süre içinde arabasına binip, klimayı sonuna kadar açmış ve Ronda'dan ayrılmak üzere, sahile doğru yola çıkmıştı.

40. BÖLÜM

Ryker, Costa del Sol'a doğru dağlık yolda ilerlerken, algılarını açık tutmayı sürdürdü. Ronda'dan ayrılırken, Eva'nın arabası hâlâ orada duruyordu. Ancak onu ya da iki adamı görmemişti. Dikiz aynasından baktığında, sakin yolda Eva'nın ya da başka birinin aracını görmedi. Kendisini kovalayan bir polis arabasının olmayışı da iyiydi.

Hiçbir zarar görmeden, oradan uzaklaşmayı başarmıştı. Yine de hayal kırıklığına uğramıştı ve öfkeliydi. Hayal kırıklığına uğramıştı çünkü boğa güreşi hakkındaki bazı gereksiz detayları saymazsa, Endülüs'te neler olup bittiği hakkında hiçbir şey öğrenememişti. Öfkeliydi çünkü birileri ona zarar vermeye kalkışmıştı. Eva, Kozlov ve Walker; bunlardan biri veya birkaçı, Ryker'ı öldürmek üzere bir tuzak hazırlamıştı. Bu, Ryker'ın sineye çekebileceği bir şey değildi.

Ryker, bir kez daha Winter'a telefon etti.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu JIA yöneticisi.

"Şunu kadarını söyleyeyim; Kozlov ailesiyle irtibata geçmem, ikinci kez silahlı adamlar tarafından takip edilmeme sebep oldu."

"Lütfen yine nezarete atıldığını söyleme."

"Hayır, bu defa yakamı kurtardım."

"Peki, silahlı adamlar ne durumda?"

"Hiçbirini öldürmedim."

"Bana çok inandırıcı gelmedi. Neyse, gezintin sonucunda neler öğrendin?"

Ryker, Winter'a olanları anlattı. Eva'yla yaptığı görüşmeyi, iki adamın gelişini, Ryker'ın üçüncü adamdan kaçmadan önce asker tıraşlı ve Slav kökenli adamla yaptığı mücadeleyi... Winter, hiçbir yorumda bulunmadan onu dinledi.

"Rus mafyası, bir şekilde Kim Walker cinayetiyle bağlantılıymış gibi görünüyor," diye ekledi Ryker.

"Nasıl bir bağlantı varmış?"

"Henüz bilmiyorum. Fakat şu anda en güvendikleri rüşvetçi polis öldürüldüğü için paniğe kapılmış haldeler."

"Cardo'yu mu kast ediyorsun?"

"Evet."

"Mafyanın Kızıl Kobra'dan haberi var mı?"

"Bilmiyorum. Sende ne var ne yok?"

"Siber saldırının izini sürdük. İnanmayacaksın ama saldırı, Miguel Ramos adında biri tarafından yapılmış."

"Bir İspanyol mu? Bunu beklemiyordum."

"Doğru, beklediğini sanmıyorum ama hepsi bu değil. Miguel Ramos, sadece on beş yaşında bir öğrenci. Malaga'nın merkezinde, annesi ve büyükannesiyle birlikte yaşıyor."

Ryker'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bilgisayar korsanının bir profesyonel ve bunun, gördüğün en karmaşık siber saldırı olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet, doğru. Günümüzdeki çocuklar böyle işte."

"Bundan kimin haberi var?"

"Sadece ikimizin."

"Güzel. Şimdilik aramızda bir sır olarak kalabilir mi? Cardo, rüşvet alıyordu. Onun gibi başkaları var mı, bilmiyorum."

"Bu bilgiyi başkalarıyla paylaşmam için hiçbir neden yok. Orada, güvenebileceğim tek kişi sensin."

"Teşekkürler. Bana adresini verirsen, onu ziyaret edebilirim."

"Ona iyi davran, Ryker. Hacker grubunun bir parçası da olsa, o daha bir çocuk ve elebaşı olduğunu sanmıyorum. Biri onu kullanıyor."

"Fazla üzerine gitmem, merak etme. Ama kendini biraz daha sıkıntı çekmeye hazırlamalısın."

"Neden bahsediyorsun?"

"Nezaketi bir kenara bırakmalıyız. Artık iş ciddiye bindi."

Ryker, Winter'ın daha fazla soru sormasına veya söylediklerine itiraz etmesine fırsat bırakmadan, aramayı sonlandırdı.

Casa de las Rosas'ın bahçe kapısında durduğunda, hava kararmak üzereydi. Dışarıda, bir polis arabası duruyordu. El feneri bulunan silahlı iki polis memuru, nöbet tutuyordu. Biri, Ryker'ın arabasının yanına geldi. Ryker, camı indirdi.

"James Ryker. Dedektif Green ile birlikteyim."

Polis memuru, hiçbir şey söylemeden interkomun yanında dikilen meslektaşının yanına gitti.

Birkaç dakika sonra, kapı açıldı ve memurlar kenara çekildiler. Ryker, arabayla içeri girip, Green'in aracının

yanına park etti. Başka bir polis memuru da evin önünde dikiliyordu. Ryker yaklaştığında, kapı açıldı ve Green göründü. Görevli memur, yoldan çekildi.

"Demek ki iyi korunmak için çok zengin olmak gerekiyormuş," dedi Ryker, Green'e bakarak.

"Para her şeyi sağlar."

"Her şeyi değil. Neredeler?"

"Oturma odasında."

Oturma odasının önünde, nöbet tutan iki polis memuru daha vardı.

"Kapıyı açın," dedi Ryker polislere doğru. İkisi de soru sorarcasına birbirine baktı.

"Kilitli," dedi Green. Ryker'ın önüne geçerek engel oluşturdu. "Biraz sakin ol, tamam mı? Burada, altı tane silahlı polis var. Düşüncesizce davranmayı bırak."

"Ben sakinim."

"İyi öyleyse."

"Bizi o odaya sok."

Green, biraz tereddüt ettikten sonra arkasına döndü. Memurlardan biri kenara çekildi ve Green, oturma odasının kapısını çaldı.

"Munroe, ben Green. Ryker da burada. İçeriye girmemiz gerekiyor."

Birkaç dakika sonra, Ryker içerideki kilidin açıldığını duydu ve kapı açıldı. Kapının arkasında, bir polis memuru daha vardı. Green, altı kişi olduklarını söylediğine göre, bu sonuncusu olmalıydı. Ve bulunduğu yer, hiç de doğru seçilmemişti.

Green odaya girdi. Ryker onu takip etti. İçeri girer girmez kapıyı sessizce kapadı ve kilitledi. Önündeki alanı incelemesi, birkaç saniye sürdü.

Kimse ne olduğunu anlayamadan, yay gibi fırladı.

Ryker, polis memurunun kemerindeki tabanca kılıfına uzanıp, silahı aldı. Aynı anda, diğer elinin kenarıyla polis memurunun ensesindeki omurga sinirlerinden birine vurunca, adam yere düştü. Sonra, Green ve Munroe'nun tepki göstermesine fırsat vermeden, ileriye doğru sıçradı ve Walker'ın arkasına geçip, boynundan tuttu. Walker'ın bacaklarına vurup, dizüstü çökmesini sağladı ve polis memurunun silahını yukarı kaldırıp, namlusunu önündeki adamın kafasına dayadı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Munroe.

"Ryker, kendine gel," dedi Green, elinden geldiğince sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

Walker, hiçbir şey söylemeden ağlamaya başladı.

"Odayı terk edin," dedi Ryker. "Onunla konuşmam lazım. Siz beni zorlamadıkça, Walker'a zarar vermeyeceğim."

"Bunu yaptığın için elektrikli sandalyeye oturacaksın," dedi Munroe.

"Hayır, sanmıyorum. Green, Munroe'yu çıkar. Ona durumu açıkla. Ne gerekiyorsa yap. Walker'la konuşmak zorundayım."

Polis memuru, kıpırdanmaya başlamıştı. Gözlerini açtı ve kafasını kaldırdı, bakışlarını Ryker'a sabitledi.

"Bu evde, altı tane silahlı polis var," dedi Munroe. "Öylece çıkıp gidemezsin."

"Cardo gibi ölmesini mi istiyorsun?" dedi Ryker. "Çünkü böyle giderse, eninde sonunda bu olacak. Ben, onu korumaya çalışıyorum. Aynı şekilde bu polisleri de. Walker'la konuşmalıyım. Şimdi."

[illegible]

[illegible]

[illegible]

41. BÖLÜM

"Ayağa kalk," dedi Ryker.

Walker ayağa kalktı ve Ryker'dan biraz uzaklaştı. Korkudan sinmişti, Ryker'la ilk karşılaştıklarındaki küstahlıktan eser yoktu. Ryker, Walker'ın karşısına geçti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Walker.

"Gerçeği." Ryker, elindeki tabancayı sehpanın üzerine koydu. Polisin silahına ihtiyacı yoktu. Walker herhangi bir aptallık yapmaya kalksa bile, belinde kendi Colt'u vardı.

Munroe, kapının arkasından, "Bunu yapmak zorunda değilsin, Patrick," diye seslendi.

"Evet, yapmak zorunda," dedi Ryker, sesini yükselterek. "Sen git ve biraz rahatla. Kendine bir kahve yap. Eğer Walker düşündüğüm gibi yardımcı olursa, ben de burada uzun süre kalma heveslisi değilim."

Kapının arkasından ses gelmedi. Ryker için yeterliydi. Walker, yığılırcasına bir kanepeye oturdu. Ryker, ayakta beklemeye devam etti.

"Sana zarar vermek istemiyorum, Patrick," dedi Ryker. Sesi, beklediğinden daha samimi çıkmıştı. "Bazı cevaplara ihtiyacım var. Ama bana başka seçenek bırakmazsan..."

Walker, kafasını kaldırdı. Ryker, bunu bir uysallık işareti olarak algıladı.

"Sana bırakılan not. Ne anlama geldiğini söyle."

"Hiçbir bilgim yok," dedi Walker, yeniden yere bakarak.

"Sana inanmıyorum."

"Notu kimin bıraktığını bildiğini *sen* söyledin. Ben değil."

"Notu kimin bıraktığını sormadım. Ölmek mi istiyorsun, Patrick?"

"Ne? Tabii ki istemiyorum."

"O zaman anlat bana çünkü yanlış kişiye bulaşmışsın."

"Kime?" diye sordu Walker. Kafa karışıklığı gerçekmiş gibiydi.

"Bana Kim'den bahset."

"Neyini anlatayım?"

"Karının kimliği sahteydi. Bunu biliyordun, değil mi?" Gözlerindeki şaşkınlık bundan haberi olmadığını akla getiriyordu. "'Andrews kızlık soyadı mıydı?"

"E... Evet. Öyleydi."

"Ancak Kim Andrews diye biri yoktu. Kimliği uydurmaydı. Bunun sebebini ve gerçek kimliğini bilmek istiyorum."

"Hiçbir fikrim yok!" diye karşı çıktı Walker. "Demek istediğim neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

Ryker, birkaç saniye boyunca Walker'ı seyretti. Gerçekten hiçbir şeyden haberinin olmadığı belliydi.

"Onunla nasıl tanışmıştın?"

"Nasıl mı tanıştık? Buradaki bir barda karşılaştık ve çıkmaya başladık. Sonra da evlendik. Yıllardır birlikteydik."

"Peki ya ailesi, anne babası?"

"Genç bir kızken babası ölmüş, annesini ise hiç tanımamış."

"Söylediği kişi olmadığından hiç şüphelenmedin mi?"

"Hayır. Neden şüphelenecektim ki?"

"En ufak bir kuşku bile duymadın mı? Arkadaşlarının olmamasından şüphelenmedin mi? Geçmişinden bahsederken bir tuhaflık sezmedin mi?"

"Geçmişinden sürekli bahsederdi. Gittiği okullardan, yaptığı işlerden..."

"Ne işi?"

"Tam bilmiyorum. Sanırım bir mağazada, sonra da barda çalışmış. Nihayetinde kendini bir anaokulu öğretmeni olarak bulmuş. Hayatı boyunca çocukları sevmiş. Bu yüzden, öğretmenlik onun için en iyi meslekti."

Ryker, Walker'ın duygularına hâkim olmakta zorlandığını görebiliyordu. Kim hakkında konuşmak, onu rahatsız ediyordu.

"İspanya'da mı çalışmış?"

"Hayır, biz tanışmadan önceymiş. İşe geri dönmesi için onunla konuştum ama istemediğini söyledi. Sonuçta paraya ihtiyacımız yoktu."

"Buraya neden gelmiş?"

"Eski erkek arkadaşı yüzünden. Birlikte buraya taşınmışlar. Adam İngilizce öğretmeniymiş."

"Adı neymiş?"

"Jack."

"Soyadı?"

"Soyadını bilmiyorum. Hiç karşılaşmadık."

"Onunla hiç İngiltere'ye gittin mi?"

"Hayır," dedi Walker. "Neden gidelim ki? İkimizin de ailesi orada değildi. Bütün bunların... Gerçek olmadığını mı söylüyorsun?" Hakikaten üzülmüş gibiydi. "Bana anlattıklarının hiçbiri doğru değil miydi?"

Ryker sustu. Walker'ın, Kim'in geçmişi hakkında hiçbir şey bilmediğine kanaat getirmişti. Walker, tüm anlattıklarında dürüst ve samimiydi. Sözlerinde hiçbir tereddüt ya da yalan belirtisi yoktu. Ryker, böyle şeyleri tespit etmekte oldukça iyiydi. Önceki yaşamının büyük bir kısmı, sorgulamalarla geçmişti. Kendisi de eğitimi sırasında ve gerçek hayatta, defalarca sorguya çekilmişti. Bu yüzden, yalanla gerçek arasındaki farkı ve doğru bir hikâyeyle iyi kurgulanmış düzmece bir hikâye arasındaki nüansları iyi biliyordu. Walker'ın, ölen eşinin gizli hayatı hakkındaki şaşkınlığı, samimiydi.

"Ne kadarının doğru olduğunu söyleyemem," dedi Ryker. "Çünkü ben de bilmiyorum."

Walker'ın gözleri doldu ancak ağlamamak için gözyaşlarını tuttu. "Bunu neden *yaptı* ki?"

Ryker, gözlerini Walker'dan çevirip, taş şömineye baktı. Üzerinde cam, ahşap ve metal çerçeveli bir sürü fotoğraf vardı. Kim ve Patrick, hepsinde de gülümseyen, sevgi dolu, mutlu bir çift gibiydiler. İkisi de o kadar doğal görünüyordu ki.

Ryker, Walker'dan hoşlanmamış ve ona güvenmemişti. Ancak o, karısı öldürülmüş bir adamdı. Walker'ın bir şekilde bu cinayetten sorumlu olduğuna inandığı halde, adamın acı çektiğini de anlayabiliyordu. Yine de, Ryker gerçeği ortaya çıkarmaya kararlıydı. Walker'ın ne bildiğini öğrenmek zorundaydı.

"Onu sevmiştim." Walker koltuğundan kalktı ve şömineye doğru gitti. Büyük, cam çerçeveli bir fotoğrafı alıp, seyretmeye başladı. "Onu gerçekten sevmiştim."

"Eminim öyledir."

"Bu resim... Birlikte gittiğimiz ilk tatilimizdi. Tayland. Orayı sevmişti, ortamını, kültürünü. Sonra, iki kez daha gitmiştik."

"Ben hiç gitmedim," dedi Ryker, ilgilenmiş görünmeye çalışarak.

"Çok mutluyduk. Birlikteyken, hep mutlu olurduk. Kim, geçinmesi o kadar kolay bir insandı ki... Hamile olduğunu öğrendiğimiz zaman... Hayatım boyunca hiç o kadar mutlu olmamıştım. Bunun Kim'e ne ifade ettiğini biliyordum. Bir bebek, hayatında eksik olan en büyük şeydi."

"Ama aynı zamanda Eva Kozlov'la da birlikte oluyordun," dedi Ryker, Walker'ı gerçeklerle yüzleştirmek için.

"Cehenneme kadar yolun var!" Walker, ölmüş karısından gözlerini kaçırmak için resmi çevirdi. "Eva'nın nasıl birisi olduğundan haberin yok. O, insanı tuzağa düşüren bir şeytan. Erkeği avcunun içine alır, sonra da tekmeyi basar. Niyeti benimle gerçekten birlikte olmak değildi. Sadece evliliğimi yıkmak istiyordu."

Ryker, hiçbir şey söylemedi. Walker'ın Eva hakkında söyledikleri, doğru gibiydi. Yine de Walker, Eva'yı iş işten geçtikten sonra tanımış olamazdı. Çünkü Eva'yla aynı yatağa girmesi, bir defaya mahsus değildi. Bu yüzden, Walker da tam olarak masum sayılmazdı.

"Peki, Andrei Kozlov hakkında ne biliyorsun?"

"Biz, iyi arkadaşız," dedi Walker, kararsız bir sesle.

"Dün onu ziyaret ettikten sonra, çok geçmeden iki fedai peşime takıldı."

"Bunu duydum."

"Onları peşimden kim gönderdi?"

"Bilmiyorum."

"Sen miydin?"

"Tabii ki ben değildim."

"O zaman Kozlov muydu?"

"Sana, bilmediğimi söyledim." Walker'ın sesinde, biraz önceki duygulu haliyle tezat oluşturacak şekilde, sert ve meydan okuyan bir ton vardı. Walker, sandalyesine oturdu.

"Yalan söylüyorsun."

İki adam da sessizliğe gömüldü. Ryker, öğrendikleri üzerinde kafa yoruyordu. "Kozlov'la nasıl tanıştınız?"

"Golf oynarken. Yıllar geçti üzerinden."

"Kim'le tanışmadan önce mi?"

"Evet.

"Sonra?"

"O da benim gibi müteahhitti. Birlikte çalışmanın, bizim için iyi bir fırsat olacağını anladık ve tek başımıza üstesinden gelemeyeceğimiz işleri üstlenmek için kaynaklarımızı bir araya getirdik. Yıllar boyunca, birçok kez birlikte çalıştık."

"Yasadışı işlere bulaştığını ilk defa ne zaman anladın?"

"Yasadışı mı?"

"Aptal olma, Patrick. Kozlov bir dolandırıcı. Bunun kokusunu, bir kilometre öteden bile alabiliyorum."

Walker, kafasını iki yana salladı. "Nasıl bir şeye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Sence?"

"Ben bunu istemedim."

"Neyi istemedin? Güzel bir evi ve arabaları mı? Yoksa düzenbaz bir eşinin olmasını mı?"

"Onu sevmiştim."

"Aynı şeyi söyleyip duruyorsun. Dürüst olmak gerekirse, karını sevip sevmediğin umurumda değil. Sadece neye bulaştığını bilmek istiyorum. Biri, senin ölmeni istiyor. Asla pes etmeyeceğini bildiğim biri. Anlayamadığım şey, bunu neden istediği."

"O notu kimin bıraktığını bildiğini zannediyorsun ama ben gerçekten bilmiyorum. Bu yüzden bana yardım etmek zorundasın."

Ryker, iç çekti. "Şu özdeyişi bilirsin; odada bir fil var*. Sorun şu, fil o kadar büyük ki yakında tavanı yıkacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Notu kimin yazdığını biliyorum."

"Bunu zaten söylemiştin."

"Evet, söylemiştim. İşin ilginç tarafı, bir kere bile notun yazanla karını öldürenin aynı kişi olabileceğini öne sürmedin. Demek istediğim, yaşananlara ilgisi bulunmayan biri bile, notu bırakanla karını öldürenin aynı kişi olabileceğini düşünebilirdi. Sonuçta bir adamın karısı öldürülüyor. Kendisi de tehdit ediliyor. Öyle değil mi?"

Walker, hiçbir yorumda bulunmadı.

Ryker içgüdülerinin haklı olduğunu biliyordu. "Sonuç olarak, notun Kim'i öldüren kişiden gelmediğini *biliyordun*. Bu da beni tek sonuca ulaştırıyor."

"Neymiş o?"

"Karını kimin ve hangi sebeple öldürdüğünü biliyorsun."

* Odada bir fil var: Görmezden gelinen ancak aşikâr bir gerçek, anlamında bir deyim (ç.n.)

42. BÖLÜM

Walker, Ryker'ın gözlerine bakmaya devam etti ama ağzını açmadı. Cevabı, daha doğrusu hiçbir cevap vermeyişi, Ryker'ın ileri sürdüğü düşüncesini pekiştiriyordu.

"Tekrar soruyorum. Kozlov ne işler çeviriyor?"

"Nasıl bir şeye bulaştığından haberin yok."

"Bunu da söylemiştin. Kozlov'un bir sağ kolu var. Adı Sergei. Onu tanıyor musun?"

"Sergei mi sağ koluymuş? Ne söylediğinin farkında mısın? O bir ayakçı, sadece bir bakıcı. Tipsiz kafasında, fındık kadar bile beyin yoktur."

Ryker, bu sözlere gülmekten alamadı kendini. "Onun dahi olmadığını ben de biliyorum. Ama o çok tehlikeli biri. Çünkü o bir Vor. Bu ismi hiç duymuş muydun?"

"Hayır, duymadım." İşte bu, aleni bir yalandı. Üstelik Walker bile, kendi yalanına inanmış gibi görünmüyordu.

"Tekrar düşün. Ben bu işlerde acemi değilim, Walker. Sakın, kapının dışında bekleyen polisler gibi biri olduğumu sanma. Yıllarca, organize suçlarla mücadele ettim. Buradaki tezgâhı, hemen fark ettim. İki zengin müteahhit. Biri, ilk tehlike ânında altına sıçan bir korkak; diğeriyse çok güçlü olduğunu zanneden, kendini beğenmiş bir Rus. Hemen konuşmaya başlasan, iyi edersin."

Walker, bir süre daha cevap vermeyecekmiş gibi görünüyordu. Ryker, söyleyeceklerini düşünüp taşınması için ona zaman tanımaya karar verdi. Üstüne gitmenin bir anlamı yoktu. Walker'ın aklından geçenleri, yüzünden okuyabiliyordu. Bir taraftan söyleyeceği başka palavralar bulmaya çalışırken, diğer taraftan buna değip değmeyeceğini ölçüp tartıyordu. Konuşmadan önce karamsarlık dolu bir şekilde uzunca iç çekmesi, tasarladığı yalanlara uzun süre devam edemeyeceğini idrak ettiğini gösteriyordu.

"Kozlov değildi."

"Kozlov, ne değildi?"

"Onunla çalışmaya başlarken, kanunlara uyan biri olduğunu düşünmüştüm. İş yapmaya ilk başladığımızda, çok dikkatliydim. Ama olayın bu noktaya gelebileceği, hiç aklıma gelmemişti."

"Hangi noktaya?"

Walker, başını elleri arasına aldı. "Ben... Bunu söyleyemem."

"Ne olduğunu söyle, Walker. Rus Mafyası mı? Bratva* mı? Sen ve Kozlov, kime bulaştınız?"

Walker kafasını kaldırdı ve birkaç saniye boyunca, gözleri kapalı halde durdu. Gözlerini tekrar açtığında, bakışları sanki hiçbir yaşam belirtisi yokmuşçasına sönüktü. "Ruslar değildi. Gürcülerdi."

"Benim gözümde hiçbir farkları yok."

"Şaşırmış gibi görünmüyorsun."

"Şaşırmadım."

"Ben şaşırmıştım. Hâlâ da öyleyim. Mafya ya da Vory derken kulağa gerçek değilmiş gibi geliyor, sanki benim

* Bratva: Rusya ve (eski) Sovyetler Birliği kökenli çeşitli organize suç örgütlerinin genel adı (ç.n.)

başıma asla gelemezmiş gibi. Çünkü ben iyi biriyim. Gerçekten öyleyim."

"Sence Kim'i Gürcüler mi öldürdü?"

Walker birden hıçkırıklara boğuldu. Sorunun cevabı yeterince açıktı.

"Neden?" diye sordu Ryker.

Walker'ın tek cevabı "Para," oldu.

"Ne kadar bir para?"

"On milyon avro."

"Nasıl oldu?"

"Saçmalıktı." Walker, ilk defa öfke belirtisi gösteriyordu. Ryker, az da olsa cesur olduğunu düşündü. "Beni kolay bir hedef olarak gördüler ve sömürmeye çalıştılar."

"Ne zaman başladı?"

"Yaklaşık üç yıl önce. O zamanlar, Kozlov'la çalışmaya başlayalı henüz dört yıl olmuştu. Her şey yolundaydı. Para kazanıyorduk. İyi arkadaştık. Sonra birdenbire gizli bir ortak peyda oldu."

"Adı neydi?"

"Tek kişi değildi. Sahte bir şirketti."

"Empire Holding şirketi." Ryker, Kozlov'un evinde gördüğü belgeleri hatırladı. Bazı faturalarda ve yazışmalarda bu ismi görmüştü.

"Bundan haberin var mıydı?" dedi Walker, şaşkın bir halde.

"Sadece parçaları bir araya getirdim."

"Yeni projelerden kazanılan parayı kaçırmak için kurulmuş, düzmece bir şirketti."

"Durumu hiç sorgulamadın mı?"

"Elbette sorguladım! Ama Kozlov beni uyardı, başka seçeneğimiz olmadığını, hâlâ para kazandığımızı söyledi."

"Milyonlar içinde yüzdüğümüz sürece, sorun yok, tabii."

"Her şey bundan ibaret değil," diyerek çıkıştı Walker. "Korkmuştum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Başlangıçta önemsiz bir miktardı. Böyle kalabileceğini düşünmüştüm, en azından öyle umuyordum ama çok geçmeden *onlar* fazlasını istemeye başladılar ki geriye bir şey kalmadı."

"Bir şirket için hiç de kazançlı bir yol değil."

"O andan itibaren sorunlar çıkmaya başladı. *Projeler*, güç bela devam ediyordu. Bana ve Andrei'e pek bir şey kalmıyordu. Çok geçmeden, projelerin ilerlemesini sağlamak için daha çok paramızı ortaya koymak zorunda kaldık."

"Dur tahmin edeyim, düştüğünüz durumda size el uzatanlar da yine *onlar* oldu."

Ryker, bunun alışılmış bir entrika olduğunu biliyordu, mafya Walker'ı kendine borçlu hale getirmişti, böylece gidecek hiçbir yeri kalmamıştı. Walker, belli ki utanarak, ayaklarına çevirdi bakışlarını. Ryker, hangi *sebepten* ötürü utandığını merak etti.

"Derken... Daha fazla sesleri çıkmaya başladı. Artık iş imkânlarını tespit eden Empire Holding idi. Araziyi belirleyip satın alıyorlar, gerekli izinleri çıkarıyorlar, yüklenici firmaları ayarlıyorlardı. Her şey onların adına yapılmaya başlandı. Böylece ben de yönetici oldum ve övülen bir adam haline geldim."

"Neler olup bittiğini hiç sormadın mı? İpler kimin elindeydi?"

"Hayır, sormadım. Yapmam gerektiğini biliyordum ama yapmadım. Kozlov bana Empire'ın arkasındakilerin tehlikeli kişiler olduğunu, buna göz yumduğumuz sürece para kazanmaya devam edebileceğimizi söylemişti."

"Empire, belki de arazi sahiplerini ve bölge yönetimindeki memurları zorlayarak, arazileri ucuza kapatıyordu" dedi Ryker, sesli düşünerek. "Böylece kendileri kâr elde edebiliyordu."

"Bu konuda, sadece varsayımda bulunabilirim."

"Hiç şüphesiz, gerekli gördükleri kişilere rüşvet veriyorlardı."

"Ellerinin uzanmadığı yer yoktu ki."

"Polise bile," dedi Ryker son olayları düşünerek.

Şantiyedeki kavgadan sonra haklı olarak vardığı sonuç, kendisini tutuklayan polis memurunun ve muhtemelen başkalarının da rüşvete bulaşmış olmasıydı. Rüşvetçilik kim bilir nereye kadar uzanıyordu? Ryker yeniden Cardo'yu anımsadı. Kızıl Kobra onu öldürmüştü. Şimdi sebebi daha açıktı. Walker'a bir mesaj bırakmıştı ama tek hedef o değildi. Belki de Walker asıl hedef değil, sadece bir piyondu. Kızıl Kobra'nın asıl peşinde olduğu, Gürcü mafyasıydı. Ve rüşvetçi polisler de dâhil, onlarla işbirliği yapan herkesti.

Peki ya Green? Ryker birden, Green'le ilk karşılaşmalarındaki mesafeli tavırlarını hatırladı. Onu düşündüren, Green'in Ryker'ın araştırması karşısındaki ketumluğu değildi sadece, aynı zamanda adamda hissettiği korkuydu. Mafya, ona da sus payı vermiş olabilir miydi? "Green'in bunlardan haberi var mı?"

"Konuştuklarımız hakkında mı?"

"Evet."

Walker, şaşırarak kafasını iki yana salladı. "Benden öğrenmediği kesin. Biliyorsa bile hiç belli etmedi."

"Munroe?"

"Her şeyi bildiği söylenemez. Ama o benim avukatım. Dolayısıyla, Empire ile aramızdaki ilişkilerden haberi var."

Ryker, Walker'a inanıyordu. Bununla birlikte, Munroe'yu giderek daha da sevimsiz bulmaya başlıyordu. Tek derdinin müvekkilini kollamak olduğunu biliyordu ama bu oyalama taktikleri, Walker'ı daha tehlikeli bir duruma düşürmekten başka bir işe yaramamıştı.

Green'e gelince, Ryker bundan sonra gözünü dedektifin üzerinde tutmak zorundaydı. Ama eğer Green de Gürcülerle işbirliği yapmış olsaydı, onun da Cardo ve Walker gibi Kızıl Kobra'dan mesaj alması gerekmez miydi? Eğer aldıysa, bundan söz etmez miydi?

"Onlara on milyon avro borcun olduğunu söyledin. Neden parayı ödemedin?"

"Yapamazdım," diyerek karşı çıktı Walker. "Bir kere o kadar nakdim yoktu. Bu miktarı bulabilmek için her şeyimi onlara satmam gerekirdi."

"Bunu teklif ettin mi? Belki de böyle şeyler yaşanmazdı o zaman."

"Kim'in öldürülmesinin benim hatam olduğunu mu söylüyorsun?"

Ryker, cevap vermedi. Ne demesini bekliyordu ki? Elbette onun hatasıydı.

"Bunu yapabileceklerini bilmiyordum," dedi Walker.

"Karını öldürebileceklerini mi?"

"Evet.

"Ama tehlikeli olduklarını biliyordun."

"Tehlikeli olduklarını mı? Mafya hakkında bildiklerim sadece televizyonda izlediğim filmlerden ibaret, gerçek dünyayla alakası yok ki. Kozlov, tehlikeli olduklarını *söylemişti* fakat..."

"Fakat seni hiç tehdit etmediler. Ne kadar ileri gidebileceklerini bilmiyordun."

"Evet, bilmiyordum." Walker, bakışlarını ayaklarına çevirdi.

"Yine de karının bu yüzden öldürüldüğünü düşünüyorsun değil mi? Başka bir sebep olabilir mi?"

"Başka bir nedeni olduğunu mu söylüyorsun?"

Ryker, cevap vermedi. Şayet Walker'ın söylediği gibi borçlu olduğu Gürcü mafyasının onu hiç tehdit etmediği doğruysa, Kim'in aniden korkunç bir cinayete kurban gitmesi, tuhaf ve ölçüsüz görünüyordu. Bilhassa Walker mafyanın elindeki bir oyuncaktan farksızken. Eğer istedikleri paraysa, yıllarca onu sağmaya devam edebilirlerdi. Walker, bundan kimseye bahsedecek değildi. Öyleyse neden karısı hunharca öldürülmüştü? Ryker, cinayet sebebinin, Walker'ın Kozlov'la ve Empire'ın arkasındaki kişilerle bağlantısından kaynaklandığından emindi. Ancak Kim Walker'ın on milyon avro için öldürüldüğüne inanmakta zorluk çekiyordu.

Ryker'ın varabildiği tek sonuç, Kim Walker'ın gerçek kimliği yüzünden öldürülmüş olabileceğiydi. Belki de, Gürcüler onu başka biri zannettikleri için öldürmüşlerdi.

Kızıl Kobra.

"Sanırım işimiz bitti," dedi Ryker.

"İyi de, şimdi ne olacak?"

"Geç oldu. Bir şeyler yiyeceğiz, sonra da yatıp uyuyacağız. Hayat devam ediyor, Patrick. Hâlâ fırsatın varken, tadını çıkarmanı öneririm."

43. BÖLÜM

Ryker, sonraki yarım saatini tepesi atmış haldeki Munroe ile uğraşarak geçirdi. Munroe, Green'in de yardımıyla, nihayet işin aslını kavradığında, sakinleşmeye başladı. Ryker, Munroe'nun öfkeli tepkisinin müvekkilinin iş ortakları hakkındaki gerçeklere maruz kalınca, utanmasından kaynaklandığını hissetti. Yine de, içinde bulundukları ölümcül duruma rağmen Munroe, Ryker'ı kariyerini sona erdirmekle tehdit etti. Ryker, karşılık vermedi. Zaten bir kariyeri yoktu ve ille de olsun diye can atmıyordu. Ancak Munroe, göstermelik de olsa gücü elinde tuttuğunu belli etmek istiyordu. Ryker ise bunu hiç umursamıyordu.

Nihayet sağduyu galip geldi ve üç adam, bir sonraki adımları hakkında konuşabildiler. Walker'ın hizmetçisi, misafirler için makarna pişirdi, böylece onlara mesele üzerinde kafa yorabilmeleri için zaman kazandırdı.

Yemeklerini bitirdikten ve polis memurları da görev yerlerine döndükten sonra Ryker, Munroe ve Green bir kez daha konuşmaya başladılar.

Avukat, elde ettikleri bilgilerle İspanyol makamlarına başvurmaları gerektiğini düşünüyordu. Ryker, bu öneriyi hemen eleştirdi. Öncelikle, rüşvetçiliğin nereye kadar uzandığını bilmiyorlardı. Eğer Munroe müvekkilini hem

yasal, hem de fiziksel olarak korumak istiyorsa, o zaman onu rüşvetçi bir memura ihbar ederek, riske girebilir miydi? İkincisi, avukatın önerisine uymak Kızıl Kobra'dan ve Gürcü mafyasından kaynaklanan tehlikeleri uzaklaştırmayacaktı. Kızıl Kobra, serbestçe dolaşıyor ve bilmedikleri bir nedenle, Walker'ın kanını akıtmak istiyordu. Gürcülerse, Kim Walker'ı öldürmüşlerdi. Ryker'ın araştırmaları, iki kez çetenin infazcılarıyla boy ölçüşmesine neden olmuştu. Eğer Ryker bu soruşturmaya devam ederse, Gürcüler onu durdurmak için mutlaka bir şeyler yapacaklardı.

Gece ilerliyordu ve sabah olmadan önce nasıl bir önlem alacakları konusunda karara varmalıydılar. Casa de las Rosas'ta altı tane silahlı polis vardı. Hiçbirine Walker, Gürcü mafyası ve Kızıl Kobra hakkında bildikleri anlatılmamıştı. Gerek de yoktu. Polisler, korumak için oradaydılar ve Ryker için bu kadarı yeterliydi.

Sorumluluğu üstlenen Ryker, evdeki on erkek için, sırayla dinlenebilecekleri ve tüm evle arazinin gözetim altında tutulduğundan emin olabilecekleri bir plan hazırladı. İşlerini kolaylaştırmak amacıyla, Walker'ın villasının yarısını kilitlediler. Oldukça geniş olan içerinin tamamını kapamalarına gerek yoktu.

Ryker, gece yarısı olduğunda, alt kattaki kütüphaneye misafir yatak odalarından getirdikleri şiltelerden birinde dinlenme fırsatı buldu. Ryker, iki duvarında yerden tavana kadar uzanan kitaplık bulunan ve tüm rafları kitaplarla ve çeşitli süs eşyalarıyla dolu olan otuz altı metrekarelik odada tek başınaydı.

Evdeki tüm diğerleri, böylesine tehlikeli bir duruma alışkın olmadıklarından, gergindi. Ryker ise oldukça sa-

kindi. Lisa'ya telefon etti ama daha önce olduğu gibi yine ona ulaşamadı. Sesli mesajında ona ulaşmanın neden bu kadar zor olduğunu sorarken, içinde hafif bir endişe kök salmaya başlamıştı. Orada, tek başına güvende miydi? Winter kaldıkları yeri bulabilmişti. Ya onu arayan başka biri daha varsa?

Zor geçen iki dakikanın sonunda, Lisa kendisini geri aradı. Ryker, hemen telefonu açtı. "Neredesin? İyi misin?"

"İyiyim, tabii ki. Neden sordun?"

"Bilmiyorum. Ben sadece... Neyse boş ver."

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Etrafı gezmeye veya başka bir yere gittiğini düşünmüştüm."

Ryker, Lisa'nın şifreli sözleri anladığını biliyordu; etrafı gezmeye veya başka bir yere*, imdat çağrısı SOS anlamına geliyordu. Hayatlarını uzun süredir kaçak gibi yaşadıklarından, tehlikede olmaları halinde, başkalarına belli etmeden birbirlerini uyarmak için aralarında kararlaştırdıkları çok sayıda kelime birleşiminden biriydi.

Lisa bir kahkaha attı. "Hayır, sadece duş alıyordum. Orada her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Sesini duymak güzel."

"Seni özledim. Burası o kadar sessiz ki."

"Biliyorum. Ben de seni özledim," dedi Ryker. Nedense, aralarında bir anda tuhaf bir sessizlik oldu. "Burada gece yarısını geçti. Benim uyumam lazım."

"Belki bir dahaki sefere doğru dürüst sohbet etme fırsatı bulabiliriz."

"Belki bir dahaki sefere eve gelmiş olurum."

---

* Etrafı gezmeye veya başka bir yere: İngilizcede "Sightseeing Or Something" olarak yazılır ve baş harfleri imdat çağrısı SOS'dir. (ç.n.)

"Umarım öyle olur."

Birbirlerine hoşça kal dedikten sonra, Ryker uzandığı yatakta uykuya daldı. Rüyasında, Lisa'yı gördü. Andrei Kozlov'un ihtişamlı yatak odasında, garip bir şekilde birlikte oluyorlardı. Ryker dev yatağa uzanmış, Lisa'nın çıplak ve esnek vücuduysa üstüne çıkmıştı. Ryker'ın hiç uyanmak istemediği rüyalardan biriydi. Bu yüzden boynuna soğuk bir nesneyle bastırıldığını hissedip gözlerini birden açtığında, berbat bir hayal kırıklığı yaşadı.

Fakat bu sadece bir an içindi çünkü bu süre, Ryker'ın neler olduğunu anlamasına yetmişti.

Oda tamamen karanlık değil, hafif loştu. Perdeler çekili ve ışıklar kapalı olmasına karşın, harekete duyarlı çalışan bahçedeki spot ışıkları gece boyunca açık kalacak şekilde ayarlandığından, dışardan gelen ışık ince perdelerden sızıp odayı az da olsa aydınlatıyordu. Bu yüzden Ryker, siyahlara bürünmüş karaltıyı seçebilmekte zorlanmadı. Ryker boynundaki nesnenin ne olduğunu anladığında, Lisa'nın çıplak vücudunun hayali birdenbire kayboluverdi.

Bıçağın soğuk çeliğiydi bu.

Karaltının maskesi olduğundan, Ryker yüzünü göremiyordu. Ama kim olduğunu biliyordu.

Kızıl Kobra işaret parmağını dudaklarına götürerek, sus işareti yaptı. Ryker, her ne kadar burnundan soluyorsa da hareketsiz kalmaya devam etti.

"Yardım istemeye kalkma," diye fısıldadı Kızıl Kobra.

Kızıl Kobra'nın yumuşak sesi, Ryker'ın anılarını canlandırdı. Dakikalar önce rüyasında Lisa'yı görürken şimdi onun yerini Anna Abayev almış, anıları onu aynı yatağı paylaştıkları Berlin'deki otele dönmüştü.

"Seni görmek güzel Carl."

"Ne istiyorsun?"

"Sana zarar vermek istemiyorum."

"O zaman, bıçağı boğazımdan çek."

Kızıl Kobra, bıçağı adamın boynundan çekti.

"Ne istiyorsun?" diye tekrar sordu Ryker.

"Ya yaşarsın, ya da ölürsün. Seçim yapmanın zamanı geldi."

"Bu gece ölmeyi düşünmüyorum."

"O zaman bana yardım et."

"Niçin yardım edeceğim?"

Kızıl Kobra, öne doğru eğildi ve Ryker'ın yüzüne yaklaştı. Konuştuğunda, Ryker yanağında nefesini hissetti ve ürperdi.

"Hepsini öldürmem için." Fısıltılı konuşması, çok zor duyuluyor ve bu durum, sözlerinin etkisini artırıyordu.

Kızıl Kobra, eğildiği yerden doğruldu ve maskesini çıkardı. Ryker'ın aklında, üzerinde oturanın Kızıl Kobra olup olmadığı konusunda en küçük bir şüphe varsa bile, o anda kaybolmuştu. Çünkü bu yüzü unutması mümkün değildi.

Kadını en son, yıllar önce görmüştü. Ryker, onun başına neler geldiğini sık sık düşünmüştü. İlişkilerinin başka türlü sona erip eremeyeceğini, o zamanlar kadına yardım etmesinin mümkün olup olmadığını da. Kendisini öldürmek için elinde imkân varken, Kızıl Kobra bunu neden yapmamıştı? Ryker'ın aklını en çok kurcalayan da buydu.

Garip bir şekilde, yüzünü tekrar görmek hoş ve rahatlatıcıydı. Kızıl Kobra, Ryker'ın bildiği bir gülümsemeyle baktı. Konuşmak için ağzını açtı ama buna fırsat bulamayacaktı.

Kızıl Kobra'nın görünüşü değişmemişti. Hâlâ güzeldi. Vücudu hâlâ esnek ve formdaydı. Kilo almamıştı. Ryker, bileğini yakalayıp kolunu arkaya doğru kıvırdı. Diğer koluyla vücudunu sıkıştırırken, yataktan fırladı ve onu da beraberinde sürükledi. Ayağa kalkınca, Kızıl Kobra'yı kitaplığa doğru savurdu.

Kızıl Kobra, çarpmanın etkisiyle bir an nefessiz kaldı. Ryker, kadına doğru fırlayıp, onu kitaplıkla kendi bedeni arasında, ayakları yerden kesilecek şekilde sıkıştırdı. Bıçağı tutan elini ahşap rafa üçüncü defa vurunca, bıçak yere düştü.

Ryker, Kızıl Kobra'nın gözlerine baktı. Bir an için onun da kendisine bakıp bakmadığını anlayamadı. Aniden, onu öptüğünü hayal etti. Onun da karşılık verdiğini. Nasıl bir tadı vardı?

Derken Winter'ın sözleri aklına geldi: *Kızıl Kobra ile karşılaşırsan, görür görmez onu öldürmelisin.*

Ryker, ellerini Kızıl Kobra'nın boynuna götürdü ve onu boğmaya başladı.

Birkaç saniye içinde, Kızıl Kobra'nın yüzüne korku ifadesi yayıldı. Önce Ryker'ın kollarını tutarak durdurmaya çalıştı, sonra yüzünü yumruklamaya başladı. Öldürme konusundaki ustalığına rağmen, Ryker'ın gücüyle boy ölçüşmesi imkânsızdı.

Ryker, İspanya'da başına gelenler nedeniyle çok öfkeliydi. Walker'a, Eva'ya ve hatta Kızıl Kobra'ya kızmıştı. Hatta sadece İspanya'da içine düştüğü durumdan dolayı değil, yıllar önce Almanya'da yaşadıklarından dolayı da.

Öfke, onu kararsızlığa götürdü. Oysa Kızıl Kobra ile ilk karşılaştığında, hiddetlenmek gibi bir hata yapmamıştı.

Uzun zaman önceki eski ismiyle Carl Logan, hiddetle hareket etmemeyi, onu kontrol altında tutmayı öğrenmişti. JLA için çalışan bir ajanın, öfkeye ihtiyacı yoktu çünkü.

Ama şimdi o eski adam değildi. Artık James Ryker'dı.

Ryker'ın Kızıl Kobra'nın hayatına son verme konusunda kararlığı azalıp da dikkati dağılınca, Kızıl Kobra üzerinden çıkardığı spreyi Ryker'ın yüzüne sıktı. Ryker, biber gazı kullandığını hemen anladı.

Basınçlı sıvı, cildine ve gözlerine fışkırdı. Ryker bir anda yüzünün alev aldığını, cildinin eridiğini, gözlerinin kaynayarak köpürdüğünü zannetti. Hiçbir şey göremiyordu.

Ryker, daha fazla dayanamadı ve ellerini gevşetip, geriye çekildiğinde, Kızıl Kobra'nın yere düşerken çıkardığı sesi duydu. Yüzündeki kimyasal gücünü tüketirken, Ryker acıyla bağırdı. Hiçbir şey göremese de geleceğini bildiği saldırı için dengede durmaya çalıştı.

Karşısındaki bir amatör değil, Kızıl Kobra idi. Bu nedenle, göremediği yerden gelecek saldırıyı savuşturması sadece şans eseri mümkün olabilirdi. Ayrıca artık gücü tükenmişti. Başının arkasına aldığı darbeden kurtulamadı. Kızıl Kobra'nın çıkardığı sesi duymamıştı.

Ryker, hiçbir karşılık veremeden yere yığıldı.

44. BÖLÜM

Sekiz yıl önce

Carl Logan'a yardım etmeyi seçmiş olsun ya da olmasın, Kızıl Kobra tehlikeli bir oyun oynadığını biliyordu. Gerçi bu tür tehlikelere alışıktı. Artık hayatı, tehlikeli oyunlardan ibaret hale gelmişti. Bununla birlikte, yaptığı seçimde hangi sebep etkili olursa olsun, Carl Logan'a karşı hissettiği güçlü çekimin etkisini görmezden gelemezdi. Bu cazibe, Logan'ın kendine çok güvenen birisi olmasından mı kaynaklanıyordu? Yoksa oteldeki odasında ölümle karşı karşıya kaldığı o anda bile, soğukkanlı göründüğü için miydi?

O anda soğukkanlı mıydı, yoksa yalnızca duygularını gizlemeyi mi başarmıştı?

Carl Logan, babasını hatırlatıyordu. Babası, canı istediğinde sevimli ve kibar olabilmişti, özellikle de baba rolünü oynarken. Ancak daha sonra Kızıl Kobra, babasının görünen yüzünün altında bir canavar gizlediğini öğrenmişti. Babası, hayatı boyunca o kadar farklı yüzler eskitmişti ki hangisinin gerçek olduğunu anlamak imkânsızdı. Elbette aynı şey, kendisi için de geçerliydi.

Doğrusu, hâlâ içtenlikle sevdiği ve büyük bir özlem duyduğu babasıyla başka birini kıyasladığı için kendine kızıyordu. Öte yandan, babasıyla Carl Logan arasındaki benzerliklerin, Logan'dan etkilenmesinde büyük bir rol oynadığını göz ardı edemiyordu. Ona yardım etmeyi, bu yüzden kabul etmişti.

Bütün bunlar, zamanı geldiğinde onu öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu. Ne olursa olsun, bunun için hazırlıklı olmalıydı.

"Arabayla ne kadar sürer?" diye sordu Kızıl Kobra.

"Yaklaşık bir saat," dedi Logan, camdan dışarıyı seyrederken.

Siyah renkli, motoru güçlü bir Audi sedanla yolculuk ediyorlardı. Logan, sürücünün arkasındaki koltukta oturuyordu. Kızıl Kobra, Logan'ın yanındaydı. Şoför, Gazinsky'nin süitinde Logan'la birlikte gördüğü adamdı. Yine siyah bir takım elbise giymişti. Kızıl Kobra, onun genç bir iş adamına mı, yoksa Hollywood filmlerindeki klişe gizli servis ajanlarına mı benzediğine karar vermekte zorlanmıştı. Hangisi olursa olsun, görünüşünün Logan'ın gizemli kişiliğiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Sürücünün isminin Martin olduğu söylenmişti. Kızıl Kobra, adı mı yoksa soyadı mı olduğundan emin değildi, öğrenmek için de uğraşmamıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Kızıl Kobra, Logan'a bakarak.

"Doğuya."

Berlin'in doğusunda, Almanya'nın fazla toprağı olmadığını biliyordu. Yakında Polonya'ya varacaklardı. Bu da Kızıl Kobra'nın endişelenmesine neden oluyordu.

"Pasaportum yok," diyerek espri yaptı Kızıl Kobra.

"Eminim vardır," dedi Logan, Kızıl Kobra'ya doğru eğilerek. Ayaklarının arasında, yerde duran sırt çantasına baktı. "Berlin'deyken yanında bulunan bütün eşyalarını geldin almışsındır, değil mi?"

Logan haklıydı. Her şeyi yanındaydı. Gazinsky'nin izini sürmek için Waldorf Oteli'ne doğru yola çıkmadan önce eşyalarını toplamıştı. İşini bitirdikten sonra Berlin'de bir gün daha kalmaya niyetli değildi. Kızıl Kobra gözlerini Logan'dan ayırıp, camdan dışarı baktı ve hızla geçip giden binaları seyretmeye başladı.

"Eğer endişelendiğin buysa, Almanya'dan ayrılmıyoruz."

Kızıl Kobra, yeniden Logan'a döndü. "Endişelenmiyorum, sadece merak ettim."

"İyi o zaman."

"Neden şehir dışına çıkıyoruz?"

"Burası daha güvenli."

"Niçin güvenli?"

"Seni birileriyle görüştürmem için."

"Gazinsky ile mi?" diye sordu Kızıl Kobra iyimserlikle.

"Belki de. Birazdan göreceksin."

Dışarı bakma sırası bu sefer Logan'daydı. Bu davranış, yolculuğun geri kalanı için konuşmanın sona erdiğini gösteriyordu.

Biraz sonra şehrin dışına çıktılar. 11 numaralı otobandan, doğudaki Eberswalde şehrine yöneldiler. Kızıl Kobra, bu kentin son durakları olup olmadığını merak etti. Fakat orayı da geçip, Polonya sınırına daha da yaklaştılar.

Kızıl Kobra, daha da gerildiğini hissetti. Onun çalışma yöntemlerine göre, ülke sınırlarından geçerken son derece dikkatli davranmak gerekiyordu çünkü her geçişte mutlaka kayıt tutuluyordu. Dünyanın birçok yerinde özgürce hareket etmesini sağlayacak kadar sahte kimliği vardı, ancak bir ülkeden diğerine geçmek onun için hâlâ endişe kaynağıydı. Ayrıca pek çok yerde, pek çok düşmanı bulunuyordu ve Polonya da bunlardan biriydi.

Bütün kaygılarına rağmen, daha fazla endişelenmesi için bir neden kalmadı çünkü Logan yalan söylememişti. Almanya'dan ayrılmadıkları kesindi. Ancak nereye gidiyorlardı?

Otobandan çıktıktan kısa bir süre sonra, kıvrımlı bir yola girdiler. Yolun içinde ilerlediği çam ve meşe ağaçlarıyla dolu orman öylesine sıktı ki üstlerindeki yeşil gölgelik, sanki gece yolculuğu yapıyorlarmış gibi hissetmelerine neden oluyordu.

Çoğunlukla tek tük olan, bazen de birkaçı bir arada bulunan ıssız evleri geçtiler. Sonunda dar bir yola girdiler ve birkaç kilometre sonra taş ve keresteden yapılmış, biraz ilgiye ihtiyacı varmış gibi görünen bir köy evine vardılar. Martin, arabayı evin önündeki gri bir SUV'un yanına park etti. İçeride ışıklar yanıyordu.

Demek ki evde birileri vardı.

Kızıl Kobra, yolculuk boyunca pek çok defa olduğu gibi, Logan'ın onu bir tuzağa çekip çekmediğini geçirdi aklından. Acaba Logan kendisine burada mı saldıracaktı? Ya da hapsetmek mi istiyordu? Sorguya çekip işkence mi edecekti? Yoksa amacı onu burada öldürüp, ormanın gözden uzak bir köşesine gömmek miydi?

Ancak Logan onu öldürmek isteseydi, neden buraya kadar canlı getirsindi ki? Buna hiç gerek yoktu. Kendisini çoktan öldürebilirdi.

En azından, bunu deneyebilirdi. Logan ona zarar vermeye kalkışırsa, Kızıl Kobra hâlâ onunla baş edebileceğine inanıyordu.

Ayrıca bu evin, Gazinsky'yi gizledikleri güvenli yer olup olmadığını da merak ediyordu. Eğer Charles McCabe de buradaysa, Potanin'in öldürmesini istediği hedeflerin hepsi de karşısında olacak demekti.

Bu durum, onu kesinlikle ikilemde bırakacaktı.

"Hadi inelim." Logan, arabanın kapısını açarak, dışarı çıktı.

Kızıl Kobra da aynısını yaptı. Martin de sürücü koltuğundan inip, arabadan çıktı ama geride kalıp arabanın yanında bekledi. Logan ve Kızıl Kobra, evin büyük kapısına doğru ilerlediler. Kapı gıcırdayarak açıldığında, bir metre ötesindeydiler.

Kızıl Kobra açık kapıdan içeri bakınca, Martin gibi takım elbise giymiş ancak daha yaşlı –muhtemelen kırklarında– ve daha kalıplı bir adam gördü. Ceketi perişan haldeydi, yan tarafındaki tabanca kılıfını gizlemek gibi bir niyetinin olmadığı anlaşılıyordu. Kızıl Kobra, montunun cebindeki eliyle av bıçağının kabzasını okşadı. Onun için rahatlatıcı bir hareketti.

Kızıl Kobra, Logan'ın iki adım gerisinde kapı eşiğini geçerken, Logan birden durup Kızıl Kobra'ya döndü.

"Bana sırt çantanı ver," dedi Logan elini uzatarak.

Kızıl Kobra, hiç tereddüt etmeden çantasını uzattı.

"Üzerinde başka ne gibi silahlar var?"

Kızıl Kobra cevap vermeden önce düşündü. Ne av bıçağından, ne de evdeki bileğine bağlanmış çakıdan vazgeçmek istiyordu. Ama hasta bir seçenek yok muydu? Av bıçağını hemen eline aldı. Önüne çıkan her adamı öldürmek de seçenekler arasındaydı.

Ancak belki de bu aşırı bir davranış olurdu. En azından şimdilik.

"Bırak," dedi Kızıl Kobra. "Bir numaran olduğunu ayak bileğinde."

"Onları da buraya bırak."

Kızıl Kobra tereddüt etse de söylenileni kabullendi. Önce ayak bileğindeki kılıfları çıkarıp çıkarıp takım elbiseli adama verdi. Sonra da av bıçağını verdi. Logan, silah seçiminden etkilenmişçesine ona baktı.

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır, yok."

"Tamam. Şimdi de Kasap Dave'i aramak."

"Başkanla ya da ona benzer biriyle görüşeceğimi gibi hissediyorum."

"Görüşeceğin kişiyi tanıdığımı sanmıyorum."

Logan'ın Kasap dediği takım elbiseli adam, Kızıl Kobra'nın üzerini aradı. Kızıl Kobra'nın kalçalarını ve göğüslerini biraz fazla uzunca yoklaması iğrenç sesi gibi parmakları, etini sıkıyordu. Kızıl Kobra hiçbir tepki vermedi. Sadece zihnine not etti.

Kasap hiçbir şey bulamadı ve aramanın kısa süre sonra sona erdi.

"Gazinsky'yi burada mı saklıyorsunuz?" diye sordu Kızıl Kobra, Logan'a bakarak.

"Hayır. Beni takip et."

Kızıl Kobra kasaba bir bakış fırlatıp, arkaya kapılı kamyonda Logan'ın arkasından yürüdü. Kurşun, duvarları ve dişleri aşırı büyük ancak ekseriyeti dünyaya bir sürünenin bakmadığı oturma odasına ulaştı.

Bura eskiden öyleydi fakat bariz ki artık burası kullanılan bir ev değildi. Ne bir süs eşyası, ne küçük bir biblo, ne de kişisel eşya vardı.

Büyük, kahverengi, deri koltuklardan birinde, orta yaşlı bir adam oturuyordu. Seyrek saçları, keçi sakalı, kalın çerçeveli gözlüğü vardı ve ince çizgili bir takım elbise giymişti. Kızıl Kobra, adamın yüzünü işverenden edindiği bilgiler sayesinde hemen tanıdı.

"Bu Charles McCabe," dedi Logan.

"Ben Mackie," dedi adam ayağa kalkıp, Kızıl Kobra'ya elini uzatarak. "Lütfen bana Mackie de. Seninle nihayet tanışmak güzel, Anna."

Yüksek sesle ve pürüzsüz konuşuyordu. Aksanı, üst tabaka İngilizlerden olduğunu düşündürüyordu. Kızıl Kobra Mackie'nin elini sıktı. Gazinsky burada olmasa da, diğer hedefi şu anda karşısındaydı. Durum gittikçe ilginçleşiyordu.

Mackie, tekrar yerine oturdu. Kızıl Kobra da karşısındaki koltuğa geçti. Logan, ayakta beklemeyi sürdürdü.

"Vay canına, gerçekten çok güzelmişsin," dedi Mackie. Kızıl Kobra, yaşlı adamın baştan savma iltifatına karşı suratını ekşitmekten son anda kendini alıkoydu. "Ününü duymuştum ama seni bizzat görmek... Hayal ettiğimden daha sevimliymişsin."

"Teşekkürler," dedi Kızıl Kobra hiçbir şey hissetmeden.

"Bu sevimsiz laflarla yüzünü ekşittiğim için üzgünüm. Eminim, benim gibilerle çok karşılaşmışsındır."

Kızıl Kobra, neredeyse gülümseyecekti. Bu açıklama sayesinde, gerçek Mackie'yi görmüş oldu. İtici bir adam değil, nadir bulunan bir gözlem yeteneğine sahip biriydi.

"Onu bir de peruksuz görmelisin," dedi Logan, Kızıl Kobra'ya gülümseyerek.

Mackie, kıkırdayarak güldü. "Buraya gelmene sevindim."

"Neden *buradayım*?" diye sordu Kızıl Kobra.

"Logan'ın fikriydi," dedi Mackie. "Senden hoşlanmış."

"Evet, bunu bana da söylemişti."

"O anlamda değil, Anna. Logan, iyi bir potansiyelin olduğunu düşünüyor."

"Hangi konuda?"

"Bizimle çalışmak için."

"Ben yalnız çalışırım."

"Logan da öyle."

"O zaman bana neden ihtiyacınız var?"

"Çünkü sen yeteneklisin. Çok yeteneklisin."

"Gurur duydum."

"Babanı tanıyordum," dedi Mackie. Bu sözler, Kızıl Kobra'da şok etkisi yarattı. Mackie'nin yüzündeki memnun ifade, kendisinin de bunu beklediğini gösteriyordu.

"Babam öldü," dedi Kızıl Kobra, Mackie'nin açıklamasıyla yaşadığı şaşkınlığı gizlemeye çalışarak.

"Evet, bundan haberim var. Üstelik onu öldüren kadının gözlerine bakıyorum şu anda."

Kızıl Kobra, ağzını açmadı.

"Vlad'ı severdim," dedi Mackie. Ona her zaman güvenebilirdin. Bu yüzden, ölümü pek çok açıdan üzücü oldu... Biliyorsun."

"Onu nereden tanıyordun?"

"Nasıl olabilir sence? Birçok kez bizim için çalıştı. İşinde mükemmeldi. Herkesten bağımsızdı. Kusursuz iş yapardı. Ücreti yüksekti ama ödediğinin karşılığını alırdın."

"Yine de yeterince iyi değildi, öyle değil mi?" diye sordu Kızıl Kobra.

"Evet, haklısın, son yıllarında yeterince iyi değildi. Ama herkes, eninde sonunda düşüş yaşar. Hoşlanalım ya da hoşlanmayalım, bu hepimizin başına gelir."

"Benden tam olarak ne istiyorsun?"

"Potanin'i yakalamak için Logan'a yardım etmeni."

"Neden?"

"Çünkü onu yakalamamız lazım."

"Kulağa sağlam bir gerekçe gibi gelmiyor."

"Gelmiyor mu? Benden duyabileceğin tek gerekçe budur. Yaptığımız işin ahlaki taraflarını tartışacak değilim. Söylediğim gerekçenin senin için yeterli olacağını düşünüyorum."

"Potanin, seni öldürmemi istedi. Gazinsky ve Logan'ı da."

Kızıl Kobra, Logan'a baktı. O da Kızıl Kobra'nın bakışlarına karşılık verdi ama yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Elbette bunu ister," dedi Mackie. "Peki, ona da sebebini sordun mu?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun zaten. Şimdi gerekçeleri ve kimin neyi hak edip etmediğini bir

kenara bırakalım. Burada, işverenini değiştirmek için toplandık."

"Benim kazancım ne olacak?"

"Hayatın kurtulacak. Tabii ücretini de alacaksın."

"Ya teklifini reddedersem?"

"O zaman, senin gibi bir yeteneği kaybetmek bizi üzecek. Dürüst olacağım, Anna. Seni buraya getiren, sadece şansının yaver gitmesiydi."

"Nasıl yani?"

Mackie umursamazca omuz silkti. "Bu senin kişisel meselen değildi. Gazinsky'nin peşinde olduğunu sanıyordun. Birbirine düşman, iki yozlaşmış milyarderin savaşı, diye düşünüyordun. Ama bu bakış açısı, olup bitenleri anlamak için yeterli değil. Potanin, neden beklemeni istedi acaba? Niçin sadece Gazinsky'yi gözetlemeni tercih etti? Gazinsky'yi öldürebilmen için seni günler önce gönderebilirdi."

"Çünkü seni de öldürmemi istiyordu."

"Kesinlikle öyle. Gazinsky, aslında önemsiz bir dişli çarktan başka bir şey değil. Evet, şu günlerde benim için önemli. Memleketine sırtını dönmeye ve bildiği her şeyi bize anlatmaya hazır olduğunu biliyorum. Belki bildiklerini öğrenmek yararlı da olacak. Ama ben bununla ilgilenmiyorum. O, asla bizden biri olamayacak. İhtiyacımız olan şeyleri alınca, adamı kendi yoluna göndereceğiz. Bu, acımasızca bir şey mi? Evet, olabilir. Ama onu korumak için harcayacağımız zamana, paraya ve emeğe değecek kadar önemli biri değil. Onu, gözden çıkarabiliriz."

"Peki ya ben?"

"Faydası biten herkes, gözden çıkarılabilir. Logan'ı burada görüyorsun değil mi?"

Kızıl Kobra, Logan'a baktı. "Evet."

"Onu gözden çıkaramam. En azından şimdilik. Çünkü güvenilirdir ve sonuç almasını bilir. Dürüst olmak gerekirse, iki gün önce Gazinsky'nin peşinde biri olduğunu anladığında, seni öldüreceğini sanmıştım."

"Keşke deneseydi," diyerek dudak büktü Kızıl Kobra.

"Ama denemedi," dedi Mackie. "Başka biri olsaydım, peşinde olduğunu bile anlamadan, seni ortadan kaldırırdı. Çünkü onun işi bu. Ama bu sefer yapmadı."

"Neden?"

"Kim olduğunu anladı. Ünlü katil, Kızıl Kobra. Uzun zamandır peşindeydik."

Kızıl Kobra, Mackie'nin sözlerinin ne anlama geldiğini kavradı.

Birkaç saniye sonra Kasap odaya geldi, sert yüzünde somurtkan bir ifade vardı. Elinde, hışırtılı sesler çıkaran bir telsiz vardı. Logan'a doğru yürüdü ve kulağına bir şeyler söyledi. Logan telsizi alıp, Mackie'nin yanına gitti ve ona doğru eğilerek, kulağına fısıldadı. Mackie'nin yüz ifadesi, samimi bir görünümden apaçık bir düşmanlığa dönüştü. Ürpertici bir değişimdi.

"İki araba yaklaşıyormuş," dedi Mackie gözlerini Kızıl Kobra'ya dikerek. "Toplamda sekiz adam varmış. Bana ne olup bittiğini anlatmak için beş saniyen bulunuyor. Konuşmazsan, ölürsün."

Kızıl Kobra'nın kalbi, yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Vakit dolmuştu. Oyun bitmişti. Harekete geçme zamanı gelmişti.

45. BÖLÜM

Kızıl Kobra'nın ya da bir başkasının ağzından tek kelime çıkmadan, dört saniye geçti. Kızıl Kobra, o esnada ne yapması gerektiğini düşünmüştü. Sonunda, tek bir seçeneği olduğunu fark etti.

Kızıl Kobra, kendisinden sadece iki metre uzakta duran Kasap'a doğru fırladı ve arkasına dolandı. Bir kolunu, adamın boynuna doladı. Diğer eliyle kılıfındaki silahı çekip aldı ve namluyu Kasap'ın şakağına dayadı. Logan ve Mackie, kıpırdamadan bekliyordu. Kızıl Kobra, çok hızlı davranmıştı ama yine de tepki vermemeleri onu şaşırtmış, biraz da endişelendirmişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Mackie.

Kızıl Kobra cevap vermedi.

"Bizi, ne zaman gammazladın?" diye sordu Logan. Sesinde, şaşkınlık ya da öfkeden ziyade merak vardı. "Ve nasıl yaptın?"

"Sana ne demiştim?" dedi Mackie, Logan'a bakarak. Sesindeki düşmanlık, hâlâ belirgindi. "Yüzde elli ihtimal olduğunu söylemiştim."

"Ben de altmışa kırk demiştim," dedi Logan. "Belki de bu kadar emin olmamalıydım."

"Her zaman hata yapabiliriz."

"Arabaya binmeden önce kadınlar tuvaletine gitmesi için izin vermiştim. Sanırım o zaman yaptı."

"Evet," diye onayladı Mackie. "Muhtemelen suikastı o zaman doğrulamıştır. Büyük ihtimalle basit bir mesaj göndermiştir. Ama nasıl oldu da bizi bulabildiler?"

"Takip cihazı olmalı." Logan, Kızıl Kobra'ya döndü. "Cihaz nerende?"

Logan'ın kaygısız sesi, Kızıl Kobra'yı rahatsız etti. Parmağı, tabancanın tetiği üzerindeydi. Kasap'ın beynini dağıtırsa, koridora doğru atılarak mermilerden korunmak için yalnızca bir ya da iki saniyesi olacağını biliyordu. Bunu başarabilir miydi? Belki de. Peki ya sonra?

"Size tuzak kurmadım."

"Saçmalık."

"Böyle bir şey yapmadım! Beni izlediyseler bile, bundan haberim yok. Doğru söylüyorum. Kimseyi aramadım, kimseye mesaj yollamadım veya benzer bir şey yapmadım. Gerçek bu."

"O zaman niçin adamımın kafasına silah dayıyorsun?" diye sordu Mackie.

"Kendimi korumak için."

"Sahiden mi?" dedi Mackie. "Peki, sonra ne yapmayı düşünüyorsun? Potanin'in adamları buraya geldiklerinde, seni de öldürecekler. Logan, bunu sana zaten anlatmıştı. Potanin, asla yaşamana izin vermeyecek. Hâlâ anlamadın mı?"

"Şansımı deneyeceğim."

"O zaman tetiği çek bakalım. Bu adamlar eğitimlidir. Hepimizi çiğneyip geçemezsin."

"Belki öyle. Belki de değil."

"Adamlarım, benim için hayatlarını vermek üzere eğitildiler. Bunu yaptığım anda," Mackie parmağını şıklattı, "Kasap, seni öldürmek için elinden geleni yapar."

"Hiç şansı yok," dedi Kızıl Kobra. Kasap'ın nefes alıp almadığı belli değildi, adamın kılı bile kıpırdanmıyordu.

"Evet, pek şansı yok," dedi Mackie. "Kasap da bunun farkında. Ama yine de ben ve diğerleri için kendini feda etmeye hazır. Bu yüzden elinden geleni yapması, Logan'ın seni alt etmesi için yeterli olacaktır. Eğer silahı bırakmazsan, öleceksin Anna."

Koridorda, ayak sesleri duyulmaya başladı. Muhtemelen gelen Martin'di. Yine de Kızıl Kobra, gözlerini Mackie ve Logan'dan ayırmadı. Birkaç saniye sonra Martin'in sesini duydu.

"Buraya varmalarına otuz saniye kaldı," dedi Martin hiçbir endişe taşımayan bir sesle.

"Şu anda kafana doğrultulmuş bir silah var Anna, üstelik bu silahı tutan adamı göremiyorsun bile," dedi Mackie. "Kararını ver."

Onlara ömür gibi gelen, iki saniye daha geçti.

"Martin ve Kasap, siz Mackie'yi buradan çıkarın," dedi Logan. "Nereye gideceğinizi biliyorsunuz. Anna ve ben, misafirlerle ilgileneceğiz." Kimse bir şey söylemedi. "Anlaştık mı?"

"Evet," diye yanıt verdi ikisi birden.

Kızıl Kobra'nın başka seçeneği kalmamıştı. Ölmek istemiyordu. Silahı yere bırakırken, Martin'in ona ateş etmesini veya tabancasının kabzasıyla kafasına bir darbe indirip, kendisini yere yıkmasını bekledi.

Bir saniye sonra Martin ortaya çıktı ve Kızıl Kobra'nın

yanından geçti. Kasap da onu takip etti. Mackie'yi yanlarına alıp, hiçbir şey söylemeden oturma odasının arka kapısından çıktılar ve ormanın içine doğru yöneldiler.

Kızıl Kobra, Logan'a döndü.

"Hadi bakalım," dedi Logan. "Bana yeteneklerini göster."

Kızıl Kobra, arkasına döndü ve sırt çantasının yerde durduğu ön kapıya yöneldi. Çakısını, ayak bileğindeki kılıfına geri koydu. Av bıçağını, eline aldı. Ön kapıyı yavaşça açtı. Henüz kimse yoktu. Oturma odasına geri döndü.

"Arka kapıdan çık," dedi Kızıl Kobra. "Evin önüne gitmek için hazır bekle. Ben onları buraya çekeceğim."

Dışarıdan tek el silah sesi duydular, sonra arka arkaya birkaç tane daha. Silah sesleri, uzakta olduklarını anlatıyordu. Görünüşe göre adamlar, dört bir yandan yaklaşıyorlardı.

"Gayet iyi," dedi Logan, sanki Kızıl Kobra'nın aklından geçenleri okumuş gibi. "Kasap ve Martin, onların yönünden gelenlerle ilgilenirler. Böyle bize, endişelenecek daha az kişi kalır."

"Hadi git," dedi Kızıl Kobra. Logan, kapıdan çıktı ve ormana doğru ilerledi.

"Yardım edin!" diye bağırdı Kızıl Kobra olabildiğince yüksek sesle. "Buradayım! Yaralandım!"

Potanin, adamlarına kadını öldürmeleri için emir vermiş olmalıydı. Oysa Kızıl Kobra'nın bundan haberi olduğunu bilmiyorlardı. Kızıl Kobra, sanki onlarla birlikteymiş gibi davranabilirdi.

Oturma odası kapısının yanındaki duvara yaslandı ve sesleri dinledi. Hiçbir şey duymadı. Olabildiğince çaresiz

görünmeye çalışarak, tekrar bağırdı. Yine hiçbir yanıt alamadı.

Bir saniye sonra koridordan oturma odasına doğru küçük bir nesne atıldı. Kızıl Kobra, bunun bir sis bombası olduğunu hemen anladı. Sis bombası, dakikalar önce Kızıl Kobra'nın oturduğu koltuğa çarparak durmuştu. Birden odayı bembeyaz bir bulut kapladı ve Kızıl Kobra hiçbir şey göremez oldu.

Ama işitme duyusu hâlâ yerindeydi.

Koridordan yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Bir an, ne yapacağını düşündü. Son kez bağırarak yardım istedi. Hareket edenler önce durup, bir an sonra yeniden yürümeye başladılar.

Sisin içinde, bir tüfek namlusunun kapı boşluğundan uzandığını fark etti. Uzanabileceği kadar yakındı. Kızıl Kobra, sıçrayarak harekete geçti. Koridora doğru atıldı ve tam olarak göremediği adamın boynunu ve gövdesini hedefleyerek, bıçağını iki kez savurdu. Acı dolu bir gırtlak sesi duydu. Baştan ayağa siyahlar giymiş bir karaltı, yerdeki duman tabakasının içine gürültüyle düştü. Birkaç saniye sonra, adamın boğazından akan kan durdu ve ortalık sessizliğe gömüldü.

Kızıl Kobra, bir süre koridoru gözetledi. Her yer dumanla kaplı olduğundan, hiçbir şey göremedi. Bu iyiydi. Ön kapıya doğru koştu ve kapı kanadının arkasına saklandı. Dışarıdan, bir dizi silah sesi duyuldu. Bu defa sesler, daha yakından geliyordu. Acaba Logan mıydı?

Daha önce olduğu gibi aynı umutsuz yardım çağrısını yaparak, tekrar bağırdı. Otomatik bir tüfek, açık kapıdan evin içine doğru ateş etmeye başladı. Neredeyse sağır edici

bir gürültü oldu. Her kim ateş ediyorsa, çok yakında olduğu belliydi. Kızıl Kobra'ya isabet etmesini umarak, dumanın içine körü körüne ateş ediyordu. Hiç değilse Kızıl Kobra, bu adamların ona yardım etmeyeceğini artık anlamıştı.

Çok yakından gelen silah seslerinin sebep olduğu sersemliği ve kulaklarındaki çınlamayı önemsemeden, ilk fırsatta açık kapıdan dışarı fırladı. Üç metre kadar ilerlemişti ki evden dışarı sızan seyrek dumanın içinde siyahlara bürünmüş bir siluet belirdi. Kızıl Kobra, sol tarafa gidiyormuş gibi yaptı. Adam o yöne ateş etmeye çalışırken, Kızıl Kobra sağ tarafına geçip, hasmının koluna bıçağını sapladı. Rakibi çığlık atarken, Kızıl Kobra'yı takip etmek üzere dönmeye çalıştı. Ancak çok geç kalmıştı.

Kızıl Kobra, yay çizerek döndü. Bıçağını adamın göğsüne soktu ve aşağı indirerek, göğsünden karnına dek uzanan, yaklaşık otuz santimlik bir yara açtı. Saldırgan, yere yığılıp kaldı.

Kızıl Kobra derin bir nefes aldı, zihni odaklanmış ve tetikteydi. Durup, etrafına göz attı. Duman, dağılmaya başlamıştı. Birden, evin köşesinde başka bir adam ortaya çıktı. Tüfeğini kaldırıp doğrulttu. Kızıl Kobra, tam kendini korumak için bir yere atılacaktı ki...

Bir silah patladı.

Adamın kafasından etrafa kan, kemik ve beyin parçaları dağıldı. Cansız vücudu yere düştü.

Logan, evin köşesinden çıktı. Elinde bir tüfek vardı. Kot pantolonunun belinde de bir tabanca bulunuyordu.

"Kaç kişi?" diye sordu Logan sakin bir ifadeyle. Kızıl Kobra'ya doğru yürüdü.

"İki. Ya sen?"

"Üç. Kasap, telsizden iki saldırganı hallettiklerini bildirdi."

"Geriye bir kişi kaldı," dedi Kızıl Kobra.

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, Logan'ın on metre kadar gerisindeki bir ağacın arkasına saklanan adamı fark etti. Saldırgan, tüfeğinin tetiğine basmak üzereydi.

"Yere yat!" diye bağırdı Kızıl Kobra, Logan'ın üzerine atılırken. Hızla çarparak, onu yere düşürmeyi amaçlamıştı ancak Logan'ın sağlam yapısı çarpmanın etkisini hafifletmişti. Ağır çekimdeymiş gibi, acemice yere düştüler. Belki de adrenalin nedeniyle dikkati artmış ve olanları daha aydınlık hatırlamasına neden olmuştu.

Öyle ya da böyle, yere düştüklerinde mermiler üstlerinden vızır vızır uçuşurken Kızıl Kobra, Logan'ın belindeki silahı kavradı. Namluyu doğrulttu ve iki el ateş etti, sonra da Logan'ın üzerinden kalktı.

O sırada adamın çığlık attığını duydu. Vurmuştu. Saldırganın nerede olduğunu bilmiyor ama feryatlarını duyabiliyordu. Kızıl Kobra'nın bir şey yapmasına fırsat kalmadan Logan da ayağa kalktı ve hızla adama doğru yürüdü. Tüfeğini doğrultup, adamın kafasına ateş etti.

Logan sakince geri geldiğinde, Kızıl Kobra üzerindeki tozları silkiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Logan, hiçbir duygu belirtisi göstermeden.

"Ben de sana," dedi Kızıl Kobra. "İyi iş çıkardık."

"Evet, sonuç olarak öyle ama seni nasıl takip ettiklerini keşfetmeliyiz."

"Sanırım biliyorum."

"Kasap'ın kafasına silah dayarken, aklından neler geçiyordu?"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Hayır, senin gibi yetenekleri olan birinden hiçbir şey için hiçbir şey yapmadan faydalanmam."

"Hay sikeyim seni, mağaza adamı!"

"Değer yok inliyorsun..." diye homurdandı Rob Roy, muzip bir gülümsemeyle.

46. BÖLÜM

Kızıl Kobra sıçrayarak uyandığında, saat sabahın üçüydü. Onu böylesine hırçın bir şekilde uyandıran şeyin ne olduğunu ilk başta anlayamadı. Kötü bir rüya görmemişti ve odada hiç ses yoktu. Yalnızca hızlı solukları sessizliği bozuyordu. Bir de onunkinin tersine, yanında yatan adamın –Carl Logan'ın– sakince nefes alıp verişi.

Kızıl Kobra, solukları yavaşlarken, bir süre Logan'ı seyretti. Sonra ayağa kalktı. Üzerinde otelin adı yazan beyaz bornozu yerden aldı ve terden ıslanmış çıplak bedenine geçirdi. Mışıl mışıl uyuyan Logan'ın karşısındaki koltuğa oturdu.

Ormandaki evden ayrılmadan önce, beraberindeki bütün elektronik eşyaları parçalarına ayırmışlar ve kamerasıyla telefonunda, dinleme cihazları bulmuşlardı. Bu onu endişelendirmişti çünkü ikisini de Berlin'den satın almıştı. Potanin bir şekilde, büyük olasılıkla Kızıl Kobra uyurken, böcekleri yerleştirmeyi başarmıştı. Demek ki başından beri Kızıl Kobra'ya güvenmemiş ve onu öldürmeyi planlamıştı. Tıpkı Logan'ın söylediği gibi.

Tüm elektronik eşyalarını imha ettikten sonra, başka bir aygıt var mı diye Kızıl Kobra'nın kıyafetlerini ve üzerini kapsamlı bir şekilde araştırdılar. Ancak hiçbir şey bula-

madılar. Yine de ne olur ne olmaz diyerek, ormandaki evi terk ettikten sonra Kızıl Kobra'ya yeni giysiler alınak için en yakındaki şehre gittiler. Kızıl Kobra, deri montundan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Berlin'deki bir otele yerleştiklerinde, iki saat boyunca yeni aldığı deri montun içine av bıçağı için kılıf dikmekle uğraşmıştı.

Ardından, birlikte odada yemek yiyip, iki şişe şarap içmişlerdi. Sonunda da kendilerini ikinci defa yatakta bulmuşlardı. Bu kez Logan, gizlice kaçıp gitmeye kalkışmamıştı.

Onun yerine, sabahın üçünde aklını kurcalayan düşüncelerle uyanan, Kızıl Kobra olmuştu.

İçindeki şüpheyi aklından silemiyordu. Bilmesi gerekiyordu. Artık dizüstü bilgisayarı ve telefonu olmadığına göre, öğrenmenin tek yolu vardı.

Yatağa doğru uzanıp, Logan'ın cep telefonunu aldı ve interneti açtı. Telefonun bağlantısı, dizüstü bilgisayarındakinden çok daha yavaştı ancak çoğunlukla boş ekrana bakarak geçirdiği beş dakikanın sonunda Potanin'le iletişim kurduğu mesaj kutusunu açmayı başardı.

Tabii ki, onu bekleyen bir mesaj vardı.

Ne beklediğini bilmiyordu. Potanin, gönderdiği şifreli mesajda ateş püskürüyor ya da öfkeden kuduruyor değildi. Bununla beraber, Kızıl Kobra ekrandaki sözcüklerin satır aralarında nefretini hissedebilmişti.

Kızıl Kobra, gözlerini kapadı ve dişlerini gıcırdattı.

Ne kadar berbat bir duruma düşmüştü. Bu mesele, henüz kapanmamıştı. Ama daha fazla uzamamalıydı.

Okuduğu mesajı sildi, interneti kapadı, ardından telefonun ayarlarına gitti ve internet önbelleğini temizledi. Sonra telefonu yerine koydu.

Potanin de, Mackie de ona basit bir seçenek sunmuşlardı. Hayatta kal veya öl. Şimdiyse Potanin, hedeflerini ortadan kaldırması için ona son bir şans daha vermişti. Potanin'in talebini yerine getirmek istemiyordu ama bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Çünkü bundan sonra tehlikede olan, sadece onun hayatı değildi. Potanin bunu açıkça ifade etmişti.

Kızıl Kobra yere eğilip, Logan'ın silahını bulmak için kıyafetlerini didiklemeye başladı. Biraz sonra silahı buldu ve eline alıp, yukarı kaldırdı. Namluyu, Logan'ın kafasına doğrulttu. Logan hiç kımıldamadı, kaşı bile oynamamıştı. Silahın namlusunu, kapalı gözlerinin birkaç santim ötesine kadar yaklaştırdı.

"Şarjörü boşaltmıştım," dedi Logan. Gözleri hâlâ kapalıydı ve yerinden oynamamıştı.

Kızıl Kobra öfkeden –aynı zamanda utançtan– deliye dönecekmiş gibi hissetti. Elinden bıraktığı silah, gürültüyle yere düştü.

Logan, gözlerini açıp, bakışlarını Kızıl Kobra'ya çevirdi. "İster gidersin, ister kalırsın. Tercih senin."

Kızıl Kobra bir an düşündü, sonra uzun ve kederli bir şekilde iç geçirdi, ayağa kalktı ve elbiselerini giydi. Logan yatakta yatıyordu, sert bakışları kadının üzerine sabitlenmişti.

Peki, kişisel eşyaları? Hiçbir şeyi yoktu. Sadece bıçakları ve biraz parası vardı. Bir de Berlin'e gelirken yanında getirdiği, fotoğraflar ona benzese de kimlik bilgileri tamamen gerçek dışı olan pasaportları. Hayatı, acınası bir yalandan ibaretti.

Av bıçağını, yeni montunun cebindeki kılıfına soktu

ve Logan'a son bir defa baktı. Belki de onu sevmişti? Hayır, böyle bir yeteneği yoktu. Logan da öyle biri değildi.

Yine de tekrar görüşeceklerdi. Bundan emindi.

Logan, her şeye rağmen, hâlâ onun için bir hedefti. Ama öncelikli hedef değildi. Şimdilik bekleyebilirdi. Bir dahaki karşılaşmalarında, muhtemelen ikisinden biri ölecekti. Ama bu gece öyle bir şey olmayacaktı.

İkisi de tek kelime etmedi. Kızıl Kobra, arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

47. BÖLÜM

Cinnimit

Ryker, neredeyse yıldır Kızıl Kobra'yı görmemişti. Saldırıdan önce Berlin'deki otel odasından ayrıldıktan iki hafta sonra Kızıl Kobra, kuzey Almanya'daki bir sahil kulübesinde Gaztonsky'yi ve karısını pusuya düşürüp öldürmüştü. Ryker ve HA, o günlerde Gaztonsky ile eşini ülke dışına kaçırmaya çalışıyordu. Oligarşi elitinin ölümü, istediklerini öğrenmelerine engel olmuştu.

Kızıl Kobra, o gün kendini bir uçurumun kenarında, Ryker'la –ya da o zamanki adıyla Carl Logan'la– ölümüne mücadele ederken bulmuştu. Eline aldığı silahı ona doğrultmuş ama ateş etmemişti. Bir an için duraksamıştı.

Ryker ise, hemen sonrasında, hiç tereddüt etmeden harekete geçmişti.

Adamın silahından çıkan mermiler bedenine saplanırken, Kızıl Kobra'nın uçurumdan aşağı atlayışı Ryker'ın onu son görüşüydü. Pek çok kişi öldüğünü farz etmişti. Ryker ise daima farklı düşünmüştü.

Ölmediği kesindi. En azından şimdilik.

Kızıl Kobra, Walker'ın evinde Ryker'a saldırdığında,

odada epeyce gürültü kopmuştu. Ryker'ın sulıkanlıyı kitaplığa fırlatması esnasında çıkan sesler ve gözlerine biber gazı sıkıldığında attığı çığlıklar, Green ve diğer polislerin alarma geçmeleri için yeterli olmuştu. Böylece Ryker açısından işler, daha da sarpa sardı. Ryker'a göre Kızıl Kobra, birini öldürmek için eve gelmişti. Ancak Walker'ı o gece kurtaran da, muhtemelen evdeki polislerin sayıca fazla olmaları ve hızlıca hareket edebilmeleriydi.

Neyse ki, Ryker'ın uykuya dalmadan önce diğerlerine söyledikleri işe yaramıştı. Adamların Kızıl Kobra'yı bulmak için evin dört bir yanını aradıkları esnada Walker, silahlı bir polis memuru ve Munroe ile birlikte oturma odasında kilit altında tutulmuş, böylece korunabilmişti.

Elbette evde kimseyi bulamamışlardı.

Biber spreyinin etkisi dakikalar içinde azalmaya başladı. Bir saat sonra Ryker'ın yüzündeki şişlik, tekrar görmesine izin verecek kadar indi. Birkaç saat geçip de şafak sökerken, acıları neredeyse tamamen sona ermişti.

Ryker, mutfaktaki kahvaltı masasında bir tabureye oturdu, koyu bir kahve içip, jambonlu ve peynirli sandviç yedi. Munroe da oradaydı ve sabahın köründe içtiği kahvenin haddi hesabı yoktu.

"Şu aşamadan sonra bizden ne yapmamızı beklediğini bilmiyorum," dedi Munroe. "Walker'ı buradan götürmeliyiz."

"Evet," dedi Ryker.

Oysa önceki gece, Ryker bu fikre karşıydı. Aslında bu sorunla başa çıkabileceğini düşünmüştü ancak artık burada oturup bir sonraki saldırıyı beklemek değil, saldırıya geçmek istiyordu. Ayrıca konu hakkında düşündükçe,

Walker'ı umursamadığını fark etmişti. Ryker'ın görevi onu korumak değildi; bunu yapabilecek bir yığın insan vardı. Kim Walker'ın neden öldürüldüğünü, Kızıl Kobra'nın Endülüs'e neden geldiğini bulmaya çalışıyordu.

"Bu konuda kime güvenebiliriz?" diye sordu Munroe.

"Hiçbir fikrim yok."

"Mutlaka birileri olmalı."

Ryker düşündü. Elbette, Winter vardı. Ama JIA'nın yöneticisi, Walker'ı korumak için zaman ve emek harcar mıydı? Ryker, cevabın hayır olduğu sonucuna vardı.

"Bu, benim verebileceğim bir karar değil," dedi Ryker. "Korunma meselesi hakkında konuşman gereken kişi Green. Walker'ın iyi olduğundan emin olmak için İspanyol polisiyle, hatta gerekirse İngiliz polisiyle bile irtibata geçebilir."

"Yerel polise güvenemeyeceğimizi söylemiştin."

"Güvenemezsiniz. Tek şeyden eminim, bu da Kızıl Kobra'nın yalnız olduğu. O, bu şekilde çalışır. Gürcülerle birlikte hareket etmiyor. Eminim mafya, civardaki polisler dâhil ulaşabildiği herkese para saçmaya başlamıştır çünkü şu anda yekvücut olmak zorundalar. Kızıl Kobra, hepsi için bir tehlike haline geldi."

Green, odaya girdi. Aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Ne gibi haberlerin var?" diye sordu Ryker.

"Nereden kaçtığını öğrendik." Green, masaya gelip bir fincan kahve doldurdu. "Kesin olarak nasıl yaptığını bilmiyoruz ancak önceden ayarladığımız kapalı devre televizyon kamerası, arka taraftan çıktığını kaydetmiş."

"O yönde yalnızca ağaçlar ve kayalar yok mu?"

"Kısa bir tırmanış, medeni dünyaya geri dönmesi için yeterli olur."

"Kaçmak için dikkatleri başka tarafa çekti," dedi Ryker. "Alarm çalınca, herkes yanlış yere odaklandı."

Green, omuz silkti. "Kadın ne yaptığını biliyordu. Kaçış güzergâhını önceden planlamış."

Ryker, bunun Kızıl Kobra için ne kadar kolay olduğunu düşününce, kendini aptal gibi hissetti.

"İyi de içeri nasıl girdi?" diye sordu Munroe. "Bahçeye tamam da, evin içine yani..."

"Güzel soru," dedi Green. "Bize görünmeden nasıl içeri girdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Her yeri gözetliyorduk. Bütün yolları kapamıştık."

"Hayır, kapamadınız," dedi Ryker.

"Evet, kapadık. Bütün geceyi hep beraber geçirdik."

"Aklımıza gelmeyen bir şey vardı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kızıl Kobra, eve gecenin bir vakti girmedi. Zaten buradaydı." Ryker, ağzından çıkan sözlerle sırtında bir ürpertinin gezindiğini hissetti. Munroe ve Green'in yüzlerindeki ifadelerden, aynı şeyi sezdiklerini anladı.

Ryker, ayağa kalktı. Munroe da aynı şeyi yaptı.

"Koridor kapalıydı," dedi Ryker. "Green oradaydı."

"Evet," dedi Green. "Beni geçip de kütüphaneye girmiş olamaz. İmkânı yok."

"Bütün gece boyunca orada mıydın?" diye sordu Ryker.

"Evet. Sadece otuz saniyeliğine tuvalete gittim. Ama kapıyı açık bıraktım ve gözümü koridordan ayırmadım."

"Peki, ya merdivenler?"

Green yanıt vermedi. Ryker, gözlerini dedektife dikti. Green'in hatasıydı ancak o da Kızıl Kobra'nın bu kadar

kısa sürede içeri süzülebileceğini düşünemezdi. Üstelik bahçedekilerden de herhangi bir uyarı gelmemişti.

"O halde, üst katta mıydı?" diye sordu Munroe şaşırarak. "Ama ne zamandır?"

Ryker, arkasını dönüp, mutfaktan çıktı. Koridordan geçip, döner merdivenlerden birinci kata çıktı. Süklüm püklüm haldeki Green, Ryker'ı takip etti. Şaşkın görünen Munroe da, Green'in bir adım arkasındaydı.

"Aşağıdaki bütün odaları kilitledik," dedi Green. Anlaşılan, Ryker'a inanmakta hâlâ zorlanıyordu. "Bütün kapıları mühürledik. Hiçbiri bozulmamış. Hepsini çoktan kontrol ettim."

"Yaptıklarından haberdarsa, iş değişir," dedi Ryker. "Muhtemelen senin ne yaptığını gördü veya duydu. Orada olduğunu biliyorsan, mührü değiştirmek çok zor değil."

"Nasıl? Ama..."

"Çatıya kaç tane çıkış var?" dedi Ryker, başının üzerindeki çatı kapağına bakarak.

"Üç tane," dedi Green. "Burası ana kapak. Kapağın üstünde seyyar bir merdiven var, bu yüzden doğrudan çatıya çıkılabiliyor. Ama buradan gelmiş olamaz çünkü merdiveni indirmek çok ses çıkarırdı. Sen herhangi bir şey duydun mu?"

"Peki, diğer ikisi nerede?"

"Ana yatak odasındaki gardırobun içinde bir çatı kapağı daha var. Ama bu, tam olarak çatı boşluğuna açılmıyor. Depo amaçlı kullanılan küçük bir odaya çıkıyor. O kadar küçük bir yer ki tek kişinin sığması bile zor."

"Üçüncüsü?"

"Burada," dedi Green, arkasını dönüp sahanlıkta yürürken.

Green birkaç kapıyı açınca, çamaşırhaneye ulaştılar. Yukarıyı işaret ettiğinde, Ryker küçük bir çatı kapağı olduğunu gördü. Kare şeklindeki kapağın kenarları, otuz santim uzunluğundaydı. Ryker, oraya sığamayacağını düşündü. Peki, Kızıl Kobra bu boşluktan geçebilir miydi?

"Ne işe yaradığını bilmiyorum," dedi Green. "Belki de boruların ve elektrik kablolarının yer aldığı tesisat şaftına açılıyordur."

"Burayı dün gece kontrol ettin mi?"

"Elbette," dedi Green. "Ama sıkıca kapalıydı. Açmaya çalıştım fakat sanki yapıştırılmış gibi yerinden bile oynamadı."

Ryker, Green'in yanından geçti, tavana ulaşabilmek için dolap raflarından birinin üzerine çıktı. Kapağı kolayca yukarı doğru ittirdi. İçerisi boştu ve bir metreküpten büyük olmayan bir depoya benziyordu. Duvarda, elektrik kabloları uzanıyordu. Ryker, gözlerine inanamıyormuş gibi bakan, yanakları kızarmış Green'e döndü.

"Yerinden oynamamıştı," dedi Green, diğerleri kadar kendisini de ikna etmeye çalışırcasına. "Bizzat çıkarmaya çalıştım."

Ryker, başını iki yana salladı. "Kızıl Kobra buradaydı. Muhtemelen senin geldiğini anladığında, lanet kapağın üzerine oturdu, böylece kapak açılmadı."

"Ben bunu... Nasıl..."

"Cardo'nun neden uçurumdan aşağı atıldığını artık biliyoruz," dedi Ryker aşağıya inerken.

"Zaman kazanmak için," dedi Green sonunda anladığında.

"Evet. Bunu tahmin etmiştim ama nedenini bilmiyordum."

"Walker'ı korumak için polislerin buraya hemen toplanmasını istemedi."

"Otelden ayrılıp, buraya ilk gelen olmak için zamana ihtiyacı vardı. Cardo'nun cesedini gizleyerek, cinayet öğrenilinceye dek zaman kazanacağını biliyordu. Biz burayı güvenlik altına almadan önce, içeri gizlice girip, saklanmak için yeterince vakti vardı."

"Bütün süre boyunca buradaydı," dedi Green, duyduklarına hâlâ inanamıyormuş gibi. "Bizi öldürebilirdi. Hem de hepimizi."

"İmkânı vardı ama yapmadı."

Beş dakika sonra, yeniden mutfakta oturuyorlardı. Green ve Munroe, hiç farkında olmadan Kızıl Kobra'ya bu kadar yakın olmalarından dolayı sarsılmışlardı. Aslında, şayet sakladıkları bir şey yoksa korkmaları için bir neden de bulunmuyordu. Kızıl Kobra, onların değil, Walker'ın peşindeydi.

Ryker, sürekli aynı şeyi düşünüp duruyordu. Kızıl Kobra, neden Walker'ı öldürme fırsatını değerlendirmemişti? Eve iki kez girmiş, ikisinde de kimseyi öldürmeden çıkıp gitmişti. Ryker, iki muhtemel neden görüyordu. Birincisi, hedefi Walker değildi. Gerçi ona saldırmıştı ama sadece bir not bırakmakla yetinmişti. Acaba o not, gerçek niyetiyle ilgili bir mesaj ya da ipucu muydu? Notta yazanlar, Walker'ın hayatına yönelik doğrudan bir tehdit içermiyordu.

İkinci sebepse, Kızıl Kobra'nın Ryker'ın yardımına gereksinim duymasıydı. Planladığı şey her neyse, bunu tek başına yapabileceğinden emin olmayabilirdi.

Hangisi geçerli olursa olsun, Ryker'ın korkusu bu iki

sebeple ilgili değildi. Kızıl Kobra'nın ustaca planlanmış hareket tarzından etkilenmişti ve bunu daha önce ortaya çıkaramadığı için kendine kızıyordu. Kızıl Kobra, burnunun dibinde saklanmıştı. Evde pusuya yatmış olabileceğinden, bir kere bile şüphelenmemişlerdi. Böylece, büyük bir aptallık yapmışlardı.

Ryker, çoktan soğumuş kahvesinin kalanını midesine indirdi. "Gitme zamanım geldi," dedi saatine bakarak. Neredeyse sekiz olmuştu.

"Gitmek mi? Nereye?" diye sordu Green, endişeli bir tavırla.

Ryker, bir an için Green'i yaptığı plana dâhil edip etmemeyi aklında tarttı. Sonunda bunu yapmamaya karar verdi.

"Sizin arkanızı korumak için gidiyorum." Ryker, Green'e göz kırptı ve kapıya yöneldi. "Bana sonra teşekkür edersiniz."

48. BÖLÜM

Pazar sabahı olduğundan, Ryker Casa de las Rosas'tan Malaga'nın merkezine giderken, yolda hafif bir trafik vardı. İlk durağı, İspanya'ya gelince yerleştiği otel oldu. Gerçi orada fazla kalacak değildi. Gece yarısı aniden uyanmak zorunda kaldığı göz önüne alınırsa, biraz daha dinlenmesi yerinde olurdu ancak şu anda uyumaya vakti yoktu. Eşyalarını, parasını ve pasaportunu yanına almak istiyordu. Otelde bir gece daha geçirip geçiremeyeceğini bilemiyordu, bu yüzden değerli eşyalarını orada bırakmasının bir anlamı yoktu.

Ücretini nakit olarak ödeyip, otelden ayrıldıktan sonra Miguel Ramos'un yaşadığı yere doğru, şehrin tek şeritli yollarında zahmetli bir yolculuk yaptı. Mesafe iki kilometreden az olmasına karşın, oraya varmak neredeyse otuz dakika sürdü. Kızıl Kobra'nın saldırısı nedeniyle önceki gece pek az uyuyabilmişken, üzerine bir de bu yorucu yolculuk eklenince, Ryker'ın huysuzluğu daha da arttı.

Şehrin sokakları o kadar sıkış tepişti ki arabayı sokağa park etmek için yer kalmıyordu. Bu yüzden, Ryker arabasını bulabildiği en yakın otoparka bıraktı. Sonra da aradığı apartmana doğru yürümeye başladı. Bu kenti iyi bilmiyordu ama görebildiği kadarıyla, şehir farklı bölgelere ayrıl-

mıştı. Sokakların, mağazaların, büyüleyici binaların, kiliselerin ve müzelerin arasına serpiştirilmiş hıncahınç dolu İspanyol meyhaneleri ve restoranlar sayesinde, eski şehir merkezi yerel halkın ve turistlerin ilgisini çekebilmek için yeterince güzel ve büyüktü. Ancak şehrin gerçek ruhunu hissedebilmek amacıyla, merkezin dışına doğru genişleyen yerleşim yerlerini görmek gerekiyordu.

Ramos'un yaşadığı bölgeyle eski şehir merkezinin arasında, çok büyük fark vardı. Oysa coğrafi olarak birbirine yakın yerlerdi. Bölgenin fazla yoksul bir görünümü olduğu söylenemezdi ancak apartmanların hepsi tek tip ve sıradan görünüyordu. Binalarda, kayda değer hasarlar yoktu, bununla birlikte bazıları beyaza, bazıları sarıya, bazılarıysa kırmızı ve maviye boyanmış duvarlardaki çatlak ve lekeler, yapıların elden geçirilmesi gerektiğini gösteriyordu. Bölgenin, Marbella'nın sadece birkaç kilometre batısındaki şaşalı yaşam tarzıyla zıtlık oluşturduğu kesindi.

Ryker'ın hedeflediği kirli sarı rengindeki binanın, üstü açık bir avluya giriş yapan kemerli bir geçidi vardı. Girişte ne güvenlik görevlisi, ne bekçi, ne de kapıcı görünüyordu. Binanın içi, temiz ve düzenliydi. Ryker, seramik döşeli merdivenlere yöneldi.

Karşısına, yaşlı bir kadın çıktı. Elinde bir baston tutuyordu, uzun bir etek ve binanın içindeki sıcaklığı göz önüne alınca Ryker'ın anlam veremediği bir nedenle, yün kazak giyiyordu. Kadın, yanından geçerken Ryker'a baktı. Ryker, kadına gülümsedi. Yaşlı kadın, sadece bakmakla yetindi ve yoluna devam etti.

Çok mu itici görünüyorum, diye düşündü Ryker.

Üçüncü kata çıkıp, binanın dört bir tarafını çevreleyen

üstü açık koridorda yürüdü. Ramos ailesine ait dairenin önünde durdu, kapıyı üç kez çaldı ve bekledi.

Kapı, kahverengi saçları dağılmış, bol ve biçimsiz bir elbise giymiş, kısa ve tombul bir kadın tarafından açıldı. Yüzünden, Ryker'la aynı yaşlarda veya en fazla kırklarının başında olabileceği anlaşılıyordu fakat bakımsız hali, onu daha yaşlı gösteriyordu. Ryker'a, gözlerinde hiçbir sıcaklık olmadan, ters ters baktı.

"*Habla Inglés?*" diye sordu Ryker. Ama cevabı beklemeden devam etti. "Miguel ile konuşmak istiyorum. Evde mi?"

"Hayır," dedi kadın. Ancak korku dolu bakışları, yalan söylediğini gösteriyordu.

"Ona zarar vermeyeceğim," dedi Ryker, kapıyı kapatmasını önlemek için ayağını kapının arasına yerleştirerek. Sözlerinin ve yaptıklarının tuhaf göründüğünün farkındaydı. Kadının Ryker'dan çekinmesi doğaldı. Ancak başka seçeneği yoktu. İçeri girmeye yeltendi.

Kadın, Ryker'ın ayağına baktı.

"Onu incitmek için gelmedim," dedi Ryker kadını sakinleştirmeye çalışarak. "Miguel'in başı belada."

"Polis misiniz?"

"Hayır, değilim."

"Üzgünüm, burada değil," dedi kadın. Aksanı o kadar belirgindi ki Ryker, söylediklerini anlamakta zorlanıyordu.

Kadın kapatmaya çalışınca, kapı Ryker'ın ayağına çarptı. Ryker, ayağını çekmedi. Bu esnada, dairenin arka tarafından bir ses duydu ve kadının gözlerine baktı. Kadın, yalvaran gözlerle bakıyordu. Onun üzülmesini istemezdi ama başka çaresi yoktu.

Ryker, kapıyla birlikte, şaşkınca bakan kadını da itekledi. Daireye girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Kadının korkmuş yüzüne bakınca, ne olacağını anladı. Kadını yakalayıp, çığlık atmadan önce eliyle ağzını kapadı.

Koridorun uzak ucunda bir kapı açıldı. Henüz kimse görünmeden, Ryker Colt marka tabancasına uzandı.

49. BÖLÜM

Açık kapının loş ışığında Ryker'ın tek görebildiği, belli belirsiz yüz hatlarıyla bir çift gözün parlak beyazıydı. Ryker, bu kişinin Miguel olduğunu tahmin etti. Kapı biraz daha aralanıp, delikanlı kapının eşiğinden adım attığında, Ryker elini silahından çekti.

"Miguel?" diye seslendi Ryker.

Delikanlı, başıyla onayladı. On beş yaşında mı, diye geçirdi aklından Ryker. Gerçek yaşını bilmeseydi, on ikiden fazla olmadığını düşünürdü. Boyu bir buçuk metre var ya da yoktu. Kemikli vücuduna bol gelen beyaz bir fanila ve futbol şortu giymişti. Yumuşak siyah saçları, ince yüzüne kadınsı bir hava veriyordu.

"Sana yardım etmeye geldim," dedi Ryker. "Başın belada. Sanırım sebebini biliyorsun. Ama lütfen, önce anneni sakinleştir."

Miguel annesine bağırdı, Ryker onun bir çırpıda söylediği sözlerin içeriğini anlayamadı. Sonunda annesi, ağlamayı bıraktı.

Ryker elini kadının ağzından çekti ve geriye doğru adım attı. "İyi misiniz?" diye sordu, yatıştırıcı bir ifadeyle. Kadın, başıyla onayladı. "İyi o halde. Miguel, seninle konuşmamız gerekiyor."

"Evde konuşalım," dedi Miguel.

Ryker, Miguel'in annesine baktı. Kadın, hafifçe başını salladı. Ryker, kadının yanından geçip, Miguel'in arkasından odasına girdi. Oda, küçük ve karanlıktı. Siyah perdeler çekilmişti ve tepedeki lambanın zayıf ışığı, küçük mekânı aydınlatmaya çalışıyordu. Bununla birlikte oda pırıl pırıldı. Ortalıkta ne bir kıyafet vardı ne de kirli bir bardak veya tabak. Ryker'ın genç bir delikanlının odasında görmeyi beklediği manzara bu değildi.

Duvarlar, çeşitli futbolcuların ve film yıldızlarının resimleriyle süslenmişti. Ryker, önce resimlere, ardından Miguel'e baktı. Miguel, üzeri bilgisayar donanımlarıyla ve yılan gibi birbirine dolanmış birçok kabloyla dolu masanın kenarında dikiliyordu.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?" dedi Ryker.

Miguel, ayaklarına baktı. "Evet. Sen İngiltere Polisi'ndensin. Beni tutuklamak istiyorsun."

İngilizcesi mükemmel olmasa da fena değildi. Yabancı aksanı elbette belli oluyordu, yine de genç bir çocuğa göre hayranlık uyandırıcıydı. Ryker'ın İspanyolcasından daha iyi olduğu kesindi.

"Hayır, Miguel," dedi Ryker. Miguel, kaşlarını çatarak baktı. "Seni tutuklamayacağım. Polis de değilim. Ama buraya gelme sebebim, bu konuyla alakalı."

"O zaman ne istiyorsun? Bunu nasıl öğrendin?"

"Bana ne olduğunu anlat."

"Sadece bir oyundu."

"Oyun mu?"

"Birbirimize meydan okuyoruz, sonra da bilgisayar korsanlığı yapıyoruz."

"Biz dediğin kim?"

"Grubum. Los Bandidos*."

"Eee?"

"Yanlış olduğunu biliyorum. Fakat... Kimsenin zarar görmesini istememiştim."

Miguel, tekrar başını eğdi. Ryker, birazdan onun hıçkırıklara boğulacağını düşündü.

"Kadının öldüğünü çoktan öğrendin değil mi?"

"Evet, gazetede okudum."

"Bilgisayar korsanlığı yapmanı kim istedi?"

"Kim olduğunu bilmiyorum, başka bir kullanıcıydı. Asla kimseyle tanışmadım. Sadece çevrimiçi görüşüyoruz. Basit bir meydan okumaydı."

"Kullanıcının adı neydi?"

"Adamın gerçek adını bilmiyorum. Hatta erkek mi, ondan bile emin değilim. Biz ona Anton diyorduk."

"Anton mu? Hepsi bu kadar mı? Soyadı yok mu? Ya da başka bir şey?"

"Hepsi bu. Birkaç hafta önce çevrimiçi oldu, sonra da bir daha görünmedi. Biz, kimseye soru sormayız. Sadece işimize bakarız."

"Size ödeme yaptı mı?"

"Ödeme mi?" dedi Miguel şaşkınlıkla. "Hayır, bunun için para almadım. Söylemiştim, bu bir oyundu, hobiydi sadece."

Ryker, elinde olmadan, Winter'ın siber saldırı hakkında anlattıklarını hatırladı. Gördüğü en karmaşık olaylardan biri olduğunu söylemişti. Ama bu işi yapan kişi, kendi odasında oturan, yalnızca on beş yaşında bir çocuktu. Üs-

* (İspanyolca) Haydutlar (ç.n.)

telik nedeni, bir meydan okumadan ibaretti. Karşılığında para bile almamıştı.

"Pekâlâ. Biraz geriye dönelim. Senden tam olarak ne istedi?"

"Anton'da bir dizi parmak izi vardı. Kim Walker adında bir kadına ait olduklarını söyledi. Oyun, kadının gerçek adını öğrenmekti."

"Bu bir oyun değil, Miguel."

"Artık biliyorum! Ayrıca tek başıma da değildim. Bunu, hep birlikte denedik."

"Kaç kişiydiniz?"

"Bilmiyorum. Beş. On. Birileri başladı ancak hiçbir yere ulaşamadı. Sonra diğerleri sisteme girdi fakat herhangi bir eşleşme bulamadı."

"Ama sen buldun, öyle mi?"

"Şanslıydım. Nereye bakacağımız söylenmemişti. Ancak kadının adı, bir İngiliz ismine benziyordu. Bu yüzden, aklıma İngiltere'ye bakmak geldi. Birinin onu öldüreceğini nereden bilebilirdim ki?"

Miguel konuştukça, Ryker kendini daha da kötü hissetmeye başladı. Alışık olduğu bir dünya değildi. Eskiden uğraştığı bilgisayar korsanları, depo veya sığınak gibi gizli yerlerde tek başına yaşayıp, en yeni donanımlarla çalışan, son derece eğitimli kimselerdi. Karşısındakiyse, Malaga'daki evinin odasından MI5'in sistemine girmeyi başarmış, on beş yaşında bir çocuktu.

Üstelik bu iş, Miguel için bir çeşit eğlenceydi. Arkadaşlardan birinin, diğerlerini kimin en iyi olduğuna dair kışkırtması, onlar için yeterliydi.

Ancak bu defa, oyunun tadı kaçmıştı. Bu sefer, bir in-

sın hayatını kaybetmişti. Birileri, Kim Walker'ın kimliğinin gerçek olmadığını öğrenmişti. Miguel, parmak izlerinin Anna Abayev ile bağlantısını ortaya çıkarınca da Kim Walker öldürülmüştü.

"Yapmanı istediğim bir şey var," dedi Ryker.

"Neymiş?" diye sordu Miguel, kafası karışmış gibi bakarak.

"Otur," dedi Ryker. Miguel oturdu. Ryker, bilgisayarın monitörünü işaret etti. Miguel, Ryker'ın aklından geçeni anladı ve uzanıp bir tuşa bastı. Bilgisayar çalışmaya başlayınca, bir vızıltı duyuldu.

"Kadını nasıl bulduğumu göstermemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Bunu anlamam mümkün değil. Benim için bir şeyi araştırmanı istiyorum. Bir şirketi."

"Ne tür bir araştırma?"

"Ne bulabilirsen. Şirketin adı, Empire Holding."

"Hangi ülkede?"

"Bilmiyorum. İspanya. Rusya. İngiltere. Üçünü de dene. Gürcistan'ı da. Yetkililerin isimlerini ve adreslerini istiyorum. Merkezi nerede bilmiyorum ama burada, Endülüs'te iş yapıyor."

"Pekâlâ," dedi Miguel. Birden kendine güveni gelmiş gibiydi. "Çok da zor değil."

"Ne kadar sürer?"

"Dakikalar ya da saatler alabilir. Ne bulduğuma bağlı."

Çevrimiçi olur olmaz Miguel'in parmakları, Ryker'ın daha önce hiç görmediği bir hızla hareket etti. Çocuğun aklından neler geçtiğini ve bir gencin böyle becerileri nasıl öğrenebildiğini hayal bile edemiyordu. Ama bir şey ke-

sindi, Ryker konuya yabancı olsa da bu çocuğun yalnızca yetenekli değil, aynı zamanda işinin ustası olduğunu anlayabiliyordu.

"Bıraktığın izleri temizleyebilecek misin?" diye sordu Ryker.

"Tabii ki. Elimden geldiğince. Gerçi siz..."

"Evet, biz seni bulduk. Ama bu iş, dünyadaki en güçlü istihbarat örgütlerinden birinin çabasıyla, tam dokuz günümüzü aldı."

Ryker, Miguel'in genç yüzünde gururlu bir gülümsemenin bir an belirip kaybolduğunu fark etti.

Birkaç dakika sonra Miguel'in annesi, kafasını kapıdan içeri soktu ve oğluyla İspanyolca konuştu. Ryker, hızlıca yapılan konuşmadan birkaç kelime anlayabildi. Annesi, oğlunun iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. Miguel de ona iyi olduğunu, endişelenmemesini ve içecek bir şeyler getirmesini söyledi.

Çok geçmeden, annesi iki fincan kahve getirdi. Ryker fincanları aldı ve teşekkür etti. Miguel, bir an bile gözlerini ekrandan, parmaklarını da klavyeden ayırmadı.

Yaklaşık yarım saat sonra, Miguel aniden sandalyesinde geriye yaslandı ve uzun bir iç geçirdi. Ryker, ona yaklaştı.

"Bir şey mi buldun?"

"Bir şey mi?" dedi Miguel. "Pek çok şey buldum. Gerçek bir mayın tarlası. Ne kadar ilerlememi istediğine göre durum değişir. Sana göstereceğim." Ryker, gözlerini soldaki ekrana sabitledi. Cayman Adaları'ndaki şirket dokümanlarından, Empire Holding'in kurumsal kayıtlarını gösteriyordu. "Ana şirketin içi boşaltılmış gibi görünüyor, hiçbir gerçek faaliyeti yok."

"İçi boş bir kabuk gibi."

"Aynen öyle. Şirketin sahiplerinin isimleri genele açık dosyalarda mevcut değildi. Ancak kayıt defteri sistemine erişerek, bir hissedarın adını bulmayı başardım."

"Kimmiş?"

"Andrei Kozlov."

Ryker, başını iki yana salladı. "Şirketin içinin boşaltıldığını söyledin ama aslında çalışıyor olmalı çünkü İspanya'daki yazışmalarını gördüm."

"Şirketler hakkında pek bilgim yok. Kayıtlarda sadece bir isim görünüyor, bunun dışında İspanya'daki vergi beyannamesi ve resmi mali kayıtlar yok, web sitesi ya da buna benzer bir şey de yok. Ama şirketin adı İspanya'daki çeşitli *ayuntamientos*lardaki planlama belgelerinde görünüyor."

"Söylediğin kelime Belediye Sarayı ya da Belediye Meclisi mi gibi bir şey mi?"

"Evet. Bir de şirketin adı inşaat sözleşmeleri gibi şeylerde geçiyor."

"Kozlov'dan başka Empire Holding ile bağlantılı biri var mı?"

"Hem de pek çok. Çoğu Rus ismine benziyor. Dzaria. Papava. Kazaishvili."

"Adresleri var mı?"

"Bu," dedi Miguel, ikinci monitörü göstererek. "Empire'ın asıl merkezi gibi görünüyor."

Gösterdiği adres, Kozlov'un Marbella'daki evinin adresiydi. İyi bir bağlantıydı ama Ryker, daha fazlasını istiyordu. Zaten Kozlov'un Empire'da yer aldığını biliyordu fakat Ryker en tepede kimin olduğunu bulmak zorundaydı. Kozlov'un, Gürcü mafyasının lideri olmadığı kesindi.

"Diğerlerinin adresleri var mı?" diye sordu Ryker.

"Empire Holding ile ilgili adresleri yok," dedi Miguel. "Ama diğerlerinin isimlerini, Endülüs Hükümeti'ne ait veri tabanlarıyla karşılaştırdım ve o kişilerle ilişkili pek çok farklı şirket buldum. Ama şu ikisi öne çıkıyor."

Ryker, ekrana baktı. Adreslerden biri Cadiz* olarak etiketlenmişti. Ryker'ın bildiğine göre, Cadiz hem kentin, hem de kentin bulunduğu eyaletin adıydı. Diğer adres ise, Cadiz eyaletindeki büyük bir liman kenti olan Algeciras'ta bulunuyordu. Afrika'nın kuzey burnundan sadece birkaç kilometre uzaktaki bu kent, Avrupa ile Afrika arasındaki tüm yasal ve yasadışı ticaret yollarını bağlayan, iyi bilinen bir geçiş noktasıydı.

Ryker, adresleri aklına not etti. Adreslerin, kontrol edilmesi gerekiyordu. "İyi iş çıkardın, evlat."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Miguel sandalyesinde dönerek.

"Evet, şimdilik hepsi bu. Artık gidip çalışmalıyım."

"Bana ne olacak?" Miguel'in birkaç dakika önce sanal âlemin içine dalarken yaşadığı coşkulu hava, bir anda kayboluvermişti. Geriye korku, belirsizlik ve çaresizlik karışımı bir duygu kalmıştı. Gerçeğin soğuk yüzü, kendini göstermişti.

Ryker, ister istemez bu çocuğun gerçek dünyaya ait olmadığını geçirdi aklından. Hayatında onu mutlu ve tatmin eden ne varsa, bir bilgisayarın içindeydi. Çevrimiçi olduğunda, kendini yenilmez hissediyor olmalıydı. Gerçek dünyadaysa, değersiz, dalgın ve cılız bir bilgisayar dâhisinden ibaretti.

* Cadiz: İspanya'nın güneybatısında, Endülüs otonom bölgesinde yer alan liman kentidir. Endülüs'ün sekiz eyaletinden biri olan Cadiz'e bağlı bir belediyedir ve bu eyaletin başkentidir. (ç.n.)

Ryker, Miguel'in sorusunu düşündü ancak cevap vermedi. Burası, yetkisinin olmadığı bir yerdi. Olsaydı bile, cevap vermeye fırsat bulamayacaktı çünkü daha ağzını açmadan duyduğu bir ses, dikkatini çekti. Birileri, şiddetli bir şekilde dairenin ön kapısına vuruyordu.

Ryker, Miguel'e baktı. Delikanlı, endişeli görünüyordu. Ryker, odanın kapısına gidip, tıpkı Miguel'in dakikalar önce yaptığı gibi kapıyı azıcık aralayarak, dışarı baktı.

Koridorun diğer ucundaki Miguel'in annesi, çekinerek dış kapıyı açıyordu. Kadın kapıyı birkaç santim aralamıştı ki kapı yüzüne çarptı ve Miguel'in annesi geriye doğru fırlayıp, duvara çarptı. Burnundan kan akmaya başlamıştı. Eliyle burnunu tutuyordu.

Açık kapıdan, iki adam içeriye girdi. Bir tanesi çok iri yarı ve uzun boyluydu. Neredeyse, kapı boşluğunun tamamını kaplıyordu. Ryker, onu tanımıştı. Ronda'daki arenada, kendisini takip eden adamlardan biriydi.

Diğeri, daha ufak tefekti ve etkisiz görünüyordu. Ancak boncuk gibi gözlerinde, hiç de tekin olmayan bir ifade vardı.

Sergei idi bu adam. Vor olan, Sergei.

50. BÖLÜM

Ryker Colt'unu kot pantolonundan çıkarırken, iki adama şöyle bir baktı. İkisinin de ellinde silah yoktu. Ancak ikisi de tabancasını, ceketinin altına gizlemiş olabilirdi. Miguel'in annesi, zaten sersemlemişti. Dev gibi olan adam, bir adım ilerleyip, kadının yüzüne yumruk attı. Kadın, darbenin etkisiyle gözleri kocaman açılarak, yere yığıldı.

Miguel ise yerinde yoktu.

Ryker, pencereye göz attı. Perdeler şimdi çekilmişti ve hafif bir esintiyle dalgalanıyordu. Ryker, pencerenin yanına koştu ve aşağı baktı. Miguel'in yalınayak sokakta koştuğunu gördü. Çocuk, bir an arkasına dönüp, Ryker'a baktı. Uzakta olmasına rağmen, gözlerindeki korku apaçık fark ediliyordu. Ryker, pencereyi açtı ve aşağı bakmak için kafasını uzattı.

Üç kat aşağıda, sanayi atıkları için kullanılan, kapakları kapalı çöp tenekeleri vardı. Sarılarak inmek için tahliye borusu ya da ona benzer bir şey yoktu. Miguel, aşağı atlamış olmalıydı. Epey zayıf ve on beş yıllık dizleri olan biri için böyle bir atlayış sorun oluşturmazdı. Fakat yüz kiloluk ağırlığıyla, eklemlerinin üzerine atlamayı düşünmek bile, Ryker'ın irkilmesine yol açtı.

Artık çok geçti. Ryker, tereddütleriyle boğuşurken,

odanın kapısı gürültüyle açıldı. Ryker, hızla arkasını döndü, silahını kaldırdı ve kendini korumak için yere çömeldiği esnada, tetiğe bastı. Colt ateş aldı ve çıkan ses, küçük dairenin içinde yankılandı. Mermi, dev adamın çenesine isabet etti. Bu kadar yakın mesafeden yapılan bir atışta, kurşunun beynin içinde ilerlemesini engellemek için kemikler dışında hiçbir engel yoktu. Adamın kafasının üstünde portakal büyüklüğünde bir delik açılmıştı. Yere yığıldığında, kafatası ve beyin parçaları hem arkasındaki duvara, hem de zemine sıçramıştı.

Ryker'ın silahı hâlâ elindeydi ve kapıyı doğrultulmuştu. Vor'un yapacağı saldırıyı bekliyordu. Yerdeki dev adamın silahlı olduğu kesinleşmişti, cansız elinde Glock marka bir tabanca tutuyordu. Ryker, Sergei'in de silahlı olduğunu tahmin ediyordu.

İyi de neredeydi bu adam?

Ryker, biraz daha bekledi. Hiçbir ses duyulmuyordu. Birkaç saniye sonra Miguel'in annesinin iniltisini duydu. Ryker, sessizce kapıya doğru yaklaştı ve yanındaki duvara yaslandı. Sonra da hızlıca koridora baktı.

Miguel'in annesinin kımıldadığını gördü. Kadın yerde uzanmış, yavaş ve amaçsız hareketler yapıyordu. Ancak Sergei, ortalıkta yoktu.

Ryker, daha fazla tereddüt etmedi. Arkasına döndü ve ölen adamın silahını aldı, sonra da pencereye gitti. Eğer Sergei kapıdan çıkıp gitmişse, bunu sadece çocuğu yakalamak için yapmış olmalıydı. Öte yandan Ryker, Vor'un saklanıp saklanmadığını veya saldırmak için bekleyip beklemediğini de bilemezdi. Her hâlükârda, Sergei'in işini bitirmek asıl meselesi değildi. Öncelikli olan on beş yaşında bir çocuğu mafyadan korumaktı.

Ryker, pencereye tırmandı ve pervaza oturdu. Daha sonra kenara tutunarak, ayaklarını aşağı sallandırdı. Böylece, atlama mesafesi önemli ölçüde azalmış oldu. Kendini aşağı bıraktı.

Ayakları aşağıdaki çöp tenekesinin kapağına değer değmez, dizlerini büktü ve vücudunu top haline getirdi. Bu hareketi, eklemlerini şiddetli bir çarpmadan korudu. Ancak yuvarlanmanın etkisiyle çöp tenekesinin üzerinden kaldırıma düştüğünde, sol omzunda bir sancı hissetti.

Çarpmanın etkisine rağmen, hemen ayağa kalktı ve Miguel'in gittiği yöne doğru hızla koşmaya başladı. Colt'u kemerine sıkıştırmıştı. Koşarken, öldürdüğü adamdan aldığı elindeki Glock'u çabucak kontrol etti. Şarjörü doluydu.

Birkaç adımda bir, arkasını kolaçan ediyordu. Görünürde Sergei ya da o yönden gelen başka biri yoktu. İleride de Miguel'e dair bir işaret görünmüyordu.

Ryker, bir kavşağa geldi ve dört yöne de baktı. Miguel'in ne tarafa kaçtığını hâlâ anlayamamıştı. Ona seslenmeyi düşündü, tam aklından geçeni yapacaktı ki sol tarafından gelen bir araç dikkatini çekti. Soluna dönüp, yola baktı.

Elli metre ileride, iki yolun kesiştiği yerde bir minibüs ortaya çıktı. Aynı anda, Miguel'in park edilmiş bir arabanın arkasında saklandığını fark etti. Minibüs aniden fren yaparak durunca, tekerleklerden duman yükseldi. Bu esnada Miguel, saklandığı yerden çıkarak Ryker'a doğru koşmaya başladı.

Ryker da, hiç düşünmeden, çocuğa doğru koştu. Yoldan çekilerek, yere yatması için bağırıyordu. Ama Miguel ilerlemeye devam etti. Hayatta kalmak için koşuyordu.

Minibüsün yan kapısı açıldı. Sergei oradaydı, elinde otomatik bir tüfek vardı. Ryker tüfeği görünce, Glock'u yukarı kaldırdı. Sergei bir an bile tereddüt etmeden tüfeği doğrulttu ve ateş etti.

Mermiler, ardı ardına çocuğun gövdesini delip geçerken, sıska bedeni yola doğru savruldu. Miguel yere düşerken, Ryker çığlık attı.

Yerdeki çocuğa doğru koştuğu sırada, Glock'la ateş etmeye başladı. İlk mermi asfalta, ikincisi minibüsün yan tarafına isabet etti. Sergei tüfeğini Ryker'a doğru çevirmek üzereyken, üçüncü mermi tüfeğin namlusundan madeni bir ses çıkararak sekti. Sergei, darbenin etkisiyle yalpaladı ve Ryker üst üste tetiğe basarken, Sergei şoföre bağırdı. Minibüs hızlanmaya başladığında, Sergei açık kapıdan yüzünde şeytanca bir gülümsemeyle bakıyordu.

Bir saniye sonra minibüs uzaklaşmıştı. Ryker, şarjörü boşalan tabancanın tetiğine hâlâ basmaya devam ettiğini fark etti. Yaşadığı hayal kırıklığı ve öfke, onu boğuyordu. Silahı, fırlatıp attı ve yerdeki zavallı çocuğa baktı. Onu sırt üstü çevirdi. Çocuğun bakışları bilinçsizdi. Ryker, dizleri üzerine çöktü ve çocuğun nabzını kontrol etti. Biraz daha eğildi. Kulağını Miguel'in ağzına yaklaştırırken, göğsünün hareket edip etmediğine de baktı.

Korktuğu şeyi doğrulaması, birkaç saniye sürdü.

Ryker, yalpalayarak doğruldu ama hâlâ yerdeydi. Bütün hisleri donmuş gibi hissediyordu. Arkasından duyduğu yürek parçalayıcı bir çığlık, Ryker'ı altüst etti. Miguel'in hâlâ burnu kanayan annesi, oğlunun ölmüş bedenine sarılırken, Ryker hiçbir şey yapmadı. Boşluğa bakıp, zihnini toparlamaya ve kendini önündeki durumun dehşetinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Bu olmamalıydı. Miguel ölmemeliydi. Daha yeni tanımıştı ve o henüz bir çocuktu. Yolunu kaybetmiş bir çocuk. Onu kullanmışlardı. Ölmeyi hak edecek bir şey yapmamıştı. Bu şekilde ölmemeliydi. Ya annesi... Ryker, kadının acısını hayal bile edemiyordu.

Miguel'in annesi oğlunu bırakıp, delicesine bağırarak Ryker'a doğru atıldı ve göğsünü yumruklamaya başladı. Yüzüne tokat attı. Vurdu. Sarstı. Ryker, durumu güçlükle açıklayabildi.

Bir süre sonra Ryker, içinde bulunduğu kederden uzaklaşmaya çalıştı. Miguel'in annesini kollarından tutup, kendinden uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Giderken, ona hiçbir şey söylemedi çünkü aklı yalnızca intikam düşüncesiyle doluydu.

51. BÖLÜM

Ryker, Malaga'dan ayrılıp otoyola çıkarken Green'le üstünkörü bir konuşma yaptı. Casa de las Rosas'ta başka bir olay olup olmadığından, Kızıl Kobra'nın tekrar ortaya çıkıp çıkmadığından emin olmak istemişti. Green, her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Walker için güvenli bir yer ayarlama konusunda ilerleme kaydettiyse de, bir netice alması saatler, belki de günler sürecekti. O zamana kadar, Walker silahlı korumalarla evde kalacaktı.

Ryker, neler yaptığına ve bir çocuğun vurulmasıyla sonuçlanan çatışmaya dair hiçbir şey söylemeden, telefonu kapattı. Ayrıca yeni planından tek kelime bile etmedi.

Arabayı kullanırken, içini yakan ateşi söndürmeye çabaladı. Yaşananlara üzülmenin, planladığı şeyleri gerçekleştirmeye hiçbir faydası olmayacağını biliyordu. Kriz zamanlarında aşırı duygusal davranmak, pek işe yaramazdı. Ancak arabada tek başına bulunması, fayda etmiş gibi görünüyordu. Gerçi, Miguel Ramos'un vücudunda kurşun delikleriyle yere düştüğü an, kafasında hâlâ canlı ve tazeydi fakat Ryker, duygularını kontrol altına alabilmişti.

Üç gün önce saldırıya uğradığı Marbella'nın kenar semtindeki şantiyeye ulaştığında, öğle olmak üzereydi. Hedefi, bir kez daha Kozlov villasıydı. Ancak bu defa, ana

kapıdaki görevliye kendisini tanıtıp, içeri girmek için izin alması gerekmiyordu.

Arabadan dışarı adım attığında, kavurucu sıcak onu gafil avladı. Hava, sadece sıcak nedeniyle değil, nemden dolayı da boğucuydu. Birkaç adım atar atmaz, Ryker'ın alnı ve sırtı, ter içinde kaldı.

Plaj, birkaç koşucu ve köpek bakıcısı dışında, daha önceki gibi sakindi. Ryker, villaya yaklaştı ve tuğla, cam ve taş yığınlarından oluşmuş bu şaşaalı görüntünün simgeledikleri nedeniyle, içini büyük bir nefret kapladı. Ryker, evde kimin olacağından emin değildi. Eva mı, Andrei mi yoksa Sergei mi? Ama bunun bir önemi yoktu. Nasılsa yakında öğrenecekti. Buraya gelmişti çünkü başka türlü içi rahat etmeyecekti. Algeciras ve Cadiz'deki adresler de bir sonraki durağı olacaktı. Algeciras, yaklaşık seksen kilometre batıdaydı. Kozlov, Ryker'ın ortaya çıkardığı olaylara öyle ya da böyle karışmıştı. Bunu göz ardı edemezdi. Kozlov evdeyse, Ryker'ın bazı sorularını cevaplayabilirdi.

Sergei evdeyse...

Ryker, plajda ilerleyip villanın bahçesine girerken, başını eğdi ve gözünü dört açtı. Daha önceki gibi evin arka tarafına doğru ilerlerken, etrafta kimse yoktu. Ama binadan birkaç metre uzaktayken, bir kapının açıldığını duydu ve hemen çalıların arkasına gizlendi.

Eva kapıdan çıkarken, arkasındaki birine sesleniyordu. Ryker, kadının bahçenin öteki ucundaki süslü ve ahşap kapılı çardağa doğru yürüdüğünü gördü. Eva, içeri girdi ve gözden kayboldu.

Bu esnada Ryker, ana binanın arkasındaki açık veranda kapısına daha yakın bir yere geçti.

Eva, bir dakika içinde kapalı çardaktan çıktı. Ryker, yeşilliğin arkasına gizlenmişti. Eva, acele ederek yürüyordu. Kolunun altında, dizüstü bilgisayarına benzer bir şey vardı. Diğer elindeyse, büyük bir kulaklık taşıyordu. Kapıya ulaşınca, Ryker'ın göremediği kişiyle yeniden konuştu. Belki de babasıydı. Ryker, kiminle konuştuğunu anlayamamıştı. Evin içini göremiyordu, duyduğu bir ses de yoktu. Ancak orada kimin bulunduğunu öğrenmek zorundaydı.

Eva on metre kadar uzağındayken, Ryker harekete geçti. Yeşilliğin arkasından çıktı, Colt'u havaya kaldırıp, Eva'nın kafasına nişan aldı.

"Eva!" diye bağırdı.

Eva durdu ve dönüp arkasına baktığında, dondu kaldı. Ryker, ancak o zaman kadının sağ yanağındaki şişliği fark etti. Yaranın ortası kırmızıyken, kenarları morarmıştı. Göz kapağının bir kısmı da kapanmıştı. Bunun, Ronda'da onu yere ittirmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Belki de biri ona vurmuştu.

Konuşunca, Eva'nın Ryker'a olan öfkesi ortaya çıktı. "Sen ölü bir adamsın, Ryker! Beni duydun mu? Ölü!" Hiddetli bakışlarını, eve doğru çevirdi.

"Oradaki kim? Baban mı?"

"Arkanda!" Eva, görünmeyen birine seslenmişti, gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

O sırada, bir şeyin ete saplanma sesi işitildi. Hemen ardından, iki kez daha aynı ses duyuldu. Eva, her defasında elektrik çarpmış gibi titredi ancak hiçbir girişimde bulunmadı. Gördükleri, donup kalmasına neden olmuştu.

Evin içinden, insanın içini ürperten bir çığlık yüksel-

di. Ryker'ın tanımadığı bir adam, açık kapıdan dışarı çıktı. Elinde, ateşlenmemiş bir silah vardı. Boynundaki yaradan kan fışkırıyordu ve bağırsakları karnından dışarıya fırlamıştı. Adam, yere yığılıp kaldı. Birkaç saniye içinde, cansız bedeninin çevresinde kan gölü meydana geldi.

Ryker, ileriye doğru koştu ve evin duvarına yaslandı. Eva, olduğu yere yapışmış gibi hâlâ kımıldamadan duruyordu.

"Eva," dedi Ryker.

Eva, yanıt vermedi. Korkudan tir tir titriyordu.

"Eva," dedi Ryker yeniden. "Bir şey görüyor musun?"

"Öldü. İkisi de öldü!"

"Kadını gördün mü?"

"Evet!" dedi Eva. Bir adım geriledi, sonra bir adım daha. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

Ryker, açık kapıya doğru ilerledi. İçeri girip, karşı duvara yaslanmadan önce etrafa göz attı. Mutfağın zemininde ki beyaz mermerin üzerinde, bir başka adam gelişigüzel yere uzanmıştı. Etrafında, yoğun bir kan gölü vardı. Ryker adamın yüzünü göremese de, Kozlov ya da Sergei olmadığından emindi.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Ryker, silahını doğrultarak kapı eşiğine geri döndü. O anda mutfak kapısından evin uzun koridoruna hızlıca geçen bir karaltı gördü. Öylesine hızlıydı ki loş ortamda bir hayaleti anımsatmış, sanki yokken var olmuş gibi görünmüştü.

Ryker'ın parmağı tetiğe uzandı ama kendini frenledi. Tam olarak göremediği bir hedefe ateş ederek, mermilerini harcamak istememişti. Kızıl Kobra oradaydı, bundan hiç şüphesi yoktu. Ryker, bekledi. Herhangi bir hareket olup

olmadığını anlamak için, dikkatlice etrafı dinledi ve gözetledi.

Ama hiçbir şey yoktu.

Aniden, dışarıdan gelen bir çığlık duydu. Arkasını dönünce, Eva'nın koşarak kendisine doğru geldiğini gördü. Ryker da ona doğru hareketlendi. Evin bir metre uzağında karşılaştılar. Eva, Ryker'a sarılırken, titreyerek ağlıyordu.

Ryker, hızlıca etrafa bakındı. "Nerede?" diye sordu Eva'dan ayrılmadan. Kadın, ona sokulmaya devam etti.

"Orada." Eva, evin ön tarafına giden bir yolun bulunduğu uzak köşeyi işaret etti.

Ryker, gösterdiği yere baktı. Kimse yoktu. "Emin misin?"

Gözlerini dört açıp, Eva'yı yanına alarak, arka kapıdan gelebilecek kurşunların menzilinden çıktı. Bunu, Kızıl Kobra'nın oradan ateş edeceğini tahmin ettiği için yapmamıştı. Kızıl Kobra, asla ateşli silah kullanmazdı.

Eva, kafasını Ryker'ın göğsünden kaldırıp, işaret ettiği tarafa baktı. Sonra doğruldu ve "Gitmiş," dedi.

"Sanmıyorum. Evde başka biri var mıydı?" diye sordu Ryker.

Eva, olumsuz anlamda, başını iki yana salladı.

"Emin misin? Benimle oyun oynama, Eva. Şayet yalan söylersen, seni vururum. Evde, başka adam var mı?"

"Hayır!"

"Pekâlâ. Arabanın anahtarları nerede?"

Eva, yerdeki adamı işaret etti. Ryker, dikkatlice adama doğru yürüdü. Gözleri, dört bir tarafı kolaçan ediyordu. Adamın bütün ceplerine baktı. Sadece anahtarları bulmak için değil, işe yarar başka şeyler de bulabilmek amacıyla.

Adamın silahını, kan içinde olduğundan, almadı. Bir cüzdan buldu. Ehliyetteki resme hızlıca göz attı. Adamın ismi bir Rus'a aitti. Miguel Ramos'un bulduğu isimlerden biri değildi. Sonunda bir Mercedes'e ait uzaktan kumandayı buldu.

Ryker, anahtarı gösterdi.

"Evet, o," dedi Eva.

Ryker, ayağa kalktı. Eva'ya doğru yürüdü.

"Başını eğ ve gözünü dört aç. Bir şey görürsen, bana seslen."

Eva, başıyla onayladı.

"Evin ön tarafındaki arabaya gideceğiz. Yavaş yavaş."

Eva, tekrar başını salladı. Ryker, elini uzattı. İkisinin de ortak bir düşmanı olduğunu göz önüne alınca, Eva'ya kızmaktan vazgeçmişti. Eva, Ryker'ın elini tuttu.

"Hadi," dedi Ryker. "Gidelim buradan."

52. BÖLÜM

Kızıl Kobra, ya saklanmıştı veya kaçıp gitmişti. Ryker, Eva'yla birlikte villanın ön tarafına ulaşmaya çalışırken, Kızıl Kobra'ya dair hiçbir şey göremedi. Ryker, Mercedes'in sürücü koltuğuna oturdu, Eva da yanındaki yolcu koltuğuna geçti.

Ryker arabayı yolda yavaş yavaş sürerken, dış kapıdaki güvenlik görevlilerini ne halde bulacağını merak etti. Kızıl Kobra, onları da öldürmüş olabilir miydi? Hâlâ hayattaysalar bile, Kozlov'un evinden gelen çığlıkları duyup, alarma geçmiş olabilirlerdi.

Biraz sonra, aklına gelen iki ihtimalin de doğru olmadığını anladı. Çıkışa yaklaşırlarken, Ryker bir görevlinin ana kapının iç tarafındaki bir devriye cipinin içinde oturduğunu gördü. Adam, elindeki gazeteyi okuyordu. Diğeriyse, kulübenin önünde dolanıyordu. Mercedes yaklaştığında, ikisi de istiflerini bozmadılar. Ryker, dış kapıyla Kozlov'un evi arasındaki mesafeden dolayı, güvenlik görevlilerinin evdeki kargaşayı duymadıklarını ve hiçbir şeyden şüphelenmediklerini anladı.

Ryker, arabayı iyice yavaşlattı. "Kapıyı nasıl açacağız?"

Ryker, Eva'ya baktığında, gözlerindeki tereddüdü

okuyabildi. Evet, onu Kızıl Kobra'nın pençelerinden kurtarmıştı ama acaba Ryker'la gitmeyi gerçekten istiyor muydu? Çığlık atıp, güvenlik görevlilerinin dikkatini çekebileceğinin farkındaydı. Ancak bunu yaparsa, sadece kendisinin değil, onların da hayatını riske atmış olurdu. Ryker, seçimi ona bıraktı. Eva, doğru olanı yaptı.

"Bununla." Eva, iki koltuğun ortasındaki kolçağın küçük bölüme uzandı ve bir anahtarlık çıkardı. Düğmesine basınca, kapılar açıldı. Adamların ikisi de kafalarını kaldırıp baktılar. Ryker, Mercedes'in camları koyu renkli olduğundan, adamların içeriyi tam olarak görebildiğini sanmıyordu. Eva, penceresini biraz indirdi ve adamlara hafifçe elini salladı. Adamlar, karşılık olarak gelişigüzel gülümseyip selam verince, Ryker bunun basit bir nezaket kuralı olduğunu tahmin etti.

"Kimdi o?" diye sordu Eva, birkaç dakika sonra. Dağlara doğru ilerleyen toprak yolda yoğunlaşmaya başlayan trafik nedeniyle, Ryker arabayı zikzaklar çizerek sürüyordu.

"Ölmeni isteyen biriydi."

"Benim mi? Ben ne yaptım ki?" Eva, şaşırdığı ve üzgün olduğu kadar öfkeliydi de.

"Sen söyle."

"Nereye gidiyoruz?"

"Güvende olabileceğin bir yere."

"Ama... Neden bana hâlâ yardım ediyorsun?"

Ryker, bir süre düşündü. "Çünkü doğrusu bu."

Ryker'ın yapabileceği tek açıklama, buydu. Eva'ya asla güvenemezdi. Büyük olasılıkla, arenada Ryker'ı pusuya düşürmeye çalışmıştı. Ayrıca dakikalar önce, yüzüne

karşı Ryker'ın ölü bir adam olduğunu söylemişti. Gerçi o sırada Ryker kadının kafasına bir silah doğrultmuştu.

Doğrusu Ryker, Kızıl Kobra'nın Eva'yı neden öldürmek istediğini anlayamıyordu. Eva'nın hataları hakkında emin olduğu tek şey, evli bir erkekle ilişki kurmasıydı. Ancak böyle bir hatayı ölümle cezalandırmak, pek akla yatkın değildi. Evet, babası sahtekârın tekiydi ve Eva, Endülüs'te olup bitenler hakkında söylediklerinden çok daha fazlasını gizliyordu ama insan anne babasını seçemezdi ki. Ryker'ın şimdiye dek öğrendiği kadarıyla, Eva olup bitenler karşısında seyirci kalmıştı. Aksi kanıtlanıncaya kadar, Ryker ona bu gözle bakacaktı.

Ryker, cep telefonunu çıkardı ve Green'e telefon etti. Konuşmayı kısa tuttu. Yanında, Green'in göz kulak olması gereken biri bulunduğunu söyledi ve Müfettiş Cardo'nun uçurumdan atıldığı otelde buluşmalarını istedi.

"Hayatımı kurtardın," dedi Eva. Ryker, Eva'ya bakınca, kadının duygulandığını anladı. Hâlâ şokta olduğunu görebiliyordu. Her zamanki gibi kendinden emin ve cesur görünmesine rağmen, iki adamın gözleri önünde öldürülmesine şahit olmak, onu bir hayli sarsmıştı.

"Baban nerede?" diye sordu Ryker.

"Bilmiyorum," dedi Eva başını eğerek.

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır, doğru söylüyorum... Tek bildiğim, güvenli bir yerde olduğu."

"Neden böyle bir şey yaptı?"

"Şu çılgın kadın yüzünden! Arenadayken söylediğim gibi, Cardo öldürüldüğünden beri, herkes endişeli ve arkasını kolluyor. Babam da gözlerden uzak kalmayı tercih

etti. Sebebini bilmese de, o kadının hedefinde olduğunun farkında."

"O zaman, sen neden hâlâ evdeydin? Niçin, baban gibi güvenli bir yere gitmedin?"

"Gitmem gerekiyordu. Bunun için hazırlanıyordum zaten. Eşyalarımı topluyordum. Kısa bir süre için eve uğramıştık. Bunu bize neden *yapıyor*?"

"Bunu cidden soruyor musun?"

"Evet, cidden soruyorum. Ben kimsenin canını yakmadım ki."

"Peki ya Kim Walker? Kocasıyla yatıyordun. Böyle bir davranış, birinin canını yakabilir."

"Ben bunu kastetmedim. Demek istediğim şu, kimseyi bıçaklamadım ya da bağırsaklarını ortaya sermedim."

"Peki ya Sergei? O nerede?"

"Sergei mi? Hiçbir bilgim yok. Nasıl bilebilirim ki?"

"Dün Ronda'da, bugün sabah da Malaga'da kendimi namlunun ucunda buldum. Tesadüflere inanmam, Eva. Biri, ölmemi istiyor."

Miguel Ramos'un evinde Sergei'i görür görmez aklına gelen şey, onu sarsmıştı. Ryker'ın orada olduğunu biliyorlardı. Ama nasıl?

"Arenada yapabileceğim hiçbir şey yoktu! Seni tuzağa düşürmediğimi dün de söylemiştim. Ama buna aldırmayıp, yine de bana saldırdın."

Ryker, Eva'nın şişmiş yüzüne baktı. Buna rağmen, yaptığından dolayı pişmanlık hissetmedi.

"Kısa süre önce, Sergei'in on beş yaşında bir çocuğa ateş edip, onu öldürdüğünü gördüm. Ortağı olduğunuz şirket, gerçekten harika işler yapıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Eva, başını iki yana salladı. Ryker, kadının o anda gerçekten şaşırdığına inandı.

"Sergei'in nerede olduğunu biliyorsan söyle. Çünkü onu bulduğumda, canına okuyacağını ve beni yolumdan kimse alıkoyamayacak."

Ryker dönüp ona bakınca, Eva bakışlarını kaçırdı.

Yolculuk, sessizlik içinde devam etti. Otele ulaştıklarında, Ryker Mercedes'i otoparka çekti ve klimalı arabadan kavurucu sıcağa çıktı. Eva, Ryker'ı takip etti. Ryker, gözlerindeki bakışı fark etti. "Burayı biliyorsun."

"Ne?" dedi Eva.

"Buraya niçin gelmiştin?"

"Daha önce de geldiğim bir yer sadece. Yemekleri güzeldir. Sen de denemelisin."

"Marbella'da güzel yemek yapan bir yer bulmak zor mu?"

"Tabii ki bulunabilir. Ama bu, her zaman orada yiyeceğin anlamına gelmez."

Ryker, daha fazlası olduğuna emindi ama belli ki Eva anlatmayacaktı. Cardo neden burada kalmayı tercih etti, diye sordu kendi kendine. Ryker'ın tahmini, mekânın mafyanın uğrak yerlerinden biri olabileceğiydi. Marbella ile Malaga'nın tam ortasındaydı. Belki burada toplanıyorlardı, belki de geçerken mola veriyorlardı.

Eva'nın sözlerindeki küstahlığıyla, bir an için bile olsa özgüvenini ve çekiciliğini yeniden kazanıvermesi, Ryker'a kiminle karşı karşıya olduğunu bir kez daha hatırlattı. Ryker, Eva gibi bir kadının aklından geçenleri asla tam olarak anlayamayacağını kabul ediyordu. Çünkü bir yalanı yakalandığı anda, Eva yeni bir yalanla bunu örtmeye veya

durumu lehine çevirmeye çalışıyordu. Ayrıca, yoktan yere çok fazla yalan söylüyordu. Asıl sorunsa, Eva'nın kendi yalanlarına en başta kendisinin inandığı bir dünyada yaşıyor olmasıydı.

Otoparkın girişindeki demir bariyere doğru yürüdüler ve sahil manzarasını seyrettiler.

"Baban kimin adına çalışıyor, Eva? Gürcü mafyası için çalıştığını biliyorum. Ama bana isim ver. Hiç değilse şimdi doğru olanı yap. Şayet ona ilk ben ulaşabilirsem, belki hayatta kalabilir."

Eva, soruya hemen yanıt vermedi. Ryker bekledi.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Eva. "Babam onlardan biri değil."

"Belki öyledir. Belki de değildir."

"Lütfen ona zarar verme."

"Bana, başka bir seçenek bırakmıyorsun."

"O, iyi biridir. Bazen, iyi insanların da başına kötü şeyler gelir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kim Walker neden öldürüldü?"

Eva, yere baktı.

"Senin yüzünden mi? Yasak ilişkinizden dolayı mı?"

"Hayır!" dedi Eva. "O yüzden değil. Ben hiçbir şey yapmadım."

"O zaman neden? Walker'la babanın ne işler karıştırdıklarını mı öğrendi?"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Ronda'da iken bana anlatacağını söylemiştin. İki silahlı arkadaşın çıkıp gelmeseydi, cinayetin sebebini neredeyse söyleyecektin."

"Onlar benim arkadaşım değil."

"Olsa da, olmasa da umurumda değil. Bana Kim Walker'ın neden öldürüldüğünü söyle."

"Çünkü onun gerçek kimliğini tespit ettiler."

"*Onlar* kim?"

"Gürcüler."

Ryker da zaten daha önce bu kanıya varmıştı. Aradığı cevapların bazıları, yerine oturmuştu. Miguel Ramos'un siber saldırısı. Anna Abayev'in profili. Gürcülerin para koparmak için Patrick Walker'a şantaj yapması.

Kim Walker'ın söylediği kişi olmadığını bir şekilde anladılar. Miguel Ramos, Kızıl Kobra'nın profiliyle Kim'in bağlantısını bulunca, mafya eski bir hesabı kapatmak için onu öldürdü.

Ancak bu işin arkasında kimin olduğu hâlâ belirsizdi. Kim Walker'ın gerçekten kim olduğu da, Kızıl Kobra'nın neden buraya geldiği de henüz bilinmiyordu.

"Benim bir ilgim yok," dedi Eva. "Bana inanmak zorundasın."

"Evet. Sorun şu ki Eva, söylediklerine inanmakta zorlanıyorum."

Bir araba motorunun gürültüsü, dikkatlerini çekti. Dönüp baktıklarında, Green'in Ford'unun otoparka girdiğini gördüler. Green, arabasını Ryker'la ve Eva'nın dikildiği yere kadar sürdü.

"Onunla mı gideceğim?" dedi Eva.

"Birlikte Walker'ın evine gideceksiniz. Orada güvende olacaksın," dedi Ryker, Eva'nın gözlerindeki endişeli ifadeye bakarak. Polise teslim edilmesi, muhtemelen babasının isteyeceği en son şeydi.

"Patrick benden nefret eder," dedi Eva, derin bir iç geçirerek.

"Evet, ama bence bu diğer olasılıktan daha iyidir."

Green yanlarına geldi. "Neler oluyor Ryker?" dedi hoşnutsuz bir ifadeyle.

"Bana güven. Eva'yı korumalısın. Kızıl Kobra hâlâ etrafta dolaşıyor."

Ryker ayrılmaya kalktığında, Green onu eliyle durdurdu.

"Nereye gidiyorsun? Ben dadı değilim, Ryker. Buraya bir cinayeti soruşturmak için geldim, zenginlere yemek hazırlamak için değil."

Ryker, öfkesinin kabardığını hissetti. Aslında kararsızlık içindeydi. Green'e tamamen güvenemiyordu. Ayrıca, başkalarıyla işbirliği yapmak konusunda becerikli değildi. Öte yandan, Green'in yardımının dokunabileceğini de biliyordu. Çekincesi, Green'i kendi karanlık dünyasına çekmek istememesinden kaynaklanıyordu. Ryker, kötü adamları bulup yok etme konusunda hiçbir zaman ahlaki ikilem yaşamamıştı. Yıllardır JIA'nın ondan yapmasını istediği şey, tam da buydu. Ancak Green, kurallara ve kanunlara uyan bir polis, bir dedektifti. Onu bu işe dâhil etmek, Green'i geri dönüşü olmayan bir yere götürmek olurdu.

Üstelik Ryker, Sergei'i tutuklayıp mahkemeye çıkarma derdinde değildi. Böyle adamlar, cezalandırılmaktan başka bir şeyi hak etmiyorlardı.

"Bu meselenin bir parçası olmak istemezsin," dedi Ryker. "Güven bana."

Green, anlamış gibiydi. Daha fazla ısrar etmedi.

"Teşekkür ederim," dedi Eva. Ryker'a yaklaşıp, sarıldı.

Ryker, yüzünde tuhaf bir ifade olan Green'e baktı. Eva sarılmayı bırakınca, uzanıp Ryker'ı yanağından öptü. Green, Ryker'ın sert bakışlarını görünce, sırıtmayı kesti.

"Çok çapkın bir adamsın Ryker," diye fısıldadı Green, arabasına doğru giderken.

Ryker, Green'in arkasından giden Eva'yı seyretti. Eva Kozlov'u tekrar görüp görmeyeceğini merak etti.

Birkaç dakika sonra Ryker yeniden yola düşmüş, Algeciras'a gidiyordu.

Mafyayla hesaplaşmanın zamanı gelmişti.

53. BÖLÜM

Algeciras liman kentine yolculuk, sorunsuz ve çabuk geçmişti. Ryker, yolda bir kez mola verdi ve görevi için lazım olabilecek bazı malzemeleri satın aldı. Ardından, Lisa'ya telefon etti ancak artık alışkanlık haline geldiği üzere, çağrısına yanıt alamadı.

Algeciras'a varınca, Ryker telefonundaki haritayı kullanarak Miguel Ramos'un verdiği adresi buldu. Şehir dışında, iki katlı, küçük ve eski bir ofis binasıydı. İki tarafında da benzer yapılar vardı ancak hiçbiri de kullanılıyormuş gibi görünmüyordu.

Ryker, gelip geçen kimsenin olmadığı bir anı yakalayıp, eski kapının kilidini maymuncukla açmayı başardı.

İçeri girdi ve etrafa baktı. Dışarıdayken de tahmin ettiği gibi, binanın kullanılmadığı belliydi. Herhangi bir mobilya ya da aksesuar yoktu. Işıklar da yanmıyordu, büyük ihtimalle elektrik bağlantısı kesilmişti. Ryker, mafyanın bu adresi yaptığı işler için düzenlediği resmi belgelere inandırıcılık kazandırmak amacıyla kullandığını tahmin etti. Ön kapıda sadece iki günlük postanın biriktiğini görünce, kısa süre önce birinin buraya geldiğini düşündü.

Ryker, bir faydası olmayacağından, orada daha fazla oyalanmadı. Beklese bile, karşılaşabileceği tek kişi getir götür işlerini yapan, basit bir ayakçı olacaktı.

Arabaya geri dönünce, ikinci adresi telefonuna girdi. Bu adresin Cadiz kentinde değil, Algeciras'tan yarım saatlik mesafedeki kırsal bir bölgede olduğu ortaya çıktı. Ryker, çok geçmeden kendini Endülüs kıyılarını çevreleyen dağların ve tepelerin arasından geçen dönemeçli yollarda araba kullanırken buldu.

Varacağı yere bir kilometre kala, asfalt yol yerini sarı tozla kaplı toprak yola bıraktı. Ryker telefonundaki haritaya baktığında, yakınlarda ne bir kasaba, ne de bir köy gördü. Yolda, nereye gideceğini gösteren bir tabela da yoktu. Bu durumda, adresin bir çiftlik evine ait olması mümkündü. Ryker, arenada Eva'yla yaptığı konuşmayı anımsadı. Eva, babasının bir arkadaşının boğaların eğitildiği çiftliğin sahibi olduğunu söylemişti.

Ryker, mafyayla bağlantılı veya o grupta yer alan bir adamın, gözlerden uzaktaki hayvan çiftliğine gidiyorsa, gelişinin duyulmasını elbette istemezdi.

Hedefine yarım kilometre kala, sol tarafa ayrılan bir dağ yolu olduğunu fark etti. Ryker, oradan sola döndü ve tepeyi aştıktan sonra karşısına küçük bir ağaçlık çıkınca, durdu. Arabasını park etti. Bodur ağaçlarla ve zeytinliklerle kaplı bir vadinin ortasındaydı. Dört bir yanı, tepelerle kuşatılmıştı. Arazideki otlar, susuzluktan ve güneşten dolayı sararmıştı.

Ryker, arabadan inip, yakıcı bir sıcağın içine çıktı. Satın aldığı dürbünü yanına alıp, aradığı adrese doğru yürümeye başladı. Ahşap çitin üzerinden atlayıp, tarlaya girdi. Tarlada yürürken, ayağının altındaki kurumuş otlar kırılan buz parçalarıymış gibi çıtırdıyordu.

Ryker çorak toprakta ilerlerken, dikkatli davranmaya

özen gösterdi. Sadece karşılaşabileceği insanlar için değil, hayvanlar için de gözlerini dört açtı. Toro bravo denilen genç bir İspanyol boğasıyla karşı karşıya kalmak istemezdi doğrusu.

Tepenin zirvesine ulaştığında, Ryker eğilerek keçiboynuzu ağacının arkasına saklandı. Birkaç yüz metre ötedeki hedefini kolayca görebiliyordu.

Karşısındaki mekân, tahmin ettiği gibi çiftliğe benziyordu. Büyük beyaz evin yanı sıra, birkaç ek bina ve oluklu sacdan yapılmış bir ambar görünüyordu. Evin yanına iki araç park edilmişti; biri araba, diğeriyse kamyonetti.

Ryker, dürbünü kaldırıp baktı. Otomobil de, kamyonet de eski ve yıpranmış görünüyordu. Marbella'daki Kozlov'ların araçlarına benzemedikleri kesindi. Ek binalardan birinin, atların ahırı olduğunu görebiliyordu. Bir kadının -belki de genç kızdı- ahırda, hayvanlarla ilgilendiğini fark etti. Bunun dışında, binalarda hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ryker, dürbünü arazinin geri kalanını incelemek için diğer tarafa çevirdi.

Uzakta, binaların ötesindeki bir tarlada, at sırtındaki iki adamın boynuzlu bir boğanın etrafında dönüp durduklarını gördü. Bir süre dikkatlice izledi. Adamlar, bir yaklaşıp, bir uzaklaşarak ellerindeki uzun sopalarla hayvana vuruyor ve sataşıyorlardı. Ryker'ın zihni, Eva'yla Ronda'da yaptıkları konuşmaya geri döndü. Boğa güreşi için seçilen boğaların, arenaya çıkıncaya dek hiçbir insanın karşısına çıkarılmadıklarını söylemişti. Ama atların üzerindeki bu adamlar sopa kullanmıyor muydu? Belki de bunlar anne boğalardı.

O anda Ryker, kaba ve tok bir homurtu duydu ve kalp

atışının hızlandığını hissetti. Dürbünü, gözlerinden indirdi ve başını yavaşça çevirdi. Elli metre kadar uzakta, gezinen bir boğa gördü. Hayvan çok iriydi, üzerindeki ipeksi siyah örtü, parlak güneş ışığının altında parlıyordu. Boğa, yakınından geçip Ryker'ın geldiği yöne doğru yöneldi. Ryker, en ufak bir hareketinin hayvanın sadece dikkatini çekmekle kalmayıp saldırmasına da neden olabileceğini bildiğinden, kımıldamadan bekledi.

Bu sırada boğayı seyretti. Boynuzları, kule gibi göğe yükseliyordu, ön ve arka bacaklarının çevresindeki muazzam irilikteki kasları, attığı her adımda titriyordu. Ryker, kalbinin hızlandığını fark edince, derin derin nefes almaya başladı. Silahı yanındaydı ve boğa ona herhangi bir zarar veremeden, hayvanı vurup öldürebileceğini de biliyordu. Yine de, açık havada bu kadar ürkütücü bir hayvana yakın olmak, insanın sinirlerini geriyordu.

Boğa tepenin kenarına yaklaşınca, Ryker da rahat bir nefes aldı. Bir an, kararsızlığa kapıldı. Şimdiye kadar, bu çiftliğin mafyaya ait bir mekân olduğunu gösteren hiçbir kanıt görmemişti. Eğer öyleyse, arabasına dönüp, buradan uzaklaşabilirdi. İyi de sonra ne yapacaktı? Miguel Ramos, bu adresi Empire Holding şirketini araştırırken bulmuştu. Dolayısıyla, Ryker'ın keşfetmesi gereken bağlantılar olmalıydı.

Bir araba gürültüsünü duyunca, binalara biraz daha yaklaşmaya karar verdi.

Son model, siyah renkli, büyük bir sedan, arkasında toz bulutu bırakarak ortaya çıktı. Çiftlik evinin önüne park ederken, arkasından gelen SUV ile minibüs de yanında durdu. Minibüs, Sergei'in Malaga'dan kaçarken bindiği gibi gri değil, mavi renkliydi ama ikisi de benzer tipteydi.

Ryker, daha iyi görebilmek için dürbünü gözlerine kaldırdı. Araçlardan, birkaç adam indi. Hiçbirinin silahı gözükmüyordu. Hepsi, siyah giyinmişti. Çoğu, iri yarı, kaslı ve tehditkâr görünüyordu.

Ancak hepsi böyle değildi. İçlerinden biri daha ufak tefekti. Oysa Ryker, onun ne kadar tehlikeli olduğunu hemen anlamıştı. Bu kişi, Sergei'den başkası değildi.

54. BÖLÜM

Ryker, ellerindeki dürbünü sıktı. Bir an, çiftlik evine gidip, Sergei'in işini bitirmeyi delicesine istedi. Ama yapamazdı. Neler olup bittiğini çözmesi gerekiyordu. Bu adamların kim olduğunu ve neden buraya geldiklerini öğrenmeliydi.

Adamlardan biri, siyah arabanın yanına gitti, arka kapıyı açtı ve yolcunun inmesine yardım etti. Ryker, adamı görür görmez, kim olduğunu anladı. Pakhan'dı bu. Mafyanın patronu.

Patron altmışlarında, en fazla yetmiş yaşında olmalıydı. İnce beyaz saçlı, çıkık burunlu ve çopur yüzlüydü. Yüzüne gömülen gri renkli gözleri, cam gibi parlıyordu. Siyah takım elbise ve beyaz gömlek giymişti. Ryker'ın adamın bütün gövdesini ve sırtını kapladığını tahmin ettiği Vor dövmeleri, gömlek yakasının ve kol manşetlerinin kenarından görünüyordu.

Yaşlı adam, elindeki gümüş renkli bastondan destek aldı ve topallayarak yürüdü. Ryker, birkaç saniye boyunca, ne yapacağını düşündü. Adamların hepsini halletmek için silahı ve yeterince mermisi vardı ama bu aşırı bir davranış olurdu. Sergei ile kavgalıydı ama diğerlerinin silahlı çatışmaya girmesine değecek kadar suçlu olup olmadığını

bilmiyordu. Her hâlükârda, gereksiz bir riske girmek istemiyordu.

Yine de bir şeyler yapmak zorundaydı.

Adamlar uzaklaşana kadar bekledi. Biri hariç, hepsi beyaz eve girmişti. Diğerlerine kıyasla en iri ve acımasız görünen adam, dışarıda kalıp ön kapıda nöbet tutmaya başladı. Ryker, adamın tembel ve sıkılmış tavırlarına bakınca, gerçek bir koruma görevlisi olmadığını anladı. Eğitimli bir nöbetçi olduğu için değil, fiziki özelliklerinin caydırıcı olması nedeniyle seçilmişti.

Ryker, sonraki on dakikayı eve yaklaşmaya çalışarak geçirdi. Görünmemek için ağaçların ve çalıların arkasına gizlenerek ilerledi. Çitin yanında durdu ve ilk fırsatta üzerinde atlayıp, siyah arabaya doğru koştu.

Arabanın arka tamponuna ulaşınca, çömeldi ve birkaç saniye boyunca nefesini tutup etraftaki sesleri dinledi. Fark edildiğine dair, herhangi bir belirti yoktu.

Birkaç saniye sonra Ryker, arabanın arkasından eve doğru baktı. İri adam hâlâ orada dikiliyor, miskince önüne bakıyordu. Ryker, kafasını eğdi ve Algeciras'a giderken mola verdiğinde satın aldığı yeni telefonu için cebine uzandı. Telefonu, arabada şarj etmiş ve içine telefonun sadece konumunu değil, hareket edip etmediğini, yolcunun hızını ve gittiği yönü izlemesini sağlayan ücretsiz bir uygulama indirmişti. Böylece yeni telefon, Ryker'ın asıl telefonundan kolayca takip edebileceği bir takip cihazı haline gelmişti.

Ryker, satın aldığı ambalaj bandını çıkardı ve iki tane, on beş santim uzunluğunda, bant kopardı. Yere eğilerek, telefonu arabanın altına yapıştırdı ve iyice sabitledi. Fena bir iş çıkarmamıştı. Bant telefonu yerinde tutardı ama yal-

nızca bir süre için. Ayrıca telefon yerinde kalsa bile, Ryker bataryası dolu olduğu sürece onu izleyebilirdi.

Kapıdaki adam ve evin içindeki olası tehditler elini kolunu bağlamasaydı, Ryker arabaya girmenin bir yolunu bulur ve telefonu arabanın elektronik devrelerine bağlardı, böylece telefon aracın aküsünden sürekli şarj edilerek çalışırdı. Ancak bu şartlarda bunu yapması mümkün değildi.

Şimdilik, yaptığı şeyin işe yaramasını dilemekten başka elinden bir şey gelmiyordu.

Ryker, işini bitirmişti. Arabanın altından bakıp, iri adamın ön kapı tarafında durduğundan emin oldu. Geldiği yöne doğru hareket etmek üzereydi ki bazı sesler duydu. Olduğu yerde donakaldı. Aniden hızlanan kalbini yavaşlatması mümkün değildi. Yeniden arabanın altına eğilip, baktı. Evden dışarı çıkan bir sürü ayakkabı gördü. Arabalara doğru yönelirlerse, tek seçeneği vardı. Kemerine uzandı ve Colt'u yavaşça çıkardı.

Adamlar konuşuyor, bağrışıyor ve gülüyorlardı. Çoğu konuşma Rusçaydı ama ikinci bir dil daha kullanılıyordu. Gırtlaktan gelen, kendine özgü bir konuşma tarzı olan Gürcüceydi. Ryker, hemen hemen hiç Gürcüce bilmiyordu fakat daha önce, bu alışılmadık dili tanıyabilecek kadar duymuştu.

Bir kez daha, arabanın altından adamların ayaklarını gözetledi. Toplam yedi kişi saydı. Hiçbir yere gitmeden, evin girişinde oyalanıyorlardı. Derken, sekizinci adam geldi ve sözleri, konuşmaların kesilmesine neden oldu. Sonra hepsi birden, evin yan tarafındaki ahırlara doğru yürümeye başladılar.

Derin ve rahat bir nefes aldı, arabanın yanından hız-

hca uzaklaştı. Görünmeyeceği bir yere ulaşınca, tarlalara doğru yürümeye devam etti.

Ryker, son tepeyi de aşıp, daha önce arabasını park ettiği yeri gördüğünde, iyice rahatladığını hissetti. Ama daha önce yanından geçip giden boğayı fark ettiğinde, bu hissi fazla sürmedi. Anlaşılan, bu defa şansı yaver gitmeyecekti.

Boğa, bir çitin yanında gelişigüzel geziniyordu. Çitin öbür tarafındaysa, Ryker'ın arabası vardı. Çiftlikteki adamlarla karşılaşmayı göze almadığı sürece, otomobile ulaşmak için başka seçeneği yoktu.

Ryker, eli belinde ilerlemeye başladı. Gerçi, zorunlu olmadıkça Colt'u kullanmamaya karar vermişti ama silahı hemen çekebilmek için hazırlıklı olmak da istiyordu. Boğa Ryker'ı fark edince, ikisi de durdu. Aralarında, yaklaşık yirmi metre vardı. Neredeyse bir dakika boyunca, ikisi de kararsız kaldı. Boğa, burnundan soludu, homurdandı ve ön ayaklarından birini, toprağa sürtüp durdu. Belli ki arkasını dönüp, uzaklaşmaya niyeti yoktu. Ryker da orada dikilip, hayvanın fikrini değiştirmesini bekleyemezdi.

Çite doğru bir adım attı. Boğa, öfkelendi. Ryker, ihtiyatlı bir adım daha attı. Sonra bir tane daha.

Ve o anda boğa öfkelendi.

Yaklaşık beş yüz kilo et, kas ve kemikten meydana gelen canavar, birdenbire Ryker'a doğru koşmaya başladı. Adamın aklı başından gitti, yapılabilecek tek şey vardı. Ryker, koşmaya başladı. Boğanın ondan daha hızlı koştuğunu bilmesine rağmen, en mantıklı seçenek kaçmaktı. Mesafeyi doğru hesapladığını umuyordu.

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde, çite doğru koştu. Kolları ve bacakları, çılgın gibi hareket ediyor, vücudun-

daki bütün kasların gerildiğini hissediyordu. Arkasına dönüp bakmadı çünkü buna gerek yoktu. Boğanın, her adımda daha da yaklaşan öfkeli soluklarını duyabiliyordu.

Çit, dokunma mesafesindeydi. Ryker, kendini çite doğru attı. En alttaki ahşap basamağa bastı. Dizlerini esneterek, yukarıya doğru sıçradı ve çitin üzerinden zıpladı. Yere düşmeden önce, boğa ahşap çite tosladı. Bütün çit, sallandı ve esnedi. Boğa, öfkeli bir şekilde homurdanarak bir kez daha vurdu. Hayvanın isterse bütün çiti yıkabileceğinden, Ryker'ın şüphesi yoktu.

Ancak bekleyip, haklı olup olmadığını görmeye niyetli değildi.

Boğa boncuk gibi gözlerini rakibine sabitleyip hırıltıyla solurken, Ryker ayağa kalktı ve arabasına doğru koştu.

55. BÖLÜM

Ryker, sonraki birkaç saat boyunca, Algeciras'tan çok da uzak olmayan yol kenarı restoranında dinlenme ve karnını doyurma fırsatı yakaladı. Gözleri sürekli, mafya babasının yerini gösteren telefonunun ekranındaki kırmızı işaretteydi. Ne var ki kırmızı nokta, Ryker'ın çiftlikten aceleyle ayrılışını takip eden ilk üç saat içinde hiç hareket etmemişti. Ryker, cihazın adamlar tarafından bulunup bulunmadığını merak etmeye başlamıştı.

Karanlık çökmek üzereyken, bir hareketlenme oldu. Haritada ilerleyen işareti seyrederken, restoranda oturmaya devam etti. Adamlar, solucan gibi kıvrılarak sahile doğru gidiyorlardı; hatta bir noktada Ryker'ın bulunduğu yerin yaklaşık bir kilometre yakınından geçtiler. Sonra şehre doğru ilerleyip, tersane bölgesinde durdular.

Ryker'ın gideceği yer de tam olarak orasıydı.

Rıhtıma ulaştığında, saat akşamın dokuzu olmuştu. Patronun arabasının park edildiği yer, bir çeşit sanayi deposuna benziyordu. Ryker, arabayla deponun önünden geçerken, etrafa göz attı. Arabasını yan sokağa bıraktı. Önce depoya doğru yöneldi ama sonra mümkün olduğunca görünmemek için tersaneye doğru döndü.

Tersane, saatin geç olmasına rağmen, arı kovanı gibi

[illegible] Depodaki [illegible] gelmeden dönmeliydi. Bir [illegible] [illegible] [illegible]

deponun önündeki lambalar açıktı. İçeriden gelen sesleri duyabiliyor ama ne yaptıklarını ve kaç kişi olduklarını göremiyordu.

Etrafta gezinen bir güvenlik görevlisi bulunup bulunmadığına dikkat ederek, deponun duvarı boyunca ilerledi. Hiç kimseye rastlamadan, deponun iki köşesini geçti ve durdu. İleride istiflenmiş konteynerlerin önünde, su birikintisi vardı. Deponun duvarından sızan ince bir ışık huzmesi, etrafı belli belirsiz aydınlatıyordu. Ryker, yıpranmış metal duvarda birkaç santimlik bir delik bulunduğunu fark etti. Belki de yerinden çıkan bir perçinin boşluğuydu.

Ryker, loş yere doğru yürüdü ve yüzünü deliğe yaklaştırdı. İçeriyi tamamen görebiliyordu. Deponun dışı sessiz ve karanlıkken, içerisi aydınlık ve hareketliydi.

Girişteki açık kapının her iki yanında, otomatik silahlı iki adam nöbet tutuyordu. Ön kapıdan gelenlerin göremeyeceği şekilde, ikisi de duvara yaslanmıştı.

Ryker, içeri park edilmiş üç aracı da şimdi görebiliyordu; çiftlikte gördüğü parlak siyah sedan, SUV ve bir minibüs.

Ryker, etrafta dolaşan on tane adam daha saydı. Kapıdaki iki nöbetçi dışında, diğerlerinin silahı görünmüyordu. Sergei de aralarındaydı ama Pakhan ortalarda yoktu. Adamların bir şey beklediği belliydi. Ama neydi bu?

Yaklaşık bir saat boyunca, Ryker karanlıkta bekledi. Bu süre boyunca, arkasında duyduğu sesten dolayı iki kez ürktü. İkisinde de dönüp baktığında, hiçbir şey göremedi. Seslerin nereden geldiğini de tam olarak kestiremedi.

Saat onu biraz geçmişti ki adeta gök delindi ve iri iri damlalar halinde, yağmur yağmaya başladı. Damlaların

çelik deponun ve Ryker'ın çevresindeki konteynerlerin üzerine düşerken çıkardığı sesler, etrafı kapladı. Ryker, birkaç dakika içinde sırılsıklam oldu. Saçlarındaki sular alnına akıyor, gözlerinin üzerinden şelale gibi dökülüyordu.

Ryker, şiddetli sağanak gürültüsünün gizlice hareket etmesine yardımcı olacağının farkındaydı. Ancak bir başkası da kendine yaklaşacak olursa, onu duymasını zorlaştırıyordu.

Yağmur başladıktan kısa süre sonra deponun içindeki adamlar hareketlendiler; biri emir vermiş, diğerleri de pozisyon almıştı.

Dakikalar içinde Ryker, önce büyük bir kamyonun uzaktan gelen motor gürültüsünü, sonra da basınçlı havayla çalışan fren sesini duydu.

Otuz saniye daha geçince, kamyonun farları, açık depo kapısından içeri yansıdı. Üzerinde kırmızı renkli konteynerler bulunan kamyon, avluda manevra yaptı ve römorkunu deponun içine yanaştırdı.

Aracın tamamı içeriye girdikten sonra, iki adam deponun kapılarını kapadı. Kamyonun üzerinden damlayan sular, zeminde su birikintisi oluşturuyordu.

Diğer adamlar, hızlıca hareket etmeye başladılar. Her biri, gizli bir yerden tabanca veya tüfek aldı. Böylece kısa sürede, konteynerin etrafını bir düzine silahlı adam tarafından sarılmış oldu.

Omuzlarında tüfek asılı iki adam, kamyonun römorkuna metal bir merdiven dayadı. Bir başkası, merdivene tırmanıp, konteynerin kancalarını çözdü ve paslı kapaklarını açtı.

Ryker karanlık konteynerin içine baktığında, soluğu

kesildi. Konteynerin önündeki adam bağırdı ve elini uzattı. Bir kadın, ürkerek ileri doğru yürüdü. Gençti, herhalde yirmili yaşlardaydı. İnce kıyafetleri sade ve eskiydi. Cildi kirlenmişti. Yüzündeki ifadeden, çok korktuğu belliydi.

Adam, kadının elinden tuttu ve merdivenden aşağı indirerek bir başkasına teslim etti. Derken konteynerden bir kadın daha çıktı. Sonra da bir başkası. En son çıkan kadın, göğsüne bebeğini bastırıyordu. En nihayet, bir çocukla, bir adam indi.

Ryker, toplamda otuz kişi saydı.

Yüzyıllar önce Algeciras, Afrika'ya olan yakınlığı nedeniyle, önemli bir ticaret merkezi haline gelmişti. Ancak mafya, uzun süredir bu coğrafi avantajı kaçakçılık, karaborsa ürün ticareti ve uyuşturucu madde sevkiyatı yapmak için kullanıyordu.

Tabii bir de insan kaçakçılığı yapılıyordu

Ryker, silahlı adamların kaçak yolcuları dört gruba ayırmasını izledi. Birinci grup, ailelerdi. İkincisi, bekâr erkek ve kadınlar ile çocuklardan oluşuyordu. Üçüncü grupta, sadece erkekler vardı. Dördüncü ve en büyük grup ise, on altı tane kimsesiz kadından oluşuyordu. Silahlı adamlar, her bir grubu deponun farklı köşelerine götürdü. Kaçaklar, yorgun ve korkmuş görünüyordu. Birçoğu sürekli titriyordu.

Konteynerin kapakları kapatılıp, deponun dış kapıları açıldı. Kamyonun motoru, yeniden çalışmaya başladı. Kamyon çıkıp gittikten dakikalar sonra, dört tane minibüs içeri girdi ve her biri farklı bir grubun yanına park etti. Silahlı adamlar, kimsesiz kadınlar haricindeki diğer kaçakları minibüslere bindirdiler. Boş minibüs dışında, diğer üçü yola çıktı.

Deponun kapıları, tekrar kapatıldı. Tüfekli bir adam, siyah arabanın yanına gitti ve arka yolcu kapısını açtı. Mafya babası nihayet göründü.

Ryker, Colt'u çıkardı. Aklından geçen tek şey, patronun kafasına bir mermi sıkmaktı. Tek atış. Belki Sergei'e de bir tane. Sonra da kaçacaktı.

Ama bu şekilde, ne elde edecekti? Ayrıca, kim olduğunu öğrenmeden, yaşlı adamı öldürebilir miydi? Bütün her şey ortadaydı ama hâlâ anlayamadığı bazı noktalar vardı.

Yaşlı adam, elindeki bastonu kullanarak, genç kadınlara doğru yürümeye başladı. Yanlarına varınca, emrindeki adamlar kadınları yan yana dizdiler. Görünüşe göre, patron için teşhir edileceklerdi. Patron, bastonuyla bir tanesine hafifçe dokundu. Adamlarından biri ileri atıldı ve seçilen kadını bileğinden tutup, saçlarından çekerek yakaladı. Kadın feryat etti ama kimse, hatta şaşkına dönmüş diğer kadınlar bile, çığlıklarını umursamadı.

Adamlardan biri, arabaya dönerken Pakhan'a yardım etti. Bir diğeriyse, kadını ite kaka götürdü. Kalan kadınlar son minibüse bindirildiler. Kenardaki adamlar, silahlarını bırakıp, kapıları yeniden açtılar. Minibüs yola çıktı, adamlar bir kez daha beklemeye başladılar.

Eğer harekete geçeceksem, bunu şimdi yapmalıyım, diye geçirdi aklından Ryker. Duvardaki delikten çekilip, bir plan yaptı. Şayet adamları dışarıdaki karanlığa çekebilirse, şansı olabilirdi.

Ama o vakit de patronun kurtulma ihtimali vardı. Hiç şüphesiz, tehlike kokusu alan adamları, onu güvenli bir şekilde kaçırırlardı. Bu durumda, Ryker bir hamle yapacaksa, ilk hedef patron olmalıydı. Çünkü ipleri elinde tutan

oydu. Muhtemelen Sergei'e, Miguel Ramos'u öldürmesini o emretmişti. Kim Walker'ı öldürten kişi de oydu. Ryker'ı öldürmeye çalışan da!

Yağmur üzerine yağmaya devam ederken, arkasından gelen hafif bir çatırtı, Ryker'ı daldığı düşüncelerden kurtardı. Sanki biri adım atarken, küçük bir taşı ezmiş gibiydi.

Ryker, arkasına döndü ve karanlığa doğru baktı. Silahını kaldırdı.

Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey görememesinin nedeni yüzünden çağlayan gibi akan yağmur damlacıkları değil, zifiri karanlıktı.

Ama bir saniye sonra duyduğu ses konusunda yanılmış olamazdı. İnsan sesiydi bu.

Dahası, tanıdığı bir sesti.

"Carl," dedi biri.

Konuşan, Kızıl Kobra idi.

56. BÖLÜM

Ryker, cevap vermedi. Eğilip, silahını karanlığa doğru çevirdi ve önündeki karanlığı mümkün olduğunca inceledi.

"Carl, benim," dedi Kızıl Kobra. Fısıltıyla konuşuyor ve sesi Ryker'ın yana tarafından geliyordu. "Buradayım."

Ryker, deponun metal duvarına yaslanıncaya kadar geriledi. Kızıl Kobra'nın arkasında olmadığını anlaması, az da olsa rahatlatmıştı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Kızıl Kobra. Sesi, şimdi farklı bir yönden geliyordu. Ryker, soluna doğru baktı ama yine bir şey göremedi.

"Silahını indir," dedi Kızıl Kobra.

Sesinin geldiği yön, yine değişmişti. Sonunda Ryker, kadını gördü. Hiç değilse, gördüğünü zannediyordu. Önündeki iki konteynerin arasından, hızla bir karaltı geçmişti. Ryker'ın parmağı tetikteydi. Ateş etme arzusuna direnmek, zor bir işti.

"Neler yaptıklarını gördün," dedi Kızıl Kobra. "Artık kim olduklarını da biliyorsun. Onları öldürmem için bana yardım et."

"Neden?" diye sordu Ryker, mümkün olduğunca sessiz konuşmaya çalışarak.

Bir saniye sonra, yakınlarında bir koşuşturma hissetti ve onu tekrar gördü. Hemen yanındaydı. Silahını almak istiyordu. Ryker, geri çekilerek uzaklaştı ve kendi etrafında dönüp, kadını yakalamaya çalıştı.

Ama Kızıl Kobra tekrar kaybolmuştu.

"Carl, senin düşmanın değilim."

"Carl öldü."

"Hayır, ölmedi." Sesin geldiği yön, Ryker'ı yine şaşırtmıştı. "Ama bu adamlar ölecekler."

"Kim onlar? Bastonlu adam kim?"

"Pakhan mı? Adı Giorgi. Kim olduğunu biliyorsun, biraz önce gördün. Vakit erken. Bu henüz birinci kamyondu. Gece bitmeden, beş tane daha gelecek."

"Buna izin vermeyeceğim."

"Evet, ben de öyle."

Bu defa, sağ tarafında bir hareket hissetti Ryker. Silahını o yöne çevirdi ama yine hiçbir şey göremedi.

Sonra, zemini döven yağmur damlaları ve Ryker'ın hızla atan kalbi sayılmazsa, her şey sessizliğe gömüldü ve daha da durgunlaştı.

Ryker, birkaç derin nefes aldı.

"Anna?"

Hiçbir yanıt gelmedi. Gitmişti.

En azından, Ryker'dan uzaklaşmıştı. Dakikalar sonra duyulan bir adamın kulak tırmalayıcı çığlığı ve hemen ardından gelen silah sesleri, Kızıl Kobra'nın nereye gittiğini belirtmiş oldu.

Ryker, karanlığın içinden eski yerine dönerken, içeriden gelen bağırışları duydu. Hızlıca hareket edenlerin ayak seslerini ve ateşlenmeye hazırlanan silahların tıkırtılarını da.

Bir arabanın çalıştırıldığı işitti.

Ryker, gözünü duvardaki deliğe dayadı. Ana kapının yanında, yerdeki kan gölünün içinde yatan birini gördü. Dışarıdan gelen, elleri kanlı bir adam, sendeleyerek içeridеki odalardan birine yöneldi ama akabinde yere yığılıp kaldı.

Ryker, hayatta kalan adamlara baktı. Sergei görünmüyordu. Bu arada, Giorgi'nin arabasının farları yandı. Ryker, kaçmasına izin veremezdi. Hemen harekete geçti ve silahını hazırlayıp, deponun yan tarafına doğru koştu.

İçeriden, ardı ardına silah sesleri ve yanı sıra acı haykırışlar duyulmaya devam etti. Başka bir araba daha çalıştırılmıştı. Ryker, deponun önüne vardığında, Giorgi'nin arabasının çoktan depodan çıktığını anladı. Araba yukarı kalkan bariyerin önünde durunca, fren lambaları yandı.

Ryker, arabanın arka lastiklerini hedef alarak, ateş etti ve ikisini birden vurdu. Başka bir aracın geldiğini fark edince arkasına döndü. Bu defaki SUV'du. Ryker, koyu renkli ön cama doğru, sürücüye bir el ateş etti. Ancak mermi, camda tek bir çizik bile bırakmadan, sekti.

SUV üzerine gelirken, Ryker kendini yan tarafa attı. Kafasını kaldırıp baktığında, Giorgi'nin arabasının depo arazisinden çıktığını ve yola ulaştığında hızlandığını gördü. SUV da onu takip ediyordu. Ryker küfretti. Araçların, zırhlı camları ve patlakken bile gidebilen lastikleri olmalıydı. Yapabileceği bir şey yoktu.

Hemen ayağa kalktı ve etrafına baktı. Depoda dört adam olduğunu gördü. İkisinin tabancası, diğer ikisinin de tüfeği vardı. Dikkatli bir şekilde, çıkış kapısına doğru ilerliyorlardı. Henüz Ryker'ı fark etmemişlerdi. Karanlık,

görünmesine engel oluyordu. Ryker'ın silahından çıkan mermilerin sesi, yağmurun ve kaçan araçların motor gürültüsü nedeniyle duyulmamış olmalıydı. Üstelik adamlar Kızıl Kobra'yı vurmak için silahlarını ateşledikçe, ilave ses çıkarıyorlardı.

Kim bilir Kızıl Kobra neredeydi?

İçeride sadece minibüs kalmıştı. Ryker gözlerini ona çevirdiği anda, farları açılmış ve ileri doğru hareket etmeye başlamıştı. Hızla Ryker'a doğru yaklaşırken, Ryker sürücünün yüzünü açıkça görebiliyordu. Yolcu koltuğundaki adamı da. İkisi de Sergei değildi. Ama bunun bir önemi yoktu. Ryker, göreceğini görmüştü. Bu mekândaki her adam, artık onun için bir hedefti.

Minibüs yaklaşınca, Ryker Colt'u doğrultup, iki el ateş etti. Bu defa, ön cam zırhlı değildi. Mermiler camı deldi ve ön kabin, kandan görünmez oldu. Minibüs, Ryker'ın yanından savrularak geçti. Ryker, sürücü koltuğundaki adamın öldüğünü gördü. Minibüs, sürücünün istem dışı bir hareketi nedeniyle, hızla sağa doğru döndü. Eğer sürücü şans eseri bu hareketi yapmamış olsaydı, minibüs Ryker'a çarpar ve işini bitirirdi. Ryker, minibüsün konteynere doğru yol aldığını gördü. Aracın ön tarafı konteynere vurunca, etrafa metal parçaları dağıldı.

Birkaç el daha ateş edildi. Mermiler, Ryker'ın kulaklarının etrafında vızıldadı. Saklanmak için deponun dış duvarına doğru atıldı.

"İyi atıştı, Carl," dedi Kızıl Kobra fısıldayarak.

Ryker, arkasına döndü. Kızıl Kobra, çoktan gitmişti.

Deponun kapısından bir tüfek namlusu uzandı. Ryker, durup bekledi. Tüfekli adamın, fazla seçeneği yoktu.

Ryker'ı ve Kızıl Kobra'yı bulmak istiyorsa, dışarı çıkmak zorundaydı. Ryker, adamın kafasını uzattığını görür görmez, ateş etti ve adam yere devrildi.

Hemen ardından, otomatik tüfekten ateşlenen mermiler deponun duvarında takırdadı. Ryker'ın bulunduğu yerin civarında, bir sürü kurşun deliği oluştu. Mermiler dört bir taraftan sekerken, siper almak için en yakındaki konteynere doğru koştu.

Kendini yere attı ve yuvarlanarak, konteynerin arkasına saklandı. Hızlıca arka tarafa doğru hareket edip, karanlığa doğru ilerledi. Ne var ki bir silahın namlusuyla burun buruna geldiğinde, neredeyse gafil avlanacaktı.

Ancak silahı tutan adam, Ryker'dan daha fazla telaşlanmıştı. Bir anlık gecikme, hayatına mal oldu. Ryker, yumruğunu adamın burnuna geçirdi ve sersemleyip, geriye doğru adım atan rakibine bir el ateş etti.

Ryker'ın silahından çıkan ses, yerini belli etti. Göremediği bir bölgeden otomatik tüfeklerle ateş eden saldırganların yaylım ateşine maruz kaldı. Ryker, konteynerlerin arasına doğru geri çekildi.

Silah sesleri kesildi. Ryker, hızlı ve sistemli bir şekilde hareket ederek, çevreden dolaştı. Sürekli kaçıp, saklanmayacaktı. Risk alıp, adamlara arkadan saldırmayı planlamıştı.

Ryker, çığlıklar duydu. Silahlı adamlara ait seslerdi. Nereden geldiğini anlamamıştı fakat Kızıl Kobra'nın hâlâ orada olduğu ve adamlara saldırdığı kesindi.

Yağmur sona erince, birden ortalığı sessizlik kapladı. Hiçbir hareket yoktu. Ryker, bütün adamların ölüp ölmediğini merak etti. Bulunduğu yerden çıktı ve deponun

duvarına doğru hızla koştu. Tüfekli bir adam görünce, hiç beklemeden ateş etti.

Kızıl Kobra'yı yeniden gördü. Karşısındaki adama doğru atılırken, bir gölgeden farksızdı. Açıkça görülebilen tek şey, bıçağının parıltısıydı. Ryker, ikisine de ateş etti. Adamı vurmuştu. Peki ya Kızıl Kobra'yı? Bundan emin değildi. Çok geçmeden, bütün mermilerini tükettiğini fark etti. Başka şarjörü de yoktu.

Tedbirli bir şekilde, yerdeki adama doğru ilerledi. Gözlerini, adamın tüfeğine dikmişti. Kızıl Kobra'yı ne duyabiliyor, ne de görebiliyordu. Aniden durdu.

Metalik bir ses duymuştu. Yine de dikkatlice ilerlemeye devam etti. Sesi hâlâ duyabiliyordu. Birkaç metre ötesindeki minibüsten geliyor gibiydi.

Minibüsün arka kapısı aniden savrularak açıldı ve içinden çıkan biri, yere düştü. Ryker, hızlandı. Tüfek sadece birkaç adım ötesindeydi. Yere düşen adam, yuvarlanarak ayağa kalktı. Yüzü, depodan gelen ışıkla aydınlandı. Kafasının bir tarafı kanla kaplıydı ama kim olduğunu anlamak hiç zor değildi. Sergei idi bu.

Vor, başını kaldırıp baktı. Ryker, kendisini gördüğünü anladı. Yüzündeki gülümseme, bunu belli ediyordu.

Ölü adamın elindeki tüfek, Ryker'ın yaklaşık beş metre ötesindeydi. Sergei de tüfeğe hemen hemen aynı mesafedeydi. Ryker, onun da tüfeği fark ettiğini anlamıştı. İkisi de ileri doğru fırladı. Ryker'ın tüfeğe ihtiyacı vardı ama Sergei'den önce silaha ulaşıp, ateş etmesinin bir yolu yoktu. Dolayısıyla Ryker, tüfek yerine düşmanının üzerine ilerlemeyi tercih etti.

Doğruyu yapmıştı çünkü Sergei'in de amacı aynıydı.

Ryker, havaya sıçradı ve Sergei'in üzerine atladı. Çarpıştılar ve Ryker, hasmının üzerine düştü. Eğer Sergei'in saldırılarını engelleyebilirse, üstünlük sağlamak için yeterli güç ve deneyime sahip olduğunu biliyordu. Ancak tahmin ettiği gibi, Sergei de dövüş konusunda acemi değildi. İki adam hâkimiyet sağlamak için boğuşurken, Vor birden Ryker'ın karnına yumruk attı ve altta kalmaktan kurtuldu.

İki adam da geriye doğru sıçrayıp, pozisyon aldı. Diğerinin saldırmasını bekleyerek, hayali bir çember etrafında dolanmaya başladılar. Durgunluğu bozan Ryker oldu. Sergei'i yere serecek sert bir yumruk atmayı planlayarak, ileri doğru fırladı.

Ancak, Sergei bunu fark etti. Kendi çevresinde dönerek kenara kaçınca, Ryker'ın ayakları yerden kesildi ve tok bir sesle yere kapaklandı. Afallamıştı.

O anda tüfeği gördü. Hemen yanındaydı.

Ryker, almak için uzandı fakat Sergei niyetini anlamıştı. İleri doğru atıldı ve ayağıyla vurarak, tüfeği uzaklaştırdı. Ryker'ın işini bitirmek üzere tekme savurabilmek için gerildi.

Ancak bunu yapmaya fırsat bulamadı. Ryker, rakibinin ayağını yakalayıp, yukarı doğru kaldırdı. Sergei sırtüstü düşünce, bir kez daha hasmının üzerine atladı.

Bu defa kurtulmasına izin vermedi. Toparlanmasına fırsat tanımadan, kafasını tutup şiddetli bir şekilde asfalta vurunca, iğrenç bir çatırtı duyuldu. Ryker bir kez daha adamın başını yere çarpınca, Sergei'in gözleri kapandı. İşini bitirmek üzere üçüncü kez vuracaktı ki arkasından gelen ayak sesleriyle dikkati dağıldı.

Kızıl Kobra olmalı, diye düşündü Ryker.

Ryker, Sergei'in üzerinden kalkıp, arkasına döndü. Savunma pozisyonu aldı. Bir karaltı veya bir bıçağın parıltısını görmeyi bekliyordu.

Yüzüne doğru savrulan tüfeğin siyah dipçiğini fark edince, şaşırdı.

Arkasındaki Kızıl Kobra değildi.

Bir şey yapabilmek için çok geç kalmıştı.

57. BÖLÜM

Ryker, kafasına çarpan sert bir nesneyle kendine geldi. Gözlerini açtı. Karanlık ve gürültülü bir yerdeydi. Başka bir sarsıntı nedeniyle, yanı başındaki metale yüzünü sürttü. Aklını toparlayabilmesi ve nerede olduğunu anlayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Bir arabanın bagajındaydı.

Hiçbir şey göremiyor, dar alanda çok zor hareket edebiliyordu. Elleri ve ayakları bağlanmıştı. İple mi, yoksa bantla mı bağlanmıştı? Hareket etmek için çok az yeri olduğundan, anlayamadı.

Her nereye gidiyorlarsa, engebeli bir yol olduğu kesindi. Araba, birkaç saniyede bir, süspansiyonları üzerinde zıplıyordu. Öyle ki, Ryker bedeninin etrafa çarpmasını engelleyemiyordu. Tekerleklerden gelen seslerden anladığı kadarıyla, toprak bir yolda ilerliyorlardı. Belki de daha önce gözetlediği çiftliğe dönüyorlardı.

Sonunda araba durdu ve motor sustu. Elleri ve ayakları bağlı olduğundan, Ryker saldırıya geçme ihtimali düşüktü ancak yine de kendini hazırladı.

Belki bir fırsatın bulurdu. Bulmak zorundaydı.

Bagaj açıldığında, doğrudan yüzüne tutulan parlak ışık nedeniyle, Ryker birkaç saniye boyunca hiçbir şey gö-

remedi. Nihayet odaklanabildiğinde, metal bir çubuk üzerindeki spot ışığını fark etti. Yoksa bir başka sanayi bölgesine mi gelmişlerdi?

Ryker'ın tepesinde dikilen iki adam vardı. İkisini de tanımıyordu. Biri, namlusunu Ryker'ın kafasına çevirdiği av tüfeğini taşıyordu. Diğeriyse bagajın içine uzandı. Ryker'ı koltuk altlarından tuttu ve hafifçe kaldırıp, arabadan dışarı çekti.

Adam tutmayı bırakınca, Ryker yere yuvarlandı. Etrafına göz atıp, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. İçinde bulunduğu alan, çeşitli spot ışıklarıyla aydınlatılıyordu. Hâlâ gece olduğuna göre, Ryker uzun süre bilinçsiz kalmamış demekti ve ulaştıkları yer diğerinden çok uzak olmamalıydı. Zemin ıslaktı fakat artık yağmur yağmıyordu. Etrafta, birkaç araba ve minibüs vardı. Ryker, beyaz çiftlik evinin ana hatlarını fark etti. Anlaşılan o ki, boğa çiftliğine gelmişlerdi.

Aniden biri, Ryker'ın ayak bileklerini kavradı. Bir ya da birkaç kişi, onu çekmeye başladı. Yüzüstü çevrilerek sürüklendiğinden, suratı yere sürtünüyordu. Ryker'ı avludan geçirip, çiftlik evinin yanındaki ahıra götürdüler.

Ryker, önce madeni bir ses sonra makaranın gürültüsünü duydu.

Ayak bileklerinden havaya kaldırılıp, baş aşağı sarkıtıldı. Vücudu, ileri geri sallanıyordu, kafası yerden en az yarım metre yukardaydı. Ryker kendi ekseni etrafında dönerken, odaya baktı. Mekân büyüktü, yaklaşık yüz kırk metrekare kadardı. Zemin beton, duvarlar ve çatıysa oluklu metal paneldi. Tavandaki dört büyük yuvarlak lamba, odanın içini epeyce aydınlatıyordu. Gümüş renkli büyük

bir yemlik, bazı aletler ve duvarlarda raflar vardı. Yukarı, daha doğrusu mevcut konumuna göre aşağı baktı. Tavana, bir sürü kanca ve makara monte edilmişti.

Burası bir ahır mıydı yoksa bir mezbaha mı?

Her neresiyse, artık kullanılmıyor gibiydi. Öncelikle içerisi çok temizdi, en azından görünüşe göre öyleydi. Ayrıca, muhtemelen geçmişten kalan bazı parçalar nedeniyle, eski ve küflü kokuyordu.

Elinde parlayan bir nesne tutan adam, kendisine doğru ilerledi. Bıçağa benzeyen alet yaklaştırıldığında, Ryker uzaklaşmaya çalıştı ancak adamın elindekinin makas olduğunu anlayınca, rahat bir nefes aldı. Adam, Ryker'ın gömleğini makasla kesti. Ryker yalnızca iç çamaşırı, çorapları ve ayakkabılarıyla kalıncaya dek, kot pantolonunu da parçaladı.

İşini bitiren iki adam da uzaklaşınca, Ryker tek başına kaldı. En azından, artık yalnız olduğunu düşünüyordu. Vücudunu sallayıp, boynunu çevirerek, odanın tamamına bakmaya çalıştı. Hiç kimseyi göremedi. Etraf sessizdi. Hem de çok.

Ryker, ayağına baktı. Ayak bilekleri, iple birbirine bağlanmıştı. Bileklerinin arasında, büyük ve demir bir kanca bulunuyordu. Kanca, ayak bileklerini bağlayan ipe geçirilmişti. Gücünü kullanarak gövdesini kaldırıp, kancanın ucunda bulunduğu zincire elleriyle ulaşabilirse, ipi kancadan kurtarabilirdi.

Ama elleri arkasından bağlanmıştı.

Yeterince hızlı sallanabilirse, ayak bileklerini bağlayan ip gevşeyebilirdi. Belki de ip kancadan kurtulurdu.

Bir şeyler yapmalıydı.

Ryker, vücudunu ileri geri sallamaya başladı. Hareketini hızlandırmak için tüm gücünü kullanıyordu.

Bir dakika içinde, vücudu yarım dairelik yay çizmeye başladı. Yüzünde, serinlik hissediyordu. Her salınımında, ip kancada birkaç santim oynuyordu.

Biraz daha hareket ederse, yerinden çıkacaktı.

Tabii eğer Ryker sallanmaya devam edebilirse...

Ryker, kapının açıldığını ve içeri girenlerin ayak seslerini duydu. Sallanırken, başını çevirip baktı ve yaklaşan bacakları gördü. Dört, belki beş kişiydiler.

Ryker, ileri geri sallanmak için daha fazla çabaladı. Homurdanarak ve inleyerek, en sonunda da bütün öfkesiyle ve kararlılığıyla bağırarak, kendini zorladı.

İp, tekrar yerinden oynadı. Kancadan kurtulmasına çok az kalmıştı. Ancak adamlar, her geçen saniye daha fazla yaklaşıyorlardı. Ryker'ın delicesine çabalarının tam tersine, gamsızca hareket ediyorlardı, aceleleri yoktu.

Ryker, bütün gücünü kullandı. Her defasında ipin yerinden çıkacağını umuyor ama ip, yine eski yerine kayıyordu. Sallanmaya devam etti. Adamlar, bir iki adımlık mesafedeydi, sonra...

Ryker'ın kıyafetlerini parçalayan adam öne çıktı ve kendisini yakalamak üzere uzandı. Ryker hızla çarpınca, adam geriye doğru sendeledi. Sonra tekrar dengesini sağlayıp, Ryker'ı durdurdu.

Oysa Ryker, amacına çok yaklaşmıştı.

İlk başta, sallanarak adamın gücüne karşı koymaya çalıştı ama sonunda sakinleşti. Öfkeliydi, kendini kurtarmaya çalışırken harcadığı güç nedeniyle, hızlı ve derin nefesler alıyordu. Sürekli aynı hareketi yaptığından, başı dö-

nüyordu. İçinde bulunduğu oda, hareket ediyormuş gibi geliyordu. Midesinin bulandığını hissetti ancak bir süre sonra tekrar eski haline kavuştu.

Ancak o vakit, karşısındaki adamların her birine doğrulmuş dürüst bakabildi. Hepsini de daha önce görmüştü. İkisi, kendisini arabadan sürükleyen adamlardı. Biri tüfeğini tutarken, diğeri Ryker'ı bagajdan çıkarmıştı. Bu ikisinin arkasındaysa, Sergei dikiliyordu. Onun yanında da, parıltılı bastonuyla yaşlı patron vardı.

Yaşlı adam konuştu. Konuşması sakin ve yavaştı, endişe ya da öfkeden eser yoktu. Gürcüce konuşuyordu, bu yüzden Ryker duyduklarını anlamadı.

"Gürcüce biliyor musun, diye soruyor," dedi Sergei bozuk İngilizcesiyle.

Ryker için sürpriz oldu. Vor'un konuştuğunu ilk defa duymuştu. Sesi çatallı ve cansızdı.

"Hayır," diye cevap verdi Ryker.

Sergei, yanıtı patronuna aktardı. Sonra da İngilizce konuşmaya devam etti. "Ama Rusça biliyorsun."

Ryker, cevap vermedi. Giorgi, bir adım öne geçti. Sergei de onu takip etti. Diğer iki adam, kenara çekildi.

"Burası, bir sığır çiftliğiydi," dedi Giorgi Rusça konuşarak. Eli ayağı tutmuyor gibi görünmesine karşın, kendisine özgü bir aksanı olan yaşlı adamın sesi, daha keskin, berrak ve kendinden emin geliyordu. "Hayvanları barındırmak için kullanılıyordu."

"Mekânı boşaltırken iyi iş çıkarmışsınız," dedi Ryker. "Geriye sadece dört ahmak kalmış."

Patron, bir süre sessizliğini korudu. Ryker, patronun maruz kaldığı hakarete karşılık, bir adamından onu cezalandırmasını isteyip istemeyeceğini merak etti.

Hayır. Giorgi'nin planladığı her neyse, henüz vakti gelmemişti.

"Ama bu, yıllar önceydi," dedi yaşlı adam. "Şimdi depo olarak kullanıyorum. Çoğunlukla, yeni kızları buraya getiriyoruz. Onları, satışa hazır hale getirmek için. Sığırlar için de böyle yapardık. Bir bakıma, her şey eski günlerdeki gibi devam ediyor. Ayrıca, bu araziyi İspanyol boğaları için çiftlik olarak kullanıyorum. Yani, burası tam bir işletme. Boğa güreşi, tutkum haline geldi. Bu çiftlik ve arazisi, bir kez daha gelişecek. Dünya nasıl da değişiyor. Belki fark etmişsindir, tüm bunlara sahip olan çiftçinin parası yoktu. *Bana* da çok borcu vardı. Ona, güzel bir teklifte bulundum. Araziyi ve üzerindeki her şeyi bana ver, ben de yoluma gideyim, dedim. *İyi* bir teklifti ama kabul etmedi."

Giorgi, bir adım daha attı. Sergei, gömleğinin düğmelerini çözdü. Ryker, adamın gömleğinin arasından görülebilen, cildindeki kıvrımlı siyah mürekkeplere baktı.

"Bunun yerine," dedi Giorgi, "gecenin bir yarısında, çiftliğin ve arazinin her karışında çıplak ayakla yürüdü ve elindeki yirmi beş santimlik mutfak bıçağıyla, bütün hayvanları katletti. Boğaları, inekleri, hatta buzağıları bile... Deponun zemini kan gölüne dönmüş, duvarlar ve tavan kan içinde kalmıştı. En sonunda, geçimini sağladığı hayvanların hâlâ seğiren bedenlerinin önünde, aynı bıçakla kendi boğazını kesti. Onu, ertesi gün, kan gölünün içinde yüzüstü yatarken buldum."

Sergei, gömleğini çıkardı ve bir tarafa fırlattı. Ryker, vücudunu kaplayan dövmelere bakmaya devam etti. Baş aşağı bakınca, şekilsiz ve eğri büğrü görünüyorlardı. Belki de Sergei'in kaslı vücuduna yapıldığı için böyleydi. Sergei,

yok ve bir adam değildi ama vücudu, tamamen kastan ibaretti ve bir gram bile yağ yoktu.

"Anladığın üzere," dedi Giorgi, "çiftçi hayvanları alınırsa buranın ondan alamayacağımı düşünüyordu. Kendini öldürdü diye defolup gideceğimi zannediyordu. Oysa bu araziyi ele geçirmemin önünde hiçbir engel yoktu. Adamın, on ve sekiz yaşlarında, bir oğlan, bir de kız çocuğu vardı. Miras, çocuklarına geçti çünkü karısı yıllar önce ölmüştü. Ben de, bir şekilde yoluma gidecektim."

Sergei, pantolonunun cebinden demir bir muşta çıkardı.

"Çiftçi yanılıyordu," diye devam etti Giorgi, "teklifimi kabul etmeliydi. Oğlunu öldürdüm ve çiftliğe gömdüm. Babasıyla aynı şekilde öldü. Kızını da sattım. O da on beş yaşına gelince, aşırı dozda uyuşturucu alarak intihar etti. Öldüğünde, onu burada ilk kez gördüğümdeki sevimli halinden eser kalmamıştı."

Giorgi, cebine uzandı. Kırmızı bir defter çıkardı. Ryker'ın sersemlemiş zihni, adamın elindekinin ne olduğunu ancak birkaç saniyede idrak edebildi. Pasaporttu bu.

"Hayaletlere inanmam," diyerek konuşmasını sürdürdü Giorgi, "ama söz konusu bu mekân olunca... Bazen, o gece hayvanların nasıl da çığlık attıklarını duyabildiğimi hayal ediyorum. Sanki yüzlerce hayvanın boynundan fışkıran kanın sesini duyabiliyorum. Burada, hâlâ ölüm kokusu alıyorum. Kanla kaplı duvarlardan gelen ölüm kokusunu. Sesleri duyabiliyor musunuz, Bay Ryker? Kanın kokusunu alabiliyor musunuz?"

Giorgi, pasaportu açtı ve Ryker'ın küçük fotoğrafını göstermek için yukarı kaldırdı.

"Çiftçiye yaptığım gibi, size de iyi bir teklifte bulunacağım. Kabul etmenizi öneririm. Şimdi size bazı sorular soracağım. Dürüstçe cevaplamanızı istiyorum. Hepsi bu. Anladınız mı?"

Ryker, umursamazca dudak büktü. Ne olacağını biliyordu. Daha önce de işkence görmüştü. Zaten yıllar evvel, hem fiziksel, hem de zihinsel tehdide ve sorgulamaya direnebilecek şekilde eğitilmişti. Bu eğitim gerekliydi çünkü gizli bir örgüt olan JIA açısından, Ryker'ın hiçbir koşulda sessizliğini bozmaması gerekiyordu.

Gerçi eğitim, bir dereceye kadar işe yarıyordu ve herkes, eninde sonunda ötmeye başlıyordu. Ryker bunu, yıllar önce Lena Belenov adında sapkın ve hain bir FSB ajanı tarafından kendisine işkence yapıldığında öğrenmişti. Takip eden olaylar, Ryker'ı JIA'yı bırakarak, yeni bir kimlikle yaşamına devam etmeye zorlamıştı.

Ryker, şu anda sessizliğini korumasının çok da gerekli olmadığının farkındaydı. Artık kendinden ve Lisa'dan başka, sadık olması gereken kimse yoktu.

Öncelikle, kendini korumalıydı.

"Tekrar soruyorum, anladınız mı?" dedi yaşlı adam.

"Evet, dedi Ryker. "Anladım."

Giorgi, gülümsedi. Baş aşağı bakınca, gülümsemesi bir deliyi andırıyordu.

"Pekâlâ," dedi Giorgi. Sergei'e bakıp, başını salladı. "Hadi başlayalım."

58. BÖLÜM

On dakika sonra Ryker'ın bir gözü kapanmış, diğer gözüyse vücudundan şişen yüzüne damlayan kanla, kısmen örtülmüştü. Sergei'in darbeleri, acımasızca ve hayvancaydı. Vor, elindeki demir muştayla, Ryker'ın karnını, göğsünü, sırtını ve yüzünü mahvetmişti.

Ryker, kaburgalarının kırıldığından emindi. Tamamen kapanmış sol gözü hakkında da ciddi endişeleri vardı. Ancak daha sonra maruz kalacaklarının, Sergei'in yumruklardan daha kötü olacağını kestirebiliyordu.

Sergei'in yüzü ve bedeni ter içindeydi. Harcadığı çaba nedeniyle, nefes nefese kalmıştı. Ryker'dan sıçrayan kanlar, vücudunu kaplayan siyah dövmelere uğursuz bir hava katmıştı.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Giorgi elini kaldırarak.

Sergei, tam yeni bir yumruk atacakken, durdu. Yumruğunu geri çekti ve parmaklarını gevşetti.

"Gidip temizlen," dedi Giorgi, Sergei'e bakarak. Sergei, başını salladı ve gömleğini almak için uzaklaştı. Sonra da ahırdan çıktı. Diğer iki adam, Ryker'ın yanında kalmıştı. "İlk soru şu; kimsin sen?"

Ryker, öfkeyle homurdandı. Gülmek istedi ancak ne kadar sersemlediğini o anda fark etti. "Adım, James Ryker."

"Ama James Ryker diye biri yok," diye devam etti Giorgi. "Bizim altında çok becerikli adamların çalıştığını unutmayın Bay Ryker. İnsanlar hakkında nasıl bilgi toplanacağını biliyoruz."

"Farkındayım, on beş yaşındaki çocukları kullanır sonra da onları öldürürsünüz."

"Sanırım genç Miguel'den bahsediyorsunuz. İşin aslı, hatayı yapan oydu. Ağzını kapalı tutması gerekirdi. Onun peşinde olduğunu anlayınca, başka bir seçeneğimiz kalmadı."

Giorgi'nin sözleri, Ryker'ın kafasını kurcaladı. Ramos'u aradığını mafyanın nasıl öğrendiğini bir kez daha merak etti. Ryker, takip mi edilmişti; yoksa üzerinde izleme cihazı mı vardı?

Hayır, iki ihtimale de inanması mümkün değildi. Öyle olsaydı, Ryker'ın Algeciras'a gitmesine ve depodaki adamlara saldırmasına izin vermezlerdi. Muhtemelen, Ramos'un evinde bir dinleme cihazı vardı.

"Evet, haklısın," diye devam etti Giorgi. "Bulduğumuz bütün yeteneklerden faydalanırız. On beş yaşındaki bir çocuktan bile. Dolayısıyla, senin de kim olduğunu bulmaya çalıştık. Kimdi bu James Ryker? Hiçbir sonuç elde edemedik. MI5, MI6, CIA, FBI veya İnterpol'e çalışmıyorsun. O halde neden buradasın?"

Ryker, bu defa alaycı bir şekilde gülmeyi başardı. "Seni öldürmek için elbette."

Ryker, içinden geçenleri söylemişti. Winter'a göre, görevi Kızıl Kobra'yı bulmaktı ama Ryker artık tek başına çalışıyordu. Öncesinde işi, daha doğrusu yaşamı, JIA için kötü adamları ortadan kaldırmaktı. Şimdiyse karşısındaki adamların kötü oldukları kesindi.

"Beni öldürmek mi?" diye sordu Giorgi. "İyi de ben sana ne yaptım? Birbirimizi tanımıyoruz bile."

"Evet, tanımıyoruz. Ama kim olduğunu anlamak için yeterince şey gördüm."

"Ancak ben, kim olduğumu bildiğinden hâlâ şüpheliyim."

"Bunun bir önemi yok. Sen artık ölü bir adamsın. Senin için bir hiç olabilirim, hatta sıradan bir adam da. Ama o kadın henüz dışarıda."

"Ah, sanırım Kızıl Kobra'dan söz ediyorsun. Bundan endişelenmiyorum fakat çok gizemli bir kadın olduğu kesin."

Ryker, dilini tuttu. Acaba Kızıl Kobra'yı mafya patronu ve Kim Walker ile ilişkilendiren konu neydi?

"En nefret ettiğim şeyin ne olduğunu biliyor musun?" diye devam etti Giorgi. "Bazen iyi niyetli olmanın, insana hiçbir faydası dokunmuyor. Hatta başını ciddi belalara sokabiliyor. Bütün bunlar, bir arkadaşıma yardım etmeye çalıştığım için başladı. Patrick Walker denen adam, şu küçük sürtük Eva'yla ilişkiye girerek, yanlış adamı kızdırdı. Andrei Kozlov'dan söz ediyorum. O bana sadıktır, bizden biridir. Patrick Walker, uçkuruna sahip çıkmalıydı."

"Kim Walker'ı bu ilişki nedeniyle mi öldürdün?"

"Hayır, onu Kızıl Kobra sandığım için öldürdüm."

Ryker, hiçbir şey söylemedi.

"Kozlov, kızını bu şekilde kirleten Walker'ı cezalandırmak istiyordu," dedi Giorgi. "Ayrıca Walker'ın bana çok borcu vardı. Kozlov'a nasıl hayır diyebilirdim? Nedenini bilmiyorum ama benden istediği şey Kim'e zarar vermemdi. Aslında onu öldürmeyi düşünmüyorduk. Ancak

karşımıza bir sorun çıktı. Tıpkı James Ryker diye biri olmadığı gibi, aslında Kim Walker adında biri de yoktu."

"Böylece, Miguel Ramos'u kullanarak, onun gerçek kimliğini bulmaya çalıştınız."

"Aynen öyle. Aslında Kim'i ya da kocasını, bizzat tanımıyordum bile. Onlar, Kozlov'un sorumluluğundaydı. Fakat Kozlov, bana bir sorunla gelmişti. Bu kadın kimdi? Ona yardım ettim. Ve öğrendiğimiz zaman..."

"Kızıl Kobra ile ne alıp veremediğiniz vardı?"

Giorgi, vereceği cevabı tasarlarken, sustu.

"Oğlumu öldürdü," diye yanıtladı Giorgi. Sonunda, duygularını açığa vurmuştu. Yüzünde acı ve keder belirdi. Ancak çok geçmeden kayboldu. Bu adam, kin ve kibirle doluydu. "Tek oğlum Alex'i öldürdü. Yaralı savaş gazilerinin bulunduğu bir evde, gece yarısı onu boğdu. Oğlum yatalaktı, böyle bir saldırıya karşı kendini savunma imkânı yoktu. Alex, bu dünyada benim kanımı taşıyan tek kişiydi. O kadın, her şeyimi aldı."

"Ama Kim Walker, Kızıl Kobra değildi."

"Öyle görünüyor."

"İspanya'ya, Kızıl Kobra'yı bulup, öldürmek için geldim," dedi Ryker.

Giorgi sustu.

"Sonuçta, aynı tarafta olduğumuzu düşünebiliriz," dedi Ryker. "Onu yakalamana yardım edebilirim."

"Hayır, Ryker. Yardım edemezsiniz."

Duyduğu ayak sesleri nedeniyle, Ryker'ın dikkati dağıldı. Kafasını çevirince, Sergei'in geri döndüğünü gördü. Giyinikti ama şimdi üstünde, önünü kaplayan uzun ve plastik bir önlük vardı. Elinde, elektrikli bir matkap bulu-

muyordu. Matkabın burgu ucu, on santim uzunluğundaydı. Ryker, kalbinin hızlandığını hissetti.

Sergei, odanın bir ucuna gitti ve uzatma kablosunu aldı. Kablonun makarasını açarken, sakince Ryker'a doğru yürüdü. Matkabın fişini prize soktu ve çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Burgu ucu, vızıldayarak hafifçe döndü. Küçük motor, tiz ve yüksek bir ses çıkarıyordu.

"Bu gibi yöntemler, orta çağdan beri kullanılıyor," dedi Giorgi duygusuz bir şekilde. "Tutsak, aynen senin gibi baş aşağı asılırdı. Çünkü beyne fazla kan gitmesi oksijeni artırır, böylece tetikte ve uyanık olursun. Sorgulandıktan sonra iki adam, uçlarından tuttukları büyükçe bir testereyle, kasıktan başlayarak kafaya kadar yavaşça tutsağı keserdi. Takdir edersin ki çok etkili bir yöntemdir. Gerçi çok kanlıdır ama zaten fazla uzun sürmez."

Sergei, matkapla ilerledi. Ryker'ın kalbi daha da hızlandı. Vücuduyla karşı koymaya çalıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Matkap, çok daha iyidir," dedi Giorgi. "Daha az kan ve pislik akar. Konuşmak için daha fazla zaman kazandırır."

Adamlardan biri öne çıktı, kemerindeki kılıftan bir bıçak çıkardı ve Ryker'ın bileklerini bağlayan ipi kesti. Ryker'ın kolları, başından aşağı sarktı. Yine de rahatlamaya fırsat bulamadı. Ryker'ın karşı koyma çabalarına rağmen, kurtulma şansı vermeden, adamların her biri bir kolundan tuttu. İçlerinden biri, Ryker'ın sol elini açmaya ve sabit tutmaya zorladı.

"Bu yöntemin, istediğimiz şeyi öğrenebilmemiz açısından çok etkili olduğuna inanıyorum," dedi Giorgi. "El-

lerle başlayıp, uyluklarla devam ederiz. Sonra dirseklere ve dizlere geçeriz. Genellikle bu aşamada matkabın ucunu değiştirmek gerekir çünkü özellikle dizlerdeki kemikler, zor ve zahmetlidir. Ondan sonrası kolaydır."

Sergei, matkabın tetiğine tekrar bastı.

Ryker, avucuna yaklaşan matkabın ucuna gözlerini dikti.

Sergei, bir anda durdu. Elini kımıldatmadan sabitledi. Matkabın ucu, Ryker'ın cildinden yalnızca yarım santim uzaktaydı. Ryker'ın vücudundaki bütün kaslar gerilmişti, dişleri sımsıkı kapalıydı. Kalbi o kadar hızlanmıştı ki bayılacak gibi hissetti.

Sergei, patronuna baktı. Yaşlı adam, kafasıyla onay verdi. Sergei, matkabı Ryker'ın eline yaklaştırdı.

Matkabın ucu derisini yırtarak eline girince, Ryker çığlık attı. Hızla dönen metal çubuk, kolayca ilerledi ve dışarı doğru kan ve et parçaları fışkırtarak, elin öbür tarafından çıktı. Sergei tetiği bıraktı. Matkap, ucundan kan ve et parçaları damlayarak durdu. Dönüş yönünü değiştirmek için düğmeyi ayarladı ve aşağılık bir şekilde sırıtarak, yeniden tetiğe bastı.

Ryker'ın çığlığı, matkabın ucu geri dönmeye başladığında, daha da yükseldi. Sergei, kemikleri ve dokuyu parçalayarak matkabı çıkardı.

Matkap Ryker'ın elinden çıkınca, adamlar kollarını bıraktılar. Kolları, aşağı sarktı. Çektiği acı, dayanılacak gibi değildi. O anda, eskisi gibi, hiçbir şey hissetmeyen bir adam olmayı diledi. JIA için yıllarca çalışan o robot adam, hiç acı hissetmezdi. Acının ne demek olduğunu bile bilmezdi. Ama Ryker biliyordu ve şu anda hissettiği acı, çok fazlaydı.

Ryker, gözlerini ucundan kan damlayan matkaba çevirdi. Sonra da Sergei'e. Hâlâ gülümseyen yüzü, kırmızı lekelerle doluydu.

"Bay Ryker," dedi Giorgi. "Lütfen bu defa cevap vermeden önce iyice düşünün. Çünkü aynı soruyu tekrar sormayacağım. Kimin için çalışıyorsun? Ve neden buradasın?"

Ryker hiçbir şey söylemedi. Sadece ayak dirediğinden değil, aynı zamanda acıdan midesi bulandığı için. Sergei, Ryker'ın karşısına geçti. Giorgi, yine kafasını salladı ve matkap bir kez daha dönmeye başladı. Ryker, gözlerini sımsıkı yumdu ve çenesini o kadar sıktı ki dişlerinin kırılacağını sandı. Bir şeyler olmasını diledi. Aslında inançlı bir adam değildi; yaşamı boyunca o kadar çok berbat şey görmüştü ki bir Tanrı olduğuna inanmak içinden gelmiyordu. Yine de şimdi dua ediyordu. Herhangi bir müdahale olması için yalvarıyordu.

Sanki duasına yanıt verilmiş gibi, beklenmedik bir ses duydu.

Gözlerini açtı. Her taraf karanlıktı. Işıklar, bir anda kapatılmıştı.

Ryker'ın kolunu tutan adam, birden onu serbest bıraktı. Ryker, Sergei'in ve adamların şaşkınca bağırdıklarını duydu. Bunu, koşuşturma ve ayak sesleri takip etti.

Zifiri karanlığa rağmen, Ryker neler olduğunu anlaşmıştı.

Kızıl Kobra buradaydı.

59. BÖLÜM

Ryker, adamlardan birinin çığlığını duyduğunda sarsıldı. Acaba ses kime aitti? Gürültü çok yakından, birkaç metre ötesinden gelmişti. Sonra bir silah patladı. Namludan çıkan parıltı, odayı kısa bir süre için aydınlattı.

Ryker, Kızıl Kobra'nın gölgesinin görünüp kaybolduğuna yemin edebilirdi.

Başka bir çığlık daha duyuldu. Ardı ardına patlayan silahlardan çıkan alevler, ortalığı disko spotu gibi aydınlatıp kararttı.

Panik sesleri, koşuşturmalar, patlayan silahlar, ani alev parlamaları birbirini takip etti...

Bir kez daha ortalık sessizliğe ve karanlığa büründü.

Ryker, kapkaranlık odadaki en küçük gürültüyü duyabilmek için soluğunu tutmuştu. Birkaç saniye sonra yavaşça nefesini bıraktı. Ardından, derin bir nefes daha aldı ve kalp atışlarının hızlandığını hissederek, soluğunu yine içinde tuttu.

"Bana teşekkür etmeyecek misin?" dedi Kızıl Kobra birkaç dakikalık sessizlikten sonra. Sesi, çok yakından geliyordu.

Ryker, cevap vermedi.

Bir şeyin kesildiğini duyuldu ve Ryker'ın bedeni ani-

den aşağı düşmeye başladı. Önce kafası çarptı, sonra beli bükülerek vücudu yere yığıldı. Dengesini sağlamaya çalışırken birkaç saniye boyunca yerde yatmaya devam etti.

Işıklar, tekrar açıldı. Ryker, aydınlığa alışmak için gözlerini kırpıştırdı. Hemen yan başındaki adamın gözlerini ona diktiğini fark edince, geriye doğru sıçradı. Adam ölmüştü. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Neyse ki ayağa kalkacak kadar gücü vardı. Yalpalayan bacakları üzerinde dikilmesi ve baş dönmesinin geçmesi, birkaç saniyeden fazla sürdü.

Bütün vücudu ağrıyordu. Elindeki acımsa tarifi mümkün değildi. Dikkatini, başka bir şeye vermekte zorlanıyordu. Ayakta olduğu için kan beyninden boşalmaya başlamıştı. Bu yüzden, yeniden sersemlemişti. Bir süre sonra kendini daha iyi hissedince, etrafına baktı.

İki adam yerdeydi. Birinin boğazı kesilmişti ve başının altında, giderek büyüyen bir kan gölü oluşmuştu. Diğerinin göğsünde birçok bıçak yarası vardı. Bütün kesiklerden, zemine kan damlıyordu.

İkisinden başka kimse yoktu. Ne Giorgi, ne Sergei.

Ne de Kızıl Kobra.

Ryker, dışarıdan gelen bağırışları duydu. Yüzünü ekşiterek, ayağa kalktı. Civarında pompalı tüfek olan adamın yanına gidip, çömeldi. Silahı aldı. Doluydu. Cesedi hızlıca kontrol etti ve bir tabanca buldu. Bu daha iyi, diye düşündü. Sadece tek eliyle silah kullanabilirdi. Ayrıca yedek şarjör ve bir de bıçak vardı. Ölen adamın gömleğinden bir parça kesti, yaralı elini mümkün olduğunca sıkıca sardı. Ağrıyı dindirmezdi ama hiç değilse kan kaybını önlerdi.

Ayağa kalktı ve tabancayı doğrultarak, acı verse de

hızlı bir şekilde kapıya doğru ilerledi. Kapının yanında durup, etrafı dinledi. Kapının kulpunu yavaşça aşağı indirdi ve kapıyı hafifçe araladı. Neyle karşılaşacağından emin değildi.

Dışarıdaki avluyu gördü. Hâlâ geceydi. Daha önce etrafı aydınlatan spot ışıkları, şimdi kapalıydı. Giorgi'nin siyah arabası oradaydı. Arabanın açık farları ve gökyüzündeki soluk ay ışığı, karanlıktaki tek ışık kaynağıydı. Arabanın motoru rölantide çalışıyordu ve arka yolcu kapısı açıktı.

Ryker'ın sağında bir hareketlenme oldu. Üç kişi gördü. Sergei ve bir başkası, Giorgi'yi arabaya doğru götürüyorlardı.

Hayır. Ryker, kaçıp gitmelerine izin veremezdi.

Harekete geçmeye fırsat bulamadan, karanlıkta bir parıltı gördü ve Kızıl Kobra saldırıya geçti.

Ancak Sergei onu fark etmişti. Kızıl Kobra hızla yaklaşırken, Sergei patronunu iterek uzaklaştırmaya çalıştı. Kızıl Kobra, bıçağını Giorgi'nin sırtına doğru savurdu. Yaşlı adam, dizlerinin üstüne düştü. Fakat ölümcül bir darbe almamıştı. Sergei'in uyanıklığı sayesinde, patronu kurtulmuştu.

Diğer adam, patronunu kaldırmayı denedi. Tek başına başaramayınca, Sergei de adamın koltuk altından tuttu. Birlikte, yaşlı adamı sürükleyerek, arabanın yanına götürdüler.

Kızıl Kobra, yine ortaya çıktı. Ryker, belki de bunu beklediği için, artık kadını açıkça görebiliyordu. Ancak onu fark eden başka biri daha vardı. Kızıl Kobra'nın bıçağı havada kavis çizerken, Sergei eğilerek döndü ve sol

ayağını kaldırarak, Kızıl Kobra'nın bacağına sert bir darbe indirdi. Kızıl Kobra tepetaklak oldu ve sırtüstü yere düştü.

Sergei, saldırıya geçti. Kızıl Kobra, bıçağını savurdu ve adamın kolunu kesti. Sergei, bunu umursamadı. Hareket tarzı, gözlerindeki kararlılık ve korkusuzluk...

Bütün bunlar, Ryker'a eskiden olduğu adamı hatırlattı. Yıllar önce, uçurumun kenarında Kızıl Kobra ile yaptığı kavgayı anımsadı. Sergei'in gözlerindeki ifadeden, Kızıl Kobra'nın başının belada olduğunu anladı.

Ona yardım etmediği sürece, işi zordu.

Aklından binlerce düşünce geçerken, her şey yavaşlamış gibi görünüyordu. Elinde silahı vardı. Sergei'i vurabilirdi. Giorgi'yi de.

Sonra da Kızıl Kobra'yı.

Winter'dan aldığı emirler çok açıktı. Ama bir şekilde, bundan emin değildi.

Kızıl Kobra, çaresiz bir durumdaydı. Sergei yumruğuyla, dirseğiyle, alnıyla vuruyordu. Saldırı vahşiceydi. Kızıl Kobra, gizli saldırılarda bir numaraydı ama Sergei'in yakın dövüş becerilerine, gücüne ve şiddetli darbelerine karşı koyması mümkün değildi. Bıçağını, zayıfça tekrar salladı ve adamın kolunu kesti. Ancak hiçbir etkisi olmadı. Ryker, ardı ardına gelen darbelerin Kızıl Kobra'nın işini bitireceğinden korktu.

Sonunda, Kızıl Kobra yerde hareketsiz kaldı. Sergei ise vurmaya devam etti.

Ryker, göreceğini görmüştü.

Silahını kaldırdı ve tetiğe bastı.

60. BÖLÜM

Çıt sesi duyuldu ve silah patlamadı. Kahrolası, tutukluk yapmıştı!

Ryker, kötü şansına lanet okudu. Belki tabancanın içine kan sızmıştı. Belki de tabanca kalitesizdi. Neyse ki, kimse çıkan sesi duymamıştı. Ryker, hâlâ güvendeydi. Ancak bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı.

Giorgi, Sergei'e seslendi. Vor, darbelerine ara verdi ve altındaki hareketsiz kadına baktı. Gülümserken, göğsü hızlıca inip kalkıyordu.

Giorgi, Sergei'e kendi dilinde bir şey daha söyledi. Sergei başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Kızıl Kobra'yı ayak bileklerinden yakaladı, Ryker'ın bulunduğu yere doğru sürüklemeye başladı.

Ryker, Giorgi'nin aklından geçenleri anlamıştı. Kızıl Kobra oğlunu öldürmüştü. Giorgi de Kızıl Kobra'yı öldürmek, dahası cezalandırmak istiyordu. Tıpkı gerçek kimliği bilinmeyen zavallı Kim Walker'ı cezalandırdığı gibi.

Kızıl Kobra ne suç işlemiş olursa olsun, şu anda bir önemi yoktu. Winter'ın kadını görür görmez ortadan kaldırmasını emretmiş olmasının da. Ryker, Giorgi gibi bir adamın Kızıl Kobra'yı öldürmesine izin veremezdi.

Ryker, aralık olan kapıyı itti. Kapı, tamamen açılarak,

binanın duvarına çarptı. Aynı anda Ryker, ileri doğru koşmaya başladı. Yaralı vücudunu ayakta tutan, adrenalinden başka bir şey değildi.

Gürültü ve ani hareket, önündeki üç adamın da dikkatini çekmişti. Fakat tepki vermek için geç kalmışlardı. Ryker kapıyı açtığı anda, Sergei Kızıl Kobra'yı sürüklemekle meşgul olduğundan, kendini savunmaya fırsat bulamadı. Ryker, Sergei'in çenesine diziyle bir darbe indirdi. Sergei'in kafası geriye savruldu ve baygın bir halde yere devrildi. Henüz işi bitmiş değildi ama Ryker biraz zaman kazanmıştı.

Ryker arabaya yaklaşırken, yere eğilip Kızıl Kobra'nın bıçağını aldı. Giorgi'nin koruması tabancasıyla nişan almaya çalışıyordu.

Ne var ki ateş etme imkânı bulamayacaktı.

Ryker kendi etrafında tam bir tur dönerek, elindeki bıçağı bırakmadan savurdu. Bıçak, adamın boynundaki dokuyu kâğıt gibi kesiverdi. Usturadan daha keskin olan bıçağın darbesi, kafasını koparmaya yetmişti. Koruma yere devrilirken, boynundan kanlar fışkırıyordu.

Giorgi, soluk yüzündeki şaşkın bakışlarla geriledi. Bütün cesaretine, özgüvenine ve acımasızlığa rağmen, neticede yaşlı bir adamdı. Düşünce hızı ve bedensel tepkileri, çok yavaştı. Hâlâ olağan bir devinimle hareket eden Ryker, elindeki bıçağın ucunu yaşlı adamın göğsüne sapladı. Giorgi, içler acısı bir inilti kopardı.

Mafya babası yutkunarak, Ryker'ın gözlerinin içine baktı. Ryker da bakışlarını ona çevirdi. Bıçağı, biraz daha soktu ve yapabildiği kadar itti. Bıçak göğsünün içine iyice gömüldüğünde, Giorgi hırıltılı bir ses çıkardı.

Konuşmaya çalışıyor olabilir miydi? Ryker, umursamadı. Adamın göğsüne saplandığı bıçağı çevirdi. Giorgi, yüzü kasılarak inledi.

Ryker, arkasından birinin seslendiğini duydu.

"Hayır!"

Kızıl Kobra idi. Ryker, bir an şaşırdı fakat hemen ardından kadının niçin bağırdığını anladı.

Giorgi'yi kendisi öldürmek istemişti.

Ama artık çok geçti.

Ryker, saplanmış bıçağı yukarı doğru kaldırdı. Bıçak, Giorgi'nin göğsünü keserek ilerledi. Adamın gözleri öylesine açıldı ki patlayacakmış gibi görünüdü. Ryker bıçağı çıkarırken, Giorgi dizleri üzerine çöktü. Mafya babasının gövdesi, bıçağın ucundan sıyrıldı.

Yaşlı adam, henüz toprağa düşmeden ölmüştü.

Ryker, bir an bile beklemeden, arkasına döndü ve Kızıl Kobra ile göz göze geldi. Kızıl Kobra ayaktaydı. Yüzü, Ryker'ınki gibi kanla kaplıydı. İkisi de lirpalanmış, yaralanmış, neredeyse tanınmayacak hale gelmişti. Ancak her ikisi de, hayatta kalma içgüdüsüyle, hâlâ mücadele etmeye devam ediyordu.

"Onu öldürdün," dedi Kızıl Kobra çıkışarak. Yüzündeki yaralar nedeniyle dili dolaşıyor, ağzından kanlı köpükler saçılıyordu. "O, benimdi."

"Hayatını kurtardım."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu."

Kızıl Kobra'nın arkasında bir hareketlenme oldu. Sergei idi bu.

Ryker, Vor'un hâlâ kavgada olduğunu unutmamıştı. Sergei, Kızıl Kobra'nın üzerine atlamak için fırladı. Ryker,

gerildi ve bıçağı fırlattı. Bıçak, havada daireler çizerek ilerledi. Bıçak üzerine doğru gelirken, Kızıl Kobra başını birkaç santim kenara çekti.

Sergei, yeterince hızlı değildi. Belki de sadece Kızıl Kobra'yı yakalamak üzere hedefine odaklandığından, durumu fark edemedi. Bıçağın ucu, tok bir sesle gözüne saplandı. Vücudunun ivmesiyle, öne doğru düştü ve Kızıl Kobra'nın ayaklarının dibine yığılıp kaldı. Bıçak, iyice yüzüne gömüldü.

Bu defa, tekrar ayağa kalkmasına imkân yoktu.

"Yardımına ihtiyacım yok mu demiştin?" diye sordu Ryker. "Emin misin?"

Kızıl Kobra, gözlerini bir an bile Ryker'dan ayırmadan, yere eğilip bıçağını Sergei'in kafasından çıkardı. Ryker, kımıldamadan bekledi. Kızıl Kobra bıçağı çekerken, cıvık bir ses duyuldu. Sergei'in gözündeki boşluktan kan, beyin ve göz içi sıvısı aktı. Kızıl Kobra, doğruldu.

"Şimdi ne olacak?" dedi Ryker.

"Beni öldürmek istiyorsun, öyle değil mi?"

Ryker, Kızıl Kobra'nın meydan okuyup okumadığından emin olamadı. Winter'ın sözleri, bir kez daha kulağında yankılandı. JIA'nın yöneticisi, Kızıl Kobra'nın kesinlikle ölmesini istemişti.

"Giorgi ile yaptığın konuşmayı duydum," dedi Kızıl Kobra, omuzlarının üzerinden ahırı işaret ederek.

"Bizi mi izliyordun?"

"Seni kurtarmak için doğru zamanın geldiğini anlayıncaya kadar, evet."

"Doğru zaman mı?" Ryker, sargılı elini kaldırdı. "Keşke herif matkabı çalıştırmadan önce beni kurtarsaydın."

Kızıl Kobra, neredeyse kahkahayla gülecekti. "Bunun için üzgünüm. Ama henüz teşekkür ettiğini duymadım."

"Teşekkür ederim."

"Artık beni öldürmek istemiyor musun?"

"Mecbur kalırsam, yaparım."

"Mecbur değilsin. Sana zarar vermek istemiyorum, Carl."

"Ben, Carl değilim. Carl Logan öldü."

"Bunu, ben de duydum. Ama hâlâ karşımda dikiliyordun."

"Seni arıyordum, Anna."

"Duymadın mı? Anna Abayev de öldü."

"Hayır. Şu anda, tam karşımda duruyor."

"Hayır," dedi Kızıl Kobra. "Anna gerçekten öldü."

Ryker'ın kafası karıştı. "Fakat sen..."

"Catalina. Ben, Anna'nın kız kardeşiyim."

"Ama seni..."

"Kızıl Kobra benim, evet. Anna, hiçbir zaman Kızıl Kobra olmadı."

Ryker'ın aklı karışmıştı ancak Kızıl Kobra konuşmaya devam ettikçe, yapbozun son parçası da yerine oturdu.

"Anna'dan üç yaş büyüktüm. Kardeşim Kış Rehabilitasyon Merkezi'ne gönderildiğinde, ben babamla kalıp kendimi eğittim. Babama, Anna'dan çok daha fazla benziyordum. Hep böyleydi. Anna farklıydı. Çok sevimli, masum ve saftı. Babam, kardeşimin kurtulabilmesi için bir çözüm bulmak zorundaydı. Kendi yolunu çizmesini istiyordu."

"Babanı, Anna mı öldürdü?"

"Evet. Kış Rehabilitasyon Merkezi'ndeki birini öldürdükten sonra."

"Giorgi'nin oğlunu."

"Alex Meskhi'yi ortadan kaldırıp, bizi Romanya'ya kadar takip etti. Bulduğunda da babamı öldürdü. Babam bunu hak etmişti. Hayır, daha fazlası vardı. Babam, ölmek istemişti."

"Niçin?"

"Çünkü mesleğini devralmamızın vakti gelmişti."

"Herkes, Kızıl Kobra'nın Anna olduğuna inanıyordu."

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Kış Rehabilitasyon Merkezi'ndeki cinayetler duyulmuştu ve bunları Anna'nın işlediğini biliniyordu. Orada geçirdiği günler kardeşimi değiştirmişti ama etkisi, babamızın umduğu gibi olmamıştı. Anna, hiçbir zaman bizim gibi olmak istememişti. Sadece yeni bir hayat kurmayı diliyordu."

"Sonuçta, o Kim Walker oldu. Sen de Kızıl Kobra."

"Evet," dedi Kızıl Kobra. Ryker, gözlerindeki hüznü görebiliyordu.

Açıklamalar üzerinde fazla durmadı. Çünkü o anda Kızıl Kobra'nın işini bitirmek için bir fırsat yakaladığını fark etti. Kızıl Kobra, düşünüp konuşmakla meşguldü. Gardını indirmişti.

Ryker, birden ileri atıldı. Kızıl Kobra, karşı atağa geçebilmek için geri adım attı ve savunma pozisyonuna geçti. Ryker, bunu fark etti. Kendisine doğru kavis çizen bıçaktan kaçınmak için etrafında döndü ve Kızıl Kobra'nın üzerine atladı. İkisi birlikte, yere yuvarlandılar.

Ryker, bıçağı etkisiz hale getirmek için sağlam eliyle Kızıl Kobra'nın bileğini yakaladı. Acı çekmekten korksa da, yaralı eliyle de diğer bileğini yakalayıp, bastırdı. Bütün vücuduna yayılan ağrı nedeniyle, bayılacak gibi oldu.

Ryker, bir anda kendini, Almanya'daki uçurumun kenarındakine benzer bir pozisyonda buldu. Saatler önce Sergei ile depoda dövüştürken de aynı durumda kalmıştı. Ama şimdi yaralı ve bitkindi. Kızıl Kobra'yı kontrol altında tutmakta zorlanıyordu.

Kadının bunun farkında olduğunu da biliyordu.

Catalina, harekete geçti. Ryker'ın güçsüz kollarından kurtuldu. Yuvarlanarak döndü ve üste çıktı. Bıçağının ucu, Ryker'ın gözünün hemen üzerindeydi. Ryker, sağlam eliyle mümkün olduğunca direnmeye çalışıyordu.

"Bitti, Catalina!" dedi Ryker, bıçağın kafasına saplanmasına engel olmaya çabalarken sıktığı dişlerinin arasından.

"Hayır! Sana söyledim, hepsi ölmeli."

"Eva ve Patrick de mi? Neden? Onlar sana ne yaptı?"

"Anna'nın ölmesine neden oldular!"

"Hayır!" dedi Ryker. "Bunu yapan Kozlov, Sergei ve Giorgi idi."

Ryker *hepsi öldü* diyerek devam edecekti ama öyle miydi gerçekten?

Bunun yerine, "Kozlov nerede?" diye sordu.

Catalina gülümsedi mi, yoksa yüzünü mü buruşturdu, Ryker emin olamadı. Ama yüz ifadesinin ne anlama geldiğini biliyordu. Demek Kozlov'u da öldürmüştü. Gerçi ölümü, dünya için önemli bir kayıp sayılmazdı. Peki ya Eva ve Patrick? Ryker, hayatlarının kurtarılmaya değer olduğuna inanıyordu. Onlardan hoşlanmasa da, ölmeyi hak etmiyorlardı.

"İntikamını aldın," dedi Ryker. "Artık bitti. Başka kimse ölmeyecek."

Ryker, kadının gözlerinde dolanan şüphe pırıltısını gördü. Aslında o da bunun farkındaydı.

Ani bir enerji patlamasıyla, Ryker vücudundaki bütün kasları zorladı. Hissettiği acıya rağmen, azimle haykırarak, kendisiyle birlikte Kızıl Kobra'yı da yukarı kaldırdı. Ayağa kalktığında, kadını sırtüstü yere düşürdü. Ağırlığıyla vücudunu sıkıştırınca, Kızıl Kobra'nın soluğu kesildi. Ryker, elindeki bıçağı aldı ve boynuna bastırdı.

"Bitti Catalina," dedi Ryker, soğukkanlı bir ifadeyle.

Kızıl Kobra, burnundan soluyordu. Öfkeden mi, kederden mi yoksa utançtan mıydı, belli değildi. Bedenindeki bitse bile, diye düşündü Ryker, kafasının içindeki savaş devam ediyor.

Hayatı, Ryker'ın insafına kalmıştı.

"Berlin'i hatırlıyor musun?" diye sordu Kızıl Kobra. Daha rahat nefes alabilmek için kıvranarak Ryker'dan göğsündeki baskıyı hafifletmesini istiyordu. Ryker, biraz geri çekildi.

"Gazinsky'yi öldürmek yerine," dedi Ryker. "Benimle çalışabilirdin."

"Potanin'in eline düşmüştüm," dedi Kızıl Kobra. "Anna'yı bulmuştu. Onu öldürecekti. Bu yüzden senden ayrılıp, Gazinsky'i gebertmek zorunda kaldım; tek yol buydu. Potanin, seni de öldürmemi istemişti. Yapabileceğimi düşündüm ama..."

"Belki de yapmalıydın."

"Bunun yerine kaçtım. Anna da öyle yaptı. Buraya, yeni bir hayat kurmak için gelmişti."

"Sonra Potanin'i de öldürdün."

"Evet. Senin yüzünden. Öldüremediğim tek kişi Carl Logan oldu."

"Sana söylemiştim. Carl Logan öldü."

Ryker, Kızıl Kobra'nın üzerinden çekildi ve ayağa kalktı. Elini uzattı. Catalina, uzatılan ele baktı. Birkaç saniye sonra uzanıp, Ryker'ın elini yakaladı. Ryker, onu ayağa kaldırdı. "Mecbur kalırsam seni öldüreceğimi söyledim. Ama buna mecbur değilim. Walker ve Eva'ya gelince, yaşamaya devam edecekler. Anlaşmamız bu."

Ryker, elindeki bıçağı çevirip, ucundan tutarak, sapını Catalina'ya uzattı.

Catalina, bıçağa baktı.

"Hayır, istemiyorum. Artık ona ihtiyacım kalmadı," dedi Catalina. "Kızıl Kobra diye biri yok artık."

61. BÖLÜM

Ryker, Giorgi'nin son model sedan arabasını sürerken, dağların tepesinden doğan güneşin sarı ışıltıları çiftliğin üzerine yansıyordu. Catalina'yı çiftlikte bırakmıştı. Kadının ne yapacağından ve nereye gideceğinden, emin değildi. Sormamıştı çünkü bilmek istemiyordu.

Kızıl Kobra, uzun zaman önce suikastçı olmayı tercih ederek, gerçek hayattan emekli olmuştu. Seçtiği yol, onun için bir nevi aile geleneğiydi. Doğuştan gelen bir şeydi. Daha sonra geçerli bir sebepten ötürü, yıllarca ortalıkta görünmemişti çünkü Logan ve Mackie'yi ortadan kaldırmayarak, Potanin'e itaatsizlik etmişti. Potanin'i öldürünce de saklanmak zorunda kalmıştı. Kim Walker adıyla bilinen kız kardeşi Anna'nın öldürülmesinin ardından, Kızıl Kobra geri dönmüştü.

Artık intikamını aldığı için, Kızıl Kobra'nın sonsuza dek emekli olma vakti gelmişti.

Ryker'ın ilk durağı, Walker'ın Mijas'taki villasıydı. Green ve silahlı polislerden oluşan koruma timinin yanı sıra, Eva da oradaydı. Ryker, Green'e gerekenleri söyledi. Algeciras'taki depoda yaşananları, Kozlov ve Giorgi'nin öldüğünü anlattı.

Şok olmasına rağmen, Green gözle görülür biçimde

rahatladı. Üzerinden, büyük bir yük kalkmış gibiydi. Belki de Ryker önceki sezgilerinde haklıydı. Green susturulmuştu; en azından Kozlov veya Gürcüler, işlerine burnunu sokmaması için ona baskı yapmışlardı. Ryker açısından sorun yoktu. Green iyi bir adamdı. Olsa olsa, Giorgi gibi bir adamın yönettiği tehlikeli dünyaya böylesine yakın olmanın baskısına dayanamayan biri olabilirdi.

Ryker, uzun süre orada kalmadı. Walker'la baştan savma bir şekilde vedalaştı. Walker, hayatını kurtardığı için Ryker'a teşekkür bile etmedi. Ryker, zengin adamları hiçbir zaman umursamamıştı.

Artık daha fazla sempati beslediği Eva'yla, içten bir şekilde vedalaştı. Eva, tamamen kötü biri değildi, yeraltı dünyasının içindeki bir ailede doğduğu için yanlış yönlendirilmiş bir kadındı. Bu konuda, elinden bir şey gelemezdi. Yaşadığı dünya artık paramparça olmuştu. Babasının cesedi Alhaurin yakınlarındaki ücra bölgede bulunduğunda, bir pislikten kurtulduk diye düşündü Ryker.

Eva, öfkeli ve üzgündü. Kendini kaybetmişti. Bundan böyle kendi yolunu çizmesi gerekiyordu. Zaman alacaktı ancak böylece sorunlarından kurtulmuştu. Ryker, onun için hâlâ umut olduğuna inanıyordu.

Eva Kozlov'dan sorumlu değildi.

Walker'ın evinden ayrılıp da Malaga'ya dönmek için doğuya yöneldiğinde, Lisa'ya telefon etti. Ryker, Lisa'nın sesini duymayı bekliyorsa da çağrı doğrudan sesli mesaja yönlendirildiğinde hiç şaşırmadı. Kısa süre içinde eve döneceğini belirten bir mesaj bıraktı ve Winter'ı aradı. JIA yöneticisi, hem Algeciras'taki silahlı çatışmayı, hem de çiftlikteki kanlı olayları çoktan öğrenmişti.

İkisi de, dünyayı Giorgi gibi bir beladan kurtarmanın önemini biliyordu. Ancak mafyanın bir kolu kesildiğinde, yerine bir başkasının geçeceğinin de farkındaydılar. Mafyayı tamamen yok etmek, mümkün değildi. Giorgi'nin yerini doldurmak için mutlaka birileri harekete geçecekti. En azından, Ryker'ın ve Kızıl Kobra'nın Endülüs'teki varlığı, Gürcistan mafyasına ait faaliyetlerin sona ermesiyle sonuçlanmıştı. İspanya polisinin de artık görevini yapmaya başlamasıyla, mücadeleye devam edebilirdi.

Winter, Catalina Abayev'in akıbeti hakkında duyduklarından pek hoşlanmadı. Çünkü Kızıl Kobra'nın ölmesini istemişti. Ryker, Winter'ın onun ölmesini neden bu kadar çok istediğini bilmiyordu. Kızıl Kobra ile JIA arasında, Ryker'ın bilmediği bir husumet olabilirdi. Belki de Kızıl Kobra, bir zamanlar JIA'ya karşı çalışmıştı. Hatta tam tersine, bir zamanlar JIA için görev yapmış da olabilirdi. Ryker, yıllar önce onu ekibe katmayı denemiş ancak başaramamıştı. Belki de başkalarını bunu yapabilmişti. Eğer durum böyleyse, Kızıl Kobra JIA'nın gizli kalmasını istediği bazı bilgilere sahip olabilirdi.

JIA ve Winter açısından eski bir çalışan, yalnızca gereksiz sorumluluk anlamına geliyordu.

Eski bir JIA ajanı olarak, Ryker da aynı kategoriye dâhildi. Dolayısıyla, Catalina'yı öldürmek için haklı bir neden görememişti. Kızıl Kobra'nın bundan böyle JIA için çalışmayacağı kesindi. Ancak kendini tehlikede hissederse, yeniden tehdit haline gelebilirdi. Ryker, sezgilerine güveniyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Winter.

"Bilmiyorum," dedi Ryker. Oysa Lisa'yla birlikte bir

kez daha kaçmaları gerektiğini düşünüyordu. Yeni bir yer ve iki yeni kimlik bulmalıydı. Yapılabilecek en güvenli şey buydu. "İstediğini yaptım. Artık işim bitti, Winter."

"Buna gerçekten inanıyor musun? Ne kadar uzağa kaçarsan kaç, saklanmak için ne yaparsan yap, hep aynı adam olarak kalacaksın. Carl Logan, daima yaşayacak. Onun gibi biriyle de her zaman çalışmak isterim."

"Hayır," dedi Ryker, meydan okurcasına. "Ben, o adam değilim."

Endülüs'te geçirdiği günler, Ryker'ın hayatını sorgulamasına neden olmuştu. Vardığı sonuç, geçmişinden asla kaçamayacağıydı. JIA'nın robot adamı, içinde bir yerde yaşamaya hep devam edecekti. Ama artık aynı adam olmayı kesinlikle istemiyordu.

Birkaç kez Eva'yı düşündü. Sonra Kızıl Kobra'yı. Çiftlikte baş aşağı asılarak, işkence gördüğünü anımsadı. Kendini ne kadar savunmasız, çaresiz ve... İnsan gibi hissetmişti. Elindeki bıçağı, Kızıl Kobra'nın boynuna dayadığı anı düşündü. Carl Logan olsa, kadını hemen oracıkta öldürürdü. Ama o yapamamıştı.

Çünkü artık Carl Logan değildi.

"Kim olduğumu bilmiyorum," dedi Ryker. "Ama artık eskisi gibi biri olmadığım kesin. Doğrusu, birçok yönden farklıyım. Son birkaç günde bunu öğrendim."

"Öyleyse, kimsin sen?"

"James," dedi Ryker gülümseyerek. "James Ryker."

Aynı gün, Ryker evine dönmek üzere uçağa bindi. Matkapla delinen elini, doktora muayene ettirmemişti. Vücudu morluklar, kesikler ve sıyrıklarla doluydu. İlaç almaya ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ancak en çok istediği şey, Lisa'ya kavuşmaktı.

Evine ancak ertesi günün gecesinde ulaşabildi. Aktarmalı uçuşlar nedeniyle, Ryker saatlerce havaalanının metal sert sandalyelerinde dinlenmeye çalışmıştı. Yaralı ve hırpalanmış olmasaydı bile, bu yolculuk perişan olması için yeterliydi.

Evinin ön kapısından içeri adımını attığı anda, yeniden yaşamaya başladığını hissetti.

Ancak bu his, çok da uzun sürmedi. Çünkü o esnada Lisa'nın ayak seslerini duyacağını sanmıştı. Koşarak geleceğini, kendisine sarılacağını ve başını göğsüne dayayacağını ummuştu. Dört gündür, özlemini çekiyordu.

Tüm bunların yerine karanlık, soğuk ve sessiz bir evle karşılaşmıştı. Ryker, ışıkları açtı.

Mutfak, salon ve yemek odasından oluşan bölüm, tertemizdi. Etrafta ne bir elbise, ne de karışıklık vardı. Ryker, odanın ortasından geçip yatak odasına doğru yürürken, kaşlarını çattı. Yatak yapılmıştı. Her şey, derli toplu ve temiz görünüyordu... Sanki hiç kullanılmamış gibiydi.

Ryker, telefonunu çıkardı. Ne bir mesaj vardı, ne de cevapsız bir çağrı. Lisa'ya telefon edince, kulağına titreşim sesi geldi. Yatak odasından çıkıp, sesin geldiği yere yöneldi. Lisa'nın titreşimdeki telefonu, salondaki sehpanın üzerinde duruyordu.

Ryker, çağrıyı sonlandırdı. İçinde alışılmadık, kötü bir his dolaşmaya başladı. Endişe mi, hüzün mü, yoksa suçluluk duygusu muydu? Belki de hepsiydi. Evin geri kalan bölümlerini, titiz bir şekilde araştırdı. Buzdolabında, Lisa'nın son zamanlarda evde bulunduğunu gösteren taze yiyecekler veya günlük süt yoktu. Bütün kıyafetleri ve az

sayıdaki kişisel eşyası, yerindeydi. Eve zorla girildiğine ya da boğuşma yaşandığına dair, hiçbir belirti yoktu.

Ryker bir an için, Lisa'nın evi terk edip, tek başına yeni bir hayata başladığından şüphelendi. Belki de böyle olmasını umut etti. Doğrusu, Lisa'nın böyle bir şey yapmasına anlam veremezdi. İspanya'ya gitmesi, Lisa'nın onu terk etmesine neden olabilir miydi? Hiç şüphesiz ki terk edilmek, Ryker'ın aklına gelen diğer ihtimallerden çok daha iyiydi.

Tekrar yatak odasına gitti ve başucundaki komodinin çekmecesini açtı. Lisa Ryker'a ait pasaportu buldu.

Hayır, Ryker onun kaçtığına artık inanmıyordu. Lisa'nın başı, bir şekilde dertteydi. Saklanmak için ellerinden geleni yapmış olsalar da, Winter bulundukları yeri tespit edebilmişti. Ryker, bir başkasının da Lisa'yı bulduğu sonucuna varmıştı.

Ryker, onu korumak için yanında bulunamamıştı. Suçluluk duygusu, içini yaktı. İspanya'da eski sevgilisini aramakla meşgulken, en sevdiği kişinin başı belaya girmişti.

Bunu kimin ve neden yaptığını bilmiyordu fakat öğrenmek için elinden geleni yaparak, Lisa'yı kurtaracaktı.

Ryker, hızlıca evin içinde dolanarak, ihtiyaç duyduğu silahı, kimlik belgelerini ve parayı topladı. Ön tarafa gidip, kapıyı açtı sonra arkasına, sığınak olarak gördüğü eve dönüp baktı. Burası, bir zamanlar *ikisinin* inziva yeriydi.

Lisa'nın başına ne gelmiş olursa olsun, Ryker birlikte yaşadıkları güzel rüyanın sona erdiğini anlamıştı.

Ryker, ışıkları söndürerek geceye adım attı. Kapıyı arkasından kapadı ve evden uzaklaştı.

Carl Logan, hayatının yaklaşık yirmi yılını istihbarat örgütüne adamıştır. Artık, yeryüzünün fazla bilinmeyen bir bölgesinde, James Ryker adıyla yaşamaktadır. Tek isteği, şiddetten, kaostan ve hilekârlıktan uzak bir hayat sürmektir.

Eski amirinden, Kim Walker adında bir kadının İspanya'da katledildiğini öğrenir. Cinayeti ilginç kılan şey, kadının parmak izlerinin Ryker'ın geçmişteki rakiplerinden biri olan ve yıllar önce öldüğü varsayılan kadın suikastçı Kızıl Kobra'nınkilerle eşleşmesidir. Kızıl Kobra'yı herkesten iyi tanıyan Ryker, maktule ait fotoğrafa bakar bakmaz, Kim Walker'ın o olmadığını anlar. Peki, öyleyse bu esrarengiz kadın gerçekte kimdir ve neden öldürülmüştür? Ceset ona ait değilse, asıl Kızıl Kobra nerededir?

İstihbarat örgütünün bilgi işlem sistemine siber saldırı düzenleyen birilerinin, Kızıl Kobra'nın profiline eriştiğinden şüphelenilir. James Ryker'a en kısa sürede Kızıl Kobra'yı bulup, ortadan kaldırma görevi verilir. Ancak Ryker işin içine girdikçe yaşadıkları, çözülmesi imkânsız gibi görünen bir bulmacaya dönüşür.

Gürcistan'daki kasvetli rehabilitasyon merkezinden, Almanya'nın yağmurlu caddelerine ve İspanya'nın boğa çiftliklerine dek uzanan, sürprizlerle dolu, heyecanlı ve sürükleyici bir maceraya hazır olun!

Bir JAMES RYKER macerası

Serinin diğer kitapları

ISBN 978-605-2221-36-5

₺29.00

/ panamayayinevi
/ panamayayincilik
/ panamayayincilik
www.panamayayincilik.com